

HIGASHINO KEIGO

Tiểu thuyết - Đỗ Nguyễn dịch

Ngôi nhà
của
người cá
sống dưới
nước

GIA ĐÌNH CHÍNH LÀ KHÔNG NGỪNG YÊU THƯƠNG VÀ
KHÔNG BAO GIỜ BỎ CUỘC

Mintbook^{ks} **vh** Nhà xuất bản
Văn học

NGÔI NHÀ CỦA NGƯỜI CÁ SAY NGỦ

Higashino Keigo

Ngôi nhà của người cá say ngủ

Tác giả: Higashino Keigo

Người dịch: Đỗ Nguyên

Nhà xuất bản Văn học

Đơn vị phát hành: Mintbooks

Số trang: 428

Ngày xuất bản: 05-2017

Giá bìa: 100.000VNĐ

Chủ dự án: Bảo Yên

Chụp pic: Trương Ngọc Thúy

Đánh máy: Nguyễn Tuấn Linh - Dương Lam - Hoang H. Anh - Huyen
Minh - Linh Janetta Le - Ánh Ngọc

Kiểm tra chính tả, hiệu đính và làm ebook: Bảo Yên

eBook **Ngôi nhà của người cá say ngủ** được thực hiện bởi các thành viên nhóm **Our Shared eBooks**.

eBook này được làm với mục đích phi lợi nhuận, nhằm góp phần nhỏ trong việc thúc đẩy **VĂN HÓA ĐỌC** cho các bạn không có điều kiện mua sách giấy.

Hãy mua sách trong điều kiện có thể để ủng hộ tác giả, dịch giả, NXB và đơn vị phát hành!

Do chúng tôi chưa thể liên hệ được với tác giả, dịch giả cũng như NXB để xin phép nên rất mong tác giả, dịch giả và bạn đọc thông cảm và lượng thứ.

Bản quyền eBook © **Our Shared eBooks**, 2018.

Dự án #68 |

facebook.com/OurSharedEbooks

facebook.com/groups/OurSharedEbooks

HIGASHINO KEIGO

Sinh năm 1958 tại Osaka, là nhà văn trinh thám hàng đầu hiện nay ở Nhật Bản. Các tác phẩm của ông liên tục nhận nhiều giải thưởng danh giá và được chuyển thể thành phim điện ảnh, truyền hình. Năm 1985, Higashino Keigo

giành được giải Edogawa Rampo lần thứ 31 cho tác phẩm trinh thám hay nhất với tiểu thuyết **Giờ tan học**.

Những năm sau đó, Higashino Keigo liên tục được đề cử vô số các giải thưởng văn học lớn. Năm 1999, ông đoạt giải Mystery Writers of Japan Inc với tiểu thuyết **Điều bí mật**, và năm 2006, là giải Naoki lần thứ 134 cho **Phía sau nghi can X**.

Ngôi nhà của người cá say ngủ là tác phẩm thứ hai của Keigo được xuất bản trong năm 2015, cũng là tác phẩm thứ hai kỷ niệm 30 năm cầm bút của ông. Trong tác phẩm này, Keigo đã lặn sâu ngòi bút của mình vào một đề tài tâm lý xã hội và y học khó nhằn, để lại trong lòng người đọc rất nhiều trăn trở. Tác phẩm cũng nằm trong top 10 sách văn học bán chạy năm 2015 và 2016 theo thống kê từ NIPPAN.

“Vì con, dù phải làm những chuyện điên rồ nhất hay bị cả thế giới quay lưng dè bĩu, mẹ cũng mỉm cười chấp nhận.”

Một cặp vợ chồng dự định sẽ ly hôn sau khi con gái vào cấp một. Nhưng tin dữ ập đến, một vụ tai nạn đã xảy ra tại bể bơi với con gái họ. Hai người vội vàng lao đến bệnh viện, để đối diện với một sự thực tàn khốc.

“Vậy kẻ hại chết con gái tôi sẽ là tôi sao?”

Trái tim cô bé vẫn còn đang đập và những ràng buộc riêng trên mặt luật pháp đã không cho vị bác sĩ nào dám khẳng định cô bé đã tử vong. Họ buộc phải lựa chọn tiếp tục chăm sóc con gái đã rơi vào trạng thái thực vật với hi vọng mong manh sẽ có ngày con mình tỉnh lại hay buông tay chấp nhận hiến tạng đứa con gái yêu duy nhất?

Từng ngày trôi qua trong tuyệt vọng, họ phải đưa ra một quyết định chẳng ai có thể ngờ...

Mở đầu

Chương 1. Chỉ cần quên đi đêm nay.

Chương 2. Hãy cho con bé thở

Chương 3. Thế giới nơi anh bảo vệ.

Chương 4. Người đến đọc sách

Chương 5. Nếu đâm vào trái tim này.

Chương 6. Thời điểm đó sẽ do ai quyết định

PHẦN KẾT

Mở đầu

Từ một đại lộ rộng thênh thang, nhiều ô tô qua lại, rẽ vào một lối nhỏ rồi đi sâu vào tận bên trong, ta sẽ thấy ngôi nhà đó. Những ngôi nhà chung quanh cũng khá lớn, nhưng tòa nhà này đặc biệt nổi bật. Mỗi lần tan trường về ngang qua cổng ngôi nhà, Sougo thường nghĩ chắc từ “biệt thự” là để chỉ những ngôi nhà như thế này đây. Không biết ai ở trong đó nhỉ? Cậu cũng hay tưởng tượng đến chuyện đó. Chắc chắn phải là người giàu có lắm rồi. Vườn nhà có bể bơi không? Họ có nuôi con chó nào to cỡ con bò không nhỉ?

Cánh cổng được chạm khắc những hoa văn thật đẹp. Mỗi lần nhìn ngắm, Sougo lại nảy lên ham muốn được nhòm vào bên trong qua những kẽ hở. Sở dĩ cậu bé có thể kìm nén lại chỉ vì nghĩ những “biệt thự” như thế này hẳn sẽ có người đáng sợ nào đó gác cửa.

Thế rồi một cơ hội tuyệt hảo đã đến bất ngờ.

Đó là một ngày gió lớn. Vừa cố chống lại cơn gió ngược chiều, cậu bé vừa bước đi, chiếc mũ bóng chày đang đội bị gió thổi bay vèo ra phía sau. Khi cậu bé vội vàng quay lại nhìn, đã thấy chiếc mũ bay vượt qua hàng rào.

Hàng rào ngôi biệt thự đó.

Làm sao đây? Sougo nghĩ. Hay là bấm chuông nhờ người trong nhà nhặt hộ nhỉ?

Cậu bé cân nhắc trong khi tiến lại gần, cánh cổng lúc nào cũng đóng kín, ngày hôm ấy đột nhiên lại mở hé hé. Như thể mời gọi cậu bước vào. Hình như cũng chẳng có người gác cửa đáng sợ nào cả.

Sougo sợ sệt đẩy cánh cổng ra. Nếu bị ai phát hiện, cứ bảo mũ bị gió thổi bay vào sân là được thôi.

Cậu bé đặt chân vào bên trong, ngắm nghía căn biệt thự. Đó là một tòa nhà hai tầng, kiểu thường thấy trên mấy bộ phim nước ngoài. Không có bể bơi, nhưng khu vườn rất rộng rãi.

Khi nhìn xuống chân mình, cậu thấy một con đường lát đá hẹp dài, dẫn đến tận hiên nhà. Ngó nghiêng sang hai bên, Sougo tìm thấy cái mũ của mình. Nó rơi cạnh mé tường. Ngay gần nơi đó là một ô cửa sổ.

Dường như có ai đó nên cậu bé vừa quan sát cửa sổ vừa tiến lại gần. Ô cửa kéo rèm nên thấy rõ bên trong. Mé rìa ngoài cửa sổ, người ta trang trí bằng hoa hồng. Loài hoa hồng đỏ.

Cúi xuống nhặt mũ xong, mắt cậu bé lại bắt gặp ô cửa sổ gần đó. Ô cửa sổ nằm ở độ cao vừa đủ để cậu hơi rướn mình lên là nhìn được vào bên trong. Cậu đứng ở dưới đó bám vào khung cửa sổ, hơi kiễng chân một chút.

Cậu bé thấy cây đèn treo trên trần, rồi tiếp theo là thấy cái đồng hồ treo tường. Khi nghển cổ nhìn thấp xuống dưới chút nữa, một bóng người hiện ra trong tầm mắt. Giật bản mình, cậu vội rụt cổ lại.

Nhưng khi Sougo lén nhìn lại, hóa ra đó chỉ là một cô bé, lại có vẻ như đang say ngủ.

Rướn cổ lên nhìn thì không sai tí nào. Cô bé mặc áo len đỏ, ngồi ngủ trên xe lăn.

Có vẻ như cũng tầm tuổi Sougo. Má trắng, môi hồng, lông mi dài. Ngực phập phồng đều đặn. Như có thể nghe thấy cả tiếng ngáy nho nhỏ.

Tại sao lại là xe lăn nhỉ? Có khi nào chân cậu ấy bị tật không?

Sougo rời khỏi khung cửa sổ, đi bộ ra phía cổng. Ra đến bên ngoài, cậu khép cánh cổng lại như cũ rồi lại men theo con đường về.

Kể từ ngày hôm ấy, hình ảnh cô bé không lúc nào rời khỏi tâm trí cậu. Cậu hay thấy mình nghĩ đến cô bé ấy. Làn da trắng ấy, khuôn miệng như cánh hoa xinh xắn ấy, cả hàng mi dài diềm quanh khóe mắt nữa. Kể từ khi sinh ra, lần đầu tiên cậu mới có cảm giác như thế này.

Kiểu gì thì kiểu, cậu muốn gặp lại cô bé thêm lần nữa. Mỗi lần đi ngang qua ngôi biệt thự, cậu đều nghĩ thế. Dầu lúc đó không thực sự gặp người ta. Chỉ ngắm nhìn từ cửa sổ.

Hay lại lấy cái mũ làm lý do? Nhưng nếu không phải ngày gió to như thế, người ta sẽ phát hiện ra mình đang nói dối mất.

Rồi đến một ngày, một ý tưởng hay ho chợt nảy ra. Sougo nhận ra không cần thiết phải là mũ. Cậu bé gấp một chiếc máy bay giấy. Khi đến trước cửa biệt thự, đảm bảo chắc chắn không có ai chung quanh rồi cậu mới phóng chiếc máy bay qua bên kia tường rào.

Sau đó, cậu bé bấm chuông. Nếu nói là muốn nhặt lại cái máy bay giấy, chắc họ sẽ cho mình vào nhỉ?

Cậu có đợi bao lâu cũng chẳng thấy ai đáp lời. Làm sao đây? Sougo đẩy thử cánh cửa. Bất ngờ là không hề có thứ gì cản lại, cánh cửa cứ thế mở ra.

Cậu bé dò thử tình hình bên trong, dường như không có dấu hiệu của bất cứ ai. Chiếc máy bay giấy Sougo phi vào, nằm ở lưng chừng con đường dẫn đến hiên nhà. Để nhặt lại nó, cậu chậm rãi tiến về phía căn nhà, lại gần ô cửa sổ lần trước.

Hôm nay rèm che kín mít, chẳng nhìn thấy gì từ xa.

Cậu đứng ngay dưới ô cửa sổ, rướn mình lên nhòm vào trong như hôm trước. Khi áp mặt lại gần ô cửa kính, nhòm qua khe rèm, cậu thấy được bên trong căn phòng.

Sougo thất vọng. Hình như cô bé không có bên trong.

Cậu rời khỏi ô cửa sổ. Từ bỏ nỗ lực, đi về. Nhưng khi cậu bé đi về phía cánh cổng thì nó lại tự mở ra.

Vừa đẩy xe lăn, người phụ nữ tiến vào. Người đó lập tức để ý thấy Sougo, với vẻ mặt ngạc nhiên, cô dừng chân. “Cháu là ai? Sao lại ở đây?” Trong ánh mắt người phụ nữ đầy vẻ trách cứ.

Sougo tiến lại gần, chìa cho cô ấy xem cái máy bay giấy. “Cháu chỉ phóng chơi nhưng lỡ bị bay vào trong này. Cháu đã gọi chuông cửa mãi mà...”

Người đó vẻ mặt bán tín bán nghi, nhưng khi nghe cậu bé giải bày thì nói: “À, ra thế” rồi gật gù với vẻ an tâm hơn. Người phụ nữ này chắc tầm tuổi mẹ Sougo. Tuy có vẻ hơi gầy nhưng gương mặt rất xinh đẹp. Cậu nhớ ra có nữ diễn viên gương mặt trông cũng na ná cô.

Sougo nhìn chiếc xe lăn. Cô bé ấy đang ngồi trên đó. Hôm nay, cô bé mặc một bộ đồ màu xanh. Cô bé cũng đang say ngủ, y như lần trước.

“Sao thế?” Người phụ nữ cất tiếng hỏi.

“Dạ... không có gì ạ.” Cậu đáp một câu chống chế rồi như chẳng biết nói gì khác. “Bạn ấy ngủ nhiều nhỉ?”

Người phụ nữ khẽ cười, “Ha, đúng nhỉ,” rồi sửa lại cái chăn đắp trên đùi cô bé.

“Chân bạn ấy bị tật không đi được ạ?”

Câu hỏi của Sougo khiến người phụ nữ thoáng lộ vẻ mặt đáng sợ. Nhưng rồi lập tức chuyển thành nụ cười.

“Trên thế giới này, có nhiều dạng người lắm. Có cả những đứa trẻ không bị tật ở chân nhưng vì nhiều lý do mà không thể đi lại. Đến một lúc nào đó cháu sẽ hiểu thôi.”

Những điều người phụ nữ nói, Sougo thấy thật mơ hồ. Lại có người chân không bị tật nhưng phải ngồi xe lăn sao?

Suy nghĩ mông lung về điều đó, Sougo lại nhìn cô bé một lần nữa. “Bạn ấy vẫn chưa dậy nhỉ?”

Người phụ nữ có vẻ như là mẹ cô bé đó vẫn cười cười lắc đầu.

“Ừm... chắc vậy. Hôm nay chắc cũng không dậy đâu.”

“Hôm nay sao ạ?”

“Ừ, hôm nay đó,” người phụ nữ nói rồi chậm rãi đẩy chiếc xe đi. “Chào cháu nhé.”

“Chào cô ạ,” Sougo cũng nói vậy.

Đó là lần cuối cùng cậu đi vào ngôi biệt thự đó. Nhưng Sougo lại chẳng bao giờ quên được gương mặt của cô bé luôn say ngủ kia.

Mỗi lần đi qua ngôi biệt thự, mà không, nhiều lúc đầu chẳng có chuyện gì, cậu lại thấy hình ảnh cô bé chập chờn trong trí nhớ.

Dù chân không bị tật nhưng cô bé ấy lại không thể đi lại được là sao nhỉ?

Chẳng biết từ lúc nào, mỗi khi nhớ đến cô bé, Sougo lại liên tưởng đến hình ảnh người cá. Người cá không thể đi lại. Chính vì vậy mới phải bảo bọc kĩ lưỡng, giữ gìn bên trong biệt thự. Đương nhiên, cậu không thực tâm nghĩ cô bé đó là người cá.

Nhưng rồi Sougo cũng chỉ nghĩ đến những chuyện như thế trong giai đoạn đó mà thôi. Chẳng mấy chốc, cậu cũng chẳng còn nhớ đến “người cá” nữa.

Đến khi nhớ lại, cũng đã là chuyện của mãi sau này.

Chương 1. Chỉ cầu quên đi đêm nay

1.

Khi ly vang trắng của Kaoruko đã cạn, nhân viên pha chế trong bộ trang phục đen tiến lại gần.

“Thưa quý khách, tiếp theo quý vị dùng gì ạ?” Người đó nhìn Kaoruko và Enokida Hiroki ngồi đối diện cô rồi hỏi.

“Tiếp theo, tôi đã gọi món bào ngư rồi nhỉ?” Enokida nói vậy với cậu nhân viên.

“Vâng, thưa quý khách.”

“Vậy thì,” Enokida nhìn Kaoruko và gợi ý, “Hai ly rượu trắng cho hợp với món bào ngư nhé?”

“Vâng, thế cũng được ạ.”

Enokida cười cười gật gù, “Vậy thì thế đi,” rồi nói với nhân viên.

“Vâng, thưa quý khách. Vậy thì, quý khách thấy những món này sao ạ?” Nhân viên mở thực đơn, chỉ cho Enokida xem.

“Ừm, cứ thế đi. Nhờ cậu.”

Sau khi nhìn cậu nhân viên cúi mình rồi đi khuất, Enokida nói, “Những lúc thấy còn băn khoăn, tốt nhất là cứ để người khác quyết định. Cứ giả vờ hiểu biết rồi chọn phải loại rượu không hợp vị thì cũng chẳng biết nên câu với ai đúng không?”

Kaoruko hơi nghiêng đầu, liếc xéo lại vẻ mặt đẹp đẽ trắng trẻo kia.

“Đến cả bác sĩ cũng có lúc câu giận sao?”

Enokida cười nhạt. “Chuyện đó cũng có thể lắm chứ.”

“Chà, một bộ mặt khác khó tưởng nha.”

“Nói thẳng ra thì do bản thân tôi muốn làm loạn chút thôi. Nhưng điều ấy là không nên đúng không? Với lại, nếu kìm nén không cáu gắt với người khác thì cũng không gây ảnh hưởng xấu đến hệ thần kinh. Con người ta ai cũng cần đường lui chứ. Bất cứ lúc nào cũng vậy.” Giọng nói trầm thấp, rành rọt của Enokida vang bên tai Kaoruko. Vang vọng sâu trong tim cô nữa.

Enokida muốn nói gì, Kaoruko hiểu cả. Chính bởi vậy, cô chẳng nói gì nhiều, môi chỉ giữ nụ cười vừa phải và cảm hơi gật mà thôi. Thấy thái độ của cô như vậy, anh ta cũng có vẻ hài lòng.

Nhân viên pha chế mang loại vang trắng đã giới thiệu tới, nó rất hợp vị với món bào ngư, Enokida cũng chẳng có cơ gì để trách móc. Anh ta gọi nửa chai vang đỏ cho món chính. Còn chọn cả nhãn hiệu. Thi thoảng mới có món “chuyên môn” của mình mà.

“Một khi ta có tự tin, cứ tích cực hành động. Đó là quy tắc để sống đời tích cực đấy.” Enokida cười với vẻ tinh nghịch. Hàm răng trắng thấp thoáng giữa đôi môi.

Sau khi ăn xong món chính, tới lượt món tráng miệng. Kaoruko vừa lắp dạ dày bằng hoa quả và chocolate trên đĩa vừa nghe Enokida kể chuyện. Cô càng lúc càng thấy hứng thú với câu chuyện về lịch sử đồ tráng miệng, thực sự rất thú vị. Không phải bàn cãi, khả năng kể chuyện của anh ta đúng là quá quyến rũ.

“Cực kỳ ngon, em ăn no quá. Mai phải đến phòng gym để bơi cật lực mới được.” Kaoruko vỗ vỗ bụng mình qua lớp áo.

“Hấp thụ vào rồi đốt cháy năng lượng. Đúng là lý tưởng. Sắc mặt em cũng khác hẳn so với một năm trước đây,” cầm ly cà phê trên tay, Enokida nói vậy.

“Cũng nhờ bác sĩ cả,” tuy đã chớm nghĩ tới câu đó, nhưng Kaoruko không nói ra khỏi miệng. Hiếm khi cô mới được yên tĩnh chuyện trò đến thế này.

Sau khi rời nhà hàng, hai người đi đến quán bar quen, ngồi lên ghế ở quầy. Kaoruko gọi Singapore Sling^[1], còn Enokida một ly Gin-tonic^[2].

[1] Được xem là một trong những loại cocktail mang tính biểu tượng nhất thế giới, nguyên bản gồm rượu gin, rượu vị sơ-ri, rượu ngọt Benedictine, nước ép lựu và nước ép dừa Sarawak.

[2] Một loại cocktail vị thanh mát, nguyên bản gồm rượu gin, nước Tonic, và chanh tươi cắt lát.

“Đêm nay mấy đứa trẻ ở đâu? Lại đưa về nhà ngoại sao?” Nghiêng ly, Enokida khẽ thì thào vào tai cô.

Hoi thở của người đó làm cô thấy hơi nhột, Kaoruko khẽ gật đầu. “Em nói là đi gặp mấy đứa bạn thời đại học. “

“Ra là thế. Anh hỏi để tham khảo thôi, nhưng bạn em chỉ có nữ giới à?”

“Vâng, nhưng mà...” Kaoruko ghé nghiêng, liếc xéo anh ta. “Cũng có thể thay đổi, kiểu có nam có nữ. Em không nói rõ ràng với mẹ.”

“Thế cũng hay. Anh cũng cảm thấy đỡ tội lỗi. Đương nhiên, anh nào có phải bạn thời đại học của em, em cũng chẳng đi cùng ai khác ngoài anh.” Enokida nốc trọn ly Gin-tonic. “Vậy là, đêm nay các con em ở nhà ngoại à?”

“Vâng. Giờ này chắc chúng cũng ngủ rồi.”

Như thế bị thuyết phục, Enokida gật gù.

Người đó hẳn phải có ẩn ý gì thì mới hỏi như thế. Kaoruko cũng lựa theo chiều gió thôi. Hai người nào có phải là con nít.

“Cũng đến lúc ta đi thôi nhỉ?” Enokida nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói.

Kaoruko cũng xem lại thời gian. Đã quá 11 giờ. “Vâng,” cô đáp.

Sau khi thanh toán và rời cửa hàng, Enokida lại nhìn đồng hồ một lần nữa.

“Giờ ta tính sao đây? Anh cảm thấy mình uống vẫn chưa đủ.”

“Hay ta vào quán nào đó? Một quán bar kiểu gia đình kín đáo chẳng hạn?”

Câu nói của Kaoruko khiến Enokida gãi đầu tỏ vẻ khổ sở.

“Xin lỗi nhé, anh không có chuẩn bị làm mấy chuyện đó đêm nay. Chỉ là, lâu lắm mới kiếm được chai rượu hiếm nên đã ướp lạnh sẵn. Anh mới nghĩ hay ta thưởng thức cùng nhau thôi.”

Nơi giữ lạnh hẳn là phòng anh ta. Đêm nay, Kaoruko cảm thấy Enokida đang cố nâng mối quan hệ của hai người lên một giai đoạn mới bằng cuộc nói chuyện này giờ. Cô vẫn chưa đến phòng anh ta. Cũng chưa hề có quan hệ xác thịt.

Chỉ thoáng chút băn khoăn, cô nhanh chóng đáp lời. “Xin lỗi anh,” cô nói. “Sáng mai em phải đón lũ trẻ sớm. Chai rượu đó, đành để bác sĩ thưởng thức một mình vậy.”

Enokida không hề tỏ chút thất vọng nào, anh ta tươi cười xua tay. “Một mình uống không nổi đâu. Nếu đã vậy, để đợi lần tới nhé. Anh sẽ tìm ra món khai vị hợp với loại rượu đó.”

“Hay quá. Em cũng sẽ tìm món gì đó.”

Ra tới đường cái, Enokida giơ tay gọi taxi giúp cô. Kaoruko một mình leo lên ghế sau taxi. Nhằm đảm bảo không có những lời đồn thổi đại thể như “Phu nhân Harima để đàn ông cùng đi taxi tiễn về nhà” lan tràn hàng xóm láng giềng.

Chúc ngủ ngon, không nói ra thành tiếng, Kaoruko chỉ hướng về phía Enokida và chum miệng nói câu đó. Anh ta gật đầu, khẽ vẫy.

Chiếc taxi vừa chuyển bánh, cô đã thở hắt ra một cái. Cô cũng biết rõ mình đã hồi hộp thế nào.

Một lúc sau đó, điện thoại có tin nhắn. “Cũng chẳng mấy khi, anh sẽ chuẩn bị bộ ly mới. Đêm nay rất vui. Chúc em ngủ ngon.” Có lẽ con người này đã có ý đưa cô về phòng mình đêm nay nên cũng chuẩn bị sẵn rồi.

Đi thì cũng tốt thôi.

Chỉ là, có thứ gì đó trong Kaoruko vẫn bế tắc lắm. Chính xác là gì, ngay đến bản thân cô cũng chẳng hiểu rõ.

Bàn tay phải của cô chạm vào ngón áp út tay trái. Ngón tay đeo nhẫn. Kể từ khi kết hôn, cô chưa một lần đi đâu mà thiếu nó. Cô cũng đã quyết sẽ không tháo ra cho đến khi chính thức ly hôn.

2.

Người phụ nữ mang số bảy, năm nay ba mươi tuổi theo thông tin ghi trong hồ sơ. Cô ta mặc một cái váy liền màu vàng, nhìn qua gấu váy, thấy cô chân khá gầy guộc. Chân đi đôi giày thể thao màu trắng trông chẳng ăn rơ gì với chiếc váy, nhưng nó không phải là đồ cá nhân, mà là giày do phòng nghiên cứu chuẩn bị sẵn. Đôi giày cao gót cô ta đi đến đây cũng thấp thôi, trông cũng có vẻ khá an toàn nhưng đôi giày thể thao khi làm thực nghiệm là quy định rồi.

Nhân viên nghiên cứu bắt đầu dẫn người phụ nữ số bảy ra đến điểm xuất phát. Tay cô ta không hề cầm gậy trắng. Nhằm đảm bảo khi đi lại, cô không nắm được bất cứ thông tin gì. Chiếc gậy trắng đối với những người bị khiếm thị như con mắt nhìn đường của họ, có lẽ cô đang dần cảm thấy bất an trong lòng.

Harima Kazumasa nhìn một vòng quanh khu thực nghiệm. Diện tích là hai mươi mét vuông, trong đó đã xếp sẵn các chướng ngại là thùng các tông và các khối trụ tròn bằng xốp. Mọi thứ sắp xếp chẳng theo bất cứ quy luật gì, có cả những khoảng vô cùng chật hẹp.

Người phụ nữ đã đến điểm xuất phát. Tại đó, người ta giao cho cô hai vật. Một thứ khá giống kính râm, nhưng chức năng hoàn toàn khác. Phần mắt

kính thay bằng một cái máy quay cỡ nhỏ. Đội nghiên cứu gọi là kính bơi. Một thứ nữa là mũ bảo hiểm. Nhìn thoáng qua trông không có vẻ gì kỳ lạ, nhưng bên trong gắn điện cực. Người phụ nữ nhận lấy nó mà mặt không hề đổi sắc, chắc cô đã tham gia thực nghiệm này nhiều lần. Có lẽ cô biết rõ những gì sẽ xảy ra sau đó. Cô đội mũ bảo hiểm và đeo mắt kính vào một cách thành thục.

“Chị chuẩn bị xong chưa?” nhân viên hỏi người phụ nữ số bảy.

“Vâng,” người đó đáp lại nho nhỏ.

“Vậy thì, bắt đầu. Chuẩn bị, bắt đầu!” Vừa nói nhân viên nghiên cứu vừa lùi xa khỏi cô ấy.

Người phụ nữ số bảy xoay gương mặt đã đeo kính quét khắp lượt trái phải rồi mới bắt đầu bước đi.

Kazumasa mở tập tài liệu trong tay. Hình như cô ta làm cho một cơ sở y tế trong thành phố, đi làm hàng ngày bằng tàu điện vào lúc 8 giờ sáng. Tuy gần như chẳng nhìn thấy gì, nhưng chắc rất quen với chuyện đi lại trong thành phố.

Đã đến gần chướng ngại vật đầu tiên. Chiếc thùng các tông chặn ngay lối đi của cô ta. Người phụ nữ đứng lại trước đó một khoảng.

Thật sự, riêng điều này đã khá vất vả rồi.

Mắt không nhìn thấy đường, nhưng cô ta có thể cảm nhận thấy trước mặt có thứ nguy hiểm dù không có gậy trắng trong tay. Bí mật nằm ở chiếc máy quay dạng kính bơi và chiếc mũ bảo hiểm có gắn điện cực kia. Những hình ảnh máy quay thu thập về sẽ được máy tính xử lý thành tín hiệu điện, thông qua điện cực, kích thích vào não. Đương nhiên, không đồng nghĩa với việc cô ta sẽ nhận được hình ảnh chính xác của những điều đó. Chỉ như đứng giữa một màn sương mù ta phát hiện có thứ gì đó đang lơ lửng mà thôi. Nhưng đối với người khiếm thị mà nói, đây đã là những thông tin cực kỳ hữu ích rồi.

Người phụ nữ lại bắt đầu bước đi. Với những bước chân thận trọng, cô đi chệch sang bên phải hộp các tông. Một nhân viên nghiên cứu giờ nắm tay tỏ ý vui mừng. Kazumasa trừng mắt tỏ ý dừng vui mừng quá sớm nhưng người đó có vẻ không nhận thấy ánh mắt của anh.

Đúng là tuy có hơi tốn thời gian, nhưng người phụ nữ đã lần lượt tránh được hết những hộp các tông và cột băng xếp, đi hết cung đường quanh co. Nhưng gần đến đích rồi, cô ấy lại dừng bước. Trước mặt người phụ nữ giờ là ba quả bóng đá xếp chệch nhau. Khoảng cách cũng không hẹp lắm.

Sau khi dừng lại một lúc khá lâu, người phụ nữ lắc đầu.

“Tôi không hiểu.”

Có tiếng ai đó thờ dãi nghe thấy rõ.

Nhân viên nghiên cứu lại gần, sau khi gỡ cả kính và mũ, đưa cho cô ấy chiếc gậy chỉ đường.

“Anh thấy sao?” Người đàn ông cùng Kazumasa theo dõi buổi thực nghiệm quay lại. Gương mặt đó xen lẫn cả sự tự tin và mối bất an. Anh ta là người phụ trách nghiên cứu này. “Tuy không hoàn thành được thử thách cuối nhưng thành tích so với lần trước là tốt hơn nhiều rồi.”

“Tạm tạm thôi. Người phụ nữ này được huấn luyện bao lâu rồi?”

“Mỗi ngày một tiếng, cũng được ba tháng rồi. Thực nghiệm đi bộ qua những chướng ngại vật kiểu này đã đến lần thứ tư”, người phụ trách giờ lên bốn ngón tay. Như thể anh ta muốn nói có hiệu quả đến mức đó.

“Khá đấy, một người gần như mù hoàn toàn má đi vòng quanh không cần gậy thế đã tốt lắm rồi. Nhưng tôi cho rằng người này là một học sinh ưu tú. Vấn đề nằm ở chỗ, đối với những người ít đi lại nó sẽ có hiệu quả ra sao.”

“Đúng như lời anh nói, nhưng nếu tính đến buổi lắng nghe ý kiến ở Sở Lao động tuần tới, tôi nghĩ thế này cũng khá ổn rồi.”

“Này, này, anh nghĩ ta nghiên cứu cái này chi để làm vừa lòng giới quan chức thôi sao? Nhảm rồi. Nếu anh không đặt mục tiêu cao hơn thì sẽ phiền

đấy. Nói thẳng ra, thế này thì khả năng áp dụng ứng dụng vào thực tế vẫn còn xa vời lắm.”

“À, vâng, đương nhiên, tôi hiểu rồi.”

“Hôm nay tôi coi là đạt, hãy nhắc đội trưởng tập hợp lại những điểm cần lưu ý rồi gửi báo cáo lên chỗ tôi.”

Trước khi kịp nghe câu “tôi hiểu rồi” từ người phụ trách, Kazumasa đã quay gót bỏ đi. Anh cũng bỏ lại tập tài liệu cầm trên tay lên một chiếc ghế xếp gần đó rồi đi ra phía cửa.

Sau khi rời khu thực nghiệm, anh quay về khu văn phòng chính nơi đặt phòng giám đốc. Khi anh đang ở một mình trong cầu thang máy, một cậu nhân viên bước vào từ một tầng khác. Người đó thấy Kazumasa thì có vẻ ngạc nhiên nhưng sau đó lấy lại vẻ bình tĩnh và cúi mặt xuống.

“Cậu là Hoshino nhỉ?”

“Vâng, em là Hoshino Yuuya, thuộc đội ba nhóm BMI.”

“Tôi có nghe bài phát biểu hôm trước của cậu. Nghiên cứu khá độc đáo đấy.”

“Cảm ơn anh nhiều ạ.”

“Tôi thấy có hứng thú với việc cậu chú trọng cơ thể con người. Đối với những bệnh nhân bị liệt do tổn thương não và đột sống cổ, những tín hiệu từ não có thể giúp kích hoạt chuyển động từ những cơ quan hỗ trợ như cánh tay rô-bốt, đó là khái niệm chung về giao diện máy não. Tuy nhiên, cậu lại xem xét đến khía cạnh tín hiệu từ bộ não sẽ truyền qua máy móc đến tùy sống, khiến bệnh nhân cử động được chân tay. Sao cậu lại nghĩ đến điều đó?”

Hoshino vẫn đứng nghiêm, ưỡn ngực.

“Lý do đơn giản lắm ạ. Ai cũng muốn không cần đến rô-bốt, có thể tự dùng tay để ăn uống, dùng chân để đi lại mà.”

Ra là thế, Kazumasa gật gù.

“Cậu nói cũng có ý đúng. Có nguyên nhân nào khiến cậu suy nghĩ như vậy chẳng?”

“Có ạ. Thật ra, ông em bị xuất huyết não, thành ra liệt toàn bộ thân bên phải, em đã chứng kiến ông khổ sở đến mức nào. Dẫu đã cố gắng hết sức tập luyện nhưng rồi ông vẫn qua đời với cơ thể không hoạt động được.”

“Là vậy à. Ý tưởng của cậu rất hay. Nhưng tôi có cảm giác hướng đi này không hề dễ phát triển đâu.”

Cậu nhân viên nghiên cứu trẻ tuổi nghiêm túc gật đầu trước câu nói của Kazumasa.

“Rất khó ạ. Hệ thống tín hiệu của dây thần kinh vận động trong cơ bắp người phức tạp gấp vài trăm lần so với rô-bốt.”

“Đúng vậy. Nhưng đừng nản chí. Tôi không ghét những kẻ có suy nghĩ khác người.”

“Cảm ơn anh, anh đã khuyến khích em rất nhiều.” Hoshino lại cúi chào lần nữa.

Hoshino rời thang máy trước. Kazumasa lên đến tầng trên cùng. Phòng giám đốc nằm ở nơi đó.

Khi anh vừa ngồi xuống ghế, điện thoại báo có tin nhắn đến. Anh mở ra xem với một dự cảm không hay, đúng là từ Kaoruko. Tiêu đề là “chuyện phỏng vấn”. Cảm giác chán nản bỗng tăng lên.

“Lần trước, em cũng có báo với anh rồi. Thử Bảy tuần tới có buổi phỏng vấn thử. Em đã nhờ mẹ trông lũ trẻ. Bắt đầu từ lúc 13 giờ. Địa điểm như em đã báo. Đừng có đến muộn.”

Anh thở dài, ném chiếc điện thoại lên bàn. Miệng trở nên đắng ngắt.

Anh xoay chiếc ghế bành, hướng ra phía cửa sổ. Hình ảnh vịnh Tokyo rộng lớn hiện ra ngay trước mắt. Những chiếc thuyền chờ hàng lặng lẽ di chuyển.

Công ty cô phần Harima Text là công ty sản xuất máy móc văn phòng do ông anh thành lập. Danh tiếng công ty đi cùng các loại máy móc dán nhãn hiệu Harima. Người thừa kế tiếp theo, bố anh, ông Taturou đã hướng nó theo ngành IT. Khi máy tính xách tay dần cũng trở thành vật dụng quen thuộc trong gia đình, đây là một chiến lược đúng đắn. Tuy là một doanh nghiệp bậc trung, nhưng công ty luôn có chỗ đứng trong giới.

Tuy nhiên, công ty đâu thể mãi thuận buồm xuôi gió đi lên được. Thời đại điện thoại thông minh ập đến, Harima Text gặp phải cơn gió dữ ngược chiều khiến nó chao đảo. Cũng như phần nhiều các doanh nghiệp khác, bước phản ứng chậm trễ ban đầu đã gây ảnh hưởng nghiêm trọng, các doanh nghiệp ngoại quốc đã chém vào một nhát dao cực lớn. Ông Taturou đã phải thải loại bớt và chuyển dịch cơ cấu các mảng kinh doanh không thu lại lợi nhuận, mới may mắn vượt qua cuộc khủng hoảng này.

Năm năm trước đây, Kazumasa kế nhiệm vị trí giám đốc, anh cảm thấy công ty đang đón một thời kỳ chuyển dịch lớn. Anh tỉnh táo phân tích được rằng công ty không thể thắng được trong cuộc cạnh tranh sinh tồn khốc liệt này nếu vẫn giữ nguyên tình trạng cũ. Để có thể trụ lại, công ty cần một con át chủ bài.

Thứ đầu tiên anh trông chờ vào chính là BMI (Brain Machine Interface - Giao diện máy não), thứ anh đã dồn nhân lực vào nghiên cứu từ thời còn là trưởng phòng kỹ thuật. Anh tin tưởng chắc chắn rằng thử nghiệm liên kết tín hiệu giữa não bộ và máy móc sẽ tạo nên cuộc cách mạng lớn trong đời sống con người, nhất định sẽ trở thành mặt hàng chủ lực trong tương lai.

Về mặt cơ bản, BMI có thể áp dụng cho mọi đối tượng, nhưng hiệu quả của nó có thể biểu hiện dễ dàng trong hệ thống máy móc hỗ trợ người khuyết tật. Chính vì lý do đó, anh đang đặc biệt đầu tư vào lĩnh vực này. Thử nghiệm lúc này là một trong những nghiên cứu về mắt nhân tạo. Nhiều doanh nghiệp và trường đại học cũng đang nghiên cứu về mảng này, nhưng Harima Text đang tiến trước họ một bước. Cũng nhờ vậy, công ty đã thành công khi giành

được khoản hỗ trợ từ phía Sở Lao động. Mọi thứ xuôi chèo mát mái vậy là tốt.

Đúng, trong vai trò của một doanh nhân, Harima Kazumasa đang theo đà đi lên.

Nhưng, với vai trò một người đàn ông trong gia đình thì sao?

Kazumasa cầm điện thoại lên, kiểm tra lịch phải làm tuần này. Nhìn dòng chữ “phỏng vấn thử” ghi chú sẵn vào lúc 13 giờ ngày thứ Bảy, khoe miệng anh khẽ cong lên. Một kiểu viết vừa đầy cái tôi vừa thiếu trưởng thành. Diễn tập phỏng vấn, Kaoruko hẳn cũng chẳng muốn làm. Chỉ để diễn một cặp vợ chồng kiểu mẫu với Kazumasa, nghĩ đến thôi đã thấy nặng nề.

Kazumasa kết hôn với Kaoruko tám năm trước. Sau khoảng gần hai năm kể từ duyên quen biết do tuyển cô về làm phiên dịch. Khi hai người kết hôn, Kazumasa chuyển khỏi căn hộ anh đã sống nhiều năm, xây một tòa nhà riêng ở Hiroo. Một ngôi nhà xây theo kiểu Âu, vườn trồng rất nhiều cây bóng mát.

Lấy nhau sang năm thứ hai, đứa con đầu lòng chào đời. Một bé gái. Đứa trẻ được đặt cái tên Mizuho, khỏe mạnh lớn lên. Bé thích bể bơi, đàn dương cầm và thích được làm công chúa. Mùa hè này, hẳn con bé cũng thường đi bơi.

Đứa thứ hai kém cô con gái đầu lòng hai tuổi. Lần này là một bé trai. Anh mong chờ nó sẽ trở thành một người có ý chí sinh tồn mạnh mẽ nên đặt cho con cái tên Ikuto. Làn da mướt, đôi mắt to để để lại ấn tượng, dầu mặc đồ con trai hẳn hoi mà đến tận năm hai tuổi vẫn bị nhầm là con gái.

Nhưng Kazumasa cũng không nắm rõ tình hình dạo này của hai đứa. Vì anh không gặp chúng nhiều. Hai vợ chồng đã ly thân từ một năm trước, Kazumasa đã rời khỏi nhà. Hiện tại anh đang sống một mình trong căn hộ ở Aoyama.

Lý do cũng khá phổ biến. Trong giai đoạn Kaoruko mang thai đứa con thứ hai, Kazumasa có tình nhân bên ngoài. Đây không phải lần đầu tiên anh

ngoại tình nhưng đó là vụ đầu tiên bị phát hiện. Thường thì anh cũng chẳng có ý kéo dài quan hệ với cùng một đối tượng, nhưng lần này lại bị kéo lê lâu hơn anh tưởng. Không phải vì người phụ nữ kia có gì đặc biệt. Nói trắng ra là, công việc quá bận rộn, anh chẳng đủ rảnh rỗi để giãy hoàn toàn ra khỏi mối quan hệ đó.

Anh vốn đã có ý định tránh những người đàn bà kém thông minh, đáng tiếc là cô tình nhân này lại không phải dạng khôn ngoan như anh nghĩ. Cô ta tán vung chuyện mình có quan hệ tình cảm với giám đốc của Harima Text với bạn bè. Tuy chỉ là “nói riêng ở đây thôi” nhưng giờ đâu phải cái thời đại được riêng tư như thế. Thông qua mạng xã hội, thông tin bị phát tán khắp nơi, cuối cùng cũng bị Kaoruko phát hiện.

Đương nhiên, Kazumasa chối bay. Nhưng những thông tin Kaoruko nắm được lại vô cùng cụ thể. Ví dụ như hôm đi suối nước nóng với cô nhân tình. Ngày hôm đó, Kazumasa nói là đi chơi golf nhưng Kaoruko đã xác nhận được là anh nói dối.

“Em không muốn bối tung mọi chuyện lên.” Kaoruko đã nói vậy. “Nhưng em ghét phải chung sống với nhau trong nghi kỵ thế này. Nếu đó là sự thật, hi vọng anh hãy thành thật với em.”

Kazumasa biết rõ hơn ai hết vợ mình là một người khéo ăn khéo nói đến thế nào. Dù anh tiếp tục phủ nhận, cũng chẳng thể thuyết phục được cô. Ngoài mặt tuy bình lặng lắm, nhưng cô ấy sẽ không bao giờ nguôi đi ngọn lửa nghi kỵ đó.

Chưa kể, Kazumasa còn là một người khá nóng tính. Chỉ vì chuyện con con như thế này mà tốn bao nhiêu thời gian của anh, cứ để cảm xúc bị vẩn vò một mối thế này thật là phí phạm đời người. Không thể phủ nhận những câu hỏi nhặng nhặng của Kaoruko khiến anh cảm thấy phiền, hay cảm giác bản thân mình cũng có chút hững hờ nữa.

Kazumasa xác nhận chuyện mình có nhân tình. Anh không muốn biện hộ làm gì cho mất mặt nên cũng chẳng giải thích rằng đó chỉ là chút chơi bời hay mây gió qua đường.

Kaoruko không hề tỏ ra quẫn trí. Gương mặt như tê liệt mọi cảm xúc, cô im lặng một lúc lâu, nhìn thẳng vào mắt Kazumasa.

“Em đã bắt mặn với anh từ lâu rồi. Điều tối quan trọng là việc nuôi dạy con cái anh đã chẳng hề giúp gì cho em. Nhưng điều này vốn quá khó nên em cũng đành từ bỏ. Em biết là anh chẳng có thời gian, với lại em nghĩ việc cho chúng thấy bố chúng đã hết mình với công việc như thế nào cũng không phải chuyện gì xấu. Nhưng em không thể để chúng tiễn một người bố bội bạc với gia đình đi làm.”

“Anh phải làm sao?” Kazumasa đã hỏi vậy. “Em không biết”, cô ấy đã đáp lại như thế.

“Em không muốn cho lũ trẻ thấy những điều không nên. Hiện tại em chỉ cảm thấy vậy thôi. Cả Ikuto lẫn Mizuho đều đang trong thời gian bắt đầu hiểu về nhiều thứ rồi. Bố mẹ có thái độ lãnh đạm với nhau như vậy, chúng rồi sẽ sớm nhận ra. Nhận ra rồi thì chịu tổn thương.”

Kazumasa gật đầu. Những lời của vợ anh có sức thuyết phục rất lớn.

“Hay chúng ta tách ra ở riêng một thời gian.”

“Tạm thời đó là cách tốt đấy.” Kaoruko đã trả lời thế với lời đề nghị của anh.

3.

Địa điểm Kaoruko gọi là “lớp học” nằm ngay cạnh ga Meguro. Đây là lần đầu tiên Kazumasa đặt chân đến nơi này nhưng anh đã kiểm tra hình ảnh trước trên trang chủ rồi nên cũng chẳng phải khổ công tìm kiếm tòa nhà này. Ngược nhìn lên tòa nhà màu trắng sữa, anh vỗ ngực hai cái như muốn xốc

lại tinh thần đang héo úa của mình. Rồi anh rải những bước dài trên hành lang khu thang máy. “Lớp học” ở trên tầng bốn.

Trong thang máy, anh xem lại giờ. Vẫn còn vài phút nữa mới đến 1 giờ chiều. Anh thở ra một hơi nhẹ nhõm. Thực ra anh không lo lắng vì buổi luyện tập phỏng vấn này, chỉ là chưa biết sẽ phải đối mặt với Kaoruko sau một thời gian dài không gặp thể nào, bản thân anh đang không thể kiểm soát được cảm xúc.

Thang máy dừng lại ở tầng bốn. Vừa bước ra, anh đã thấy một khoảng không gian rộng trông giống phòng chờ. Một nữ nhân viên đang đứng ở bàn thường trực, cô ấy vui vẻ chào anh. Kazumasa cũng gật đầu chào lại, anh liếc quanh một lượt. Vài người đàn ông lẫn phụ nữ ngồi trên dãy ghế sofa, Kaoruko lẫn trong số đó. Cô mặc một chiếc váy màu xanh thẫm. Dường như đã nhận ra sự hiện diện của Kazumasa, cô nhìn về phía anh bằng một vẻ mặt khó đoán định.

Anh lại gần cô, ngồi xuống bên cạnh rồi hỏi. “Sẽ bắt đầu ngay à?”

“Cỏ vẻ như sẽ gọi tên theo thứ tự,” Kaoruko đáp bằng một giọng hờ hững. “Anh để điện thoại ở chế độ im lặng đi.”

Kazumasa lấy điện thoại từ túi trong ra, đặt chế độ rồi cất vào lại. “Mizuho và Ikuto đang ở Nerima à?”

Nhà Kaoruko ở Nerima.

“Mẹ đưa bọn nó đi bơi. Hình như mẹ đã có hẹn trước với Miharuru rồi.”

“Vây à.”

Miharuru là cô em gái kém Kaoruko hai tuổi. Có một cô con gái cùng tuổi với Mizuho.

“Này”, Kaoruko quay sang Kazumasa. “Hôm chính thức, anh nhớ cạo râu đi.”

“À, ừ,” anh xoa xoa cằm. Anh cố ý để râu mọc dài ra.

“Với lại, anh có thể đến các buổi học dự bị không?”

“Hiện giờ thì được.”

Trước đó, anh đã nhận được tin nhắn của Kaoruko về những câu hỏi có thể có trong buổi phỏng vấn. Nguyên vọng động cơ tham gia chẳng hạn. Tuy anh đã chuẩn bị hết câu trả lời nhưng không mấy tự tin.

Kazumasa chuyển ánh nhìn lên bảng thông báo trên tường. Trên đó dán danh sách ngày thi đầu vào các trường tiểu học tư thục danh tiếng. Có cả những hướng dẫn về các khóa học đặc biệt.

Kazumasa vốn không có hứng thú gì khi đăng ký vào những lớp kiểu này. Bởi anh cho rằng vào các trường tiểu học có tiếng không có nghĩa là nuôi dạy được con cái đàng hoàng. Nhưng Kaoruko lại có quan điểm khác. Không phải cô muốn con vào trường danh tiếng, cô muốn chúng được theo học trường tốt. Nhưng khi anh hỏi thế nào là một trường học tốt, tiêu chuẩn đánh giá là gì thì cô lại phản bác, “Có giải thích thì người chưa từng nuôi dạy con cái như anh cũng chẳng hiểu đâu.”

Kiểu nói chuyện thế này đã có từ trước khi Kazumasa bắt đầu ngoại tình. Giờ anh cũng không có tâm trạng bàn cãi với Kaoruko về phương pháp giáo dục.

Thời kỳ mới ly thân được khoảng nửa năm, hai người đã nói chuyện với nhau về tương lai với tâm thế hai vợ chồng. Tuy Kazumasa đã chia tay với cô nhân tình kia nhưng anh mơ hồ cảm thấy khó quay về với cuộc sống trước kia. Anh không cho rằng Kaoruko có thể thực lòng tha thứ cho anh, cứ phải sống chung với nhau trong thế yếu chỉ tổ rước thêm khó chịu mà thôi.

Khi anh hỏi Kaoruko, cô cũng đã có quyết định rồi.

“Tính em vốn thù dai, chỉ cần nảy ra chút chuyện là sẽ lại nhớ đến anh đã từng bội bạc ra sao. Dẫu không thể hiện ra mặt, trong tim cũng sẽ có cảm giác khó chịu. Nếu cứ phải sống với nhau kiểu thế, em sợ mình sẽ trở thành một kẻ đáng ghét mất.”

Chỉ còn cách ly hôn, câu trả lời này cũng chẳng tốn nhiều thời gian mới đưa ra được.

Kết cuộc câu chuyện là Kaoruko sẽ nuôi dạy cả hai đứa con. Ngay từ đầu Kazumasa cũng sẵn lòng chi trả phí bồi thường và tiền nuôi dưỡng, nên họ chẳng phải giằng co gì.

Hai bên chỉ hơi lẩn tẩn khi phải suy nghĩ đến căn nhà ở Hiroo.

“Chỉ có em và mấy đứa trẻ ở thôi thì rộng quá. Quản lý thôi cũng thấy mệt.”

“Bán đi cũng được mà. Anh chẳng thể ở ngôi nhà đó một mình được.”

“Có bán được không đây?”

“Được chứ. Cũng không đến nỗi quá cũ.”

Xây dựng được tám năm. Kazumasa chỉ ở đó bảy năm.

Ngoài việc căn nhà ra, còn một vấn đề khác nữa. Khi nào sẽ nộp đơn ly hôn. Còn kỳ thi đầu vào của Mizuho, chưa xong cô chưa muốn ly hôn, Kaoruko đã nói vậy.

Kazumasa cũng đồng tình. Thành ra, cho đến khi kết thúc kỳ thi đầu vào tiểu học của Mizuho, họ phải diễn vai cặp vợ chồng, cha mẹ tốt.

“Mời anh chị Harima,” nghe tiếng gọi tên mình, anh sức tỉnh. Một phụ nữ vóc người nhỏ nhắn tầm bốn mươi tuổi bước lại gần. Kaoruko đã đứng dậy nên Kazumasa cũng đứng lên theo.

“Vậy thì, mời anh chị vào trong căn phòng đằng kia,” người phụ nữ chỉ vào một cánh cửa trong góc sảnh. “Anh chị cứ gõ cửa họ sẽ mời vào, mời bố vào trước.”

Đáp rằng “Tôi đã hiểu”, Kazumasa chỉnh lại cà vạt.

Ngay lúc anh đã tiến lại gần cửa, sắp sửa gõ.

“Anh chị Harima”, có tiếng gọi giật. Anh quay lại thì thấy người phụ nữ trực quầy lễ tân đã đứng dậy, gương mặt có vẻ thảng thốt. Tay cô ấy vẫn còn cầm ống nghe điện thoại.

“Có điện từ gia đình, hiện đang xảy ra tình trạng khẩn cấp.”

Kaoruko thoáng liếc nhìn Kazumasa, cô lao về phía quầy lễ tân nhận lấy ống nghe. Chỉ qua một vài lời trao đổi, đã thấy mặt cô cắt không còn hột máu.

“Ở đâu, bệnh viện nào?... Đợi con một chút.”

Kaoruko vội giật lấy một tờ rơi để trên quầy, rồi cầm luôn cây bút để sẵn đó rồi bắt đầu ghi chép gì đó. Kazumasa đứng bên cạnh nhòm vào thì có vẻ là tên bệnh viện.

“Hiểu rồi. Chúng con sẽ tra địa điểm... Vâng, chúng con sẽ đến ngay,” Kaoruko trả lại ống nghe cho người phụ nữ trực quầy, cô nhìn Kazumasa. “Mizuho bị đuối nước ở bể bơi.”

“Đuối nước? Sao thế?”

“Em không rõ. Đây là địa chỉ bệnh viện, tra giúp em,” sau khi dúm tờ giấy vào tay Kazumasa, Kaoruko mở cánh cửa phòng phỏng vấn, bước vào trong.

Còn chưa kịp hiểu mô tê gì, Kazumasa vội rút chiếc điện thoại ra, bắt đầu tra cứu. Trước khi anh kịp tra ra, Kaoruko đã rời khỏi căn phòng. “Anh tìm ra chưa?”

“Còn chút nữa.”

“Cứ tiếp tục đi,” Kaoruko hướng về phía thang máy. Kazumasa vừa tiếp tục bấm máy vừa theo sau cô.

Đến lúc rời khỏi tòa nhà, họ đã xác nhận được địa chỉ bệnh viện. Họ gọi taxi, báo địa chỉ muốn tới.

“Nãy ai gọi đến vậy?”

“Bố.”, Kaoruko nhấm nhặn trả lời rồi lấy điện thoại từ trong túi xách ra.

“Sao vậy? Không phải mẹ đưa bọn nó đi bơi sao?”

“Đúng là vậy, nhưng không liên lạc được.”

“Liên lạc? Là sao cơ?”

“Đợi em chút”, Kaoruko phẩy tay có vẻ cáu giận, cô áp điện thoại lên tai. Có vẻ như liên lạc thông ngay lập tức, cô mở miệng hỏi. “A, Miharuru, tình hình sao rồi? ... Ừm... ừm... Hơ?” Gương mặt cô nhăn lại. “Thế bác sĩ bảo sao? Vậy à... Ừm, chị hiểu rồi... Giờ, chị qua đó đây... Ừm, cả anh nữa... Được, lát gặp.” Kết thúc cuộc gọi, cô ném chiếc điện thoại vào túi với vẻ mặt tối sầm.

“Sao rồi?” Kazumasa hỏi.

Kaoruko hít vào một hơi thật sâu rồi nói, “Đưa vào cấp cứu rồi.”

“Cấp cứu? Tình hình nghiêm trọng vậy sao?”

“Em cũng không rõ tình hình cụ thể, có vẻ như con bé không tỉnh lại. Có lúc tim đã ngừng đập.”

“Tim ư? Thế là sao?”

“Thì em đã nói là em cũng không rõ còn gì,” sau khi nói như gào lên, giọng Kaoruko nghẹn lại. Nước mắt cô trào ra.

“Xin lỗi!”, Kazumasa khẽ thầm thì. Anh thấy ghét bỏ chính mình vì đã cáu bẳn với Kaoruko khi cô không nắm rõ tình hình ra sao. Một con người mất cả tư cách làm bố lẫn tư cách làm chồng.

Vừa đến bệnh viện, hai người lao ngay vào trong. Vốn định kiểm quây lễ tân để hỏi, nhưng họ dừng chân khi nghe tiếng gọi “Chị ơi”.

Miharuru lại gần hai người với khóe mắt đỏ hoe và gương mặt ảo não.

“Ở đâu?” Kaoruko lên tiếng hỏi. “Đằng kia,” Miharuru chỉ vào một góc.

Đi vào thang máy, họ lên tầng hai. Theo lời Miharuru, bác sĩ vẫn đang tiếp tục cấp cứu. Tình hình ra sao, vẫn chưa ai báo cho hay.

Nơi họ được dẫn đến là một căn phòng để biến phòng chờ dành cho người thân bệnh nhân. Bàn ghế được xếp ngay ngắn, bên trong còn trải chiếu như kiểu phòng truyền thống. Một góc có cả chăn gấp sẵn.

Mẹ Chizuko của Kaoruko ngồi gục trên ghế. Bên cạnh là Ikuto mới lên bốn và cô em họ Wakaba của Mizuho.

Nhìn thấy vợ chồng Kazumasa, bà Chizuko đứng dậy. Trong tay bà nắm chặt cái khăn tay.

“Kaoruko, xin lỗi con. Cả Kazumasa nữa, thành thật xin lỗi. Đã có mẹ đi cùng mà còn để xảy ra chuyện như thế này, mẹ chỉ muốn chết thay cho cháu nó,” bà Chizuko nói vậy rồi khóc òa lên.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Thật ra chuyện này là sao?” Kaoruko đặt tay lên vai mẹ, đỡ bà ngồi xuống rồi cũng ngồi theo xuống ghế.

Bà Chizuko lắc đầu, giờ đã sứt sứt không khác gì một đứa trẻ.

“Chuyện này thì, mẹ cũng không rõ nữa. Chẳng rõ có một người đàn ông từ đâu ra đột ngột la lên là có cô bé bị chết đuối, rồi mẹ để ý là không thấy Mizuho đâu...”

“Không phải vậy đâu mẹ,” Miharuru ở bên cạnh nói. “Ban đầu khi phát hiện ra không thấy Mizuho đâu nữa, ta đã hỏi Wakaba, nói là con bé đột nhiên biến mất còn gì. Thế là mọi người vội đi tìm con bé, có ai đó đã tìm thấy nó.”

“À...”, bà Chizuko vùi mặt vào bàn tay. “Đúng rồi... Không được, đầu óc mẹ loạn cả lên rồi.”

Chấn động có lẽ đã khiến ký ức của bà trở nên hỗn loạn.

Miharuru tiếp tục kể lại câu chuyện. Theo lời cô, thực ra không phải Mizuho bị đuối nước mà là con bé bị kẹt ngón tay vào cái lưới ở lỗ thoát nước và không rút ra được, thành ra không cách nào rời khỏi đáy bể bơi. Tuy người ta đã giúp kéo ngón tay của con bé ra nhưng lúc đó, tim nó đã ngừng đập. Họ đã lập tức gọi cấp cứu, đưa đến bệnh viện này. Từ lúc đưa vào phòng cấp cứu đến giờ, Miharuru chỉ biết được là trái tim con bé đã đập trở lại “Nhưng điều đó không có nghĩa là sinh tồn”, bác sĩ đã nói vậy.

Miharuru đã cố gọi cho Kaoruko trong lúc đang đợi xe cấp cứu. Nhưng không thể nào gọi được. Do khi đợi phỏng vấn cô đã tắt điện thoại. Bà Chizuko có

nghe về lịch của Kaoruko rồi nhưng không rõ được lớp học đó ở đâu và liên hệ theo cách nào. Thế là Miharuru đành gọi về cho ông ngoại ở nhà, báo cho biết tình hình. May thay, ông lại biết được lớp Mizuho đang theo học. Đề phòng có việc cần, ông đã hỏi chính Mizuho. Có vẻ ông đã nói với Miharuru là để ông liên lạc, mọi người hãy chăm lo cho Mizuho.

“Bảo là hãy chăm lo nhưng bọn em cũng chẳng biết phải làm sao,” Miharuru nhìn xuống.

Nghe câu chuyện của Miharuru, Kazumasa thấy lòng mình hỗn độn. Nếu không điện được cho Kaoruko, thường thì người ta sẽ gọi cho người chồng. Họ chỉ không gọi khi chắc chắn người kia cũng tắt điện thoại rồi. Có lẽ trong lòng Miharuru, từ lâu Kazumasa đã chẳng còn là anh rể của cô nữa.

Nhưng anh cũng chẳng thể đổ lỗi cho Miharuru. Lý do ly thân, chắc Kaoruko cũng chỉ kể cho mỗi mình em gái. Thi thoảng liếc nhìn mặt nhau, thái độ của Miharuru cho anh thấy điều này.

Kazumasa nhìn đồng hồ. Sắp sửa 2 giờ chiều đến nơi. Nếu chuẩn theo câu chuyện Miharuru kể thì tai nạn xảy ra vào lúc Kaoruko tắt điện thoại, khoảng tầm trước 1 giờ. Ca cấp cứu đã kéo dài gần một tiếng, cơ thể nhỏ bé của Mizuho đang chịu những biến đổi thế nào đây?

Bé Ikuto không rõ chuyện gì đang xảy đến với chị mình nên bắt đầu thấy chán, bà Chizuko đành đưa cháu về nhà. Có vẻ như Wakaba đã hiểu được điều bi thảm gì đang diễn ra với chị họ mình, nhưng cứ bắt con bé phải đợi thế cũng tội nghiệp nên Kaoruko nói với Miharuru, “Chẳng biết phải đợi đến bao giờ, Miharuru cũng về đi.”

“Nhưng mà...” Miharuru buông lửng một câu rồi lại im lặng. Trong đáy mắt hiện lên sự hoang mang.

“Nếu có chuyện gì, chị sẽ gọi em,” Kaoruko nói.

Miharuru gật đầu, cô nhìn chăm chăm vào Kaoruko rồi nói, “Em sẽ cầu nguyện cho con bé.”

“Ừ,” Kaoruko đáp lại.

Bà Chizuko và Miharuru ra về, bầu không khí càng trở nên nặng nề. Bệnh viện tuy cũng thông thoáng nhưng Kazumasa cảm thấy khó thở, anh tháo cà vạt ra, cởi bỏ cả áo khoác ngoài.

Hai người gần như chẳng nói với nhau câu nào, chỉ biết đợi vậy thôi. Trong khoảng thời gian đó, tin nhắn vẫn gửi đến điện thoại của Kazumasa. Toàn liên quan tới công việc. Ngày thứ Bảy nhưng vẫn không ngừng có tin nhắn. Mọi email công ty cũng chuyển hết vào đây. Anh đành tắt điện thoại. Ngày hôm nay không có chỗ cho công việc.

Mở cánh cửa phòng chờ dành cho người thân bệnh nhân là thấy ngay cánh cửa phòng cấp cứu, Kazumasa đã ngó nghiêng nhiều lần nhưng chẳng có vẻ sẽ có biến chuyển gì cả. Bên trong đang diễn ra điều gì anh hoàn toàn không biết.

Nhận ra cổ họng đã khát khô, anh ra ngoài mua đồ uống. Khi mua chai nước trà ngoài máy bán hàng tự động, anh hướng mắt ra ngoài cửa sổ, chợt nhận ra màn đêm đã phủ bóng.

Khoảng hơn 8 giờ tối, y tá mới xuất hiện. “Anh chị Harima phải không?”

“Vâng,” Kazumasa và Kaoruko đồng loạt đứng dậy.

“Bác sĩ có chuyện muốn nói, anh chị không phiền chứ?”

“Vâng,” Kazumasa đáp lời, anh nhìn gương mặt tròn trịa của cô y tá trông đã quá ba mươi. Anh muốn dựa vào nét mặt của cô ấy để đoán tình hình tốt xấu ra sao. Nhưng gương mặt đó chẳng biểu lộ gì.

Người y tá dẫn họ vào trong căn phòng ngay cạnh phòng cấp cứu. Trên chiếc bàn có để cái máy tính xách tay, vị bác sĩ đó đang chăm chú đọc tài liệu nhưng khi vợ chồng Kazumasa bước vào, ông ngừng ngay lại, mời hai người ngồi xuống ghế đối diện.

Bác sĩ tên Shindou. Chuyên môn là ngoại khoa thần kinh. Chắc tuổi cũng phải ngoài bốn mươi rồi. Vầng trán rộng tạo ấn tượng là một người hiểu sâu

biết rộng.

“Tôi muốn báo cho hai vị biết tình hình hiện thời của cháu,” bác sĩ Shindou hết nhìn Kazumasa lẫn Kaoruko rồi nói. “Nhưng nếu anh chị muốn gặp cháu trước cũng được. Với tình hình hiện tại, nếu biết chút thông tin dự bị, có lẽ anh chị sẽ dễ dàng chấp nhận sự thật hơn, nên tôi mới có ý mời anh chị vào đây trước.”

Những lời nói thẳng thắn. Nhưng chính vì cách lựa chọn từ ngữ cẩn thận như vậy, khiến họ cảm nhận đây không phải chuyện nhỏ.

Kazumasa nhìn Kaoruko rồi quay lại nhìn bác sĩ.

“Tình trạng nguy kịch lắm ạ?” Giọng anh đi có chút run rẩy.

Bác sĩ Shindou gật đầu, “Cháu bé không tỉnh lại.” Ông nói. “Có lẽ anh chị cũng đã nghe rồi, khi vừa được đưa đến viện, trái tim cháu đã đập trở lại. Đáng tiếc là trước khoảng thời gian đó, toàn bộ cơ thể cháu bé không được cung cấp máu. Có nhiều trường hợp tuy bị vậy nhưng tổn thương không lớn. Nhưng nào là một vấn đề khác. Giờ tôi sẽ giải thích chi tiết hơn cho anh chị, nhưng đáng tiếc là tổn thương não của cháu, quả thực là khá lớn. “

Những lời của bác sĩ khiến cả người anh run lên, tầm mắt chột chao đảo. Không có vẻ gì là hiện thực hết. Nhưng đâu đó trong tâm trí, anh muốn làm điều gì đó, cảm giác này đang trỗi dậy này mới đúng là hiện thực. Tổn thương não? Nó là thứ gì?

Harima Text có công nghệ BMI, hẳn phải có cách xử lý những hậu chứng kiểu này. Lát nữa anh định sẽ động viên Kaoruko đang tuyệt vọng bên cạnh bằng những lời này.

Nhưng sau đó Kaoruko cất lời trong đầm nước mắt, “Có khả năng con bé sẽ không tỉnh lại?”, câu trả lời của bác sĩ Shindou như có chút trật chĩa so với tinh thần chiến đấu của Kazumasa.

Sau khi hít vào một hơi, bác sĩ Shindou nói, “Anh chị nên chuẩn bị tâm lý là hơn.”

“Hức”, Kaoruko bật ra một tiếng, vùi mặt vào hai bàn tay. Kazumasa không thể nào ngăn lại những cơn run nhẹ đang lan ra khắp cơ thể.

“Có chữa trị tiếp cũng không có hi vọng gì sao? Phải sớm bỏ cuộc sao?” Anh cay đắng hỏi.

Bác sĩ Shindou khẽ chớp đôi mắt sau cặp kính.

“Đương nhiên, hiện giờ chúng tôi vẫn đang dốc toàn lực chữa trị. Nhưng, đến thời điểm hiện tại, chúng tôi vẫn không xác định được bất cứ dấu hiệu hoạt động nào của não cô bé. Sóng não cũng chỉ là một đường thẳng.”

“Sóng não... vậy là chết não ư?”

“Theo nguyên tắc thì trong giai đoạn hiện tại, ta chưa thể sử dụng từ đó được. Sóng não biểu thị hoạt động điện tích trong đại não của chủ nhân. Trong trường hợp của cháu, ta chỉ có thể xác định được là giờ đại não đang không hoạt động.”

“Ngoài đại não ra, các khu vực khác có cơ hội hoạt động không?”

“Trường hợp này, cháu bé đã bị chứng rối loạn ý thức do tổn thương não hay còn gọi là tình trạng sống thực vật. Nhưng...” bác sĩ Shindou cắn môi, “khả năng đó cũng rất thấp, tôi xin lỗi khi phải nói vậy với hai người. Trong trường hợp của những bệnh nhân thực vật, sóng não tuy có khác thường nhưng vẫn biểu hiện. Nhưng tình hình cháu theo kết quả chụp sọ não MRI thì khó có thể nói là não bộ vẫn đang hoạt động.”

Kazumasa vò ngực. Anh cảm thấy khó thở. Không phải, sâu trong lồng ngực anh đang cảm giác được một cơn đau thắt lại. Ngồi không cũng thấy khổ sở. Phải hỏi cái gì đó, nhưng đầu óc anh chẳng hiện lên nổi điều gì. Đầu óc từ chối cả nhiệm vụ suy nghĩ mất rồi.

Bên cạnh anh, Kaoruko vẫn vùi mặt trong hai bàn tay. Cơ thể cô cứ run lên từng hồi.

Kazumasa hít một hơi thật sâu rồi lên tiếng hỏi, “Những thông tin dự bị chỉ có vậy thôi sao?”

“Đúng thế,” bác sĩ Shindou trả lời.

Kazumasa đặt tay lên lưng Kaoruko. “Đi gặp con thôi.”

Nước mắt túa ra từ những kẽ ngón tay đang ôm lấy gương mặt cô.

Theo hướng dẫn của bác sĩ Shindou, hai người bước vào phòng cấp cứu. Đứng hai bên thành giường là hai vị bác sĩ với vẻ mặt nghiêm nghị đang quan sát dụng cụ đo, điều chỉnh máy móc gì đó. Bác sĩ Shindou thì thâm vào tai một người trong số họ. Vị bác sĩ kia đáp lời với vẻ nghiêm trọng. Không nghe rõ họ nói gì.

Kazusama cùng Kaoruko lại gần giường, những suy nghĩ u ám lại vây lấy họ.

Cô bé đang say ngủ nơi đó, không ai khác chính là con gái họ. Làn da trắng, gò má tròn, đôi môi hồng...

Nhưng không thể nói là giấc ngủ êm đềm được. Cơ thể con bé nổi với đủ thứ ống dẫn. Nhất là máy hô hấp nhân tạo đang chọc vào cổ họng, nhìn cũng đủ đau, Kazusama và Kaoruko chỉ ước có thể thế vào chỗ của con.

Bác sĩ Shindou lại gần, như nhìn thấu tim gan của Kazumasa, nói, “Cháu bé không tự thở được, có thể nỗ lực đến mức nào chúng tôi đều cố gắng cả. Hãy hiểu cho đây là mọi nỗ lực chúng tôi rồi.”

Kaoruko đã dợm lại gần giường nhưng chợt ngừng bước. Cô quay lại phía bác sĩ Shindou, “Tôi chạm vào mặt con bé được chứ?” Cô hỏi.

“Cứ tự nhiên, hãy cứ cưng nựng cháu đi,” bác sĩ Shindou đáp lời.

Kaoruko đến đứng cạnh giường, cô rụt rè chạm tay vào gò má trắng trẻo của Mizuho.

“Ấm áp quá. Mềm mại quá.”

Kazusama cũng đến đứng bên cạnh Kaoruko nhìn con gái. Tuy cơ thể con bé bị nổi với đủ thứ linh kính nhưng nếu ngắm kĩ, gương mặt đó bình yên như đang say ngủ.

“Con bé lớn hơn nhiều rồi,” câu nói chẳng có chút gì phù hợp với bối cảnh lúc ấy. Lâu lắm rồi, anh mới thấy gương mặt ngủ yên của Mizuho như vậy.

“Đúng không?” Kaoruko thì thầm. “Năm nay em đã phải mua áo bơi mới cho nó đấy.”

Kazumasa nghiêng rằng. Đến giờ phút này, lòng anh đã nghẹn ứ rồi. Nhưng anh không được khóc. Anh đã dặn lòng nếu có phải khóc cũng không phải bây giờ, đó là chuyện của sau này.

Một màn hình hiển thị lọt vào mắt anh. Nó là máy gì vậy nhỉ, Kazumasa không biết. Dường như không cảm diện màn hình chỉ là một màu đen thui.

Hình ảnh của Kazumasa và Kaoruko phản chiếu trên màn hình đó. Người chồng mặc bộ vest đen và người vợ trong chiếc váy màu xanh thẫm, trông như thể đang mặc đồ tang.

4.

Bác sĩ Shindou bảo có chuyện muốn nói với hai người. Khi họ quay lại căn phòng lúc trước, Kazumasa và Kaoruko lại một lần nữa đối diện với vị bác sĩ.

“Tôi nghĩ chắc hai vị cũng đã hiểu, tình trạng cô bé cực kỳ hiếm nghèo. Đương nhiên, chúng tôi vẫn tiếp tục công việc trị liệu, nhưng chúng tôi không hi vọng cháu gái có thể phục hồi, chỉ có thể kéo dài sự sống của cháu thôi.”

Bên cạnh anh, Kaoruko lấy tay che miệng. Buông ra một tiếng nấc nghẹn.

“Nghĩa là con bé sẽ chết sao?” Kazumasa lên tiếng hỏi.

“Vâng,” bác sĩ gật đầu. “Chuyện đó sẽ diễn ra lúc nào, tôi không thể trả lời câu hỏi này được. Chính bản thân tôi cũng không rõ nữa. Trong các trường hợp như của cháu, thường chỉ vài ngày sau tim sẽ ngừng đập. Nhưng trẻ con lại là một chuyện khác, có trường hợp, các bé có thể kéo dài sự sống đến vài tháng trời. Chỉ là, không có cơ hội phục hồi. Điều này tôi có thể khẳng định. Có kéo dài cũng chỉ là sống tạm mà thôi.”

Từng lời của bác sĩ, như tắc lại đầu đó trong dạ dày. “Thôi được rồi, tôi hiểu rồi,” anh chỉ muốn quát lên như vậy.

“Chắc anh chị đã nắm được vấn đề rồi chứ?”

Với câu hỏi có phần như thúc ép từ đối phương, họ chỉ có thể lặng lẽ nói *vâng*.

“Vậy thì,” bác sĩ Shindou thẳng lưng lên, điều chỉnh lại dáng ngồi, “từ giờ, không phải là vai trò bác sĩ nữa, tôi sẽ nói chuyện với anh chị trong vai trò nhân viên điều phối cấy ghép nội tạng của bệnh viện.”

“Sao?”

Kazumasa nhướng mày. Anh đã không thể tiên liệu trước những lời này. Kaoruko ngồi bên cạnh anh cũng ngừng cử động. Có lẽ cô ấy cũng có chung suy nghĩ với anh. Vị bác sĩ này đang nói gì vậy.

“Anh chị thấy bối rối cũng không lạ. Nhưng với tình trạng của cháu, tôi thấy cần nói về vấn đề này với anh chị. Xét về một nghĩa nào đó, đây là quyền lợi của cháu và của cả anh chị Harima nữa.”

“Quyền lợi...”

Những lời nói đó khiến Kazumasa hơi khó chịu. Đây không phải những lời anh nghĩ mình sẽ phải nghe trong hoàn cảnh này.

“Tôi nghĩ hỏi điều này khá thừa thãi nhưng anh chị đã đăng ký hiến tạng của con gái chưa? Hay anh chị từng nói chuyện về hoạt động cấy ghép nội tạng và hiến tạng cho cháu trước đây chưa?”

Kazumasa nhìn gương mặt bác sĩ Shindou nói những lời nghiêm túc kia, anh lắc đầu.

“Con bé làm gì biết những thứ đó. Cũng chẳng có lý do nào lại nói đến chuyện đó cả. Anh xem, nó mới sáu tuổi thôi mà.”

“Cũng đúng,” bác sĩ Shindou gật đầu. “Vậy thì, tôi muốn hỏi hai vị phụ huynh, nếu cháu bị xác nhận là chết não, hai người có đồng ý hiến tạng không?”

Kazumasa hơi bật ngửa người ra sau. Anh không thể lập tức có câu trả lời cho câu hỏi của bác sĩ. Đem nội tạng của Mizuho hiến cho một ai khác? Anh chưa từng nghĩ đến những chuyện thế này cho đến tận hôm nay.

Kaoruko ngẩng đầu lên với vẻ phật ý.

“Bác sĩ định cấy ghép nội tạng của Mizuho sao?”

“Không phải thế. Tôi không có ý đó,” bác sĩ Shindou vội vàng xua tay. “Tôi chỉ muốn xác định nguyện vọng của anh chị thôi. Đây là một thủ tục trong các ca bị nghi chết não. Nếu anh chị từ chối cũng không sao. Xin thứ lỗi nhưng tôi chỉ làm đúng bốn phần một điều phối viên trong bệnh viện, tôi không có bất cứ liên quan gì đến phẫu thuật cấy ghép nội tạng. Kể cả gia đình có đồng ý hiến tạng thì cũng sẽ do điều phối viên bên ngoài tiếp nhận việc này. Tôi chỉ có nhiệm vụ xác nhận ý kiến của gia đình thôi. Tôi không hề có ý đòi hỏi anh chị phải hiến tạng.”

Kaoruko bối rối nhìn Kazumasa. Cô ấy vẫn đang sốc vì tình cảnh bất ngờ này, suy nghĩ còn chưa theo kịp.

“Nếu tôi từ chối thì sao?” Kazumasa hỏi.

“Cũng chẳng sao cả,” bác sĩ Shindou điềm tĩnh đáp, “Cứ tiếp tục tình trạng này thôi. Cô bé đang chờ chết nên ta chỉ có thể đợi đến lúc đó thôi.”

“Nếu chúng tôi đồng ý?”

“Nếu là thế,” bác sĩ Shindou hít vào một hơi thật sâu, “chúng tôi sẽ tiến hành thẩm định chết não.”

“Chết não... à, ra thế,” Kazumasa đã bắt đầu nắm được tình hình. Anh nhớ ra lời bác sĩ Shindou lúc trước, “Theo nguyên tắc thì trong giai đoạn hiện tại, ta chưa thể sử dụng những câu đó được.”

“Nghĩa là sao?” Kaoruko hỏi. “Thẩm định chết não là gì vậy?”

“Đúng theo nghĩa đen của nó. Chúng tôi sẽ tiến hành thẩm định chính thức xem cháu bé có bị chết não hay không. Nếu cháu chưa chết não mà phẫu thuật lấy nội tạng của cháu là giết người còn gì.”

“Khoan đã nào. Tôi vẫn chưa hiểu. Có nghĩa là chưa chắc Mizuho đã bị chết não ư? Lúc này bác sĩ có nói có thể con tôi sẽ ở trong tình trạng này đến vài tháng trời là ý này ư?”

“Không phải thế... Cô ấy đã hiểu lắm đúng không?”, Kazumasa như muốn bác sĩ Shindou xác nhận lại.

“Đúng, hiểu lắm rồi”, bác sĩ Shindou chậm rãi thu cầm, xoay người về phía Kaoruko. “Kể cả có bị chết não, cô bé vẫn có thể tồn tại chừng ấy thời gian, đó mới là ý nghĩa chính xác.”

“Sao, nhưng, nếu thế thì...” mắt Kaoruko lại ầng nước. “Nếu thế, con bé có thể sống thêm nhiều tháng nữa, nhưng ta vẫn phải giết nó lấy nội tạng sao?”

“Cách nói giết người thì không đúng lắm nhưng...”

“Chẳng phải như thế ư? Nó vẫn còn đang sống sờ sờ ra đấy, lại cướp đi sinh mạng đó chẳng phải là giết người còn gì.”

Câu hỏi của Kaoruko quá hiển nhiên. Bác sĩ Shindou thoáng có chút như ghen lời, miệng cứ há ra.

“Nếu xác định là đã chết não, người này xem như đã chết, không thể gọi là giết người được. Dầu trái tim vẫn đang đập, cũng chỉ là một xác chết. Khi kết quả thẩm định chết não chính thức được đưa ra cũng là ngày giờ tử vong của người đó.”

Kaoruko lắc đầu bất phục. “Có chết não hay không, mấy người biết được bằng cách nào? Với lại, tại sao mấy người không thẩm định luôn đi?”

“Bởi vì,” Kazumasa nói. “Nếu ta không đồng ý hiến tạng, họ không thể tiến hành thẩm định chết não. Đó là nguyên tắc.”

“Tại sao?”

“Bởi vì... đó là những gì pháp luật đã quy định.”

“Pháp luật ư... em không hiểu.”

“Đây là một quy định khá khó hiểu,” bác sĩ Shindou nói. “Quy định này cũng khá đặc biệt trên thế giới. Nhiều quốc gia khác đã chấp nhận rằng chết não đồng nghĩa với cái chết. Một khi đã xác nhận là người này bị chết não, đầu trái tim vẫn còn đang đập, họ cũng sẽ từ bỏ mọi chữa trị. Duy trì sinh mạng cũng chỉ nhằm phục vụ mục đích hiến tạng. Tuy nhiên, trong trường hợp của nước ta, người dân vẫn chưa chấp nhận vấn đề này, nên những ca không đồng ý hiến tạng, chết tim mới là chết. Nói đúng ra, đây là lựa chọn giữa hai cách chết. Lúc đầu, tôi có nói đến chữ ‘quyền lợi’, đó là quyền của hai vị muốn tiến con gái mình theo cách nào, chết tim hay chết não, đó là quyền lựa chọn của các vị.”

Do lời giải thích của bác sĩ hay đã dần ngấm tình hình, anh cảm thấy sức lực đang rời khỏi bờ vai Kaoruko.

“Anh nghĩ sao?”

“Gì cơ?”

“Chết não. Chết não nghĩa là chết hẳn ư? Công ty của anh chẳng phải đang nghiên cứu về liên kết giữa não bộ với máy móc sao? Vậy thì, anh phải hiểu rõ vấn đề này chứ?”

“Bên anh nghiên cứu lấy tiền đề chính là bộ não đang còn sống cơ. Anh chưa bao giờ nghĩ đến trường hợp bộ não đã chết cả. “

Giáy phút anh đáp lời cô như thế, một thứ gì đó như bật ra trong đầu Kazumasa. Nhưng trước khi kịp thành hình nó đã vội tan biến đi.

“Các trường hợp gia đình đồng ý hiến tạng thường do mọi người có nguyện vọng mạnh mẽ để một phần thân thể cháu bé được lưu lại trên thế giới này.

Nhiều người cũng cho đây là việc giúp người. Nhưng,” bác sĩ Shindou tiếp lời, “chúng tôi cũng chẳng gây khó khăn gì nếu quý vị không đồng ý. Tôi xin nhắc lại, đây là quyền lợi của hai vị, chính vì vậy, hai người cũng không phải trả lời tôi ngay,” bác sĩ Shindou nhìn cả Kazumasa và Kaoruko một lần nữa. “Mong hai vị hãy từ từ suy nghĩ về chuyện này. Tôi nghĩ việc này cũng phải bàn bạc với những người khác nữa.”

“Chúng tôi có bao nhiêu thời gian?”

“Chuyện này thì...” bác sĩ Shindou nghiêng đầu trước câu hỏi của Kazumasa. “Tôi chẳng thể nói gì nhiều. Như tôi đã nói lúc nãy, từ khi chết não đến lúc tim ngừng đập chắc phải kéo dài đến vài ngày. Nhưng nếu trái tim cháu bé ngừng đập phần lớn nội tạng cũng không thể cấy ghép được.”

Nếu chọn chết não thì nên đồng ý sớm, người đó có ý nói vậy chẳng?

Kazumasa quay sang Kaoruko.

“Ta về nhà thôi, thử suy nghĩ một đêm xem sao.”

Kaoruko chớp mắt. “Để Mizuho lại như vậy sao?”

“Anh hiểu em muốn ở bên con bé. Anh cũng vậy. Nhưng anh có cảm giác nếu thế ta sẽ không thể bình tĩnh mà suy xét mọi thứ được.” Kazumasa nhìn sang bác sĩ Shindou, “Hãy để ngày mai chúng tôi trả lời bác sĩ có được không?”

“Thế cũng tốt,” bác sĩ Shindou đáp lời. “Dựa theo kinh nghiệm của tôi, ít ra cũng phải mất đôi ba ngày. Tôi không dám nói chắc, mong anh chị chuẩn bị tinh thần sẵn sàng. Nếu xảy ra bất cứ thay đổi gì, chúng tôi sẽ liên hệ với gia đình ngay lập tức, mong mọi người hãy luôn để điện thoại liên lạc được.”

Kazumasa gật đầu. “Có được không em?” Anh hỏi Kaoruko.

Nỗi sợ hãi lẫn trong đáy mắt, cô khẽ gật đầu. “Trước khi trở về, em muốn gặp Mizuho lần nữa.”

“Đúng rồi. Chúng tôi gặp con bé được chứ?”

“Đương nhiên,” bác sĩ Shindou trả lời.

Lúc về đến nhà ở Hiroo thì cũng đã quá 10 giờ. Khi bước qua cổng vào đến hàng hiên, Kazumasa bị giằng xé bởi đủ mọi loại cảm xúc phức tạp. Phải đến một năm rồi anh mới lại bước chân vào ngôi nhà. Anh thật không nghĩ mình lại trở về trong tình cảnh này.

Khi mở cánh cửa hiên, bộ phận cảm ứng ngay lập tức có phản ứng, đèn bật lên. Kaoruko đang cởi giày bất chợt ngừng lại nên anh nhìn cô và thấy ánh mắt cô đang nhìn nghiêng nghiêng xuống dưới.

Nơi đó có một đôi xăng đan nhỏ. Màu hồng với dải băng đô đỏ.

“Kaoruko,” Kazumasa gọi cô.

Lúc đó, gương mặt cô đã nhả lại. Cô quăng phắt giày đi, lao lên trên cầu thang ngay gần đó.

Kazumasa cũng cởi giày ra. Khi anh đang chậm rãi đi lên cầu thang, bước chân chợt khựng lại.

Bởi anh nghe thấy tiếng gào khóc của Kaoruko. Tiếng khóc như gào thét kia như thể bộc phát ra từ đáy tối đen của tuyệt vọng dội lại trong anh. Làn sóng đau khổ đầy áp bức đó khiến Kazumasa không dám bước thêm nữa.

5.

Có một chai Bunnahabhain trong phòng khách. Chai rượu uống dở dang từ một năm trước vẫn còn đấy. Anh vào trong bếp lấy ra một cái ly cao, bỏ ít đá lấy từ tủ lạnh vào. Ngồi xuống sofa trong phòng khách, anh rót whisky vào ly, tiếng đá vỡ tanh tách. Sau mấy lần dùng đầu ngón tay gảy viên đá lăn tròn, anh làm một hơi. Thứ hương vị đặc trưng từ cổ họng xộc lên mũi.

Anh không còn nghe thấy tiếng khóc của Kaoruko nữa. Cô không có ý trốn khỏi nỗi buồn, có lẽ chỉ để củng cố sức mạnh cho mình. Anh mừng tượng ra hình ảnh cô nằm úp mình trên giường, đầm đìa nước mắt.

Đặt ly trên bàn, Kazumasa nhìn quanh một lượt căn phòng.

Đồ đạc vẫn chẳng khác gì so với một năm trước. Nhưng không khí đã khác nhiều. Tủ phòng khách vốn vẫn được trang trí bằng những cái đĩa tranh thật đẹp giờ xếp đầy ô tô đồ chơi. Trong góc phòng, một cái xe trượt dán hình nhân vật hoạt hình nổi tiếng, cả một ô tô chòi chân dành cho trẻ nhỏ để gọn đấy. Không chỉ có thế.

Búp bê, đồ xếp hình, rồi bóng, dấu tích của một cô bé sáu tuổi và một cậu bé bốn tuổi khỏe mạnh hiển hiện rõ ràng.

Chắc Kaoruko sắp xếp lại căn phòng cho lũ trẻ đây. Có lẽ cô cũng dành khá nhiều thời gian ở nơi này. Để tránh cho lũ trẻ mang cảm giác thiếu thốn vì không còn bố, cô hẳn đã tự tay làm nhiều thứ.

Có tiếng bước chân. Anh nhìn ra thì thấy Kaoruko đã đứng sẵn ở lối vào. Áo phông và váy dài, cô đã thay sang bộ đồ khác. Mái tóc rối bời, mắt sưng húp vì nước mắt. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, trông cô gầy xẹp hẳn đi.

“Em cùng uống được chứ?” Kaoruko nhìn chai rượu trên bàn, nói với giọng yếu ớt.

“À, cũng được mà.”

Kaoruko vào bếp. Anh nghe thấy tiếng nhưng chẳng rõ cô đang làm gì. Một lúc lâu sau, cô quay lại với một cái khay, bên trên là cái ly một chai nước khoáng nhỏ, và một cái đập đá.

Ngồi xuống góc giữa Kazumasa và cái bàn, Kaoruko im lặng bắt đầu đập nhỏ đá. Hình như cô không quen với chuyện này vì vốn cũng chẳng mấy khi uống rượu.

Đến khi thấy đá đã đập vừa độ, Kaoruko thở ra nhẹ nhõm.

“Cảm giác kỳ lạ thật nhỉ? Con gái đang trong tình trạng như thế, vợ chồng lại rủ nhau uống rượu. Đã thế còn là một cặp đang trong giai đoạn ly thân tiền ly hôn nữa chứ.”

Cô nói như đọc thoại khiến anh không biết phải đáp lại kiểu gì, Kazumasa im lặng uống whisky.

Khoảng lặng kéo dài thêm một lúc nữa. Cuối cùng, người phá vỡ nó chính là Kaoruko. “Không thể tin được,” cô lầm bầm.

“Mizuho đã không còn trên thế giới này nữa... Em vốn chẳng dám nghĩ đến những chuyện như thế.”

Anh cũng thế, câu nói lên đến miệng Kazumasa lại đành nuốt vào trong. Nghĩ đến số lần gặp mặt Mizuho trong suốt một năm ròng, anh có cảm giác mình không đủ tư cách nói ra điều này.

Nắm chặt ly rượu, Kaoruko lại bắt đầu nấc lên. Nước mắt tràn xuống má, nhỏ long tong xuống sàn. Cô với lấy hộp khăn giấy gần đấy, lau nước mắt của mình rồi lại lau mặt sàn.

“Này”, cô nói. “Ta làm sao đây anh?”

“Vụ hiến tạng ư?”

“Ừm. Ta về nhà để nói chuyện này còn gì.”

Kaoruko thở dài.

“Nếu cấy nội tạng của con bé vào cơ thể ai đó, một phần thân thể của Mizuho sẽ vẫn còn lại với thế giới này đúng không?”

“Còn tùy theo cách nghĩ. Dầu tim hay gan của con bé vẫn còn không có nghĩa là linh hồn con bé vẫn còn trú ngụ trong đó. Đương nhiên, nếu nghĩ rằng sẽ giúp được những người cần cấy tạng thì sự ra đi của con bé cũng không phải là vô ích.”

Kaoruko gác tay lên trán.

“Nói thẳng ra, em cảm thấy cứu giúp những người mình chưa từng gặp hay không em cũng chẳng đáng để tâm. Chắc là do em ích kỷ.”

“Anh cũng chẳng hơn gì em. Giờ này, anh chẳng thể suy nghĩ cho người khác được. Với lại, họ có cấy nội tạng con bé vào cơ thể ai chắc cũng chẳng nói cho mình biết đâu.”

“Vậy sao?” Kaoruko mở to mắt với vẻ ngạc nhiên.

“Chắc chắn vậy rồi. Dẫu có đồng ý cho cấy ghép nội tạng, ta cũng không thể biết chúng sẽ bị đưa đến đâu. Tuy có thể họ sẽ báo cho ta biết ca phẫu thuật cấy ghép đó có diễn ra suôn sẻ hay không.”

“Hừm,” khịt mũi một tiếng, Kaoruko lại chìm vào suy nghĩ. Từ lúc đó, thời gian lại trôi trong thinh lặng.

“Nhưng mà,” lúc Kazumasa đã uống cạn ly thứ hai, cô lẩm bẩm, “ta có thể nghĩ vẫn tồn tại ở nơi nào đó.”

“... Ý em là sao?”

“Chỉ cần nghĩ là người đang giữ tim của con bé, người nhận được gan của con bé đang ở đâu đó trên thế giới này, ngày hôm nay vẫn đang sống khỏe mạnh là được. Chỉ cần ta nghĩ như thế thôi... Anh thấy sao?”

“Chẳng biết nữa. Tất cả chỉ là có lẽ. Hơn nữa,” Kazumasa gục đầu xuống, “anh không thể nghĩ đến chuyện đem hiến tạng của Mizuho, cũng chẳng thể làm nổi.”

“Đúng nhỉ,” Kaoruko khẽ thăm thì rồi lại cho đá vào cốc, cô lúc lắc đầu. “Không được. Đến chuyện Mizuho đã chết còn chẳng tin nổi, sao nghĩ đến những chuyện này được đây. Thật quá khổ sở. “

Kazumasa cũng đồng cảm với cô. Anh vẫn thấy lẩn cấn chút gì là lạ. Tại sao chỉ có vợ chồng anh phải chịu thử thách quái ác này.

Nhưng lời của bác sĩ Shindou lại vọng về. “Tôi nghĩ ngoài ra cũng cần phải bàn bạc với người khác về chuyện này.”

“Hay ta thử hỏi ý kiến mọi người xem,” Kazumasa nói.

“Mọi người?”

“Hai bên nội, ngoại, anh chị em chẳng hạn?”

“À,” Kaoruko gật đầu với vẻ mệt mỏi. “Đúng rồi.”

“Ta không thể tập trung mọi người vào cái giờ này được. Hay gọi điện hỏi ý kiến xem sao?”

“Cũng được nhưng...” Kaoruko nhìn anh với ánh mắt trũng sâu. “Nhưng ta nên mở lời sao đây?”

“Chuyện đó, “ Kazumasa liếm môi, “chỉ có cách nói sự thật thôi. Dầu sao bố mẹ em cũng đã biết chuyện xảy ra rồi. Cứ nói với bố mẹ chuyện đã không thể cứu được con bé nữa, rồi hỏi ý kiến vụ hiến tạng là được.”

“Chẳng rõ em có thể giải thích rõ ràng vụ chết não kia không.”

“Nếu thấy khó khăn quá, anh sẽ giải thích thay em.”

“Vâng, cứ để em thử xem. Anh dùng điện thoại bàn không?”

“Thôi, để anh gọi di động. Em cứ dùng điện thoại nhà đi.”

“Vâng,” đáp thế rồi Kaoruko đứng dậy. “Em sẽ gọi điện trong phòng ngủ.”

“Hiểu rồi.”

Kaoruko bước những bước nặng nề ra phía cửa. Nhưng trước khi rời phòng, cô quay lại.

“Anh có thấy giận mẹ với Miharuru không? Chính họ đã không trông nom Mizuho tử tế.”

Chắc cô định nói đến chuyện ở bể bơi. Kazumasa lắc đầu.

“Anh hiểu hai người đó. Họ không làm điều gì vô trách nhiệm đâu. Có lẽ, chính bản thân họ giờ cũng không biết phải làm sao nữa.”

“Anh nghĩ vậy ư? Thật lòng em muốn nổi cáu với hai người đó.”

Kazumasa cảm thấy hơi bối rối không rõ có nên đồng tình với cô không, anh xác nhận lại thái độ của mình một lần nữa. “Nếu có là em hay anh ở đó, có lẽ kết quả cũng như vậy thôi.”

Kaoruko chậm rãi chớp mắt nói cảm ơn rồi rời đi.

Kazumasa kéo cái áo đã cởi ra vứt bên cạnh lại gần, lấy điện thoại từ túi áo trong. Anh bật nguồn lên kiểm tra thì đã thấy có mấy tin nhắn. Nhưng có vẻ không có cái nào khẩn cấp cả.

Anh dò số của ông Tatsurou từ danh sách. Trước khi gọi điện, anh cân nhắc xem mình nên nói gì. Không giống bố mẹ Kaoruko, bố Kazumasa chưa biết chuyện gì đã xảy ra với cháu gái mình. Lúc còn ở trong phòng đợi bệnh viện, anh đã suy nghĩ bao lần xem có nên gọi cho ông Tatsurou không nhưng đã quyết rằng đợi có kết quả rồi liên lạc sau.

Đúng mười năm trước, mẹ anh đã sang thế giới bên kia vì chứng ung thư thực quản. Đứa con trai duy nhất của bà mãi chẳng chịu kết hôn, bà đã ra đi trong hối tiếc vì chẳng có cơ hội nhìn được mặt cháu, nhưng giờ thế này có khi nào với bà lại là điều tốt. Với tính cách của bà, nếu biết được đứa cháu yêu quý lại ra đi đột ngột như thế, chắc bà chẳng thể nào chấp nhận nổi. Chắc bà sẽ ngủ vùi, hoặc phát điên lên và đổ mọi tội lỗi lên bà Chizuko và Miharuru.

Sắp xếp lại ngôn từ trong đầu mình, Kazumasa nhắc máy gọi. Anh nhìn đồng hồ thấy mới qua 11 giờ đêm, nhưng với một người đã bước sang tuổi bảy mươi lăm như ông Tatsurou mà nói thì đã là khá muộn. Có lẽ bố anh vẫn còn thức. Ngay sau khi Kazumasa kết hôn và rời gia đình, ông đem bán căn biệt thự kiểu Nhật gia đình đã sống từ trước đến lúc bấy giờ, chuyển ra sống một mình trong một căn hộ cao cấp. Ông có dùng dịch vụ giúp việc nên cuộc sống cũng không có gì bất tiện.

Sau vài hồi chuông, đầu bên kia nhắc máy. “A lô”, tiếng bố anh trầm trầm vang lên.

“Con đây. Giờ ta nói chuyện được chứ ạ?”

“Ừ, sao thế?”

Kazumasa nuốt nước bọt đánh ực rồi mở miệng.

“Hôm nay, Mizuho gặp tai nạn ở bể bơi. Con bé bị đuối nước, xe cứu thương đã đưa đến bệnh viện,” anh tuôn một tràng.

Có cảm tưởng ông đang hít vào một hơi. “Ừm, rồi sao?”, sự điềm tĩnh đã rời bỏ giọng nói của ông.

“Con bé không tỉnh lại. Họ nói là đã không còn khả năng cứu chữa.”

Hực, anh nghe thấy một tiếng kêu bật ra. Như để điều hòa lại hơi thở, ông Tatsurou im lặng.

“A lô, a lô”, Kazumasa lên tiếng gọi bố.

Sau một tiếng thở mạnh ra, ông Tatsurou hỏi, “Giờ, tình hình con bé sao?” Giọng ông khàn khàn.

Kazumasa kể chuyện tiếp tục trị liệu hồi sức cấp cứu nhưng chỉ là kéo dài sự sống thôi chứ không có cơ hội phục hồi, anh kể cả vụ chết não nữa.

“Vậy là Mizuho đã... Thế là thế nào? Sao mọi chuyện lại thành ra như vậy?” Trong giọng nói có cả cảm giác sầu thảm lẫn phẫn nộ.

“Con bé chạm phải cái lưới chỗ ống thoát nước, ngón tay bị kẹt không thể rút ra được. Nguyên nhân, từ giờ con sẽ tìm hiểu. Nhưng giờ con không định nói đến vấn đề đó. Có chuyện này con buộc phải nghĩ đã. Chính vì vậy, con mới gọi điện cho bố. “

“Chuyện này ư? Là sao, con có ý gì?”

“Chuyện hiến tạng.”

Mặc kệ ông Tatsurou vẫn chưa kịp tiếp thu nổi tình hình, Kazumasa bắt đầu kể chuyện có nên chấp thuận hiến tạng hay không, cả chuyện thăm định chết não nữa. Đến đó thì ông Tatsurou bảo khoan đã, ngắt lời anh.

“Thằng này, con nói gì vậy hả? Giờ đâu phải lúc nói chuyện đó. Trong thời điểm sống chết của Mizuho như vậy.”

Những lời của bố khiến Kazumasa chột bật ra, à, đúng rồi. Đây là phản ứng thông thường mà. Trong khi ta còn chưa thể chấp nhận chuyện một ai đó mình yêu thương đã chết rồi chẳng ai có thể chấp nhận nỗi vụ cấy ghép nội tạng cả.

“Không phải thế. Giờ đã qua cái thời điểm sống chết đó rồi. Mizuho đã chết rồi, con đang nói đến chuyện sau đó đấy.”

“Chết gì... Đó là chuyện sau khi thẩm định cơ mà.”

“Thường là như thế nhưng có lẽ con bé đã bị chết não rồi.”

Kazumasa phải giải thích thêm về luật pháp của Nhật Bản đối với vụ này. Có lẽ Kaoruko cũng phải chịu sự khổ sở tương tự. Kazumasa nắm được vấn đề nhưng anh không thể nói rõ ràng được.

May mà những lời kiên trì giải thích của anh đã giúp ông Tatsurou nắm bắt được mọi chuyện.

“VẬY sao? Nghĩa là, tuy trái tim vẫn còn đập nhưng Mizuho đã chết rồi. Không còn ở thế giới này nữa rồi, ý con là vậy sao?” ông Tatsurou nói như thể đang nói với mình.

“Vâng ạ,” Kazumasa đáp lời.

“Aaa,” ông Tatsurou thở dài. “Sao lại thế? Nó còn bé như vậy cơ mà? vẫn còn tương lai dài rộng như thế. Sao lại ra cơ sự này chứ? Nếu được, sao không để ông nó chết thay cho. Bố mày có thể hiến cả cái mạng già này.”

Những lời đó rất thật lòng. Sau khi Mizuho chào đời ít lâu, ông Tatsurou đã ôm đứa cháu đầu lòng, miệng nói câu “Vì đứa trẻ này bảo ông chết cũng được” đến thành quen.

“VẬY, bố nghĩ sao?” Đến khi bố anh ngừng lời, Kazumasa hỏi ông.

“... Chuyện hiến tạng ư?”

“Vâng. Dẫu sao, con cũng muốn nghe ý kiến của bố.”

Đầu bên kia, ông Tatsurou rên rĩ.

“Câu hỏi khó thật đấy. Nếu coi như đã chết, đem nội tạng đi cứu giúp người khác cũng coi như một hành động nhân đạo. Nhưng bố muốn chăm sóc nó đến tận phút cuối cùng.”

“VẬY Ạ? Con hiểu chấp nhận hiến tạng là một cân nhắc lý trí, nhưng về mặt tình cảm vẫn còn phân vân nhiều lắm.”

“Nếu là nội tạng của chính mình thì dễ dàng hơn rồi. Không sao đâu, cứ dừng đi. Nhưng nội tạng của một lão già như bố có lẽ chẳng ai thèm đến.”

“Nếu là nội tạng của chính mình... ư?”

Đột nhiên, anh chợt nghĩ đến chuyện cảm xúc Mizuho ra sao. Đương nhiên, chuyện này vốn khó có thể có.

“Kazumasa!” ông Tatsurou gọi con.

“Bố sẽ để mấy đứa tự quyết. Các con có lựa chọn ra sao bố cũng không phản nản. Bố thấy những chuyện này chỉ có thể để bố mẹ nó quyết định thôi. Con thấy sao?”

Kazumasa hít một hơi thật sâu rồi đáp, “Con hiểu rồi”. Trước khi gọi điện, anh đã lờ mờ dự đoán được bố anh sẽ nói như vậy.

“Bố muốn gặp Mizuho. Mai có được không con? Chẳng biết có còn gặp được không nữa.”

“À, con nghĩ chắc mai sẽ được đấy.”

“VẬY THÌ, bố sẽ đến thăm cháu nó. Mà không, từ thăm giờ cũng chẳng còn chuẩn xác nữa... Tóm lại bố sẽ đi. Bệnh viện ở đâu?”

Kazumasa cho ông biết tên bệnh viện và địa chỉ. “Các con cứ quyết lịch ngày mai rồi nhắn tin cho bố. Mà con phải nhớ chăm lo cho Kaoruko nhé,” nói thế rồi ông Tatsurou ngắt máy. Ông không hề biết chuyện vợ chồng con trai sắp sửa ly dị. Chắc ông cũng chỉ nghĩ căn hộ Kazumasa đang thuê ở là căn nhà thứ hai mà thôi.

Đặt điện thoại xuống, anh với lấy cái ly. Nhấp một ngụm mới thấy hương vị đã nhạt đi nhiều. Anh với lấy chai rượu, lại đổ whisky ra.

Anh cầm điện thoại, bắt đầu gõ vài từ khóa tìm kiếm. Đó là từ “chết não” và “hiến tạng”.

Ngay lập tức, nhiều bài viết xuất hiện. Nhặt ra trong đó một số bài có vẻ có nội dung, anh lướt qua một lượt. Từ chúng, anh bắt đầu nắm bắt được lý do tại sao gia đình mình lại rơi vào tình cảnh lo nghĩ khổ sở như thế này.

Căn nguyên nằm ở việc sửa đổi Luật Cấy ghép nội tạng. Trước kia, chỉ khi xác định được bản thân bệnh nhân có nguyện vọng hiến tạng, người ta mới chấp nhận chết não là chết. Thành thử, họ sửa đổi thành trong các trường hợp không thể xác định được ý nguyện của bệnh nhân thì có thể nhận sự đồng thuận từ phía gia đình. Kể từ đó, chúng cũng được áp dụng với các ca nhi như Mizuho, vốn không có kiến thức gì về cấy ghép nội tạng, đương nhiên cũng chẳng bao giờ nghĩ được đến những điều này. Thực chất, điều luật sửa đổi này cũng đồng thời xóa bỏ ranh giới tuổi tác của người hiến tạng.

Về chuyện chết não, cũng có tranh luận là nếu bản thân bệnh nhân đã có ý nguyện đó cũng dễ dàng thuyết phục gia đình họ hơn. Họ cần phải tôn trọng di nguyện của người bệnh. Nhưng những trường hợp khác, phải dồn ép sự lựa chọn lên gia đình bệnh nhân thì sao?

Càng nghĩ càng không biết vợ chồng mình nên làm gì. Kazumasa quăng điện thoại ra một chỗ, anh đứng dậy.

Rời khỏi phòng khách, đi dọc theo hành lang. Anh dừng lại ở đầu cầu thang, dỏng tai nghe ngóng. Không hề nghe thấy tiếng khóc lóc hay chuyện trò gì từ trên tầng hai vọng xuống.

Anh ngần ngại bước lên tầng. Lại gần căn phòng ngủ nằm cuối hành lang, anh thử gõ cửa. Nhưng không nghe thấy bất cứ phản ứng gì từ bên trong.

Có khi nào cô ấy tự tử rồi không, ý nghĩ u ám đó đột ngột lóe lên, Kazumasa mở cửa. Căn phòng tối đen, anh bật công tắc trên tường lên.

Nhưng Kaoruko không có trong phòng. Nhìn ba cái gối xếp thành hàng trên cái giường lớn, anh chợt nghĩ đến chuyện ba mẹ con cùng ngủ với nhau trên chiếc giường này. Một ý nghĩ chẳng liên quan đến tình hình.

Nếu cô ấy không có trong này thì đi đâu được cơ chứ? Kazumasa suy nghĩ, lại rời ra ngoài hành lang. Anh mở một cánh cửa đôi, bật đèn lên.

Đó là một căn phòng kiểu Nhật rộng cỡ 8 chiếu^[1]. Giữa phòng, anh thấy dáng Kaoruko ngồi thu lu ở đó. Cô ấy ôm chặt một con gấu bông trong lòng. Nó là món quà sinh nhật bố mẹ Kaoruko tặng cháu gái dịp sinh nhật ba tuổi của Mizuho.

[1] Đơn vị đo diện tích của Nhật, khoảng 13m².

“Gần đây,” cô nói với một giọng đều đều, “nó hay chơi một mình trong căn phòng này. Con bé còn nói, mẹ ơi, mẹ không được vào đâu nhé.”

“...Vậy à?”

Kazumasa nhìn quanh căn phòng. Bên trong chẳng bày biện thứ gì, chỉ có hai cái thùng rác-tông xếp cạnh mé tường. Anh thấy bên trong nào là búp bê, nhạc cụ đồ chơi hay những khối xếp hình. Bên cạnh thùng còn để vài cuốn sách tranh.

“Em định đợi Mizuho vào tiểu học sẽ dùng căn phòng này làm thành phòng học cho con bé.”

Kazumasa gật đầu, bước lại gần ô cửa sổ. Anh có thể nhìn xuống vườn từ đây. Khi xây dựng căn nhà này, anh đã mừng tượng đến lúc mình đứng ở vườn nhìn lên thấy lũ trẻ vẫy tay với mình từ ô cửa sổ này.

“Em gọi cho bố mẹ chưa?”

“Rồi,” Kaoruko đáp vậy. “Ai cũng khóc. Tại mãi vẫn không thấy em liên lạc gì, mọi người có vẻ cùng đoán là không cứu nổi rồi. Mẹ cứ nói xin lỗi con, xin lỗi con bao lần như cầu mong em tha thứ vậy. Còn nói muốn chết để tạ tội.”

Nghĩ đến cảm giác của bố mẹ vợ, Kazumasa cũng thấy trái tim mình nhói lên.

“Vậ à? Còn chuyện hiến tạng, hai người nói sao?”

Kaoruko nhắc đầu khỏi con thú bông.

“Tùy chúng ta thôi. Bởi bố mẹ không thể quyết định được.”

Kazumasa dựa vào tường, rồi từ từ tụt xuống ngồi theo thế bằng tròn. “Nhà em cũng nói vậy à.”

“Bố cũng nói thế sao?”

“Ừ. Tại bố nghĩ chuyện thế này chỉ có chúng ta là người có quyền quyết định thôi.”

“Biết ngay mà, có lẽ là thế,” Kaoruko cho con thú nhồi bông vẫn ôm trên tay vào trong thùng. “Giá con bé xuất hiện trong giấc mơ thì tốt biết mấy.”

“Giấc mơ?”

“Vâng. Hiện ra trong giấc mơ, nói nó muốn chúng ta làm thì gì tốt. Bố mẹ hãy lạng lẽ rút hơi thở của con đi hay hãy để một phần thân thể của con được ở lại với thế giới này chẳng hạn. Nếu thế, ta sẽ làm theo đúng ý con bé. Em có cảm giác thế thì chúng ta sẽ chẳng có gì phải day dứt,” cô nói thế rồi lúc lắc đầu. “Nhưng mà không được. Chắc em chẳng thể ngủ nổi đêm nay.”

“Khi nói chuyện với bố, anh cũng có suy nghĩ giống em. Nếu có cách nào biết được cảm giác của Mizuho thì hay rồi. Anh thì anh nghĩ thế nhưng không rõ nếu con bé lớn lên, rồi suy nghĩ về vấn đề này, nó sẽ quyết định ra sao đây?”

Kaoruko nhìn chăm chăm con gấu bông. “Mizuho lớn lên... ư?”

“Em nghĩ sao?”

Anh có hỏi em cũng biết đâu, Kazumasa dự đoán cô sẽ đáp lại như vậy. Nhưng Kaoruko chỉ gục đầu im lặng.

“Thực xa, lúc trước ở công viên,” cô nói, “mẹ con em đã tìm cỏ ba lá. Một nhánh cỏ có bốn lá. Là con bé tìm thấy đấy ‘Mẹ ời, chỉ có bông này có bốn lá thôi.’ Lúc đó, em đã nói, ‘Chà, giỏi quá, ai tìm được thứ này sẽ hạnh phúc lắm đấy, ta mang nó về nhé’. Lúc đó, anh biết con bé nói gì không?” Cô vừa hỏi vừa xoay sang nhìn Kazumasa.

“Không biết”, anh lắc đầu.

“‘Mizuho đã hạnh phúc rồi nên không cần đâu. Ta để lại nhánh cỏ này cho ai khác đi’, thế thôi. Con bé cầu mong hạnh phúc sẽ đến với một ai đó nó chưa từng gặp mặt.”

Như thế có thứ gì nghẹn ứ trong lồng ngực. Đột nhiên, nước mắt trào ra, ướt nhòe tầm mắt Kazumasa.

“Con bé thật ngoan,” giọng anh như tắc lại.

“Đúng, con bé thật ngoan.”

“Là nhờ có em,” Kazumasa lấy ngón tay gạt đi nước mắt. “Cảm ơn em.”

6.

Kaoruko cho Kazumasa xem ảnh Mizuho đến tận khi trời hửng sáng, rồi anh tạm thời quay về căn hộ ở Aoyama. Cần phải thay đồ, rồi còn công việc nữa, nếu như anh có thể sắp xếp được một số việc rồi dùng laptop làm việc ở nhà thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Anh chẳng chớp mắt được chút nào, cũng chẳng hề thấy mình buồn ngủ. Nhưng đầu óc nặng trĩu, những ngón tay gõ trên bàn phím trở nên uể oải.

Đến khi làm một lèo xong cả đồng việc, anh nhìn đồng hồ thì đã gần 9 giờ sáng. Anh hẹn gặp Kaoruko lúc 10 giờ ở bệnh viện. Anh cũng có nhắn ông Tatsurou vậy. Theo như Kaoruko, có vẻ như bố mẹ cô cũng muốn gặp Mizuho.

Anh với tay lấy điện thoại gọi cho Kanzaki Makiko. Anh cũng chẳng nhớ có lần nào gọi điện cho cô vào sáng Chủ nhật. Chẳng biết có bắt máy không đây.

Nhưng khi tiếng chuông vừa reo lên, điện thoại thông ngay, “Vâng, chào buổi sáng. Tôi Kanzaki đây.” Anh nghe thấy giọng nói tươi tỉnh của cô.

“Chào em. Xin lỗi phiền em vào ngày nghỉ thế này.”

“Không sao ạ. Có việc gì vậy ạ?”

“Ừm, thực ra...”

Anh cảm thấy lo lắng theo kiểu khác hẳn lúc kể chuyện với ông Tatsurou. Anh không muốn tỏ ra yếu đuối trước cấp dưới, có lẽ đây là tâm lý của một doanh nhân chẳng.

“Con gái anh gặp tai nạn, giờ đang trong tình trạng nguy kịch.”

“Ồ, bé Mizuho sao?” Giọng Kanzaki Makiko pha chút thảng thốt.

Cô ấy cũng từng gặp Mizuho. Hình như là trong bữa tiệc nào đó.

“Con bé bị đuối nước ở bể bơi. Hiện đang chữa trị trong bệnh viện nhưng vẫn chưa tỉnh lại. Theo lời bác sĩ thì vẫn chưa tìm ra cách khả dĩ nào để cứu chữa,” những lời nói đều đều như cửa vào tâm trí.

“Trời ạ”, Kanzaki Makiko chỉ có thể thảng thốt nói được đến thế. Một thư ký có năng lực, đáng ra trong tình cảnh này cô phải an ủi điều gì đó, lại chẳng nói ngay được lời nào.

“Chính vì thế, anh cần em điều chỉnh lịch làm việc từ ngày mai của anh. Những thứ có thể bỏ qua hay điều chỉnh, em hãy tự xem xét và sắp xếp giúp anh được chứ?”

Sau một khoảng lặng, “Em rõ rồi”, cô ấy đáp lời.

“Mai chỉ có cuộc họp nội bộ công ty, em nghĩ là sẽ sắp xếp được. Nếu nảy sinh những vấn đề cần chỉ thị hay cần sự đánh giá, cân nhắc của giám đốc, thứ nào có thể gửi trước em sẽ cố gắng gửi anh sớm. Khi cần kíp, em gọi cho anh được chứ?” Nghiến răng nói thật rành rọt nhưng trong giọng nói của cô dường như có chút run rẩy. Anh tưởng tượng ra hình ảnh một Kanzaki Makiko đang dao động nhưng vẫn lướt tay trên cái máy tính bảng yêu quý của mình.

“Thế cũng được. Anh không có ý định tắt nguồn điện thoại, nhưng nếu có chuyện gì cần thiết anh sẽ liên lạc trước với em.”

“Em hiểu rồi. Vấn đề là lịch làm việc từ ngày kia trở đi, ta nên làm thế nào đây? Em sẽ cố gắng hủy những cái có thể nhưng thứ Tư ta có buổi giới thiệu sản phẩm mới.”

Đúng rồi. Sản phẩm anh đã mất nhiều năm đầu tư nghiên cứu. Anh tự tin vào nó. Đây chính là bước nhảy vọt của Harima Text mà anh đã tự hào trả lời trên bài phỏng vấn cho tạp chí doanh nhân.

Rốt cuộc, mình vẫn là con người của công việc, Kazumasa nghĩ ngợi. Vui đầu vào công việc phù hợp với tính cách của anh hơn, có lẽ mong muốn xây dựng một mái nhà yên ấm, hạnh phúc có gì đó hơi lệch với con người anh.

“Giám đốc,” Kanzaki Makiko gọi anh.

“À... xin lỗi em. Anh hơi lơ đãng một chút, về sự kiện này, em hãy sắp xếp để anh xuất hiện sát chương trình nhé.”

“Em hiểu rồi. Vậy em sẽ lập hai kế hoạch, trường hợp anh tham gia được và trường hợp lỡ anh chẳng thể xuất hiện. Nếu anh không thể xuất hiện, em sẽ nhờ phó giám đốc đại diện thay anh nhé.”

“Thế cũng được. À, còn nữa...” bàn tay Kazumasa siết chặt điện thoại trong tay. “Mong em hãy giữ kín chuyện này. Nếu có ai hỏi... đúng rồi, em cứ nói là gia đình có chuyện buồn, đáp vậy giúp anh nhé.”

“Em rõ rồi ạ.”

“Nhờ cả vào em đấy. Xin lỗi, Chủ nhật thế này...”

“Anh không cần phải để tâm. Chuyện quan trọng hơn là...” có vẻ như cô đang điều hòa hơi thở. “Thật sự không còn cách nào sao ạ? Không còn chút xíu hi vọng nào vào kỳ tích sẽ xảy ra sao?”

Kazumasa nghiêng lợi. Nếu anh lỡ lời, chắc cô ấy sẽ khóc mất.

“Sóng nào, không còn nữa.”

Kanzaki Makiko im lặng. Có lẽ cô cũng chẳng biết đáp sao nữa.

“Điều đó có nghĩa là gì, một người có ít nhiều kiến thức về BMI như em chắc hiểu chứ?”

“... Vâng.”

“Vậy, nhờ em nhé.”

“Em hiểu rồi. Giám đốc cũng nên giữ gìn sức khỏe. Cả phu nhân nữa.”

“Cảm ơn em.”

Anh ngắt máy, đôi mắt khẽ chớp trước tia nắng mạnh mẽ luôn qua rèm cửa.

Kỳ tích ư...?

Trong cuộc nói chuyện giữa anh và Kaoruko, từ này đã xuất hiện không biết bao nhiêu lần nhỉ. Nếu kỳ tích xuất hiện thật, phải trả giá thế nào anh cũng bất chấp, bản thân trở nên thế nào cũng chẳng sao. Nhưng thực chất, mỗi lần buông ra từ ấy, anh lại càng cảm thấy nó giả tạo. Bởi vì là thứ không xuất hiện nên mới gọi là kỳ tích còn gì.

Anh đi tắm, thay đồ. Bụng không thấy đói nhưng vẫn lấy gói thực phẩm dinh dưỡng dạng thạch trong tủ lạnh ra tống vào dạ dày rồi mới rời khỏi nhà. Anh biết hôm nay sẽ là một ngày dài.

Khi anh đến bệnh viện, đã thấy Kaoruko ở đó rồi. Bố mẹ cô ấy và Ikuto, cả Miharuru và bé Wakaba cũng đã đến nơi. Bà Chizuko và Miharuru khóc đến

sưng bọng mắt. Bố vợ anh, ông Shigehiko, hai tay chụm trên đầu gối, cúi thấp đầu trước mặt Kazumasa.

“Xin lỗi con. Bố thật sự không còn mặt mũi nào để xin con tha thứ. Tội của mẹ cũng là tội của bố. Con có mắng có chửi, có làm gì bố cũng xin chịu,” ông cố nói ra những lời như tiếng rên rỉ.

“Xin bố đừng nói thế. Con biết đó không phải là lỗi của mẹ.”

Nhưng mặt ông Shigehiko nhăn nhúm cả lại, ông cứ lắc đầu đầy sầu não.

Kazumasa ra đứng trước mặt bà Chizuko và Miharu.

“Ta nhất định phải tìm hiểu nguyên nhân tai nạn. Nhưng dù có thế nào, xin hai người cũng đừng tự trách mình.”

Từ khóe mi nhắm chặt, nước mắt bà Chizuko tràn ra. Miharu úp mặt vào hai tay.

Không lâu sau, ông Tatsurou cũng xuất hiện, ông mặc một bộ vest nâu, còn thắt cả cà vạt. Sau khi ông Tatsurou lên tiếng chào Kaoruko, ông cũng cùng với ông bà Shigehiko bắt đầu than vãn về nỗi đau mất đi đứa cháu gái.

Y tá đến gọi gia đình Kazumasa. Bác sĩ Shindou dường như đang có thời gian.

Khi anh cùng Kaoruko đến căn phòng hôm qua, bác sĩ Shindou đã đợi sẵn.

“Giờ tôi sẽ giải thích cho quý vị nghe tình hình,” hai người vừa ngồi xuống, vị bác sĩ đã nói. “Đầu tiên, mời anh chị theo dõi màn hình này,” ông chỉ vào màn hình máy tính.

Thứ hiển thị trên màn hình có vẻ như là não bộ của Mizuho. Toàn bộ đã chuyển sang màu xanh, vẫn còn sót vài chỗ, rất ít thôi là màu vàng trộn lẫn với màu đỏ.

“Nó hiển thị hoạt động của não. Những nơi màu xanh là không còn hoạt động nữa, những khu vực màu vàng và chút màu đỏ kia vẫn còn chút hoạt động. Nhưng khoảng não không còn hoạt động nữa đã trải ra đến mức này,

như vậy kết luận khả năng não đã mất đi chức năng của mình là rất cao cũng hợp lý thôi.”

Kazumasa im lặng gật đầu. Kaoruko cũng không có vẻ sẽ lại gào lên đau khổ. Kỳ tích sẽ không xảy ra đâu, họ đã nói với chính mình như thế.

“Anh chị đã bàn bạc với nhau chưa?” Bác sĩ Shindou hỏi.

“Rồi,” Kazumasa đáp lại. “Chỉ là, trước khi ra quyết định, có vài điều chúng tôi muốn xác nhận lại cho chắc chắn. “

“Chuyện gì vậy?”

“Đầu tiên về thẩm định chết não, trong trường hợp xác nhận được nạn nhân không bị chết não thì sao, con bé sẽ không chịu đau đớn gì chứ?”

Bác sĩ Shindou gật gù như thấu hiểu. Như có ý muốn nói, ông cũng thường gặp câu hỏi này lắm rồi.

“Đại não không còn hoạt động nên cũng không có ý thức, con bé sẽ không cảm thấy đau đớn đâu. Nhưng các bộ phận khác của não có thể vẫn còn phản ứng. Khi đó, chúng tôi sẽ ngưng ngay thẩm định. Bệnh nhân không bị chết não, chúng tôi sẽ đưa trở về trị liệu.”

“Nhưng tôi đọc được trên mạng là quá trình thẩm định não chết này tạo gánh nặng rất lớn lên bệnh nhân.”

“Ý anh là bài kiểm tra thở phải không? Đúng như người ta nói. Chúng tôi sẽ rút ống thở nhân tạo ra trong một khoảng thời gian ấn định, xác định xem người này có thể tự thở được không. Nếu không thể tự thở thì trong khoảng thời gian đó, cơ thể không thể tổng hợp được oxy nên sẽ tạo ra gánh nặng rất lớn. Nhưng bài kiểm tra này sẽ tiến hành cuối cùng.”

“Liệu nó có thể trở thành nguyên nhân làm tình hình xấu đi không?”

“Cũng có nguy cơ đó. Trong trường hợp có thể xảy ra ảnh hưởng tiêu cực, chúng tôi sẽ dừng thẩm định, rồi đánh giá chết não từ thời điểm đó. Chuỗi kiểm tra này sẽ tiến hành hai lần, đến lần thứ hai vẫn xác định là chết não thì cũng là lúc chính thức tuyên bố ngày giờ tử vong của người đó.”

Giải thích của bác sĩ Shindou rất hợp lý và dễ hiểu. Bị thuyết phục, anh lẩm bẩm, “Vậy sao?”

“Thẩm định chết não tiến hành không phải vì bệnh nhân. Hãy hiểu rằng đây là một khâu trong quá trình cấy ghép nội tạng. Nhiều người còn nói không thể chấp nhận theo khía cạnh sinh học hay nói trắng ra là từ chối.”

Cũng có thể thật, Kazumasa ngẫm nghĩ. Đêm qua, lúc nói chuyện với Kaoruko, anh đã tra cứu khá nhiều về thẩm định chết não ở trên mạng. Anh không rõ chi tiết về từng xét nghiệm một nhưng hai người rất quan tâm đến bài kiểm tra tháo ống thở nhân tạo. Đúng theo nghĩa đen, đây là hành động “cho ngưng thở”.

Tiến hành không phải vì bệnh nhân, nghe vậy thì anh hiểu ý nghĩa của việc thẩm định này.

“Còn gì nữa không?” Bác sĩ Shindou hỏi.

Kazumasa nhìn Kaoruko rồi quay sang nhìn bác sĩ.

“Nếu chúng tôi chấp nhận hiến tạng, những bộ phận đó sẽ được đem đi cấy ghép cho người như thế nào?”

Bác sĩ Shindou chẳng có gì bất ngờ trước câu hỏi này.

“Vấn đề này, tôi chẳng thể trả lời được gì. Theo những kiến thức cơ bản, toàn quốc có khoảng ba nghìn bệnh nhân đăng ký lọc máu, phần nhiều trong số đó có nguyện vọng cấy ghép thận, thông thường luôn có chừng vài chục ca nhi đợi cấy ghép tim, với chừng đó thông tin thôi, ta không thể biết được ai sẽ tiếp nhận nội tạng của cháu. Nếu hai vị muốn nghe thông tin chi tiết, tôi sẽ liên hệ với điều phối viên cấy ghép. Đương nhiên, anh chị có thể từ chối sau khi nghe điều phối viên giải thích. Anh chị thấy sao?”

Kazumasa lại nhìn Kaoruko lần nữa, sau khi nhận được cái gật đầu của cô. “Nhờ bác sĩ giúp cho,” anh nói với bác sĩ Shindou.

“Tôi hiểu rồi, mời anh chị đợi cho một chút,” nói thế rồi bác sĩ Shindou rời phòng.

Chỉ còn lại hai người, Kaoruko lấy cái khăn tay từ trong túi xách ra. Cô dùng nó chấm quanh khóe mắt, thầm thì, “không hỏi chuyện đó xem chừng lại tốt hơn.”

“Chuyện gì cơ?”

“Đêm qua, ta đã nói rồi còn gì. Lúc phẫu thuật... lúc phẫu thuật lấy nội tạng ra, liệu Mizuho có thấy đau không ấy.”

“À, à,” Kazumasa nhẹ giọng nói. “Em có nghe nói rồi còn gì. Đại não đã không còn hoạt động nên sẽ không cảm thấy đau nữa.”

“Nhưng mà, trên mạng cũng nói ở nước ngoài họ vẫn dùng thuốc gây mê còn gì. Giây phút dao mổ cửa vào thân thể lấy nội tạng ra, huyết áp bệnh nhân tăng cao, bệnh nhân cũng bắt đầu có dấu hiệu quẫn quại còn gì. Chính vì vậy, họ mới dùng đến thuốc gây mê.”

“Chuyện đó liệu có thực không đây. Những chuyện trên mạng cũng có cái đúng cái sai mà.”

“Nếu là thật thì sao? Con bé phải chịu đau đớn thì đáng thương lắm.”

“Đáng thương ư...?”

Chết não rồi, còn cần phải lo lắng gì đến chuyện đau đớn nữa. Tuy nghĩ thế nhưng chẳng câu từ nào thoát nổi ra miệng. Bản thân Kaoruko có lẽ cũng hiểu những điều mình đang nói kỳ lạ đến mức nào.

“Ta cứ hỏi điều phối viên bên cấy tạng xem sao,” anh trả lời cô vậy.

Cánh cửa mở, bác sĩ Shindou đã quay lại.

“Tôi đã liên lạc với điều phối viên cấy ghép tạng. Khoảng một tiếng nữa họ sẽ đến.”

Kazumasa nhìn đồng hồ đeo tay. Đúng 11 giờ trưa.

“Bố tôi và bố mẹ vợ cũng có đến. Mọi người muốn được gặp Mizuho lần cuối.”

“Đương nhiên là được rồi,” nói thế nhưng gương mặt bác sĩ Shindou có một chút bối rối, rồi như thế đã quyết ý, ông nhìn hai vợ chồng Kazumasa. “Có một chuyện, tôi muốn hỏi.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Tôi tò mò về lý do hai vị xem xét chuyện cấy ghép nội tạng. Đương nhiên, nếu anh chị không muốn trả lời cũng không sao cả.”

Kazumasa gật đầu, “Ta nói được không em?” Anh hỏi Kaoruko.

“Được,” cô ấy chớp mắt.

Anh quay sang nhìn bác sĩ Shindou.

“Tôi đã cân nhắc Mizuho sẽ mong muốn điều gì. Lúc ấy, vợ tôi đã kể cho tôi một chuyện.”

Kazumasa kể lại chuyện cỏ bốn lá với bác sĩ Shindou.

“Khi nghe chuyện đó, tôi nghĩ nếu có thể xác định được ý muốn của Mizuho, con bé sẽ muốn đánh đổi sinh mệnh chỉ còn chút xíu của mình để giúp đỡ cho người khác đang phải chịu đau khổ. Con bé chắc sẽ chấp nhận như thế.”

Lồng ngực bác sĩ Shindou phập phồng, hít vào một hơi khá lớn, rồi thở phào ra một cái. Sau khi ông nhìn một lượt Kazumasa và Kaoruko, ông cúi đầu. “Tôi sẽ ghi nhớ điều này trong tim mình.”

Nhìn vị bác sĩ như thế, Kazumasa cảm thấy tuy kết quả thật đau khổ nhưng thật may bác sĩ phụ trách lại là người này.

Họ gọi ông bà đang đợi trong phòng đợi gia đình, mọi người cùng đi gặp Mizuho.

Trên chiếc giường cấp cứu, Mizuho vẫn ngủ yên trong tình trạng bị treo giằng với cả đồng ống nghiệm như hôm qua. Nhìn gương mặt bình yên say ngủ đó, dẫu trong lý trí đã thấu hiểu nhưng thật khó chấp nhận rằng linh hồn cô bé đã chẳng còn đây nữa.

Bà Chizuko và Miharuru bắt đầu khóc. Tuy Shigehiko và ông Tatsuou không rơi nước mắt nhưng lại cắn môi đầy vẻ đau lòng. Wakaba bám chặt lấy mẹ, chỉ có Ikuto như không hiểu rõ mọi sự đang xảy ra, lơ đãng nhìn người lớn.

Mọi người lần lượt chạm vào cơ thể Mizuho. Chẳng phải để xác định con bé có thực chết não mà giống như đang chia tay lưu biệt trong tang lễ. Đầu tiên là ông Shigehiko và bà Chizuko, tiếp theo đến ông Tatsuou, tiếp nữa là Miharuru và Wakaba, chạm vào mặt vào tay Mizuho và trò chuyện với con bé. Phòng cấp cứu ngập tiếng khóc.

Cuối cùng là vợ chồng Kazumasa. Anh cùng Kaoruko và Ikuto lại bên giường.

Nhìn hàng mi nhắm nghiền của Mizuho, bao kỷ niệm trỗi lên trong anh. Tuy một năm này chẳng mấy lúc được gặp con nhưng Kazumasa nhận ra cuốn album của trái tim vẫn khắc ghi, tái hiện trong anh vô số hình ảnh. Bản thân anh vốn không mặn mà gì với gia đình còn như vậy. Người ở bên lũ trẻ ngày đêm như Kaoruko thì những ký ức đó còn đau đớn đến mức nào, chỉ tưởng tượng ra thôi cũng đủ thấy choáng váng rồi.

Kaoruko ghé môi lại gần má Mizuho. Và rồi, cô thầm thì nói lời nói tạm biệt đứa con yêu. “Hãy hạnh phúc trên thiên đường...” nước mắt tắc nghẹn mọi câu từ.

Kazumasa nắm lấy tay trái của Mizuho, đặt vào lòng bàn tay mình. Nhỏ bé, nhẹ bẫng, một bàn tay mềm mại. Và, rất ấm. Xúc giác cho anh thấy những mạch máu vẫn đang nhộn nhịp vận động nơi đó.

Kaoruko đặt lòng bàn tay lên đó. Bàn tay con gái nằm giữa đôi tay bố mẹ.

Ikuto rướn người, nhìn nghiêng gương mặt chị. Trong mắt thẳng bé, chị nó chỉ đang ngủ thôi.

“Chị ơi,” Ikuto cất tiếng gọi nho nhỏ.

Đúng giây phút đó. Bàn tay Mizuho như giật mình động đậy trong nắm tay của Kazumasa. Chỉ là chút cảm giác thoáng qua thôi, anh thấy con bé có cử

động, tuy không thực sự tin tưởng. Với lại, chạm vào tay anh không chỉ có mỗi bàn tay Mizuho. Trên đó còn có tay Kaoruko nữa. Có thể chỉ là tác động truyền từ cử động bàn tay cô mà thôi.

Kazumasa nhìn Kaoruko. Anh chợt thấy gương mặt ngạc nhiên của cô cũng đang nhìn mình.

Lúc này là gì vậy? Như thế cô muốn hỏi anh câu đó. Em có cảm giác bàn tay Mizuho đang cử động, nhưng chắc là do tay anh hả? Không có chuyện bàn tay Mizuho cử động đâu, đúng vậy không?

Ảo giác rồi. Kazumasa nhủ lòng. Ikuto đột ngột gọi như thế, cảm giác của anh đã bị rối loạn rồi chẳng. Hay có lẽ anh đã vô thức cử động.

Mizuho đã chết rồi. Làm gì có chuyện cơ thể cử động.

“Ikuto,” Kazumasa gọi con trai. “Con nắm tay chị đi.”

Cậu con trai nhỏ lại gần anh. Anh cầm bàn tay phải của nó, đan vào tay Mizuho.

“Nói tạm biệt đi con.”

“... Tạm biệt.”

Kazumasa chuyển ánh nhìn từ Ikuto sang Kaoruko. Anh mới nhận thấy cô vẫn đang nhìn mình. Như thế cô đang muốn hỏi anh điều gì đó.

Đúng lúc ấy, cánh cửa mở ra.

“Điều phối viên ghép tạng đã tới rồi.”

Vào sau bác sĩ Shindou là một người đàn ông có gương mặt hiền hậu. Tuy tóc đã lốm đốm hoa râm nhưng dáng vẻ vẫn vô cùng vững chãi.

Người đàn ông lại gần gia đình Kazumasa, rút từ trong túi ngực ra danh thiếp của mình.

“Tôi là Iwamura. Chuyện lần này, tôi rất lấy làm tiếc. Vì gia đình muốn hỏi về chuyện thăm định hiến tạng nên tôi đến đây. Nếu còn điểm nào chưa hiểu, hãy cứ hỏi tôi.”

Kazumasa chìa tay phải ra định nhận lấy tấm danh thiếp đang lơ lửng ra nhưng từ bên cạnh, cánh tay Kaoruko chợt vươn ra nắm lấy cổ tay anh.

Sao thế, anh muốn hỏi vậy nhưng gương mặt vợ làm anh giật mình. Đôi mắt cô mở to, vằn cả tia máu. Chắc hẳn không phải là sung huyết do khóc nhiều.

“Con gái tôi,” Kaoruko nói. “Vẫn còn sống. Nó chưa chết.”

“Kaoruko...”

Cô xoay mặt về phía Kazumasa.

“Anh cũng biết mà. Mizuho vẫn sống. Chắc hẳn vẫn còn sống.”

Hai người nhìn nhau. Anh thực lòng muốn đồng tình với thứ ánh sáng bừng lên trong mắt cô. Vợ chồng có thể đồng lòng nhất trí thế này, đã bao năm rồi mới lại có được.

Anh không thể lơ đãng suy nghĩ quật cường đó của cô. Kẻ có thể ngăn lại ý nghĩ đó của người vợ chỉ có thể là chồng.

Kazumasa nhìn người mang tên Iwamura.

“Xin lỗi ngài, mời ngài giữ lại danh thiếp. Chúng tôi từ chối hiến tặng.”

Người đàn ông biểu lộ vẻ hoang mang nhưng biểu cảm đó không lưu lại lâu. Ông thản nhiên gạt đầu với vẻ chuyện này cũng thường xảy ra rồi quay sang phía bác sĩ Shindou. Bác sĩ Shindou cũng nhẹ gạt đầu.

Người đàn ông tên Iwamura cứ thế im lặng rời phòng cấp cứu. Sau khi tiễn ông, bác sĩ Shindou quay sang nhìn người nhà Kazumasa. “Chúng tôi sẽ tiếp tục trị liệu.”

“Mong bác sĩ giúp đỡ cho,” Kazumasa cúi đầu.

Ikuto lại gọi, “Chị ơi, chị ơi!”

Nếu Mizuho trả lời thì đúng là kỳ tích, nhưng chuyện đó lại lại không xảy ra.

7.

Kaoruko đến trường mầm non đúng lúc cổng vừa mở. Rất nhiều bậc phụ huynh đứng đón đợi sẵn. Gặp mấy bà mẹ chơi cùng nên cô cũng chào hỏi nhau vài câu. Mọi người đều chia sẻ nỗi mất mát trước những gì xảy ra với con gái cô. Hẳn là mọi người phải chọn lựa từ ngữ thận trọng lắm. Trước mắt cô, những từ như “con gái” hay “bé gái”, “chị ơi” đều không hay cả.

Kaoruko thấy chẳng cần đến mức như thế nhưng không dám nói ra. Làm như thế chỉ khiến tâm trạng cô càng khó chịu hơn thôi.

Cô hiệu trưởng đứng ở bên hông cổng, tạo đường tiễn các cháu về nhà. Kaoruko cúi đầu chào người đó, ánh mắt nhìn về khu lớp học. Những đứa trẻ ùa ra từ trong lớp đang đứng thay giày.

Cô đã thấy Ikuto. Thằng bé đang định thay giày nhưng đã để ý thấy Kaoruko, nó cười toe. Nhanh nhanh xỏ chân vào giày rồi lao về phía cô.

“Giờ ta đến chỗ chị ạ?”

“Đúng rồi.”

Cô nắm tay Ikuto, chào cô hiệu trưởng một lần nữa rồi rời đi.

Sau khi về nhà, chuẩn bị vài thứ cần thiết, hai mẹ con lên chiếc SUV đỗ ở mé hiên trước nhà rồi xuất phát. Cô cho Ikuto ngồi trên ghế trẻ em ở ghế sau.

Đi được một đoạn, cô chợt nhận ra nhiệt độ điều hòa thấp quá. Từ lúc nào, ánh mặt trời đã yếu dần, thả trời đất vào tiết thu. Sắp sửa phải cho Ikuto mặc áo dài tay thôi.

Hai mẹ con đến bệnh viện lúc 2 giờ kém. Cô cho ô tô vào bãi đỗ xe, dắt tay Ikuto đi theo lối sảnh chính vào trong viện.

Cô đi thẳng về phía thang máy, lên tầng ba. Sau khi lên tiếng chào y tá trong phòng y tá, cô bước dọc theo hành lang. Phòng bệnh cá nhân thứ hai từ trong cùng tính ra là phòng của Mizuho.

Cô mở cửa ra, đã thấy gương mặt bình yên say ngủ của Mizuho trên giường. Nhìn mới đây nổi với cơ thể con, tim cô như tứa máu. Nhưng mà vẻ mặt con bé yên bình lắm, cô cũng có thể an ủi mình rằng con bé không phải chịu đau.

“Chào con,” Kaoruko cất tiếng gọi. Cô ấn ngón tay lên má Mizuho, thăm thì, “Vẫn chưa chịu dậy sao con?” Lúc nào cô cũng chào con gái kiểu ấy.

Ikuto lại gần bên gối, “Chị ơi,” thằng bé gọi. “Em chào chị.”

Hồi đầu, nó còn hay hỏi “Tại sao chị cứ ngủ mãi thế?”, nhưng gần đây, thằng bé như cũng có quan sát riêng của mình rồi, không còn hỏi nữa. Thay vì thấy nhẹ nhõm hơn, cô lại thấy có chút buồn.

Trong số đồ đạc Kaoruko mang tới, cô lấy ra một cái bọc giấy. Bên trong là bộ đồ ngủ mới tinh. Trên đó có in hình nhân vật hoạt hình Mizuho yêu thích.

“Xin lỗi con nhé, để mẹ thay đồ cho con,” cô nói với Mizuho, rồi bắt đầu cởi bộ đồ ngủ trên người con bé. Người con bé bị gắn với quá nhiều thứ ống với dây nhợ loằng ngoằng nên hồi đầu cô chẳng biết phải làm sao nhưng giờ thì đã quen rồi.

Rồi cô kiểm tra bím giấy, xi con bé đi vệ sinh nữa. Phân khá lỏng nhưng màu không tệ lắm.

Sau khi lau sạch sẽ phần thân dưới, cô thay chiếc bím mới rồi cho con mặc đồ ngủ vào. Mizuho thường tạo cho người ta ấn tượng là một cô bé ngoan ngoãn, nhưng nhân vật hoạt hình trên bộ đồ lại khiến người ta nghĩ tới một cô bé hoạt bát, chơi đến mệt lả rồi lăn ra ngủ.

Trong khi cô còn đang dọn dẹp lớp chăn nệm thì cô y tá tên Mutou bước vào. Để hút đờm như mọi bận.

“Ai chà, Mizuho có đồ ngủ dễ thương quá nhỉ,” cô Mutou thường bắt chuyện với Mizuho trước. Sau đó, cô cười tíu với Kaoruko, “Hợp với con bé lắm.”

“Em muốn thay đổi không khí chút.”

Luôn tiện, Kaoruko nói về chuyện thay bím.

“Dạo này, tình trạng có vẻ tốt nhỉ,” cô Mutou vừa bắt đầu công việc vừa nói. “Mạch ổn định, chỉ SpO2 cũng khá ổn.”

“Em cũng cảm thấy thế. Sắc mặt con bé đúng là rất khá.”

SpO2 là chỉ số bão hòa oxy đo theo mạch đập. Nó giúp ta giám sát được lượng oxy và hemoglobin^[1] trong máu. Dựa vào một thiết bị đo độ bão hòa oxy trong máu, ta có thể kiểm soát tình hình mà không cần lấy máu.

[1] Hemoglobin: tên thường gọi là huyết sắc tố, một loại protein chứa sắt làm nhiệm vụ vận chuyển O2 từ phổi đến các cơ quan và vận chuyển CO2 từ các cơ quan về phổi.

Kaoruko nhìn chăm chăm vào thao tác hút đờm của y tá. Cũng giống như việc thay bím, rồi sẽ có lúc cô buộc phải làm điều này. Không chỉ có thế, cách tiêm dung dịch dinh dưỡng, điều chỉnh tư thế nằm, và bao nhiêu điều khác cô buộc phải nhớ lấy.

Cũng gần một tháng trôi qua kể từ ngày bi thảm đó. Sau bao lần rơi vào tình trạng nguy kịch, cơ thể Mizuho cũng dần hồi phục, giờ mọi thứ đã ổn định lắm rồi. Vài ngày trước, con bé được chuyển về phòng bệnh cá nhân.

Mục tiêu tiếp theo của Kaoruko là đưa Mizuho về ngôi nhà ở Hiroo. Không chỉ là ở tạm vài ngày, cô muốn có thể tự chăm sóc con tại nhà. Chính vì thế, cô cần phải học được những kỹ năng y tá.

Sau khi làm xong một loạt, cô y tá Mutou rời phòng bệnh. Kaoruko đặt cái ghế ra cạnh giường, vừa ngắm con gái vừa ngồi xuống.

“Ikuchan này, hôm nay ở trường, con làm gì nào?” Cô lên tiếng hỏi bé Ikuto đang bò dưới sàn chơi với xe ô tô đồ chơi.

“Leo xà ạ.”

“Con leo khung xà à? Thế kết quả sao?”

“Dạ, Iku leo lên tận trên cao cơ,” Ikuto giơ hai tay rướn lên.

“Vậy à, tốt quá. Con giỏi ghê. Mizuho, con nghe chưa? Ikuchan giờ đã leo được lên đến nơi cao nhất khung xà rồi đấy.”

Đưa Mizuho vào trong câu trò chuyện với Ikuto là cách Kaoruko giết thời gian ở đây. Đương nhiên, cô có thể im lặng ngắm nhìn con gái mình ngủ không biết chán nhưng cô không thể bỏ mặc cậu con trai thơ dại của mình được.

Ngày đó, Kaoruko không chút hối hận khi từ chối hiến tạng của con. Hơn cả tháng trời trôi qua, cứ nghĩ có thể liên hệ với Mizuho theo cách này, cô muốn tự khen mình đã quyết định như vậy.

Bác sĩ Shindou cũng chẳng hỏi gì về lý do thay đổi quyết định như thế. Ông vốn là bác sĩ chuyên khoa ngoại thần kinh nên chuyện kéo dài sự sống của Mizuho cũng chẳng can hệ gì đến ông. Tuy nhiên, trong vài lần giáp mặt, Kaoruko đã kể lại cho ông nghe.

Giây phút cô và Kazumasa cùng nắm tay Mizuho, cô có cảm giác tay con bé đã cử động. Đúng vào giây phút Ikuto gọi người chị đang say ngủ của mình.

Kaoruko nghĩ có thể Mizuho đã có phản ứng với tiếng gọi của em trai mình. Những chuyện kiểu này khá vô lý nếu xét theo mặt y học nhưng cô đã thực cảm thấy vậy nên chẳng biết phải làm sao nữa.

Khi bác sĩ Shindou nghe chuyện, ông đáp vậy à với một giọng bình thản. Dường như chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên, “Lúc đó đã xảy ra chuyện như vậy sao?”

“Liệu có phải chỉ là ảo giác của người làm bố mẹ hay không?” Khi cô hỏi vậy, ông đã lắc đầu.

“Ta không thể nắm bắt hết được cơ thể con người đâu. Dẫu não bộ không hoạt động, có thể phản xạ cơ khiến cơ thể vẫn cử động được chẳng. Cô có

biết đến hội chứng Lazarus^[1] không?”

[1] Hội chứng Lazarus hay còn gọi là “chết đi sống lại”, đây là một hiện tượng hiếm gặp khi máu đột ngột lưu thông trở lại khi mọi hoạt động cứu chữa đã kết thúc.

“Tôi chưa nghe đến từ này bao giờ,” cô trả lời.

“Ta từng nói đến bài kiểm tra rút ống thở nhân tạo trong thẩm định chết não đúng không? Trong bài kiểm tra đó, từng có vụ bệnh nhân co cánh tay đã lan truyền khắp thế giới. Không rõ nguyên nhân tại sao. Lazarus là một nhân vật xuất hiện trong Kinh Tân ước, mắc bệnh mà chết, nhưng nhờ có Chúa Jesus mà hồi sinh.”

Một câu chuyện đáng ngạc nhiên. Những bệnh nhân đó, có thực sự bị chết não hay không? “Dẫu vẫn còn những thắc mắc, người ta vẫn đánh giá họ là chết não rồi,” bác sĩ Shindou nói.

“Nếu nhìn thấy Hội chứng Lazarus, gia đình không thể coi họ đã chết. Nên nhiều bác sĩ và học giả đã nói rằng bài kiểm tra cuối cùng không được để cho gia đình nhìn thấy.”

“Cơ thể con người vẫn còn nhiều bí ẩn lắm. Bàn tay Mizuho cử động cũng không phải điều gì kỳ lạ,” bác sĩ Shindou đã nói vậy.

“Nhất là các ca bệnh nhi, chúng thường cho ta thấy những hiện tượng người lớn không thể nghĩ ra nổi.”

“Chỉ là...” bác sĩ Shindou thêm một câu, “tôi không thể nghĩ rằng cô bé có phản ứng với tiếng gọi của em trai. Não bộ cháu gái đã ngừng hoạt động, tôi vẫn không thay đổi quan điểm của mình.

Như thế bác sĩ muốn nói rằng, đây chỉ là một sự tình cờ mà thôi.

Kaoruko không hề phản đối lời ông. Cô không cần ông hiểu cho.

Cô đã tìm hiểu, riêng Nhật Bản cũng có vài ca trẻ em rơi vào tình trạng chết não trong nhiều năm. Hình như đa phần bố mẹ các cháu đều cảm giác được

một mối dây liên kết tinh thần với con mình. Tất cả không hề một chiều. Có thể rất yếu thôi, nhưng cô tin đây là tín hiệu đứa trẻ nhả nhủ bố mẹ mình.

Khi cô đem chuyện này nói với bác sĩ Shindou, ông đã bảo là có biết.

“Về chuyện này, tôi không hề nói đó chỉ là cảm giác của cô. Bởi vì mỗi một trường hợp bệnh lý đều khác nhau. Vốn ngay từ chết não trường kỳ cũng mang ý nghĩa khá mơ hồ. Không đồng ý với chuyện hiến tạng thì không tiến hành thẩm định chết não. Lần này cũng vậy, dựa trên nhiều dữ kiện, chúng tôi chỉ đánh giá được là chết não. Có thể cũng có những trường hợp đặc biệt.”

Nhưng con gái chị có lẽ không rơi vào trường hợp đó, tuy không nói ra miệng nhưng ánh mắt điềm tĩnh của bác sĩ Shindou như nói vậy.

Với tình hình này, ta không thể xem xét khả quan hơn ư, trên thế giới chưa có ca nào như vậy sao? Đó chính là câu hỏi cuối cùng của Kaoruko.

“Đáng tiếc là, tôi chưa từng nghe thấy,” sau khi nói những lời nặng nề như vậy, bác sĩ Shindou nhìn vào mắt Kaoruko. “Nhưng tôi nghĩ mình không có quyền áp đặt. Tôi là một bác sĩ ngoại khoa thần kinh nên không có quyền hạn trong việc này nhưng tôi có cảm giác nên tiếp tục xét nghiệm. Xin lỗi cô, nhưng não bộ con gái cô đã ngừng hoạt động, tôi không tìm ra cách giúp tạo ra biến chuyển tốt hơn, tôi cũng không muốn chứng minh mình đúng. Thậm chí còn ngược lại. Nếu như có thứ gì đó vặn lại được những đánh giá này, tôi cũng muốn biết. Bởi chính tôi cũng mong kỳ tích xuất hiện.”

Kaoruko im lặng gật đầu. Cô nhớ lại ngày hôm đó, Kazumasa đã nói rằng, “may có bác sĩ Shindou phụ trách”. Cô cũng đồng ý với anh.

Chưa gì đã sắp đến 6 giờ. Miharuru đưa Wakaba đến bệnh viện. Không phải ngày nào mẹ con cô cũng đến cùng nhưng họ là hai vị khách thường xuyên. Vào trong phòng, Wakaba nhìn chăm chăm vào mặt Mizuho, “Chào chị!” con bé vuốt tóc chị.

Khi nghe kể rằng tình trạng Mizuho đã ổn định hơn nhiều, Miharuru có vẻ yên tâm thấy rõ.

“Bao giờ thì ta có thể đưa con bé về nhà đây?”

Kaoruko khẽ cúi đầu trước câu hỏi của em gái.

“Họ bảo rằng cần theo dõi tình trạng con bé một thời gian nữa. Nó cũng cần phải được chăm sóc chuyên nghiệp, không phải trình độ gà mờ như chị em mình đâu.”

“VẬY Ạ...”

“Có vẻ còn phải phẫu thuật mở khí quản nữa,” Kaoruko sờ sờ vào cổ họng chính mình.

“Khí quản?”

“Khí quản nhân tạo đó em, giờ ta đang phải mở miệng con bé ra để nhét ống thở vào còn gì, nhưng nếu cứ để thế này, có thể sẽ có lúc rơi ra. Lỡ bị thế thật, không có bác sĩ thì không thể cứu vãn được tình trạng ban đầu nữa. Trình độ kỹ thuật khó như thế cũng không thể để người không có bằng cấp làm được. Vậy nên khi mở khí quản con bé, rồi trực tiếp nối ống vào đó sẽ tốt hơn. Được như thế, mồm miệng cũng đỡ hơn.”

“VẬY SAO,” Miharuru nhìn Mizuho đang nằm trên giường. “Ừm, đúng là như thế sẽ tốt hơn. Nhưng phải rạch họng đúng không? Khổ thân con bé quá.”

“Ừ,” Kaoruko thì thào.

Cô nhìn ảnh các trường hợp chết não trường kỳ, thấy ca nào cũng phải mổ mở khí quản kiểu này. Xem xét theo khía cạnh chăm sóc thì đây là điều kiện cần thiết, cũng là một bước quan trọng, nhưng cô cũng xác định sẵn một cảm giác như muốn từ bỏ, nếu có thể trốn tránh chuyện này cô cũng muốn trốn.

Cô nhìn Ikuto và Wakaba đang chơi với nhau. Ô tô đồ chơi và búp bê, nói những câu chuyện chỉ trẻ con mới hiểu, rồi cùng cười đùa. Nhìn hình ảnh ấy, cô chẳng thể ngăn mình không nhớ đến Mizuho lúc còn mạnh khỏe. Đâu đó trong tim thấy rức lên nhưng cô chỉ có thể cố gắng ép mình nén nước mắt chực trào.

“Chị ơi, chưa đến giờ sao?” Miharuru lên tiếng hỏi.

Kaoruko kiểm tra giờ trên điện thoại. Đã 6 giờ 10.

“Ừm, chị cũng phải đi thôi. Phiền em nhé, Miharuru.”

“Không sao đâu. Cũng lâu lâu mới có dịp mà, chị cứ thông thả nhé. Ikuchan, chào mẹ đi nào.”

Ikuto nhìn Kaoruko với một vẻ mặt kỳ lạ. “Mẹ đi đâu thế?”

“Mẹ đi gặp bạn. Vậy nên Ikuchan về chỗ mẹ Mi và em Wakaba đợi mẹ nhé.”

Mẹ Mi là chỉ Miharuru. Mizuho chính là người khơi lên cách gọi dì mình theo kiểu này.

Ikuto cũng bám Miharuru lắm. Thằng bé cũng thân với Wakaba nên cô không phải lo lắng gì. “Đêm nay, chị có hẹn với đám bạn thời đại học,” cô đã nói vậy với Miharuru.

Trước đây, cô hay gửi con ở nhà bố mẹ vào những lúc như thế này. Bây giờ, cô vẫn có thể làm thế. Nhưng bố Shigehiko có vẻ miễn cưỡng.

“Mẹ nói với bố là không còn tự tin nữa. Chỉ sợ nếu rời mắt ra Ikuto lại xảy ra chuyện gì, đến đi vệ sinh cũng chẳng dám, cũng chẳng làm được việc gì khác. Chắc vì thế nên nghe chuyện con định gửi Ikuto thôi tim đã đập thành thịch rồi.”

Nghe kể chuyện như vậy, cô chẳng thể cố nài gửi con nữa. Chưa kể, bà Chizuko vẫn chưa thôi tự trách mình, trái tim lại thấy đau đớn khi nghĩ đến chuyện đó.

“Vậy, mẹ chỉ đi chút thôi nhé. Mai mẹ lại đến.” Sau khi nói vậy với Mizuho, cô nói một lời nhờ vả Miharuru.

“Mẹ đi nhé.”

Ikuto và Miharuru, rồi cả Wakaba cũng theo tiễn Kaoruko ra khỏi phòng bệnh.

Rời khỏi bệnh viện, cô lên xe về thẳng ngôi nhà ở Hiroo. Thay đồ, trang điểm sửa soạn lại cô rời nhà bắt taxi. Cô bảo với tài xế một địa chỉ ở Ginza.

Lôi điện thoại ra, cô mở tin nhắn của Enokida. Bên dưới đoạn viết tên và địa chỉ quán hôm nay, anh ta nhắn, “Lâu lắm mới được gặp mặt em, anh nửa mừng, nửa có chút bối rối.”

Kaoruko cho điện thoại và túi xách, thở dài.

Cô đã nói dối Miharuru. Người cô gặp đêm nay nào phải bạn bè gì thời đại học. Mà có lẽ, cô em gái tinh ý của cô cũng đã lờ mờ đoán ra điều gì. Con bé vốn đã biết tình trạng vợ chồng chị gái mình thế nào rồi. Ngay trước khi Kazumasa rời khỏi nhà, Kaoruko đã kể cho em gái nghe.

“Ly thân làm gì, chị nhanh chóng ly hôn ngay đi. Bắt anh ta bồi thường, yêu cầu phải trả chi phí nuôi dưỡng cho con cái nữa,” Miharuru đã mạnh miệng nói vậy. “Chị gái em thừa sức tìm ra ngay đối tượng tốt.”

Không cần em gái phải nói vậy, Kaoruko cũng hiểu rõ bản thân chỉ có thể làm thế thôi. Cô đã biết mình vốn là dạng người đầy cố chấp từ xưa rồi. Cô ý thức được một bản thân đầy hằn học trong chính mình. Bề ngoài, cô tỏ ra tha thứ cho hành động đó của Kazumasa nhưng không thể nào quên được chuyện anh ta đã từng phản bội mình, vết thương vốn chẳng bao giờ có thể lành miệng, những suy nghĩ đó mãi day dứt chảy mủ oán hận.

Nhưng cô lại không tiến bước đến ly hôn.

Cô được nhiều tiền bồi thường và nuôi dưỡng đến đâu, một người phụ nữ đơn thân một nách hai đứa con hằn học là không dễ dàng gì. Kaoruko vốn có nghề phiên dịch nhưng nó không thể đảm bảo cho cô một mức thu nhập ổn định.

Các con của cô cũng sẽ thất vọng. Khi đột nhiên thấy bố mình biến mất, cô đã phải giải thích với chúng, “bố bận công việc lắm nên mãi chẳng thể về nhà”. Thi thoảng gặp nhau, hai người lại phải diễn đôi vợ chồng thăm thiết. Chuyện đó chẳng thể kéo dài mãi được.

Cô chẳng biết phải làm gì, chỉ càng kích thêm cơn giận. Có nhiều lúc nước mắt cứ rơi ra ngay giữa đêm, chẳng thể ngừng nổi.

Đúng trong giai đoạn đó, cô gặp được Enokida Hiroki, bác sĩ ở phòng khám nơi Kaoruko đến kê đơn mua thuốc ngủ.

“Cấp thuốc cho cô cũng được nhưng có thể chữa trị tận gốc rễ là tốt nhất. Nguyên nhân mất ngủ là gì, bản thân cô cũng đoán biết được chứ?” Trong buổi khám đầu tiên, Enokida đã dè dặt nói vậy.

“Tôi đang lo lắng chút chuyện gia đình,” Kaoruko chỉ nói đơn giản vậy thôi. Enokida cũng chẳng hỏi sâu thêm. Anh ta chỉ nói, “Cô có thể tự mình giải quyết chứ?”

“Tôi cũng không chắc,” cô đã trả lời vậy. Enokida chỉ gật đầu.

Thứ thuốc cô được kê đơn không thích hợp nên cô lại đến phòng khám lần nữa. Sau khi gợi ý một loại thuốc khác, Enokida hỏi, “Sau đó, tình hình gia đình cô thế nào rồi. Mọi chuyện có chút chuyển biến tốt nào không?”

Kaoruko chỉ biết lắc đầu. Chẳng có lý do gì để vờ vịt trước mặt bác sĩ.

Lần này, Enokida cũng chẳng hỏi sâu vào câu chuyện. Anh ta chỉ cười thật hiền rồi nói, “Tóm lại, cứ ngủ cho thật ngon giấc đã nhé.”

Một người có sức hút và mang lại một cảm giác thật lạ. Cô có dự cảm anh ta sẽ chẳng lúng túng trước điều gì, dẫu có bị tấn công thô bạo, cũng chỉ dịu dàng chấp nhận mà thôi. Vậy nên, trong lần gặp thứ ba, Kaoruko tâm sự với bác sĩ chuyện đang ly thân với chồng và suy nghĩ đến bước ly hôn.

Đúng như cô đoán, nét mặt Enokida không hề thay đổi. Anh ta chỉ nhìn cô với ánh mắt chân thành, “Cô đã chịu nhiều mệt mỏi rồi nhỉ?”

“Xin lỗi nhé, tôi không thể trả lời được điều gì là tốt nhất cho cô. Người quyết định chỉ có thể là bản thân cô mà thôi. Tôi chỉ có thể nói một điều, những nỗi băn khoăn của cô có ý nghĩa riêng của nó, những nỗi lo đó rồi sẽ thay đổi hình dạng.”

Hình dạng của nỗi lo, cô chẳng hiểu anh ta có ý gì nhưng cứ gật đầu bừa.

“Ngày qua ngày, dẫu cứ ôm cùng một nỗi lo, bản thân nó rồi cũng sẽ biến chất. Như kiểu mấy người đàn ông làm trong một công ty đang trong quá trình tái cơ cấu cũng vậy. Họ sẽ bắt đầu lo lắng tại sao mình lại phải chịu cảnh này hay lo lắng không rõ công việc tiếp theo sẽ ra sao. Cũng có những người làm cha lo ảnh hưởng đến tương lai con trẻ, nghĩ đến bước đường sau này. Nhưng rồi, nỗi lo của họ sẽ biến thành làm thế nào để con trẻ không bị tha hóa đi, không bị những kẻ biến thái khác giới dụ dỗ.”

“Mọi thứ cứ nên để thời gian giải quyết chẳng?” Kaoruko đã hỏi vậy.

“Cũng không hẳn, nhưng cũng có người hiểu theo cách đấy,” Enokida thận trọng nói vậy.

Mỗi lần gặp gỡ, Kaoruko lại tâm sự về những nỗi lo của mình. Đúng như anh ta đã dự đoán, mọi thứ dần thay đổi. Cô dần nghĩ quan hệ vợ chồng trở nên xấu đi do chồng ngoại tình là chuyện không thể tránh khỏi, cả chuyện con cái cũng để tự nhiên. Điều đáng nói là cô chẳng nhận được lời khuyên đáng kể gì từ Enokida. Anh ta chỉ nghe chuyện cô kể mà thôi.

Hóa ra, mình chỉ cần ai đó lắng nghe những nỗi lo buồn mà thôi, Kaoruko nghĩ vậy. Điều đó chắc cũng phân nửa là đúng. Nhưng cô có cảm giác nửa còn lại là vì một lý do khác. Nếu đối phương không phải Enokida, cô không nghĩ mình có thể thoải mái vậy.

Khoảng nửa năm sau khi ly thân, Kaoruko gặp Kazumasa bàn với nhau chuyện sau này. Cô đã kiên quyết rồi. Sau khi lo cho Mizuho nhập học xong, họ sẽ chính thức ly dị, Kazumasa cũng không phản đối gì. “Đúng là không còn cách nào khác mà,” anh có vẻ cam chịu từ bỏ.

Sau khi quyết định mọi chuyện, cảm xúc của cô cũng thoải mái hơn. Một điều còn kỳ diệu hơn, cô có thể ngủ ngon mà chẳng cần uống thuốc. Khi cô báo điều này với Enokida, tốt quá, đôi mắt anh ta long lanh chung vui cùng cô.

“Thấy chưa, em đã vượt qua tâm bệnh của mình rồi đấy. Chúc mừng em. Ta phải đi ăn mừng thôi.” Rồi anh ta mời cô, “Ta cùng nhau đi ăn được không

đây? Có lẽ em sẽ từ chối, nhưng tôi không thường mời bệnh nhân nữ đi ăn như vậy đâu.”

Có lẽ đây là lần đầu tiên anh ta mời ai đó. Hẳn anh ta đã nhận được không thiếu lời mời từ phía bệnh nhân nữ rồi. Kaoruko nhìn Enokida chăm chăm. Một gương mặt cân đối, mang đến cảm giác dễ chịu cho người khác, chưa kể anh ta còn là một kẻ giỏi lắng nghe, đối với những người phụ nữ đang ôm mối lo riêng thì quả là đầy sức hút.

Bữa cơm đầu tiên, họ đi ăn trưa ở một quán Ý tại Akasaka. Rời khỏi phòng khám, Enokida khoác lên mình một vẻ ngoài lịch lãm, mang một cảm giác sang trọng cực kỳ nổi bật. Với lại, anh ta nói nhiều hơn một chút so với mọi khi nên cảm giác thân thiết cũng tăng lên.

“Lần sau, nhất định sẽ mời em ăn tối,” lúc rời khỏi nhà hàng, Enokida đã nói vậy.

“Vâng, nhất định rồi,” Kaoruko cũng cười đáp lại.

Lời hứa được thực hiện không lâu sau đó. Kể từ đấy, mỗi tháng hai người lại dùng bữa với nhau một đến hai lần. Lần cuối cùng họ gặp nhau là vào tháng trước. Vài ngày trước tai nạn của Mizuho, cũng là lần đầu tiên Enokida mời cô đến nhà anh ta.

Nếu lúc đó, cô đến nhà anh ta thật thì giờ mọi thứ ra sao đây. Cô ngắm Ginza về đêm từ trong taxi.

Điểm hẹn là một quán chuyên món cua, trên tầng bốn của một tòa nhà. Trong thang máy, Kaoruko hít vào một hơi thật sâu. Cô lấy tay phải vỗ nhẹ vào má, xác nhận xem mình có lộ ra vẻ gì yếu đuối chẳng.

Khi cánh cửa thang máy mở ra, cô thấy mình ở ngay lối vào nhà hàng. Nhân viên nữ mặc sẵn trang phục truyền thống, tươi cười chào khách, “Xin chào quý khách.”

Kaoruko nói, “Tôi có đặt trước với tên Enokida.”

“Chúng tôi đang đợi quý khách đây,” nhân viên phục vụ cúi đầu. “Vị khách đi cùng đã đến rồi.”

Nhân viên hướng dẫn cô đến một căn phòng riêng, Enokida mặc vest, đang uống trà đợi sẵn. Đặt chén trà nóng xuống, anh ta cười rạng rỡ đón Kaoruko.

“Xin lỗi. Đã để anh đợi lâu.”

“Không sao, anh cũng vừa mới đến.”

Nữ nhân viên vừa lui ra, Kaoruko mới kịp ngồi xuống ghế đã thấy người xuất hiện đưa khăn ấm vào. Đồng thời, hỏi xem họ muốn dùng đồ uống gì.

“Em uống gì?”, Enokida nhìn Kaoruko.

“Em uống gì cũng được.”

“Vậy thì, ăn mừng lâu lắm mới có dịp gặp nhau, ta uống sâm-panh nhé?”

“Vâng,” Kaoruko nhoèn miệng cười, gật đầu. “Hay đó anh.”

Sau khi nhân viên rời đi, Enokida lại ngắm nhìn gương mặt Kaoruko. “Em khỏe chứ?”

“Dạ, em vẫn bình thường.”

“Sau vụ đó, sức khỏe con gái em thế nào rồi?”

“Chuyện này thì...” Kaoruko lấy khăn lau tay. “Vâng, giờ cũng khỏe hơn nhiều rồi. Xin lỗi đã để anh phải lo lắng.”

“Không, em đâu cần xin lỗi. Nếu thế thì tốt. Đêm nay, em ra ngoài cũng được hả?”

“Vâng. Đã có em gái em trông cháu rồi.”

“Hiếu rồi. Thế cũng đỡ lo,” Enokida chẳng có vẻ nghi ngờ gì.

Kaoruko không nói gì về vụ tai nạn của Mizuho. Không phải cô muốn giấu, nhưng cô cũng chẳng thấy mình có khoảng thời gian nào để giải thích rõ tình hình. Vài ngày sau tai nạn, cô có nhận được tin nhắn từ Enokida nhưng cô chỉ nhắn lại rằng, sức khỏe con gái cô có vấn đề nên không thể gặp nhau

một thời gian. Anh ta đã đáp lại lời nhắn đó như sau, “Nếu thế, anh sẽ cố nhin không liên lạc với em. Em cố gắng chăm sóc cháu nhé. Cũng nhớ giữ gìn sức khỏe. Em không cần phải trả lời tin này đâu.”

Kaoruko đã nhắn tin cho anh ta ba ngày trước. “Lâu rồi không có liên hệ gì nhỉ? Lâu ngày không gặp, tôi muốn trò chuyện với bác sĩ nên mới liên lạc với anh. Không biết phía anh có thay đổi gì không?” Enokida ngay lập tức trả lời cô, quyết định hẹn nhau đi ăn vào tối nay.

Sâm-panh đã được đưa tới. Sau khi Enokida gọi món, hai người nâng ly. Nhấm thử dung dịch vẫn còn đang nổi chút bọt nho nhỏ kia, chất còn tràn qua miệng dội về trong cô mọi ký ức ngày Mizuho gặp tai nạn. Đêm cô ngồi bàn về vụ hiến tạng với Kazumasa.

“Bị cảm hay sao?” Enokida hỏi cô.

“Sao ạ?”

“Con gái em ấy. Em chỉ bảo con bé có vấn đề sức khỏe thôi.”

“À... vâng. Đại loại là cảm đấy ạ. Nó bị kiệt sức. Nhưng mà, giờ đã khỏe lại rồi.”

Cô vừa nói, vừa cảm thấy một cảm giác nặng nề mọc mầm trong ngực. Trong đó có cả nỗi đau lẫn cảm giác tội lỗi vì nói dối. Cô cố nén xuống cảm giác muốn cau mặt khó chịu kia, cố thả lỏng cơ miệng.

“Vậy à? Cảm mạo mùa hè nguy hiểm đây,” Enokida nói vậy rồi rướn người ra trước, nhìn chăm chăm vào gương mặt Kaoruko. “Vậy, em thì sao?”

“Em... sao ạ?”

“Tình hình sức khỏe của em sao? Ngay từ lúc em bước vào, anh đã nghĩ em có vẻ gầy đi nhiều. Không sai chứ?”

Kaoruko thẳng lưng lên, cô nghiêng đầu chép miệng.

“Dạo này, em cũng chẳng cân nên không rõ lắm. Nhưng anh nói vậy thì em lại thấy yên tâm. Dạo này em trốn tập, chỉ sợ mình béo lên ấy.”

“Không phải do cơ thể em đang có vấn đề gì chứ?”

“Không phải đâu. Em ổn cả mà.”

“Em nói thế thì anh yên tâm rồi,” Enokida gật gù.

Đồ ăn được mang lên muện hơn một chút. Đầu tiên là món khai vị dùng trứng cua và súp miso cua. Theo như gọi menu, tiếp sau đó sẽ là sashimi, món cua lông hấp, lẩu càng cua tuyệt.

Như mọi khi, chuyện của Enokida lúc nào cũng đầy màu sắc, Kaoruko cũng lái chút chiều hướng câu chuyện nữa. Anh ta nói về nhiều chủ đề nhưng mào đầu luôn là chuyện liên quan đến gia đình và nuôi dạy con cái. Những câu chuyện ấy chỉ khiến Kaoruko thấy nặng nề hơn vì cảm giác dối trá.

Chính vì thế, Kaoruko bắt đầu đưa ra những chuyện không liên quan đến vấn đề gia đình.

“Mà bác sĩ này, dạo này anh có ra rạp xem phim gì không? Nếu có phim nào anh thích ra DVD, anh nhớ cho em biết nhé.”

“Phim sao? Đúng rồi. Phim nào đó để gia đình xem chung ấy hả?”

“Dạ không, phim dành để xem một mình đó.”

Enokida lại tuôn ra không biết bao nhiêu tựa đề phim, lý giải điểm hay điểm tốt của chúng. Câu chuyện này cũng đi quá sâu đến mức khi rời khỏi cửa hàng, chắc cô chẳng còn nhớ đến phân nửa, Kaoruko nghĩ vậy. Cô cũng chỉ muốn gợi chuyện cho Enokida nói mà thôi.

Các món ăn cứ lần lượt ra. Enokida gọi rượu ướp lạnh, vừa thưởng thức hương vị loại rượu đó, Kaoruko vừa gấp thức ăn. Món ăn trên đĩa nào cũng ngon cả, nhưng cô chẳng lòng dạ nào thưởng thức. Cô chỉ đang cố lấp đầy dạ dày mình như một cái máy. Giữa chừng bụng cũng đã no, món sushi được đưa ra cuối cùng, cô hầu như không đụng đũa.

“Tiếp theo, chúng tôi sẽ mang đồ tráng miệng lên,” nghe những lời của cô nhân viên, trái tim Kaoruko nấc lên một tiếng. Vẫn còn mang ra nữa sao?

“Có vẻ em ăn ít hơn hẳn mọi khi nhỉ?” Enokida nói.

“Đúng... là thế thật. Chẳng rõ nữa. Tự dưng em thấy no quá.”

“Nếu thấy đồ ăn không hợp miệng cũng không sao đâu.”

“Không phải vậy đâu,” Kaoruko xua tay. “Ngon lắm, thật đấy.”

Enokida nhẹ gật đầu, tay mân mê ly trà nóng vừa đưa ra. Nhưng không hề đưa lên miệng.

“Trong khi đợi em ở căn phòng này, anh có nghĩ vẫn vơ vài chuyện,” ngẫm ngía ly trà, anh ta bắt đầu câu chuyện. “Nghĩ xem trong tin nhắn em gửi đến lần này đang ngầm có ý gì, chẳng hạn. Đương nhiên, nếu em chỉ muốn gặp anh thôi cũng không hề gì, nhưng chẳng hiểu sao anh có cảm giác không phải là như thế. Thật ra, bản thân anh cũng có điều muốn đề nghị với em đêm nay. mấy lần anh đã cố dứt khoát nhưng mãi chẳng có cơ hội. Mà không, có lẽ em không cho anh cơ hội đó thì tốt hơn.”

Kaoruko nắm chặt hai bàn tay đang để trên đùi. “Gì vậy, anh muốn đề nghị chuyện gì sao?”

Chuyện đó, Enokida liếm môi, anh ta nhìn Kaoruko.

“Chuyện em có thể để anh gặp hai con em không? Anh muốn gặp Mizuho và Ikuto.”

Gương mặt nghiêm túc của Enokida khiến Kaoruko cảm thấy áp lực. Cô không thể dứt mắt khỏi anh ta.

“Nhưng...” anh ta nói tiếp, “anh cũng đã nói rồi, em không cho anh cơ hội đó. Ban đầu, anh nghĩ là do mình tưởng tượng ra thôi nhưng rồi anh chợt nhận ra thực sự là như thế. Em nhất định lảng tránh chuyện các con em. Đúng không?”

Những lời nói của Enokida như lưỡi dao bén ngọt đâm vào ngực Kaoruko. Cô quá sốc, không thể nói ra lời nào.

“Cô Harima,” anh ta gọi cô theo kiểu đó. Nhìn cô chăm chú, anh ta sửa lại cách gọi, “Cô Kaoruko.” Giật mình, cô ngược nhìn lên.

“Không cần phải là hôm nay. Nếu cô có chuyện gì muốn tâm sự, lúc nào cũng có thể liên lạc với tôi. Nếu được, tôi sẽ nghe cô kể chuyện. Nhưng, có thể tôi cũng không thể giúp ích được gì hơn cho cô.”

Giọng nói của Enokida như đang giày vò trái tim Kaoruko, chúng nhanh chóng loang ra. Ấm áp đấy nhưng cũng quá đốn đau.

Làn sóng đau khổ dồn dập ập đến. Cô chẳng thể chống chọi. Bức tường phòng hộ trong tim của Kaoruko đang chống chịu đến tận bây giờ đã vỡ tung từ lúc nào. Cô cứ nhìn Enokida, nước mắt bắt đầu tuôn trào. Tràn qua má, tí tách rơi xuống sàn.

Enokida trợn mắt. Kaoruko cũng chẳng rõ anh ta thấy ngạc nhiên đến mức nào. Mà cũng chẳng có thước đo nào để đo đếm nỗi chuyện này. Cô cũng chẳng có sức đâu để lau nước mắt nữa.

Lúc đó, cô chợt nghe thấy giọng nói, “Xin phép quý khách”. Tiếp theo cánh cửa mở ra, cô nhân viên xuất hiện. Cô gái bưng theo một cái khay có hai đĩa đồ tráng miệng.

Nhưng giây phút tiếp theo cô gái đó hít vào một hơi, ngừng cử động, Kaoruko lau khóe mắt.

“Chúng tôi không ăn tráng miệng nữa,” Enokida nói với một giọng điềm tĩnh. “Nhờ cô tính tiền giùm. Càng nhanh càng tốt.”

“À, vâng...” Cô nhân viên nhận ra mình đã thấy điều không nên, vội đóng cửa lại.

“Đi thôi,” Enokida nói. “Cứ thế này về có được không? Hay ta đi đâu đó đi. Nếu có một quán nào yên tĩnh để nói chuyện, chắc em sẽ có thể bộc bạch lòng mình.”

Lúc đó, Kaoruko cũng đã cử động lại được. Cô điều chỉnh nhịp thở, lấy cái khăn tay từ trong túi xách ra, chấm khóe mắt mình. “Dạ thôi, em không

muốn đi.”

“Vậy sao? Vậy thì, anh gọi xe giùm em nhé. Về Hiroo nhỉ?”

“Dạ không,” Kaoruko lắc đầu. “Hay ta về nhà bác sĩ nhé... Nếu, anh thấy được.”

“Về nhà anh?”

“Vâng. Xin lỗi đã đường đột thế này. Nếu anh thấy không được cũng ổn thôi,” Kaoruko vẫn cứ cúi đầu ngại ngùng.

Enokida ngậy ra vài giây như sắp xếp lại suy nghĩ, “Hiểu rồi,” anh ta nói.

“Vậy thì, ta cứ làm thế nhé. Chẳng rõ là vô tình hay cố ý, anh cũng vừa dọn dẹp nhà cửa.”

Tuy biết rằng anh ta đang sốc lắm, nhưng Kaoruko cũng chẳng có thời gian trấn tĩnh lại.

Căn hộ của Enokida nằm ở Higashi Nihonbashi. Một căn hộ 2LDK^[1], quá rộng cho một người ở. Riêng căn phòng khách kiêm nhà ăn đã phải rộng đến 20 chiều và sạch sẽ y như lời anh ta nói. Đến mấy cuốn tạp chí vứt bừa trên cái bàn ngay giữa phòng cũng thấy sành điệu.

[1] Căn hộ 2LDK là căn hộ có 2 phòng ngủ, phòng khách, bếp, phòng ăn riêng.

Theo lời Enokida mời, Kaoruko ngồi xuống sofa.

“Nào, em muốn uống gì? Anh có khá nhiều loại rượu đấy. Chắc ta uống chút nước khoáng đã nhé.”

Kaoruko đáp vâng, trong lòng cũng mong có chút nước.

Khi cô đang uống nước, Enokida chỉ im lặng, cũng không nhìn vào mắt cô. Dẫu Kaoruko chẳng thèm kể gì, cứ thế rời đi chắc anh ta cũng chẳng nói gì đâu.

“Anh nghe chuyện của em không?” Đặt cốc xuống, Kaoruko nói.

“Được,” chỉ nói đơn giản vậy rồi Enokida khoác lên mình vẻ mặt nghiêm túc.

Phải nói gì mới được đây, phải truyền tải thế nào mới đúng, bao ý nghĩ bay lượn trong đầu cô. Rốt cuộc, Kaoruko chỉ nói được những lời như sau.

“Con gái em... Mizuho, có thể sẽ chết.”

Hàng mi Enokida khẽ động. Hiếm khi mới thấy anh ta có dấu hiệu run lên như vậy.

“Có thể, là sao?”

“Con bé bị đuối nước ngoài bể bơi. Tim đã có lúc ngừng đập. Sau đó, trái tim đã đập lại nhưng không hề tỉnh. Bác sĩ nói con bé đã rơi vào tình trạng chết não.”

Kaoruko chậm rãi kể lại những chuyện đã xảy ra như một cơn ác mộng kia. Một bi kịch quá đột ngột. Cô kể về vụ hiến tạng, về chuyện vợ chồng cô đã bàn với nhau cả đêm thế nào. Chuyện họ đã dự định hiến tạng khi đến bệnh viện ngày hôm sau ra sao. Cho đến quyết định đã thay đổi ở phút cuối cùng. Rồi những ngày tháng chăm sóc đứa con gái đến giờ vẫn chưa mở mắt tỉnh dậy. Bản thân cô cũng thấy ngạc nhiên sao mình có thể kể lại mọi chuyện có trật tự đến vậy.

Enokida lúc lắc đầu không biết bao nhiêu lần, ánh mắt buồn rầu, “Không thể tin nổi,” anh ta lầm bầm. “Anh không tin nổi bất hạnh lại xảy đến với con gái em, càng không thể tin em lại mạnh mẽ tới vậy. Giấu trong mình nỗi đau đến thế, lại đi ăn với anh đêm nay. Sao em lại...”

Kaoruko lấy chiếc khăn tay từ trong túi xách ra chấm chấm nước mắt. “Em nghĩ đây nên là lần cuối cùng.”

“Lần cuối cùng?”

“Gặp gỡ với bác sĩ. Chính vì vậy, em định đêm nay sẽ là đêm duy nhất em muốn quên đi thực tại đau đớn đó. Hi vọng có thể như lúc trước, không thay

đổi gì, cùng bác sĩ vui vẻ bên nhau. Em đã quyết định sẽ diễn như thế.” Cô tiếp lời, “Nhưng không được.”

Enokida nhú mày, nhìn vào mắt Kaoruko.

“Vì lý gì em lại cho đây là lần cuối cùng?”

“Bởi vì... em sẽ không chia tay với chồng em,” Kaoruko nắm chặt cái khăn trong tay. “Em muốn dành mọi thứ có thể cho Mizuho. Dẫu ai có nói gì chẳng nữa, trong lòng em con bé vẫn đang sống. Sẽ có lúc nào đó em chấp nhận là con bé đã chết, em cũng không rõ ngày đó có đến hay không nữa nhưng em quyết tâm chăm lo cho con bé đến tận ngày ấy. Nhưng vì chuyện này, em cần rất nhiều tiền. Em cần phải đảm bảo chăm sóc đầy đủ cho Mizuho nên chẳng thể đi làm. Dẫu ly hôn vẫn nhận được chu cấp đầy đủ từ chồng nhưng em thấy bất an lắm. Chính vì thế, em sẽ để trống vấn đề ly hôn. Em đã bàn chuyện này với chồng, anh ấy cũng đồng ý.”

Enokida khoanh tay.

“Không ly hôn nên không thể gặp người đàn ông khác bên ngoài chứ gì?”

“Chuyện này vẫn có thể, nhưng em sợ mình sẽ chịu bại trận trước trái tim mất.”

“Bại trận là sao?”

“Nếu còn gặp bác sĩ, chắc chắn em sẽ lại muốn chia tay với chồng. Muốn ly hôn. Nhưng mà vẫn còn Mizuho sờ sờ ra đấy, em không thể. Em lo những cảm xúc đó sẽ đi theo hướng kỳ lạ nào đó.”

“VẬY, NGHĨA LÀ...”, Enokida có vẻ đã hiểu ý Kaoruko nhưng không thể nói ra thành lời.

“Vâng,” cô nói. “Giả dụ, em sẽ muốn rút ống thở của Mizuho cho rồi, những suy nghĩ như thế chẳng hạn...”

Enokida lắc đầu. “Em sẽ không trở nên như thế đâu.”

“Nếu được thế thì tốt...”

“Đương nhiên rồi, em không phải dạng người như thế. Nếu em quyết định như thế, đó cũng là một quyết định đúng đắn. Anh chỉ lo không rõ trái tim em rồi sẽ ra sao với tư cách một bác sĩ. Nếu có bất kỳ mối băn khoăn nào, hãy cứ đến chỗ anh. Nếu không thể gặp ngoài, ta vẫn có thể gặp được ở phòng khám chứ?”

Những lời của Enokida vang lên dịu dàng trong tim Kaoruko. Chẳng hiểu sao, cô lại có ý muốn phó mặc tất cả. Chính vì thế, tiếp tục gặp anh sẽ nguy hiểm.

Sau khi Kaoruko hít vào một hơi thật sâu, cô nhìn lướt qua căn phòng lần nữa. “Anh có căn hộ đẹp thật.”

Enokida có vẻ ngạc nhiên, “Cảm ơn em,” anh ta trả lời. Tại sao cô đột nhiên khen căn phòng của mình như thế, ngay đến anh cũng chẳng rõ.

“Thật ra, nếu đêm nay được bác sĩ mời, em chắc sẽ đến làm phiền anh. Em muốn quên đi mọi chuyện không vui, muốn làm những chuyện nhỏ nhặt, quay về làm một người đàn bà đơn thuần vậy thôi,” Kaoruko mỉm cười với Enokida. “Con gái đang bị như vậy, em đúng là hư thật. Một người đàn bà vừa hư vừa ngốc nghếch quá đi mất.”

Vị bác sĩ lãnh đạm nhún vai.

“Tâm sự mọi chuyện với anh thế này, em thật tốt. Sau khi cùng em trải qua những giây hạnh phúc mới biết được sự thật này, có khi nào anh lại thấy tự hận mình, không thể nào vượt qua được cơn sốc này suốt một thời gian dài thì sao? Xin lỗi anh...”

“Giờ thì bình tĩnh lại đi. Anh sẽ tiễn em đến chỗ có thể bắt được taxi.”

“Cảm ơn anh,” Kaoruko nói vậy rồi uống cốc nước khoáng. Thật lạ kỳ, nó ngon hơn tất cả mọi món ăn cô chạm đũa vào đêm đó.

Chương 2. Hãy cho con bé thử

1.

Kazumasa ngẩng đầu khỏi tập tài liệu.

Sản phẩm thứ ba trong danh mục thuyết trình hôm nay mang tên Brain Robot System (hệ thống người máy não), một nghiên cứu mang ký hiệu nội bộ BRS của Harima Text. Trước màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn là một nhân viên nghiên cứu độ trên dưới ba mươi.

“Đối với việc điều khiển không dây BRS, chúng tôi xin được phép báo cáo một kết quả khá khả quan.” Gương mặt cậu nhân viên nghiên cứu tái đi vì căng thẳng.

Màn hình cực lớn sau lưng anh ta hiện lên hình ảnh một người đàn ông. Người này trạc ngoài năm mươi. Trông khá béo tốt nên không giống người bệnh lắm. Đầu đội mũ bảo hiểm, ngồi trên ghế. Nếu nhìn kĩ thì thấy cơ thể đã bị cố định lại bởi đai an toàn.

Hai cánh tay người máy được đặt trên một cái bàn, trước mặt người đàn ông. Nó cũng có năm ngón tay hằn hoi, có thể di chuyển trái phải như tay người. Khoảng giữa hai cánh tay đó đặt sẵn một tờ giấy thủ công màu đỏ.

“Bắt đầu,” một tiếng nói từ đâu vọng tới.

Ngay lập tức, cánh tay trái bắt đầu chuyển động về phía màn hình. Đối với người đàn ông đang tham gia thí nghiệm là cánh tay bên phải. Cánh tay đó giúp ông cầm lấy tờ giấy màu đỏ.

Tiếng reo nho nhỏ dậy lên trong phòng họp.

Cánh tay bên phải cũng động dậy, kẹp tờ giấy đó vào giữa những ngón tay. Thế rồi, hai cánh tay phải trái xoay hướng chéo về phía ngực người kia vừa

bắt đầu gấp tờ giấy. Đương nhiên không thể làm nhanh chóng được, nhưng hai cánh tay cử động có vẻ thuần thục.

“Người đàn ông này bị tai nạn giao thông, chấn thương cột sống cổ thành ra liệt tứ chi,” nhân viên nghiên cứu bắt đầu giới thiệu, “chỉ có thể tự do vận động theo ý muốn từ phía cổ trở lên mà thôi. Ông ta không hề gặp bất cứ vấn đề gì về trí não. Khi cánh tay người máy nắm bắt được bất kỳ tín hiệu nhỏ nào kích thích vận động cánh tay từ dây thần kinh, chúng sẽ vận động. Tuy đã có khá nhiều thử nghiệm tương tự trên thế giới nhưng hầu như đều cần phẫu thuật, những cỗ máy nhỏ gọn đặt trên giường không cần phẫu thuật lại có thể làm được những việc yêu cầu tính tỉ mỉ cao như thế này thì chưa từng có.”

Hai cánh tay người máy đã hoàn thành con hạc giấy một cách đáng nể. Người đàn ông tham gia thí nghiệm nhìn về phía máy quay, chậm rãi chớp mắt hai lần. Tuy biểu cảm khá nghèo nàn nhưng đã đủ truyền tải hết cảm giác thành công từ ông.

Một tổ hợp hình ảnh minh họa phức tạp xuất hiện thay thế trên màn ảnh. Nhân viên nghiên cứu hướng lên màn hình, anh ta chỉ ra những nâng cấp kỹ thuật so với lần trước, nói về những vấn đề cần phải giải quyết trong giai đoạn sau. Dựa theo cách nói của anh ta, ta có thể cảm thấy tự tin tràn trề.

“Khá đấy,” Kazumasa nghe thuyết trình với vẻ quan tâm. Những buổi thuyết trình BMI kiểu này diễn ra mỗi tháng một lần nhưng lần nào cũng có thứ gì khả quan để nói. Nhưng kết luận là do các chuyên viên nghiên cứu của Harima Text toàn những người ưu tú thì vội vã quá. Một phần cũng là do yếu tố cạnh tranh nữa, những kỹ thuật mới được giới thiệu ra hôm nay, ngày mai công ty khác đem ra quảng cáo thì cũng không có gì là lạ.

BMI - Brain Machine Interface, sự kết hợp giữa bộ não và máy móc.

Nghe thật giống chuyện trong mơ. Dẫu có đầu hàng trước bất kỳ vết thương nặng nề nào, chỉ cần não bộ vẫn hoạt động bình thường, cuộc đời đó chưa thể bị vứt ra ngoài rìa. Họ vẫn có thể tìm cho mình niềm vui trong sự sống.

Đúng, chỉ cần não bộ vẫn hoạt động bình thường...

Kazumasa đang tập trung nghe cấp dưới của mình thuyết trình nhưng cũng không thể cưỡng lại hình ảnh Mizuho đang nằm trên giường bệnh. Anh bận rộn công việc nên không thể thường xuyên đến thăm con. Nhưng chỉ cần có chút thời gian trống, anh lại lao đến đó ngay. Đến đấy rồi, cũng chẳng để làm gì. Chỉ đơn giản là ngắm gương mặt đang say ngủ của con bé.

Y tá cũng thường ghé qua, anh cũng hỗ trợ họ này nọ nhưng có nhiều việc khá phức tạp, cần sự tinh tế nên Kazumasa cảm thấy tay mình không thể làm nổi. Trong khi Kaoruko lại có vẻ thành thạo hơn nhiều rồi. Cô gắng học để có thể đưa con bé về nhà chăm sóc, có thể đảm bảo điều kiện tối thiểu cần có khi chăm sóc tại nhà. Khi nghe cô nói về chuyện đó, anh đã tròn mắt ngạc nhiên.

Sau khi từ chối hiến tạng, anh cũng không có ý để Mizuho xuất viện. Dầu trái tim con bé vẫn còn đang đập nhưng chỉ đến thể thôi, anh cho rằng mình chỉ đang không chấp nhận được cái chết của đứa con gái yêu. Anh sẽ chuẩn bị tâm lý bệnh viện sẽ rút ống thở của đứa nhỏ trong một tương lai gần. Mà không, giờ anh cũng đang chuẩn bị tâm lý cho điều đó. Hẳn Kaoruko cũng giống anh về điểm này.

Nhưng cô ấy không từ bỏ. Dù trên phương diện y học, hi vọng có mong manh đến mức nào, cô vẫn đặt cược vào cơ hội một trên vạn người chẳng rõ liệu có đến lượt mình hay không ấy. Hoặc cô muốn sống với ý nghĩ con mình vẫn sống dầu chỉ trong một giai đoạn ngắn mà thôi. Nếu không phải thế, không có chuyện cô muốn mang đứa con gái trong tình trạng như thế về nhà.

Kaoruko thật mạnh mẽ. Bản thân anh chắc không so nổi ngón chân cô ấy.

Khi Ikuto gọi chị gái, đích thực anh cảm thấy cánh tay Mizuho đã cử động. Nhưng sự thắc mắc ấy có phải là ảo tưởng hay không còn mạnh hơn nhiều. Một nhà chiêm tinh tên Kokkuri đã từng nhắc đến điều này, anh nghĩ có thể chỉ là một hiện tượng tương tự mà thôi. Kaoruko nói là cô không cử động,

Kazumasa cũng không nhớ mình có cử động gì cả, anh nghĩ có thể một trong hai người đã vô thức cử động hoặc có thể là cả hai.

Kazumasa cũng chẳng có ý nhấn mạnh vào điểm này. Anh muốn trân trọng niềm tin của Kaoruko là Mizuho vẫn chưa chết, bản thân anh cũng mong mỗi có kỳ tích xuất hiện.

Anh đang ngồi đây, nghe báo cáo kết quả nghiên cứu BMI thế này, lại cảm thấy trống rỗng đến dường đó, ngẫm đi ngẫm lại cũng là do anh có nắm trong tay những kỹ thuật tiên tiến nhất cũng không cứu nổi Mizuho, chẳng có tín hiệu nào phát ra từ não con bé cả, có lẽ chỉ còn nước từ bỏ thôi.

Đến khi bừng tỉnh, anh mới thấy nhân viên đang dồn cả ánh mắt về phía mình. Báo cáo của nhân viên nghiên cứu BRS đã hoàn thành. Họ đang rất bất an chờ đợi những chỉ thị từ anh.

Kazumasa đằng hắng rồi anh khẽ giơ tay lên.

“Mọi người đã đi đúng quy trình rồi đó. Không cần phẫu thuật ngoại khoa, ta có thể tiến đến bước này đã là vượt trội lắm rồi. Vấn đề thì đúng là như cậu nói, phản hồi của xúc giác về với bộ não được đến mức nào. Đối với những người bị thương tật, nếu có thể phục hồi xúc giác như thời còn khỏe mạnh, rất nhiều người chấp nhận những ca phẫu thuật có tỷ lệ nguy cơ cao.”

Cậu nhân viên nghiên cứu có vẻ căng thẳng, đáp rằng mình sẽ cố gắng.

“Nhưng đạt được kết quả thế này, tôi cũng thấy hài lòng. Từ giờ mong cậu cố gắng hơn.”

“Cảm ơn anh.”

“Cậu đã hỏi cảm nhận của người đàn ông tham gia thử nghiệm chưa?”

“Em đã hỏi rồi ạ. Thật ra, em cũng muốn cho mọi người cùng xem luôn.”

Cậu nhân viên nghiên cứu bắt đầu bấm cái điều khiển ngay gần tay với. Lập tức, một tờ giấy xuất hiện trên màn hình viết bằng bút màu, “Y như trong mơ vậy. Tôi như được tặng cho một đôi cánh tay mới,” với nét chữ cực kỳ thanh lịch.

“Đây là do người đó viết. Bằng đôi tay người máy đó. Ông ta không thể nói được.”

“VẬY Ờ? ĐÚNG LÀ ĐÁNG NẾ ĐẤY,” Kazumasa gật đầu với cậu nhân viên. “Một vết thương nặng đến mức nói còn không xong.”

“Vâng. Chỉ có thể cử động lưỡi một chút thôi, không thể làm rung dây thanh quản. Vốn cũng không thể tự mình hít thở.”

“Hừm, ra là thế.” Ngay khi vừa nói xong câu đó, một câu hỏi chợt hiện ra trong đầu Kazumasa. “Ồ, khoan đã. Không thể là thế được.”

“... Ý anh là sao ạ?”

“Làm gì có chuyện ông ấy không thể tự mình hít thở,” Kazumasa trở về phía màn hình. “Hãy cho tôi xem lại đoạn video kia đi, hình ảnh người đàn ông tham gia thử nghiệm ấy. Để ảnh tĩnh cũng được.”

“A... vâng,” người nhân viên vẫn còn rất đỗi ngạc nhiên, vội vàng bấm cái điều khiển. Hẳn cậu ta cũng đang thắc mắc xem sắp mình lên cơn vì vấn đề gì đây.

Hình ảnh đã hiện lên. Người đàn ông trong tư thế ngồi.

“Nhìn kìa. Ông ta vẫn tự thở đấy còn gì?”

“Dạ không, không phải đâu.”

“Tại sao? Đâu có thấy ông ta gắn ống thở nhân tạo đâu?”

“À, ra là chuyện này,” cậu nhân viên gật đầu ra vẻ đã hiểu. “Đúng, không gắn ống thở. Trường hợp của người này, không cần gắn ống thở cũng được ạ.”

“Không cần gắn cũng được? Là sao vậy? Bản thân người đó không thể tự mình hít thở, tại sao không cần gắn ống thở nhân tạo?”

“Do ông ta đã được chữa trị. Phẫu thuật đặc biệt...”

“Phẫu thuật đặc biệt kiểu gì?”

“Chuyện này, thì là...” mắt cậu nghiên cứu viên đã bắt đầu ngấn nước.

“Dạ thưa,” một người nào đó giơ tay lên. “Tôi nói vài câu được không?”

“Chuyện gì?”

“Có lẽ tôi có thể giải thích rõ ràng hơn cậu ấy về vấn đề này.”

“Tại sao? Cậu thuộc một mảng hoàn toàn khác mà.”

“Đúng là như vậy, nhưng khi biết về bệnh nhân kia, tôi cũng có cùng thắc mắc với giám đốc, nên tôi đã tự mình tìm hiểu về chuyện này.”

Kazumasa nhìn cậu nhân viên vẫn còn đứng như trời trồng vì ngỡ ngàng, rồi quay sang đáp trả ánh mắt của Hoshino, anh gật đầu cho phép cậu ta giải thích thay người kia.

Hoshino đứng lên, cậu hướng mặt về phía Kazumasa, hai tay chấp trước mặt.

“Người đó đã được gắn vào người một loại máy kích thích cơ hoành tạo nhịp tim.”

Kazumasa nhú mày. “Là thứ gì?”

“Máy kích thích cơ hoành tạo nhịp tim. Nói đơn giản thì cỗ máy này sẽ tạo kích thích điện lên các dây thần kinh cơ hoành giúp cơ hoành co giãn. Cũng tương tự máy tạo nhịp tim.”

“Có loại máy móc như thế sao? Là kỹ thuật mới hả?”

“Về cơ bản, sản phẩm này đã được nghĩ đến từ khá lâu rồi. Từ những năm 1970 đã có ca thành công rồi.”

“Từ thời điểm đó ư?” Kazumasa lắc đầu. “Thật đáng xấu hổ, tôi chẳng hề biết gì.”

“Anh không biết đến cũng hiển nhiên thôi. Nhật Bản gần như chưa bao giờ thực hiện những ca phẫu thuật dạng này. Cho máy móc vào cơ thể vốn đã khó khăn, việc duy trì vừa phức tạp, chi phí lại vô cùng cao. Những trường hợp không thể tự thở lại thường chìm vào giấc ngủ sâu, họ có thể cắt khí

quản và gắn ống thở vào mà không gặp bất cứ vấn đề gì. Chưa kể với một sản phẩm còn nhiều vấn đề về mặt an toàn cũng khó phổ biến ra ngoài.”

“Nhưng người đàn ông này lại dám gắn thứ đó vào mình ư?”, Kazumasa chỉ lên người đàn ông trên hình.

“Cũng có nhiều lý do. Thứ nhất, trường hợp của người đàn ông này gắn máy đó là hợp lý. Còn một số lý do nữa là cỗ máy này đã đạt được một số cải tiến kỹ thuật. Những vấn đề còn tồn tại đến tận bây giờ đã được xử lý, nó được giới thiệu là một sản phẩm công nghệ chưa từng có.”

Kazumasa đưa người về phía trước. “Thế nghĩa là sao? Về mặt căn bản, sản phẩm này mang vấn đề như thế nào?”

Thái độ của anh khiến Hoshino có vẻ không vui, ánh mắt cậu ta đảo quanh, “Nếu giải thích đến cả những điều này thì sẽ tốn rất nhiều thời gian.” Cậu ta cọ cọ hai tay vào nhau.

Nhờ thế Kazumasa mới lấy lại chính mình, anh nhìn quanh. Các nhân viên của anh đang ngồi im với vẻ bối rối. Ánh mắt họ đầy vẻ bất an. Có lẽ là do giám đốc của họ đang quá chú tâm vào một vấn đề không liên quan trong cuộc họp.

“Xin lỗi nhé,” Kazumasa nói với Hoshino. “Xin lỗi đã bắt cậu phải trả lời những câu hỏi vẩn vơ của tôi. Cậu ngồi xuống đi.”

Hoshino ngồi xuống với vẻ nhẹ nhõm.

“À, mà cậu Hoshino này... phiền cậu lát qua phòng tôi nhé.”

Cậu nghiên cứu viên trẻ tuổi giữ ý nhìn quanh, rồi đáp lại lời anh, “Em hiểu rồi ạ.”

Có tiếng gõ cửa. “Mời vào,” Kazumasa đáp.

“Xin phiền anh,” anh nghe thấy có tiếng nói rồi cánh cửa mở ra. Hoshino cầm theo một tập tài liệu bước vào.

“Xin lỗi cậu chuyện khi nãy. Vì một câu chuyện bản thân có hứng thú, tôi đã quên bằng mọi thứ,” Kazumasa rời khỏi bàn, mời cậu ta ra sofa. “Nào, ngồi xuống đi.”

“Vâng,” Hoshino khép nép ngồi xuống cái ghế sofa bọc da.

“Cũng không có gì đặc biệt. Chỉ là tôi muốn nghe tiếp câu chuyện kia thôi,” Kazumasa ngồi xuống phía đối diện. “Chuyện đó đó. Cái máy kích thích...”

“Máy kích thích cơ hoành tạo nhịp tim ạ. Em cũng nghĩ thế nên có mang tài liệu đến cho anh,” Hoshino đặt tập tài liệu lên bàn.

Kazumasa gật đầu. “Tại sao cậu lại quan tâm đến kỹ thuật này?”

Hoshino ngồi thẳng người, cằm cũng hơi hếch lên.

“Chẳng có lý do nào sâu xa đâu ạ, em nghĩ những thông tin này có thể tham khảo cho nghiên cứu của mình chẳng.”

“Cậu đâu có nghiên cứu Brain Robot System (hệ thống người máy não) như người kia đâu, nghiên cứu của cậu về tín hiệu não gửi tới các cơ giúp chân tay của người đó có thể cử động cơ mà.”

“Đúng như anh nói. Nếu không có chỉ thị từ não thì khí quản không thể hoạt động được, nhưng nó lại hoạt động được nhờ vào kích thích điện, vì có cùng cơ chế với nghiên cứu của em nên em mới có hứng thú với máy kích thích cơ hoành.”

“Ra là vậy à? Nhưng hoạt động của cơ bắp tay chân và cơ hoành có độ phức tạp hoàn toàn không thể so sánh với nhau. Nghiên cứu của cậu đích thực có độ khó cao hơn nhiều. Tôi không nghĩ ta có thể đặc biệt tham khảo được.”

Hoshino gật đầu, cậu ta mở tập tài liệu ra.

“Hiện tại thì đúng thế. Máy kích thích điện từ chỉ đơn giản là tác động một chiều, tạo ra một nhịp điệu cố định để làm cơ hoành co giãn đều đặn. Nhưng chỉ thế thôi đã nảy sinh ra cả đồng vấn đề.”

“Lúc này cậu cũng có nhắc đến. Có vấn đề gì với nó?”

“Vấn đề tiêu biểu xảy ra khi nuốt nhầm dị vật. Luôn có nguy cơ những dị vật lẫn trong đồ ăn sẽ lọt vào ống thở. Ngay cả khi ta dùng một cách khác để truyền dinh dưỡng thì vẫn có nguy cơ dị vật lọt vào trong cổ họng. Rồi còn những vấn đề khác như khạc đờm chẳng hạn. Trong trường hợp của người bình thường, khi ta cảm thấy có đờm trong cổ họng sẽ thế nào? Chắc giám đốc hoàn toàn có thể hiểu.”

“Đờm? Chuyện này thì đương nhiên rồi,” Kazumasa đăng hắng hai cái. “Kiểu này phải không?”

“Dạ vâng. Họ có hai loại, loại tự mình tạo ra như giám đốc làm lúc nãy, loại thứ hai là dạng phản ứng tự nhiên. Khi có dị vật lọt vào ống thở, hệ thống cảm ứng ở lớp màng nhầy trên bề mặt sẽ truyền thông tin đó lên các trung tâm trên não, lệnh được gửi đến các cơ hô hấp như cơ hoành, dẫn đến hiện tượng ho, đây là một phản ứng sinh học nhằm bảo vệ đường hô hấp như khí quản hay phổi, cái này là dạng ho theo phản xạ. Ngoài ra, họ cũng có vai trò xả lớp đờm tích lũy trong đường hô hấp ra bên ngoài. Tuy nhiên, công nghệ hiện đại này vẫn còn khó tái tạo được các chức năng ho, dầu sao chép được hình thức bên ngoài, vẫn không dễ dàng thay thế được hình thức hô hấp thông thường. Đây là một bất cập của nó. Vấn đề này thì ngay cả với những người khỏe mạnh khi bị nghẹn chẳng hạn, cũng mãi mới có thể lấy lại được trạng thái hô hấp bình thường, chắc giải thích thế này anh cũng hiểu.”

Hoshino nói năng trơn tuột, cách sắp xếp ý để giải thích cũng dễ hiểu. Đúng là cậu ta vừa xem tài liệu vừa nói nhưng bản thân cũng đã nắm rất chắc những nội dung mình cần nói.

“Vậy là máy kích thích cơ hoành tạo nhịp tim đã giải quyết được những vấn đề đó?”

“Tuy vẫn chưa phải là hoàn hảo nhưng đã giải quyết được phần nào.”

“Theo cách nào?”

“Nói thẳng ra, cỗ máy này là một dạng máy phát tín hiệu, kết hợp với hoạt động của não. Không chỉ đơn giản ở mỗi việc phát tín hiệu, nó còn thu nhận

về tín hiệu từ lớp đờm bảo vệ trong nội thể, rồi thay đổi loại tín hiệu phát ra tùy theo vấn đề cần xử lý. Ví dụ, nếu nó bắt được tín hiệu có dị vật trong cơ thể, nó sẽ phát ra tín hiệu thúc cơ hoành ho ra. Cơ chế này sẽ xử lý được vấn đề kia, giúp ta có thể hô hấp như bình thường.”

“Ra là vậy. Nghe cậu nói, thì đúng là điều gì cũng có khả năng xảy ra. Tuy trước giờ chưa có nhưng đúng là kỳ diệu.”

Nhưng Hoshino lại tỏ ra nghiêm trọng, cậu ta lắc đầu.

“Nhưng không dễ gì hiện thực hóa đâu. Những người phát triển loại máy này đầu tiên phải phân tích những tín hiệu thu về và phát ra bởi não bộ khi người khỏe mạnh ho và lúc trở lại trạng thái hô hấp thông thường ra sao, lập mô hình hệ thống dây nơ-ron thần kinh. Họ sẽ dựa theo mô hình này để tạo ra cả một hệ thống tín hiệu theo từng kênh. Tiện miệng thì ta gọi nó là máy kích thích cơ hoành nhưng thật sự ngoài cơ hoành ra, nó cũng có kích thích điện từ lên cơ bụng nữa. Em cũng chưa hiểu hết được nhưng đích thực là tốn không ít công lao.”

Câu chuyện đến nửa chừng bỗng trở nên bế tắc. Nhưng anh có thể hiểu mức độ khó khăn, đòi hỏi trình độ kỹ thuật cao hơn hẳn so với công nghệ hiện giờ.

“Sẽ có ích cho nghiên cứu của cậu chứ?”

“Em thấy nó có nhiều ý tham khảo,” Hoshino gật đầu. “Cũng như giám đốc đã nói khi này, chủ đề nghiên cứu của em là giúp cho những người bị thương tật có thể tự cử động chân tay của mình. Nhưng hiện thực là, chỉ giúp họ cử động thôi thì không được. Ví dụ như khi họ chạm phải đồ nóng, sẽ có phản ứng rút tay về, ta không thể tạo ra được những phản xạ như thế thì cũng vô ích. Khác cánh tay người máy, tay người dễ bị bỏng mà. Nếu có thể xử lý được những vấn đề kiểu này, em có cảm giác sẽ tạo ra đột phá.”

Đôi mắt Hoshino long lanh. Đúng là nhắc đến nghiên cứu của chính mình có khác, cảm xúc nhiệt thành hơn hẳn.

“Cảm ơn cậu, phiền cậu quá, tôi đã hiểu rồi,” Kazumasa nói. “Ta quay lại câu chuyện kia nhé, bên nào đã phát triển được công nghệ tân tiến nhất của máy kích thích cơ hoành?”

“Đội nghiên cứu của Viện hô hấp ngoại khoa Đại học Y Yoshiaki. Em đã trực tiếp đi nghe giảng của người viết bài luận nghiên cứu của phía họ.”

Theo lời Hoshino, người viết bài luận đó là Phó giáo sư Asagishi, có vẻ như ông ấy cũng tham gia phẫu thuật cho người đàn ông tham gia thử nghiệm BRS.

“Đến bây giờ, họ đã tiến hành bao ca phẫu thuật rồi?”

“Em nghe là sáu. Tất cả đều đang phục hồi rất tốt.”

Kazumasa khoanh tay, sau một khoảng im lặng suy nghĩ, anh mở miệng.

“Toàn bộ các bệnh nhân đó đều có ý thức đúng không?”

“Ý thức... ư?” Hoshino nghiêng đầu nhìn xuống dưới.

“Ý tôi là, không có ca nào bệnh nhân bị mất ý thức, hôn mê triền miên đâu nhỉ?”

“Chuyện này, thì...” Hoshino không nhìn thẳng vào mắt Kazumasa, mắt chớp lia lịa, đầu cúi xuống. “Em chưa xác nhận được nhưng chắc là không ạ. Những trường hợp ngủ triền miên như vậy họ sẽ dùng cách cắt khí quản để gắn với máy hô hấp nhân tạo. Những người đã không còn ý thức thì tốn công lắp đặt cỗ máy cao cấp như thế vốn đã chẳng có ý nghĩa gì. Cỗ máy này được sáng chế ra nhằm mục đích giúp bệnh nhân có cuộc sống dễ dàng hơn mà.”

“Nhưng cũng có thể lắp đặt cái này cho người mất ý thức nhỉ?”

“Chuyện này thì... đúng.” Hoshino như đã quyết tâm, thẳng thắn nhìn Kazumasa. “Đúng như anh nói. Có lẽ những bệnh nhân trong trạng thái thực vật cũng có thể sử dụng loại máy này. Theo những gì em được biết, nó không cần đến tín hiệu phát ra từ não.”

Thấy ánh mắt nghiêm túc của cậu cấp dưới, Kazumasa chột dấy lên nghi ngờ. Có khi nào nhân viên đã biết được chuyện con gái giám đốc gặp tai nạn, không chỉ là rơi vào tình trạng thực vật, tình hình còn khá là nguy ngập không? Hoshino chắc cũng đã biết được lý do mình bị gọi, nên mới chuẩn bị cả tập tài liệu dày thế kia.

“Cảm ơn nhé, cậu đã cho tôi những thông tin bổ ích.”

“Dạ không có gì,” Hoshino cúi đầu ngại ngùng.

Kazumasa lấy điện thoại từ trong túi ra, anh gọi cho Kanzaki Makiko. Cô lập tức nhắc máy, “Kanzaki đây.”

“Cô qua đây chút nhé,” anh chỉ nói vậy rồi dập máy.

Chẳng mấy chốc, anh đã nghe thấy tiếng gõ cửa, Kanzaki Makiko bước vào phòng. Cô mặc bộ vest xám, áo sơ mi trắng, mái tóc đen buộc gọn sau gáy.

“Tôi muốn cô liên lạc với một cơ quan nghiên cứu,” Kazumasa nói. “Viện hô hấp ngoại khoa Đại học Y Yoshiaki. Thông tin chi tiết, cô có thể hỏi cậu Hoshino đây, Hoshino, nhờ cậu giúp đỡ cho nhé?”

“Đương nhiên ạ,” cậu ta đáp.

Chỉ là, Kazumasa ngược lên nhìn Kanzaki Makiko.

“Đây là vấn đề của cá nhân tôi. Mong cô lưu ý đừng gây ảnh hưởng gì đến công ty.”

“Em hiểu ý anh,” cô thư ký nhẹ nhàng cúi đầu.

2.

“Không cần phải vội. Cứ từ từ, từ từ thôi. Lưu ý đừng chà xát, sẽ làm da con bé yếu đi đấy.”

Theo chỉ thị của y tá Mutou, bà Chizuko đổi hướng nằm cho Mizuho. Nếu cứ để con bé nằm nguyên một tư thế, dễ dẫn đến sung huyết, da còn dễ bị hăm nữa.

Bàn tay bà Chizuko đỡ lấy cơ thể đứa cháu ngoại có vẻ không chắc chắn. Vẻ mặt bà không hề thoải mái, cứ như thể đang lo lại xảy ra tai nạn gì nữa, như đang sợ hãi vậy.

“Mẹ ơi,” Kaoruko lên tiếng. “Để ý tay trái kìa.”

“Ồ, gì thế?” Bà nhìn tay trái của mình.

“Không phải tay mẹ đâu, tay trái của Mizuho cơ. Mẹ đừng quên người con bé vẫn còn nối với ống đấy.”

“À, à...” bà Chizuko như đông cứng lại giữa chừng.

Tuy nhìn thì chịu không nổi, nhưng Kaoruko cố gắng để không buông lời cáu gắt. Cô mà to tiếng ở đây, bà Chizuko có lẽ sẽ không bao giờ chịu dính đến việc chăm sóc Mizuho nữa. Nếu thế thì sẽ phiền cho cô lắm.

“Không sao đâu ạ. Bác cứ bình tĩnh, nhẹ nhàng vậy thôi. Đúng. Thế là được rồi,” y tá Mutou nhẹ nhàng lên tiếng trấn an bà Chizuko. Cô y tá kỳ cựu này có thể giữ bình tĩnh trong mọi hoàn cảnh.

Rốt cuộc, bà Chizuko cũng đã hoàn thành công việc. Thay đổi vị trí nằm là công việc dễ dàng nhất trong việc chăm sóc Mizuho. Mới chỉ có thể thôi đã gặp không ít khó khăn, thì không rõ sau này còn thế nào nữa, nhưng Kaoruko đã quyết tâm phải mạnh mẽ theo đến cùng.

Cũng đã hai tháng trôi qua kể từ ngày tai nạn xảy đến. Bệnh viện cũng phải bất ngờ khi thấy trái tim Mizuho vẫn tiếp tục đập. Mọi chỉ số cũng đã ổn định, chẳng còn những cuộc gọi cấp cứu từ phía bệnh viện nữa.

Còn duy trì được đến mức nào, các bác sĩ cũng không thể dự đoán nổi. Y như những lời bác sĩ Shindou bên ngoại khoa thần kinh não nói lúc ban đầu.

Một khi trường hợp là trẻ nhỏ, ta sẽ chẳng biết được chuyện gì sẽ diễn ra.

Thế thì, Kaoruko chỉ có một điều cần suy nghĩ thôi. Cứ cho là Mizuho vẫn sống, cô cần phải chuẩn bị cho giai đoạn sau này.

Nếu tình hình vẫn cứ như bây giờ thì sẽ không có gì khó khăn với việc chăm sóc tại nhà, chính bác sĩ điều trị đã nhận xét như vậy khi nói đến sức sống thần kỳ của bé Mizuho. Chỉ có một điều kiện. Gia đình cần ít nhất hai người thành thạo những công việc chăm sóc hiện thời như y tá đang làm. Thường chỉ cần một người túc trực chăm sóc Mizuho, một khi có bất cứ điều gì bất thường sẽ có người khác có thể gánh đỡ ngay được.

Vấn đề là, ngoài Kaoruko ra, người còn lại có thể là ai. Không thể trông chờ gì vào Miharu. Em gái cô còn có gia đình riêng. Kazumasa thì coi như không bàn đến rồi.

Sau bao hồi trăm trở, cô quyết định nhờ bà Chizuko.

Nếu là bình thường, cô sẽ nghĩ đến mẹ mình đầu tiên. Hồi cô vừa sinh Mizuho, bà còn sống cả tháng trời trong ngôi nhà ở Hiroo để hỗ trợ cô chăm con.

Lần này, cô do dự bởi thấy bất an với tình trạng thần kinh của bà Chizuko.

Kể cả sau khi đã quyết định sẽ tiếp tục trị liệu duy trì sự sống của con bé, bà Chizuko cũng mãi chẳng qua thăm cháu. Theo lời ông Shigehiko, bà từng nói rằng có cảm giác mình không có tư cách đến thăm. Phải tới lần thứ ba Kaoruko gọi điện thúc giục thì bà mới chịu đến bệnh viện. Đó là hai tuần sau khi con bé nhập viện.

Nhìn đứa cháu cứ ngủ mãi, bà Chizuko lại khóc. “Tại sao lúc đó mẹ lại không nhận ra chứ, nếu mẹ chịu để ý thì đã chẳng xảy ra chuyện như thế này, nếu được mẹ cũng muốn thay vào chỗ con bé, nếu có thể vứt bỏ cái mạng già này mẹ cũng sẵn sàng, thân già này sống còn ý nghĩa gì đâu chứ,” bà cứ khóc với những câu nói đầy hối hận. “Xin lỗi nhé, xin lỗi, cháu hãy cứ hận người bà này đi, cứ nguyện rửa cho bà sớm chết đi,” bà cứ nói như vậy. Thành ra, hể ở trong phòng bệnh, bà lại chẳng thể ngưng nước mắt.

Từ đó, cứ vài hôm bà lại đến, nhưng Kaoruko nhận ra một điều. Bà Chizuko nhất định không chạm vào Mizuho. Đã thế bà lại còn tỏ như muốn tránh lại gần đứa cháu nữa.

Khi cô hỏi lý do bà đáp là vì sợ.

Cơ thể của Mizuho bị nổi với rất nhiều thứ ống nghiệm và máy móc. Cũng nhờ những kỹ thuật phức tạp này, sinh mệnh nhỏ bé đó mới được tiếp tục duy trì. Với một thân thể như thế, lỡ chạm vào không cẩn thận, biết đâu lại gây ra chuyện gì nghiêm trọng.

“Không sao, mẹ cứ chạm vào cháu đi, con xin mẹ đấy hãy xoa đầu con bé,” mặc lời cô cầu xin bà Chizuko vẫn nhất định không làm gì. Cứ cố nài ép bà thì bà lại bắt đầu run lên, nên cô cũng chẳng dám làm gì quá độ.

Trong tình trạng đó, cô không thể nhờ bà chăm sóc cháu tại nhà. Nhưng chẳng biết nên cậy nhờ ai nữa, cô mới hỏi ý ông Shigehiko, bố cô đã nói cô không có gì phải băn khoăn.

“Cứ để mẹ con làm. Như thế sẽ tốt hơn. Điều này vốn dĩ có lợi cho cả hai bên. Nếu mẹ con biết con phải nhờ đến ai khác giúp đỡ, bản thân chẳng giúp được gì thì chắc chắn bà ấy sẽ lại càng tự trách mình hơn đấy. Kaoruko, hãy cứ để bố lo. Bố sẽ khiến mẹ con đồng ý.”

Bố cô đã nói vậy thì sẽ là như vậy. Hơn nữa, người cô có thể tin tưởng nhất để giúp đỡ trong việc chăm sóc Mizuho chỉ có thể là mẹ ruột của mình mà thôi.

Nhưng không có gì đảm bảo bà Chizuko nhận công việc này. Kaoruko cảm thấy cô đã cưỡng ép hơi quá. Bà còn không dám chạm vào người con bé. Khi bố cô đề cập đến chuyện này, cô đã dự đoán rằng mẹ mình sẽ lập tức trả lời là không làm nổi.

Thế nhưng phản ứng của bà Chizuko lại trái với dự đoán. Khi cô nói đến chuyện đang suy tính để đưa con bé về chăm sóc tại nhà, bà có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó lấy lại vẻ mặt nghiêm túc nghe Kaoruko nói chuyện,

đến khi cô bảo là muốn bà giúp đỡ cho, bà cũng chẳng tỏ vẻ gì khác lạ, chỉ nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó và bắt đầu suy nghĩ.

Rồi, sau một quãng dài im lặng, lời bà nói ra lại là, “nếu con thấy mẹ làm được.”

“Đấy Mizuho rơi vào tình trạng đó, mẹ phải chịu bị trừng phạt. Mẹ cũng đã nhiều lần nghĩ tới cái chết nhưng người như mẹ có chết đi cũng chẳng thay đổi được điều gì. Còn nếu cứ sống kiểu này cũng đau khổ lắm. Mẹ cũng chẳng biết nên làm thế nào. Mẹ nguyện dành trọn phần còn lại của cuộc đời để chăm sóc Mizuho. Nếu con thấy mẹ làm được, cái gì mẹ cũng sẽ làm. Chuyện gì cũng sẽ làm.”

Những lời của mẹ làm ngực Kaoruko nghẹn ứ. Cô thấy may mắn vì mình đã không nhờ đến người khác. Nếu cô làm thế, hẳn bà Chizuko sẽ cảm thấy mất đi ý nghĩa sống của mình.

Vậy là, người hỗ trợ Kaoruko trong việc chăm sóc Mizuho đã được quyết định. Nhưng mọi chuyện không hề thuận buồm xuôi gió chút nào cả. Bà Chizuko đến bệnh viện hàng ngày, học cách chăm sóc nhưng vẫn cần rất nhiều thời gian để làm quen. Nguyên việc chạm vào thân thể Mizuho, mãi đến gần đây bà mới làm được.

“Để ý xem thân nhiệt con bé có thấp không là đúng, nhưng hãy lưu ý đến cả huyết áp thấp nữa. Bệnh nhân trong những trường hợp như thế này, chỉ cần cơ thể có chút thay đổi là huyết áp tụt liền. Vì không kịp thời để ý điều này mà nhiều ca rơi vào tình trạng nguy hiểm ngay lập tức.”

Y tá Mutou dạy bà sử dụng nhiều loại dụng cụ đo khác nhau. Gương mặt của bà Chizuko khi vừa nghe lời y tá vừa ghi chép lại thật khổ sở.

Cô cảm thấy có ai mở cửa đằng sau lưng. Quay lại thì đó là Kazumasa trong bộ vest.

“Này... giờ, anh nói chuyện với em được không?” Anh nhìn mẹ con bà Chizuko rồi lên tiếng hỏi Kaoruko.

“Được chứ.”

Bà Chizuko gật đầu, “A, các con cứ tự nhiên.”

“Mẹ đang học cách chăm sóc con bé,” Kaoruko nói.

“VẬY À! Mẹ chịu vất vả rồi.”

Thấy Kazumasa nói thế, bà Chizuko khẽ lắc đầu, nói “không đâu”.

“Hôm nay ta dừng ở đây nhé,” y tá Mutou rời khỏi giường. “Nếu có gì cần cứ gọi tôi.”

Mọi người lên tiếng cảm ơn cô y tá đang rời khỏi phòng bệnh.

Kazumasa lại gần giường. Anh cứ đứng đấy, nhìn xuống đứa con gái.

“Vẫn không có thay đổi gì hả?”

“Vâng,” Kaoruko đáp lời. “Dạo này, tình hình rất ổn.”

Kazumasa im lặng gật đầu. Ánh mắt vẫn dán chặt trên gương mặt say ngủ của Mizuho.

Nhìn đăm đăm gương mặt nghiêng nghiêng của chồng, Kaoruko không khỏi muốn moi ra những suy nghĩ bên trong đó. Không biết con người này nghĩ gì về đứa con gái đang phải duy trì sinh mạng theo kiểu này. Tuy không nói ra lời, nhưng anh ta có nghĩ là chuyện này ngu ngốc lắm không? Có cho hành động này ngớ ngẩn lắm không? Một kẻ làm công việc đeo đuổi những công nghệ tiên tiến hàng đầu như Kazumasa, chẳng có lý gì lại tin vào sự tồn tại của linh hồn.

Kazumasa quay sang Kaoruko.

“Ta nói chuyện chút nhé. Tuy cũng có nói qua điện thoại rồi, nhưng anh có chuyện muốn bàn với em.”

“Được chứ. Ta không thể nói ở đây sao?”

“Nếu được, anh muốn nói chuyện riêng.” Từ lúc nói thế, anh lại nhìn chăm chăm vào Mizuho. “Sau đó, sẽ kể cho Mizuho nghe.”

Có lẽ anh đang cố gắng lựa chọn ngôn từ hợp lý. “Hiểu rồi,” sau khi đáp lời Kaoruko nhìn bà Chizuko. “Vậy, nhờ mẹ chăm cháu một chút nhé.”

Bà Chizuko gật đầu với vẻ căng thẳng, “Các con đi đi.”

“Mẹ có ổn không đây?” Sau khi rời phòng bệnh, Kazumasa hỏi cô. Chuyện bà Chizuko sẽ giúp đỡ chăm sóc tại nhà, cô cũng đã nói với anh rồi.

“Nếu không ổn thì phiền đấy,” vừa nhìn hành lang và dạo bước, Kaoruko đáp lại.

“Nếu em vẫn thấy bất an thì cứ nói. Nếu cần người hỗ trợ thì anh sẽ tìm cách lo.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Ngay từ lúc nghe đến chuyện chăm sóc tại nhà, Kazumasa đã nghĩ tới chuyện phải thuê người. Anh hiểu rõ Kaoruko không thể tự lo một mình được. Chỉ là cô đã từ chối. Từ giờ, cô sẽ phải còn dựa vào Kazumasa nhiều về chuyện tiền bạc. Chính vì vậy, cô muốn tự lo lấy trong phạm vi có thể. Chưa kể, cô khó có thể an tâm khi trong nhà ngày nào cũng có người lạ suốt bốn đến sáu tiếng.

Hai người vào quán cà phê ở tầng một bệnh viện, chọn ghế cạnh cửa sổ. Sau khi gọi đồ uống, họ chợt nhớ đến lúc vợ chồng đã phải đối diện với nhau theo kiểu này. Lần gần đây nhất là lúc quyết định ly hôn thì phải. Quyết định để trống vụ ly hôn này cũng đã diễn ra từ vài tháng trước nhưng lúc đó lại là nói chuyện qua điện thoại.

Kazumasa trưng ra một vẻ mặt không được thoải mái lắm, anh uống cốc nước rồi bắt đầu câu chuyện.

Chuyện anh muốn nói tới, Kaoruko không thể nào đoán trước được.

“Cho con bé tự thở? Chuyện đó là sao?”

“Dựa trên tín hiệu máy tính, nó có thể kích thích hoạt động của cơ hoành. Nếu có hạt bụi vướng trong đường hô hấp thì cũng có thể ép ho ra giúp tránh tắc đờm lại trong họng.”

“Khoan đã nào. Có thể làm được điều đó sao?”

“Ta cần nghiên cứu chi tiết hơn nhưng về mặt lý thuyết thì hoàn toàn có thể. Đó là hệ thống điều khiển khả năng hô hấp nhân tạo, gọi tắt là AIBS. Công nghệ này do Khoa Y và Khoa Công nghệ Đại học Yoshiaki cộng tác sáng chế ra. Hôm trước, anh đã gặp một người trong nhóm nghiên cứu, nghe họ nói chuyện. Cần phải phẫu thuật nhưng chỉ là đặt thiết bị điện cực trong cơ thể mà thôi. Ta vẫn cần phải nối với thiết bị điều khiển và dây dẫn bên ngoài nhưng bộ điều khiển không lớn. So với hô hấp nhân tạo thì dễ dàng hơn nhiều. Em thấy sao?” Kazumasa hỏi.

Kaoruko chớp mắt. Ánh nhìn của cô rơi xuống bàn. Cô cầm tách trà nhân viên quán đã mang đến cho mình từ lúc nào, nhấp một ngụm.

“Có cần cắt mở khí quản không?”

“Không cần. Ta đâu có gắn máy hô hấp nhân tạo nên đương nhiên là không.”

“Vậy à... Không cần gắn máy hô hấp nhân tạo cũng được ư?”

Cô vẫn chưa hiểu ra vấn đề. Đã hai tháng từ ngày tai nạn, Mizuho vẫn sống được nhờ máy thở đó. Cô đã nghĩ từ giờ trở đi, cỗ máy là thứ không thể thiếu nổi.

“Nhưng một thứ tiện lợi như vậy, tại sao mọi người không gắn vào?”

“Có hai lý do lớn. Một là không cần thiết. Những người không thể tự hô hấp phần lớn đều trong tình trạng thực vật, chỉ cần có máy hô hấp nhân tạo là ổn. Còn một lý do nữa là tiền. Không được tính bảo hiểm, chi phí lại cao.”

“Chi phí cao là bao nhiêu?”

Kazumasa lắc đầu. “Em không nên biết.”

Cách nói này của anh cho cô biết đây là một khoản tiêu không hề nhỏ. Có lẽ không chỉ ở mức một, hai triệu không thôi.

“Tại sao?” Kaoruko hỏi.

“Gì cơ?”

“Tại sao anh lại nghĩ đến chuyện gắn cổ máy đó cho con bé? Mizuho đang trong tình trạng thực vật thì dùng máy hô hấp nhân tạo cũng không có vấn đề gì mà.”

Kazumasa nhún vai.

“Người bên Đại học Yoshiaki cũng nói vậy. Đây là một ca không có trong giả định của họ. Họ cũng không rõ những người mất ý thức đeo thứ này có ý nghĩa gì không.”

“Thế rồi, anh đáp sao?”

Kazumasa lặng người một lúc rồi mới mở miệng.

“Tôi muốn con gái mình được thở thôi. Anh đáp vậy.”

“Được thở...”

“Anh lúc nào cũng nghĩ không rõ mình có thể làm gì đó cho Mizuho. Nếu thoải mái thời gian, anh cũng muốn chăm sóc con bé nhưng thực sự khó. Lúc đó, anh tình cờ biết đến AIBS. Nghe chuyện đó anh đã nghĩ mình muốn Mizuho được thở. Đương nhiên, đây vẫn không phải là con bé tự thở lấy, là do máy móc giúp nó thở nhưng anh có cảm giác một thứ gì gắn vào trong da thịt nó sẽ khác với cái máy thở nhân tạo kia.”

Kazumasa vừa nói vừa khẽ lắc đầu. Nhìn anh như vậy, cô cảm nhận rõ đây là một người đang khó chịu vì bản thân bất lực trước một điều gì. Dùng công nghệ cao cấp nhất kia cũng chỉ để bản thân mình có chút cảm giác thoải mái hơn thôi, anh chắc chắn là người hiểu rõ nhất.

Những điều nghi ngờ trong lòng Kaoruko này giờ đã được giải tỏa. Kazumasa hẳn cũng muốn Mizuho có thể tiếp tục sống.

“Có rủi ro không?”

“Phẫu thuật nên chắc sẽ có rủi ro. Nếu nhận định thiết bị đó không hiệu quả, ta sẽ dừng ngay lập tức. Trong hoàn cảnh đó, ta sẽ làm phẫu thuật mở khí

quản và đặt máy hô hấp nhân tạo vào thay thế.”

Hừm, Kaoruko khịt mũi.

“Để em suy nghĩ đã nhé? Em muốn hỏi ý kiến của các bác sĩ trong bệnh viện nữa.”

“Đương nhiên là được. Nếu em muốn nghe chi tiết hơn, lần sau, em đến Đại học Yoshiaki với anh.”

“Vâng, anh sắp xếp cho anh đi.”

Vẻ mặt Kazumasa có vẻ an tâm hơn, anh cầm tách cà phê. “Em không muốn để con bị phẫu thuật vì một lý do chẳng ra làm sao như thế,” anh đã chuẩn bị tâm lý bị từ chối thẳng thừng như vậy rồi.

Kazumasa lật tay áo vest lên để xem đồng hồ. Lúc đó, cô thấy ống tay áo sơ mi trắng của anh có chút cáu đen. Cái áo đó chắc phải mặc hơn hai ngày rồi. Điểm này từ xưa đã chẳng hề thay đổi.

“Này,” Kaoruko nói. “Hắn anh phải có ai đó chứ?”

“Chuyện gì cơ?”

“Người phụ nữ nào đó chẳng hạn. Chúng ta cũng đã định sẽ ly hôn, anh có tình nhân cũng không lạ gì. Nếu có chuyện đó, em mong anh cho biết vậy thôi.”

Kazumasa nhăn mặt. “Làm gì có.”

“Thật sao? Không cần phải giấu đâu. Em không sao cả. Em quyết định bỏ qua vụ ly hôn cũng vì Mizuho cả thôi.”

“Anh hiểu.”

“Để lo được cho Mizuho, ta cần rất nhiều tiền. Em không thể lo nổi. Chính vì vậy, em mới nhờ đến anh. Mùa xuân này, chính em đã yêu cầu ly hôn. Em đúng là quá ích kỷ.”

“Không có chuyện đó đâu.”

“Không phải đâu, là em đã ích kỷ rồi nên em cũng chẳng có ý trối buộc anh. Có thể giờ anh không có ai, nhưng nếu anh yêu ai đó hãy cứ nói. Em sẽ cố gắng không làm vướng bận đến anh.”

Kazumasa ngồi thẳng lên, nhìn thẳng vào Kaoruko. Nhưng anh lại chẳng nghĩ ra điều gì bản thân cần phải nói.

“Xin lỗi anh,” Kaoruko lẩm bẩm. “Em là người đàn bà xấu xa...”

Nước mắt đã rơi xuống đầu gối. Nước mắt này là vì đâu, bản thân cô cũng không hiểu được.

3.

Cuộc phẫu thuật AIBS diễn ra ở bệnh viện trực thuộc Đại học Yoshiaki sau khi tháng Mười hai bắt đầu được ít ngày. Kazumasa cùng với Kaoruko và bà Chizuko đợi trong phòng chờ. Theo như lời dặn trước, phẫu thuật sẽ mất khoảng ba tiếng đồng hồ.

Ba người chẳng nói năng gì với nhau, chỉ lặng lẽ tiếp tục đợi chờ. Bà Chizuko chụm tay trước mặt, mi mắt nhắm nghiền. Phải chăng bà đang cầu nguyện cho ca phẫu thuật thành công?

Nhưng thành công ở đây là cái gì mới được?

Đương nhiên, AIBS hoạt động bình thường cũng là thành công rồi. Nhưng nếu không ổn, ta có thể phẫu thuật mở khí quản lắp máy hô hấp nhân tạo vào cơ mà, cũng chẳng có vấn đề gì cả. Tình hình Mizuho dạo này ổn định, sau khi thăm định là con bé hoàn toàn có khả năng chịu được ca phẫu thuật, họ mới tiến hành. Chỉ cần không xảy ra bất cứ biến cố lớn nào, Mizuho chắc chắn sẽ sống sót rời khỏi phòng phẫu thuật.

Sống sót...

Khi nghe hỏi về việc phẫu thuật, ai ai từ bác sĩ phụ trách trở đi cũng có cùng một câu hỏi. Làm thế để làm gì?

Máy hô hấp nhân tạo đã thừa đủ rồi cơ mà.

Khả năng cô bé có thể tự hô hấp trở lại cũng còn chưa đến một phần vạn.

Chẳng biết cô bé có thể sống thêm được bao nhiêu ngày tháng nữa.

Mỗi lần như thế, họ đều đáp, “Để bố mẹ con bé thấy thỏa mãn.”

Thế là, mọi người đều không nói gì nữa. Bắt ép con bé tiếp tục sống trong tình trạng đó cũng là để bố mẹ nó thấy thỏa mãn.

Nhưng phản ứng của đội bác sĩ phẫu thuật bên trường Yoshiaki lại khác. Họ mong chờ ca phẫu thuật này sẽ tạo ra động thái tích cực gì đó nơi Mizuho. Chưa kể, đây còn là một thực nghiệm có thể tha thứ được nếu lỡ thất bại. Kazumasa và Kaoruko đã ký bản cam kết sẽ không bắt các bác sĩ phải chịu trách nhiệm nếu lỡ có bất kỳ ảnh hưởng gì lên cơ thể của Mizuho.

“Anh chị Harima,” nghe có tiếng gọi, họ ngẩng đầu lên. Bác sĩ Asagishi đứng đó trong bộ đồ phẫu thuật màu xanh. Ông là người đội trưởng đầy thực lực của đội nghiên cứu. Thân người nhỏ thó nhưng rắn chắc.

Kazumasa đứng dậy khỏi ghế. “Đã xong rồi ạ?”

Asagishi gật đầu, sau khi nhìn mẹ con Kaoruko, ông quay lại Kazumasa.

“Đã phẫu thuật xong, chúng tôi đang xem xét tình hình hiện tại của cháu bé.”

“Tình hình ra sao ạ?”

“Máy đã hoạt động.”

“Máy, thế nghĩa là...”

“AIBS.”

Kazumasa hít vào một hơi, anh quay lại nhìn Kaoruko rồi lại nhìn gương mặt bác sĩ.

“Vây là thành công rồi ạ?”

“Hiện tại thì không có dấu hiệu gì bất thường. Các vị có muốn vào thăm không?”

“Có thể gặp được Mizuho sao?”

“Đương nhiên. Mời theo lối này.”

Với những bước chân thoăn thoắt, bác sĩ Asagishi đi dọc hành lang, sau đó là Kazumasa cùng Kaoruko và bà Chizuko cũng rảo bước theo sau. Hai người họ nắm lấy tay nhau.

Mizuho nằm ngủ yên trên giường trong căn phòng họ được dẫn đến. Bên cạnh có hai vị bác sĩ, họ đang quan sát một máy đo có vẻ khá phức tạp.

“Anh, miệng Mizuho...” Kaoruko thì thầm.

“Ừ,” Kazumasa đáp lời cô. Anh hiểu ý cô muốn nói gì.

Chiếc ống lúc nào cũng nhét vào miệng Mizuho kể từ ngày tai nạn, giờ đã biến mất. Da con bé đã bị hăm lại bởi đám băng dính cố định ống hô hấp nhưng đúng là lâu lắm rồi mới thấy miệng con bé như vậy. Giờ cũng đã rút ống truyền dinh dưỡng ra khỏi mũi rồi, gương mặt ngủ say chẳng khác nào Mizuho những ngày còn khỏe mạnh.

Nếu để ý kĩ hơn, lồng ngực nhỏ kia đang phập phồng, Mizuho đang hít thở đấy.

Sau khi bàn luận gì đó với mấy vị bác sĩ đang nhìn cái máy đo, bác sĩ Asagishi quay lại chỗ gia đình Kazumasa.

“Cơ vận hành tốt, hiện chưa thấy có vấn đề gì. Có điều vì cơ thể không tự thở nên cơ bắp cũng yếu đi nhiều. Khả năng hít vào của bé không tốt lắm. Đến khi cô bé phục hồi cơ lực, ta phải dùng phương pháp chụp ống thở để bổ sung oxy.”

“Con bé thở không khố sở chứ ạ?”

Bác sĩ Asagishi lấy làm lạ với câu hỏi của Kaoruko. “Ý cô là sao?”

“Chỉ là...”

“Thế là được rồi, em không cần phải lo về chuyện đó,” Kazumasa quay sang nhìn vợ. Rồi anh lập tức nhìn sang bác sĩ Asagishi. “Từ giờ, ta nên làm sao?”

“Đầu tiên, chúng tôi sẽ theo dõi tình hình. Khi chỗ phẫu thuật đã lành miệng, xác nhận được tình hình hô hấp ổn định, chúng tôi sẽ chuyển cháu về lại bệnh viện bên kia. Thường sẽ mất khoảng bảy ngày, nhưng có thể sẽ mất thêm chút thời gian nữa.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy nhờ anh giúp đỡ cho.” Kazumasa cúi đầu.

Kaoruko ghé mặt lại gần khuôn miệng Mizuho. “Em nghe thấy tiếng ngáy này...” nước mắt nuốt nghẹn lời thốt ra.

Nhìn con bé, Kazumasa cảm thấy may mắn vì đã tiến hành phẫu thuật. Kể cả khi vị bác sĩ trực tiếp mổ cho con bé cũng nghĩ rằng bệnh nhân này đã không còn ý thức, chẳng thể cảm nhận được cảm giác khó thở đi chẳng nữa, thì chỉ cần vợ anh cảm nhận được sinh mệnh con gái mình đã đủ để khiến anh mãn nguyện lắm rồi. Thế chẳng phải đã là quá đủ sao? Kaoruko không có vẻ gì muốn rời xa Mizuho. Có vẻ như cô vẫn còn muốn nghe tiếng ngáy ngủ của con bé. Vị bác sĩ trẻ đang cầm ống thở trên tay đứng im tỏ vẻ bối rối.

“Kaoruko,” Kazumasa lên tiếng gọi cô. “Đi thôi. Sẽ phiền cho việc trị liệu đấy.”

Anh nói thế cô mới để ý thấy bác sĩ. Cô nói lời xin lỗi.

Khi vừa rời khỏi căn phòng, đi dọc theo hành lang, Kaoruko chợt nói, “Phải mua ít kem thôi.”

“Kem?”

“Anh thấy miệng Mizuho rồi đấy. Mấy chỗ dán băng hăm lại cả rồi, đáng thương quá.”

“VẬY Ờ...”

“À, đúng rồi. Từ giờ,” Kaoruko dừng chân, khoanh tay trước ngực, “cũng phải mua ít áo chui đầu thôi.”

“Áo chui đầu?”

“Vâng. Trước giờ không thể tháo ống thở ra nên em chỉ có thể mua cho con áo có cúc thôi. Từ giờ, con bé có thể mặc cả các loại áo chui đầu rồi. Cả áo len hay áo phông, đồ thể dục nữa.” Ánh mắt Kaoruko long lanh.

Kazumasa gật gù, “Em có thể cho con mặc bao nhiêu loại quần áo cũng được. Con bé hợp với mọi loại trang phục mà.”

“VẬY sao? Thứ gì cũng hợp ờ? Ngày mai, em phải ghé luôn qua trung tâm thương mại thôi,” có vẻ cô đang tưởng tượng đến chuyện cho con gái mình mặc nhiều thứ đồ khác nhau hay sao đó, ánh mắt của Kaoruko cứ bay bổng đâu đó trong không gian. Như thế chợt nhớ ra điều gì đó, cô chợt nghiêm mặt lại, anh, cô nhìn Kazumasa với một ánh mắt chân thành. “Cảm ơn. Em thật sự cảm ơn.”

Kazumasa lắc đầu.

“Không cần em cảm ơn đâu. Thế là tốt rồi,” giọng anh đã có chút khàn khàn.

4.

Sau khi đã mua xong đồ, Kaoruko cùng Ikuto dạo bước trên đường về thì chợt thấy thứ gì trắng trắng bay bay trong không gian.

“Ôi! Tuyết kìa. Ikuchan, tuyết rơi rồi,” Kaoruko nhìn lên trời.

“Tuyết kìa, tuyết kìa,” trong bộ áo khoác trùm đầu màu xanh đen, bé Ikuto cố vươn đôi cánh tay ngắn cùn ra. Có lẽ thằng bé định hứng những bông tuyết rơi rơi.

Đã vào đến giữa đông rồi. Đây mới là lần thứ hai cô thấy tuyết đến sớm khi vừa mới qua Tết như vậy ở Tokyo. Nhưng lần trước, tuyết chỉ rơi chút thôi rồi lập tức tan biến. Lần này chẳng rõ sẽ sao đây. Nếu chỉ lớt phớt rơi đủ để cảm nhận được sắc đông thì tốt, nhưng nếu phủ dày làm giao thông đình trệ thì mệt đây.

Về đến nhà, Ikuto cởi giày ra, đi về phía bồn rửa. Thằng bé đã được dạy cẩn thận là khi về nhà phải rửa tay sạch sẽ.

Kaoruko vẫn xách túi đồ, mở cánh cửa gần nhất ra ngoài hàng hiên. Kazumasa định xây căn phòng đó để làm thư phòng riêng nhưng kể từ khi anh rời khỏi nhà chẳng ai động đến.

Nhưng giờ nó đã có một vai trò quan trọng khác.

Nhìn lên cái giường sắt bên cửa sổ, Kaoruko nhú mày. Không thấy bé Mizuho đáng ra đang nằm đó đâu nữa. Không thấy cả bà Chizuko đáng lý ra đang ở đây chăm cháu.

Đặt túi đồ xuống sàn, cô rời phòng. Với những bước chân vội vàng đi dọc theo hành lang, cô mở cánh cửa phòng khách nơi đó. Không khí ở đây lạnh hơn căn phòng lúc nãy.

Cô thấy dáng lưng bà Chizuko mặc chiếc áo khoác màu xám. Bà ở cạnh ô cửa kính hướng ra phía vườn. Cạnh đó là chiếc xe đẩy dạng cồng, bên trên phủ một cái chăn hồng.

“A, con đã về,” bà Chizuko quay lại.

“Mẹ đang làm gì thế?”

“Làm gì ư... Mẹ thấy có tuyết rơi nên muốn chỉ cho Mizuho thấy thôi.”

Kaoruko lao ngay ra, cô xoay đầu chiếc xe đẩy. Tuy có hơi chút ngả ra nhưng mắt Mizuho vẫn nhắm nghiền.

“Con bé sẽ bị lạnh đấy. Chăn đâu rồi ạ?”

“Chăn ư, ở thì...”

“Thôi được rồi. Để con đi lấy. Mẹ, mẹ bật điều hòa sưởi giúp con đi,” Kaoruko vội buông lại một câu rồi đi ra ngoài hành lang.

Khi cô cầm cái chăn quay lại phòng khách, người Mizuho đã lạnh toát. Sau đó, cô lập tức lấy nhiệt kế kẹp vào nách con bé.

“Sao mẹ lại tự ý đưa con bé đi như thế,” Kaoruko gầm gừ nhìn mẹ.

“Thì, bên này ngấm tuyết rõ hơn mà...”

“Con đã nói là nếu mẹ có ý đưa nó sang đây, nhớ để cho phòng đủ ấm đã chứ. Mẹ quên rồi sao?”

“Xin lỗi con. Mẹ sợ nếu không nhanh, tuyết sẽ tan mất hết.”

“Vậy thì, mẹ cũng phải mặc đủ ấm cho cháu nó chứ, rồi lập tức bật điều hòa sưởi lên. Lỡ nó bị cảm thì biết làm sao. Mizuho không giống những đứa trẻ bình thường khác, chữa không dễ đâu.”

“Mẹ hiểu rồi. Xin lỗi con.”

“Mẹ có thực sự hiểu không vậy? Lần trước, khi con đi tắm...”, Kaoruko nói gắt như vậy là bởi cô vẫn còn đang sôi lên sùng sục vì một lỗi nhỏ mẹ cô mới gây ra hôm trước.

Tay phải của Mizuho tự nhiên cử động.

Như thế muốn nói, “Mẹ, đừng mắng bà thêm nữa.”

Có vẻ như bà Chizuko cũng để ý thấy. Hai người nhìn nhau.

Kaoruko vội im bật. “Mizuho bảo hộ mẹ nên con bỏ qua vụ lần này. Mẹ nhớ cẩn thận đấy.”

“Ừ,” gật đầu vậy rồi bà Chizuko nhìn chăm chăm vào chiếc xe đẩy. “Cảm ơn cháu nhé, Mizuho.”

Kaoruko rút nhiệt kế khỏi nách Mizuho. Hơn 35 độ một chút, dạo này thân nhiệt con bé cũng thấp nên chắc cũng không phải vấn đề gì lớn.

Ikuto đã ở trong phòng từ lúc nào. Thằng bé đứng trước cánh cửa kính, nhìn ra vườn. Tuyết đang phủ màu trắng tinh lên lớp vỏ cây xù xì màu nâu xỉn.

Thằng bé quay lại nhìn chị gái trên xe lăn, “Chị ơi, tuyết kìa.”

Kaoruko ngăm ngúa gương mặt Mizuho. Dường như vẻ mặt con bé có chút gì yên bình hơn hẳn, nhưng có lẽ cô cảm giác vậy thôi.

Việc chăm sóc tại nhà đã bắt đầu được gần tháng nay. Ban đầu, một người chẳng thể tự lo nổi, cô và bà Chizuko phải thay nhau chăm lo cho con bé liên tục 24/24. Tuy đã được huấn luyện khá nghiêm túc tại bệnh viện nhưng bắt đầu làm mới thấy nảy sinh ra hàng đống việc ngoài dự liệu. Như chuyện xuất hiện nhiều đờm hơn chẳng hạn. Cô cho rằng đó là do không khí không được thanh sạch, lập tức phải lắp đặt một máy lọc khí công suất cao mới khá lên được. Chuyện đặt ống truyền dịch cũng không ổn định. Cô nhận ra có khi là do tình hình Mizuho có ít nhiều đổi khác so với hồi còn trong viện như bác sĩ đến thăm bệnh đã chỉ ra.

Bị áp lực bởi tiếng chuông cảnh báo từ đủ thể loại máy đo, cả Kaoruko lẫn bà Chizuko đều không ngủ được, lúc nào đầu óc cũng mơ mơ hồ hồ. Họ cũng thấy lo sợ khi cứ phải tiếp tục cuộc sống theo kiểu này.

Mà không, đến giờ vẫn đầy bất an đó chứ. Chỉ cần gây ra một lỗi lớn nào đó là có thể cướp đi sinh mạng của Mizuho nên lúc nào cũng phải rón rén cẩn thận.

Nhưng mà, niềm vui được chung sống với Mizuho đã khiến trái tim trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Chỉ cần suy nghĩ nếu bản thân không cố gắng đứa trẻ này sẽ không thể tiếp tục sống đã khiến họ không thể khóc nữa.

May mắn thay, một tháng đủ để mọi người quen dần với công việc chăm sóc đứa trẻ. Giờ cô có thể giao cho bà Chizuko công việc chăm sóc con bé mỗi lúc vắng nhà. Chuyện tự ý đưa con bé đi như hôm nay chắc cũng do bà thấy thoải mái hơn nhiều.

Hơn nữa, một số thay đổi lớn đã khuyến khích mọi người. Đó chính là việc cơ thể Mizuho thường xuyên cử động hơn. Chuyện này thì từ hồi trong viện đã xảy ra vài lần nhưng kể từ khi đưa con bé về nhà chăm sóc, mọi chuyện xảy ra thường xuyên hơn hẳn. Cả bà Chizuko cũng cảm thấy điều này.

Chưa kể, họ không cho rằng đây chỉ là cử động đơn thuần. Như lúc này vậy, có cảm giác như con bé muốn ngăn cuộc hội thoại lại, cũng hay thể hiện cảm xúc vui vẻ hay phần nộ hơn. Tuy cô cứ nhắc mình là do bản thân tự tưởng tượng ra thôi nhưng có những lúc không thể nào dằn lòng thế được. Gì thì gì, có những lúc con bé phản ứng lại tiếng gọi của người trong nhà mà.

Khi đem chuyện này đi hỏi bác sĩ ngoại khoa thần kinh Shindou, ông chẳng có phản ứng gì nhiều. “Do chăm sóc con bé tại nhà nên mọi người thấy hiện tượng kiểu này của Mizuho nhiều hơn thôi.”

Đúng, bác sĩ đã dùng từ “hiện tượng”. Đây chỉ đơn giản là phản ứng từ tùy sống mà thôi. Không phải điều gì quá kỳ lạ.

“Trước khi con bé xuất viện, chúng tôi đã kiểm tra chụp cắt lớp CT nhưng tiếc là chưa thấy bất cứ dấu hiệu phục hồi não nào. Tình trạng của Mizuho vẫn như thế.”

Vậy thì, bác sĩ Shindou cho rằng, nếu đúng là con bé có nhiều phản xạ vận động hơn, có thể do ảnh hưởng của AIBS chẳng.

“Nhằm kích thích cơ quan hô hấp vận động, cỗ máy này đã truyền một xung điện yếu lên hệ thần kinh, có thể những xung điện đó đã tạo kích thích gì đó lên tùy sống, có khả năng cao là nó có liên hệ gì đó đến chuyện tay chân cô bé cử động.”

Ông cho rằng chuyện con bé có phản xạ khi ai đó gọi chỉ là điều ngẫu nhiên.

Kaoruko không ghét dạng bác sĩ như Shindou. Ông chắc chắn không nói ra những điều bất cần, cố gắng dựa theo những sự thật khách quan, ông đã làm đúng trong vai trò bác sĩ. Chỉ là, những điều ông nói nghe sao quá lạnh lùng trong những giờ phút này, như thể ông đang cố phủ định mọi thứ, ngăn ta không được mơ mộng vậy.

Nhìn đứa con nhỏ mãi chìm sâu trong giấc ngủ, Kaoruko lại một lần nữa nhắc nhở bản thân không được phép từ bỏ. Dẫu cả thế giới này có nói rằng con bé này sẽ chẳng bao giờ mở mắt ra, cô vẫn luôn tin rằng ngày đó nhất định sẽ tới.

Cô cho tay vào trong chăn, khẽ khàng nắm lấy cánh tay Mizuho. Cánh tay mềm như kẹo dẻo marshmallow và có vẻ như gầy đi so với trước lúc rơi vào cơn mơ này. Con bé có vận động gì đâu mà chẳng thế. Cơ bắp đã dần teo lại cả rồi.

Cô nhìn lên đồng hồ treo tường. Đã hơn 5 giờ chiều. Cô nghĩ mình cũng nên đi chuẩn bị bữa tối, tầm hơn 6 giờ ăn là vừa. Cô định đến khoảng 8 giờ là đã xong bữa, dọn dẹp xong xuôi mọi thứ. Đêm nay, một “vị khách” quan trọng sẽ đến thăm.

Cô nghe thấy tiếng chuông cửa vào tầm 9 giờ tối. Lúc này Kaoruko đang trong phòng Mizuho cùng bà Chizuko cho con bé ăn.

Có tiếng gõ cửa rồi cánh cửa mở ra, Kazumasa xuất hiện, mặc áo khoác. “Chào cả nhà”, lời chào đó dành cho bà Chizuko.

“À, chào con”, bà Chizuko đáp lời. Không phải là “con về rồi đấy à?”.

Kazumasa vẫn sống một mình trong căn hộ ở Aoyama. Bà Chizuko mới được biết chuyện vợ chồng con gái mình đã ly thân gần đây nhưng cũng không hỏi sâu vào vấn đề. Có lẽ bà đã nghe được chuyện từ Miharuru từ trước rồi.

“Mọi người đang bận hả?”

“Không sao,” cô đáp lời.

Anh cởi áo khoác ra, lại gần chiếc xe lăn của con gái. Vừa mới dùng xong bữa, cơ thể của Mizuho được dựng ngồi lên để tránh thức ăn trong dạ dày không bị trào ngược.

“Có thay đổi gì không?”, Kazumasa hỏi khi vẫn chăm chú quan sát gương mặt con gái.

“Cũng không có gì. Mọi thứ đang rất tốt.”

“Vậ à,” Kazumasa nhẹ nhàng nắm lấy tay Mizuho, sau khi những ngón tay bao trọn xác nhận cảm giác, anh quay lại phía lối vào.

Nơi đó có một người con trai đang đứng. Cậu ta cũng mặc áo khoác, xách theo một cái cặp khá lớn. Tuổi khoảng ba mươi. Dáng người mảnh khảnh, gương mặt điển trai. Người thanh niên đó cúi đầu chào mẹ con Kaoruko.

“Đây là cậu Hoshino như anh đã nói qua điện thoại. Cậu ấy vào cũng được chứ?”

Kaoruko gật đầu trước câu hỏi của Kazumasa. “Được, đương nhiên rồi.”

“Cậu vào đi,” Kazumasa nói vậy với Hoshino.

“Xin phiền cả nhà,” người thanh niên bước vào phòng, đứng trước mặt Mizuho, gương mặt như đang cố gắng kiềm giữ vẻ căng thẳng.

Hoshino ngăm nhìn Mizuho khá lâu rồi mới mỉm cười với Kaoruko.

“Bé dễ thương thật đấy.”

Khi nhìn gương mặt đó, Kaoruko đã nghĩ rằng đây là một người có thể tin tưởng giao phó nhiều thứ. Không phải điều toát ra từ nụ cười của cậu ấy. Mà là thứ cô đã cảm nhận được toát ra từ trái tim đó. Vậy nên, câu cảm ơn lại tự nhiên vọt ra khỏi miệng.

“Ikuto đâu?” Kazumasa hỏi.

“Mới ngủ rồi.”

“Cậu Hoshino có chuẩn bị sẵn một vài thứ. Em có thể tiếp chuyện cậu ấy không?” Kazumasa đặt vấn đề với cô.

“Được ạ. Mẹ ơi, con nhờ mẹ lo ở đây cũng được chứ ạ?”

“Không sao. Con cứ từ từ nghe chuyện đi,” bà Chizuko đã nói vậy. Bà cũng biết hai người kia đến vì lý do gì.

Kazumasa và Hoshino cùng cô đi ra phòng khách. Cô định mời nước nhưng Hoshino lại nói là không cần. “Em muốn tập trung vào những điều cần giải thích.”

Kaoruko lại thấy được nét tính cách nghiêm túc nơi con người này. Có lẽ cậu ta cũng khá được việc.

Hoshino lấy ra từ cặp của mình một cái máy tính xách tay cỡ nhỏ, đặt lên trên chiếc bàn giữa phòng. Cậu lướt tay trên bàn phím, một đoạn video xuất hiện trên màn hình.

Đó là video về con tinh tinh. Trên đầu nó có đeo một cái vòng. Dây điện thông từ trên cái vòng đó xuống, nối với một đầu mối trên lưng con vật. Trước mặt con tinh tinh là một cái hộp có cần, nó đã được lắp đặt sao cho chỉ tay phải có thể nắm lấy cái cần đó.

“Con khi này bị tổn thương cột sống, nó không thể tự mình cử động tay chân được. Nhưng mà thông qua dạy dỗ, nó hiểu được rằng nếu di chuyển thật nhiều cái cần kia thì sẽ được thưởng đồ ăn,” vừa nói vậy Hoshino vừa cho chạy đoạn video.

Con tinh tinh nhìn cái hộp đó, trong chớp mắt, cổ nó đã cử động. Chỉ là cánh tay đang giữ cái cần vẫn không động cựa.

“Tay nó không thể cử động kiểu này. Nhưng mà...”

Ngay sau những lời Hoshino nói, máy quay tập trung vào chỗ tay của một nhân vật, hình như là người làm thí nghiệm. Trên tay cầm một thiết bị nhỏ. Ngón tay đó ấn nút.

Kaoruko bật ra một tiếng kêu thảng thốt. Cánh tay phải con vật đã bắt đầu cử động. Nó xoay cái cần đến mấy vòng.

Người làm thí nghiệm ngắt nút. Ngay lập tức, cánh tay con tinh tinh dừng cử động. Một lần nữa ấn nút. Cánh tay lại cử động...

Hoshino tạm dừng video.

“Trong não con khỉ này có gắn điện cực, nó thu lại những tín hiệu từ vỏ đại não. Những tín hiệu này sẽ chuyển hóa thành một loại điện từ đặc biệt, có thể truyền qua cả những phần xương cột sống bị tổn thương và đi khắp nơi. Chính vì thế, cánh tay của nó mới có thể chuyển động như bình thường.”

“Nói như vậy là, não trực tiếp truyền chỉ thị đến cơ bắp”, Kazumasa ở bên cạnh đã chốt lại câu chuyện.

Kaoruko nhìn một lượt gương mặt hai người, cô thở ra một hơi. “Hai anh đã làm được điều tuyệt vời đấy.”

“Đương nhiên, để đưa nó vào thực tiễn vẫn phải tốn nhiều thời gian. Chân tay đã bị liệt có thể sử dụng lại như thường không chỉ cần mỗi cử động đầu mà còn cần cảm giác qua bề mặt xúc giác, như khả năng cảm nhận nhiệt độ nữa.”

“Vậy sao? Nhưng tôi vẫn thấy thế là quá tuyệt vời rồi. Chỉ là...” Kaoruko chuyển ánh nhìn quay về màn hình. “Não bộ con tinh tinh này hoàn toàn không có vấn đề gì đúng không?”

Vậy thì, nó chẳng có ý nghĩa tham khảo gì cả, đấy mới là điều cô muốn nói.

Ngay lập tức, Hoshino gật đầu như thể nắm được tư duy của cô, cậu lại lướt tay trên bàn phím. Một video khác hiện lên màn hình. Lần này không phải là tinh tinh nữa hình ảnh một người đàn ông. Anh ta mặc một bộ đồ bảo hộ như thể sắp sửa đi nhảy dù, bị treo lơ lửng giữa trời.

“Đây là một người đàn ông khỏe mạnh. Tay chân cử động được tự do,” Hoshino bắt đầu thuyết minh. “Chị thấy dây dẫn từ cánh tay đúng không? Để nắm được khi cánh tay cử động, não bộ đã đưa ra chỉ thị như thế nào, bọn em đã quan sát dòng điện lưu truyền trong bắp tay anh ta. Bọn em đã xử

lý đặc biệt tạo ra loại tín hiệu cho dòng điện lưu đó, gửi đến thiết bị kích thích từ tính gắn ở thắt lưng.

Đúng như lời Hoshino, sợi dây từ cánh tay người đàn ông này nối với một cỗ máy có màn hình. Từ đó, một sợi dây khác thông ra, nối với hông người này.

“Chị xem kĩ nhé”, Hoshino cho video chạy.

Như thế nhận được một tín hiệu nào đó, người đàn ông bắt đầu cử động. Trong trạng thái treo lơ lửng, anh ta cử động cánh tay ra sau trước. Màn hình của cỗ máy kia hiển hiện những hình dạng sóng.

“Những bước sóng trên màn hình chính là bước điện từ trong cơ bắp của cánh tay đấy. Bọn em đã yêu cầu người đàn ông này thả lỏng nửa thân dưới. Vậy nên, anh ta không hề cử động, cứ buông thông chân ra thế thôi. Vậy nhưng, khi tín hiệu điện này gửi đến thiết bị kích thích từ tính ở thắt lưng kia thì sao?”

Người làm thí nghiệm nhấn một nút gì đó. Giây phút sau đó, điều đáng ngạc nhiên đã diễn ra. Chân người đàn ông đang thông xuống bắt đầu vận động với cùng một nhịp điệu. Ngắt công tắc là ngừng hoạt động, bật lại công tắc, lại vận động. Y như con tinh tinh lúc trước.

Hoshino cho video ngừng lại.

“Có thể thấy là những vận động có tính tự động cao như đi bộ phần lớn do tủy sống điều khiển. Khi ta đi bộ, chân trái bước lên trước rồi đến chân phải, những điều đó không phải là do suy nghĩ của chúng ta. Nếu nói về mặt tổng thể, não chỉ đơn giản là đưa ra tín hiệu đi bộ thôi. Thứ tín hiệu đó, ta có khả năng tái tạo lại từ tín hiệu vận động cánh tay kia, bọn em thực nghiệm theo đúng hướng này. Đây chính là nghiên cứu giúp những người bị tổn thương cột sống không thể đi lại được nữa có thể vận động.”

“Nghiên cứu này có hai điểm lớn,” Kazumasa nói như thế tiếp nối câu chuyện kia. “Điểm thứ nhất, không phải não bộ cung cấp tín hiệu đến cột sống. Người tham gia thí nghiệm kia không có ý cử động chân nhưng chân

anh ta tự ý chuyển động. Và một điểm nữa, không gây ra kích thích hay xáo trộn cơ thể nên không hề làm người tham gia thí nghiệm bị thương. Thiết bị kích thích từ tính kia vốn chỉ là một cuộn dây gắn đằng sau thắt lưng mà thôi.”

“Vậy là không cần phải phẫu thuật sao?” Kaoruko xác nhận với Hoshino.

“Không cần,” cậu kỹ sư trẻ đáp lại.

“Ngoài ra, nếu ta lắp đặt vài mối dây như thế dọc theo cột sống, lần lượt phát tín hiệu, sẽ có khả năng vận động cơ bắp toàn cơ thể.”

“... Là vậy ư? Nếu thế, chuyện này, đây là điều tôi muốn biết nhất, nhưng,” cô liếm môi rồi mới nói tiếp, “cơ thể như con gái tôi cũng có thể cử động được sao?”

Hoshino có chút khựng lại. Cậu ta quay sang nhìn Kazumasa như thể đang có ý hỏi liệu trả lời có được hay chẳng. Thấy cái gật đầu nhẹ từ cấp trên, cậu ấy quay lại nhìn vào mặt Kaoruko.

“Em nghĩ cử động được. Bởi cháu không bị tổn thương cột sống, nếu không cử động được thì quá kỳ lạ rồi.”

Những lời đó như gió lên hồi chuông cầu phúc trong tai Kaoruko. Cô nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu.

“Là như thế đó,” Kazumasa nói, “Không có vấn đề gì về mặt kỹ thuật. Chỉ còn là vấn đề làm hay không thôi. Anh nghĩ em quyết là được.”

“Em đã quyết tâm rồi. Em muốn làm. Em muốn làm cho con. Cậu Hoshino, nhờ cậu giúp cho.”

“Nếu có chỉ thị... em sẽ giúp.”

Kaoruko nhìn thẳng vào chồng mình. “Lại phải tốn khá nhiều tiền nữa đấy.”

“Chuyện này thì em khỏi phải lo,” Kazumasa xua tay. “Vậy thì, cậu Hoshino, ta có thể tiến hành luôn từ ngày mai không nhỉ? Nếu cậu cần gì, cứ báo với tôi.”

“Em hiểu rồi,” Hoshino bắt đầu cất máy tính đi.

Kaoruko tiễn hai người đến tận ngoài hiên. Hoshino không hề thắc mắc về việc giám đốc lại rời nhà riêng. Có lẽ cậu ta cũng được kể cho hay nội tình phức tạp của gia đình cô.

“Vâng, anh sẽ liên lạc với em sau,” mặc chiếc áo khoác vào, Kazumasa quay lại nhìn Kaoruko.

“Vâng. A, anh này,” Kaoruko ngược lên nhìn chồng mình, “Xin lỗi, lại phiền anh làm những điều phiền phức như thế này.”

“Em nói gì vậy,” Kazumasa nhú mày. “Thôi, ngủ ngon nhé.”

“Chúc hai anh em ngủ ngon.”

Khi Hoshino cúi đầu nói câu chào xin phép, Kaoruko nói với cậu lời cảm ơn.

Khi qua phòng Mizuho, cô thấy con bé đã được chuyển về giường rồi.

Bà Chizuko hỏi cô tình hình ra sao nên cô kể chuyện đã bàn cùng Hoshino và Kazumasa. Mẹ cô gật gù mãi với vẻ an tâm, “Thế thì tốt quá,” bà nói trong khi nhìn đứa cháu gái.

Kaoruko ngồi xuống cái ghế đặt cạnh giường. Cô nghe những tiếng ngáy nho nhỏ.

Hai tuần trước, họ đã đến bệnh viện để kiểm tra. Cô nhớ lại cuộc nói chuyện với bác sĩ lúc đó.

Bác sĩ Shindou phủ nhận mọi hồi phục của não nhưng đích thực là tình trạng của Mizuho đã tốt hơn hẳn. Cô đã kể chuyện sắc mặt con bé tươi tỉnh hơn hồi trước, các thông số khách quan như huyết áp, nhiệt độ, chỉ số SpO2 cũng tốt hơn nhiều.

Nhưng bác sĩ chủ trì lại cho rằng đó là do hiệu quả của AIBS. Nhờ can thiệp của máy móc, Mizuho đã có thể tự thở, đương nhiên, chỉ cần tiêu hao năng lượng, có khả năng mọi chỉ số sẽ tăng cao hơn.

“Cũng như khi người khỏe mạnh vận động, huyết áp và thân nhiệt cũng sẽ tăng lên. Điều này cũng tương tự thôi. Chỉ là,” bác sĩ chủ trì tiếp lời, “nếu cứ bình bình như thế này, con bé chắc chắn không tỉnh lại được. Bộ não cũng có nhiệm vụ duy trì nhiệt độ và huyết áp của cơ thể. Trong trường hợp của Mizuho, có lẽ một phần cơ năng nào đó vẫn còn hoạt động.”

Kaoruko nuốt trọn từng lời của bác sĩ.

“Ý bác sĩ là sao ạ? Bác sĩ Shindou nói rằng toàn bộ não đã ngừng hoạt động rồi mà. Có lẽ bị chết não. Vậy thì phần nào đó vẫn còn hoạt động là sao ạ?”

Bác sĩ chủ trì vội vàng xua cả hai tay.

“À không, chuyện não ngừng hoạt động mà bác sĩ Shindou nói nghĩa là qua quá trình thẩm định, mọi cơ năng cần phải kiểm tra đều đã ngừng hoạt động.”

Theo như lời bác sĩ chủ trì, não bộ có phần thùy dưới hay tuyến yên phía trước giúp phản ứng với nhiều loại thay đổi của cơ thể như tiết ra hóc môn hay duy trì nhiệt độ và huyết áp cơ thể. Về điều này, bác sĩ đã dùng đến từ “khả năng thích ứng của cơ thể”.

Thẩm định não chết là loại hình kiểm tra khả năng nhận thức và chức năng của hệ thần kinh hộp sọ, xem có còn khả năng tự thở hay khả năng thích ứng có còn hay không.

“Lúc mới vào viện, ta đã phải tiêm một lượng lớn hóc môn vào trong cơ thể cháu Mizuho, về sau chúng tôi đã có thể giảm lượng xuống. Hiện tại, ta không cần phải làm thế nữa. Tôi có suy nghĩ là về mặt này, não bộ vẫn còn hoạt động chẳng. Trong các ca bệnh nhi thể này, đây cũng không phải điều gì kỳ lạ.”

Vậy nên, nếu có thể để cơ bắp vận động, cơ thể sẽ được duy trì tốt, ý bác sĩ là thế đó.

Lúc nghe những lời này, Kaoruko cảm thấy điều kì lạ trong lồng ngực. Đó là điều gì, cô không thể hiểu ngay được.

Cô tìm ra câu trả lời trong lúc chăm lo cho Mizuho. Khi cô lau cơ thể con bé, chân con bé có chút động đậy. Bác sĩ Shindou đã nói đó chỉ là phản xạ mà thôi, nhưng Kaoruko lại không thể nghĩ như thế.

“Ai chà, thấy buồn hả? Con cử động nhiều chút có phải tốt không.”

Khi bắt chuyện kiểu đó với Mizuho, cô chợt nảy ra. Nếu con bé vận động nhiều hơn, cơ bắp cũng sẽ được rèn luyện.

Cô đã vỡ lẽ ra. Đúng rồi, nếu có thể rèn cơ bắp được thì tốt quá còn gì. Nếu có thể vận động hợp lý thì sức khỏe sẽ duy trì tốt, người khỏe mạnh hay kể cả người trong tình trạng như Mizuho cũng như nhau thôi.

Kaoruko đã muốn đẩy suy nghĩ này ra khỏi đầu, cho Mizuho vận động ư? Không thể làm chuyện như vậy được. Không thể quẩn mình trong những ảo tưởng ngu ngốc đó được.

Nhưng dẫu cô có cố quên đi kiểu gì, suy nghĩ đó cũng chẳng dứt nổi khỏi đầu. Thậm chí, ngày qua tháng lại, suy nghĩ đó mỗi lúc một lớn thêm. Cô còn tra trên mạng, tìm những bài báo dựa theo từ khóa tình trạng ngủ thực vật, vận động nữa. Đương nhiên, chẳng có chút tin tức nào giúp cô giải mã được chút gì.

Cô chỉ có thể bàn bạc với một người thôi. Chuẩn bị tâm lý sẽ bị cười chê vì nói ra chuyện ngu ngốc, cô quyết định nói chuyện với Kazumasa thử xem.

Nhưng anh ấy lại nghiêm túc lắng nghe những điều vợ nói. Rồi, anh bắt đầu nói những điều bất ngờ.

“Trong bệnh viện, khi nghe bác sĩ Shindou nói là khả năng Mizuho bị chết não là rất cao, em đã nói gì với anh, em còn nhớ chứ? Em đã nói công ty anh có nghiên cứu về liên kết giữa bộ não và máy móc cơ mà. Nếu vậy, chắc anh phải hiểu rõ về những điều này chứ. Lúc đó anh có đáp lời em rằng, nghiên cứu của bên anh lấy tiền đề là bộ não vẫn còn đang sống chứ chưa từng nghĩ đến chuyện não chết còn gì. Nhưng lúc đó, anh đã có cảm giác một thứ gì đó nảy ra trong óc mình. Đó là điều gì, chính bản thân anh cũng không rõ nữa. Giờ nghe chuyện em kể, anh đã định hình được rồi. Não bộ của Mizuho đã

chịu một tổn thương nặng nề, mất đi phần lớn chức năng não. Đã thế thì ta lấy thứ khác bù vào đó là được. Nếu não không ra chỉ thị vận động thì ta sẽ thay nó ra chỉ thị vậy.”

Khi Kaoruko hỏi là liệu có khả năng không, Kazumasa đã đáp rằng tuy anh không nắm rõ nhưng khả năng là có.

“Anh muốn bàn bạc với một cậu kỹ sư xem sao. Hãy nói chuyện với cậu ta thử xem.”

Vậy nên, sáng nay cô đã nhận được liên lạc từ Kazumasa báo rằng hôm nay anh sẽ đưa người đó đến nhà.

Cô nhớ đến gương mặt của Hoshino. May sao, đó là một người thành thật. Dầu sao, cô cũng cần nhờ cậu ta duy trì thể trạng cho Mizuho trong một thời gian dài. Nếu cậu ta có ý định thí nghiệm trên người thì cô đã định sẽ từ chối.

Kaoruko nắm lấy cánh tay bé nhỏ của con gái.

Giờ nó gầy gò là thế, nhưng nếu có thể vận động, có chút cơ bắp hơn thì mỗi ngày sẽ vui vẻ hơn nhiều.

Hơn tất cả...

Một ngày nào đó, khi phép màu xảy đến và Mizuho sẽ mở mắt ra, có thể thức dậy bằng chính sức của mình, đứng lên, đi lại, có lẽ con bé sẽ là người thấy hạnh phúc nhất.

“Từ giờ đến khi ngày ấy tới, mẹ sẽ cố gắng.” Cô thầm thì khi ngắm nghía gương mặt say ngủ của con gái.

Vừa nhét hết đồ đạc trên ghế vào trong cặp của mình, chiếc điện thoại để trên bàn báo có cuộc gọi đến. Màn hình cho Hoshino biết là Mao gọi. Cậu đứng nguyên đấy, nhắc máy. “Vâng.”

“A lô, Yuuya hả? Em Mao đây, giờ ta nói chuyện được chứ?”

“Được chứ. Có chuyện gì vậy?” Vừa nói cậu vừa nhìn đồng hồ đeo tay. Giờ đã quá ba rưỡi rồi.

“Chủ nhật này anh có dự định gì chưa?”

“Chủ nhật ư...” Hoshino ôm lấy cặp, một tay vẫn còn cầm điện thoại, cậu bắt đầu bước đi. “Chủ nhật có vụ gì à?”

“Ừ, hội Miki định rủ đi ăn BBQ đấy. Được không?”

“BBQ ư? Ừm...”

“Sao? Không ổn hả?” Giọng Mao vút lên sắc lẹm, mang chút khó chịu.

“Không phải là không ổn, do có công chuyện mất rồi.”

“Ồ, tuần trước anh cũng nói y như vậy. Đây, ba tuần nay ta chưa được gặp nhau rồi đấy.”

“Biết là thế nhưng anh đang bận rộn không tránh được.”

“Công việc này do đích thân giám đốc giao phó đúng không? Thật là, anh làm việc quái gì thế? Không thể giao cho người khác được sao?”

“Có nói Mao cũng chẳng hiểu đâu. Đây là công việc chỉ mình anh làm được nên giám đốc mới phải lên tiếng nhờ chứ.”

Một tiếng thở ra đánh phì nghe rõ qua điện thoại.

“Hiểu rồi. Nếu đã như thế, em đầu hàng. Mình em đi ăn BBQ vậy. Nhưng mà này, anh cũng nên giữ gìn. Ngày nghỉ còn làm việc suốt như thế, cơ thể không trụ nổi đâu.”

“Anh biết rồi, cảm ơn nhé. Em cũng thế, đi ăn BBQ đừng uống quá nhiều rượu đấy.”

“Em có làm thế bao giờ đâu. Thôi em cúp máy nhé,” nghe giọng nói có vẻ Mao cũng vui vẻ hơn rồi.

Cậu cho điện thoại vào túi, khi đang đợi thang máy, chợt nghe có tiếng hỏi “Đi công tác hả?” bên cạnh. Cậu quay sang mới thấy đó là một anh ở bên đội BMI số 1. Đó là một đàn anh vào trước Hoshino một năm, thuộc đội nghiên cứu hệ thống thị giác nhân tạo để hỗ trợ những người bị khiếm thị. Nếu đeo một cái kính đặc biệt và cố định lại bằng mũ bảo hiểm, họ có thể đi lại trên cung đường mê lộ đầy những chướng ngại vật, quả là đáng ngạc nhiên.

Anh ta hỏi cậu đi công tác là vì Hoshino ở trong công ty nhưng không đeo bảng tên làm việc, cầm cặp táp trong khi chưa đến giờ tan ca.

“Em không đi công tác đâu. Chỉ là làm việc ngoài công ty thôi.”

Nghe câu trả lời của Hoshino, anh ta tỏ ra hơi bối rối nhưng rồi bắt đầu gục gặc đầu thấu hiểu.

“Đến nhà giám đốc hả? Tôi có nghe nói rồi. Cậu sử dụng ANC để vận động cơ thể tiểu thư chết não đó hả? Nó vốn là do đề nghị của phu nhân, nhưng giám đốc cũng chịu khó tuân lời vợ nhỉ?”

ANC là bí danh loại máy Hoshino đang nghiên cứu. Tên gọi chính thức là “kỹ thuật truyền tín hiệu thần kinh nhân tạo”.

“Giám đốc có suy nghĩ này là vì muốn cố gắng hoàn thành mong mỏi của vợ mà thôi.”

Dẫu có nói thế, cánh cửa thang máy mở ra khi đàn anh kia vừa mới nói đến đó. Giá có ai ở sẵn trong đấy thì tốt nhưng thang lại trống không. Thành thử, khi hai người bước vào trong, đàn anh kia lại tiếp tục câu chuyện.

“Chết não xử nó rồi còn gì nữa. Không có ý thức thì coi như chỉ đang chờ chết mà thôi. Có vận động chân tay cho người như thế cũng chẳng có ý

nghĩa gì. Chẳng khác gì ném tiền qua cửa sổ.”

“Chi phí là do tiền riêng của giám đốc mà.”

“Tôi biết chứ. Nhưng này, lương cho cậu thì sao? Có là giám đốc đi nữa thì cũng không thể biến nhà nghiên cứu thành vật sở hữu riêng như vậy chứ.”

“Đúng là giờ em đang định qua nhà giám đốc đây, nhưng em không nghĩ mình đang bị biến thành vật sở hữu riêng của kẻ khác. Em cho đây là một cơ hội quan trọng để có thể nghiên cứu. Cột sống của một bệnh nhân không nhận chỉ thị vận động nào từ não bộ, ta phải kích thích như thế nào và sẽ nhận được phản hồi ra sao, đây là một cơ hội cho em thẩm định được điều này, chắc cũng chẳng có cơ hội thứ hai như thế nữa.”

Người đàn anh kia nhún vai, lắc đầu, “Tôi thì chịu thôi.”

“Chịu gì ạ?”

“Chịu không thể làm theo cái kiểu đó. Tôi chỉ muốn giúp những người đang bị tật nguyền nên mới tiếp tục công việc này. Tôi có nguyện vọng và lòng kiêu hãnh của mình. Nhưng trong trường hợp đối phương là một bệnh nhân đã chết não thì sao? Họ đâu còn ý thức nữa? Họ cũng sẽ chẳng quay lại còn gì? Dùng máy tính hay máy kích thích điện từ để cho chân tay họ vận động để làm gì? Không khác gì đang cố ý tạo ra một Frankenstein^[1] vậy.”

[1] Quái vật trong tiểu thuyết giả tưởng cùng tên của nữ nhà văn Anh, Mary Shelley (1797-1851).

Hoshino chẳng thèm nhìn vào mặt người kia, “Chắc chắn Frankenstein được xây dựng có ý thức đấy.”

“Vậy thì, còn thua cả Franken đi. Sử dụng thân thể một người đã không còn ý thức để tự thỏa mãn mình. Chủ mưu là phu nhân giám đốc nên ta chẳng thể nói xấu gì. Nhưng tôi thấy cậu nên sớm rút ra là hơn. Tôi nói vì cậu cả thôi. Mà cũng có gì khó đâu nhỉ? Cậu cứ tiến hành nhiều thực nghiệm vào rồi nói là không được đâu, không thể cử động chân tay con chị được đâu, thế là xong xuôi.”

Hoshino mong thang máy dừng lại giữa chừng, có ai đó bước vào thì tốt nhưng lại chẳng được như cậu mong muốn, thang đi thẳng xuống tầng một. Khoảng thời gian đó, bầu không khí im lặng một cách khó chịu.

“Em không thể nói rõ ràng với anh được,” khi đã rời thang máy, Hoshino nói với người tiền bối kia. “Đúng là công việc chúng ta làm có liên quan đến những tín hiệu xuất ra từ não bộ nhưng lại không rõ vấn đề của trái tim. Về điều này, không có học giả nào trên thế giới này nắm được cả. Vậy thì, đừng động chạm gì đến vấn đề này, hãy chỉ nghĩ đến những điều mình cần thực hiện để đáp ứng yêu cầu thôi có được không ạ.”

Người đàn anh đó nhìn chăm chú vào Hoshino, “Cậu khá đấy.”

“Vậy ạ?”

“Tuy pháp luật vẫn còn mơ hồ về điều này nhưng về mặt thực tế, những người chết não bị cho là đã chết. Thế cậu đang chăm lo cho một xác chết đó. Thực nghiệm trên xác chết, tôi đây không dám. Nghĩ thôi đã muốn sờ da gà rồi.”

Nén cơn giận dữ giật giật đôi gò má, Hoshino ép ra một nụ cười.

“Tiểu thư chưa trải qua thẩm định chết não.”

“Vậy là tình trạng thực vật.”

“Em cũng không biết. Em không đủ năng lực thẩm định vấn đề này.”

Người đàn anh kia dờ mắt ra rồi quay phắt. “Mà thôi. Tôi đã nói đến thế rồi, cậu thích làm gì là việc của cậu. Nhưng tôi chỉ nói câu này thôi. Cậu có nghiên cứu cách giúp người đã chết não cử động được cũng chẳng giúp được gì cho ai đâu.”

“Em sẽ nhớ điều này.”

“Chào, cố gắng nhé,” người đàn anh kia giơ một tay chào, đi theo hướng ngược lại với cửa ra.

Nhìn theo bóng lưng đó, Hoshino lẩm nhẩm trong lòng.

“Không giúp được gì cho ai ư? Nói gì vậy chứ. Đã có ích rồi mà.”

Khi cậu đến ngôi nhà của gia đình Harima ở Hiroo, đã quá 4 giờ chiều. Cậu bấm chuông gần trước cổng, nghe thấy tiếng phu nhân Kaoruko đáp lại.

“Em Hoshino đây.”

“Vâng,” cùng với câu đáp đó, khóa cửa mở đánh cách.

Cậu vừa đi lướt theo khu vườn, đã thấy phu nhân mở cửa sẵn, đứng đợi ở hàng hiên. Da trắng, cằm nhỏ, đôi mắt sắc dài một đường, khiến ta có cảm giác người phụ nữ này rất thích hợp mặc trang phục truyền thống. Phu nhân đã ba mươi sáu tuổi, hơn Hoshino tận bốn tuổi nhưng nhìn làn da vẫn còn căng mịn đó, không ai nghĩ là chị ấy đã lớn tuổi đến thế.

“Chào chị,” cậu cúi đầu chào.

“Cậu đã vất vả rồi. Lại làm phiền cậu nhé.”

Những lời nhẹ nhàng của phu nhân khiến cậu thấy đẹp lòng. Cậu có cảm giác đây không phải là cách cư xử với cấp dưới của chồng mà là cách cư xử với ân nhân của con gái mình.

Bước chân vào căn phòng mọi khi, Mizuho đang ngồi trên xe lăn. Cô bé mặc một cái váy kẻ, chân mang quần tất.

“Hôm nay, bà ngoại cháu không có nhà ạ?”

“Vâng. Bà đem con trai tôi về bên ngoại rồi. Chắc phải đến tối mới về.”

“Vậy à.”

Có nghĩa là, hôm nay chỉ có cậu và phu nhân. Ngay khi nghĩ rằng mọi chuyện sẽ hay ho đây, cậu chợt nhận ra còn có sự tồn tại của Mizuho nữa nên len lén đính chính lại suy nghĩ của mình.

“Tôi đã gần sẵn dây dẫn rồi,” phu nhân nói.

“Vậy ạ. Chào cháu, Mizuho. Xin lỗi cháu chút nhé,” Hoshino hơi nâng phần thân trên của Mizuho lên, lấy tay giữ lưng cô bé. “Vâng, vị trí này không có vấn đề gì cả.”

“Tôi thấy thế là vừa rồi. Chắc đặt chỗ đó sẽ không làm Mizuho thấy đau đầu nhỉ?”

“Nếu thế thì tốt quá.”

Dây dẫn ở đây chính là thiết bị kích thích từ tính để gửi tín hiệu đến cột sống. Bên trong cái hộp đã thiết kế khớp với hình dạng cột sống của Mizuho là một hệ thống dây dẫn lằng nhằng phức tạp. Nhưng hình dạng cái hộp mãi vẫn không khớp được với cột sống cô bé, nên cậu đã phải điều chỉnh khá nhiều lần.

Cỗ máy vận hành đặt bên cạnh xe lăn có để hai khí cụ. Một cái là máy cung cấp tín hiệu nối với thiết bị kích thích từ tính, nó là tháp điều khiển từng dây dẫn sẽ phát ra loại tín hiệu gì. Tuy vẫn chưa hoàn toàn chuẩn nhưng mỗi lần Hoshino đến thăm là công năng của nó lại có một phần cải tiến. Một cỗ máy khác là thiết bị quan sát hoạt động cơ dưới dạng điện tử.

“Vậy thì, hôm nay ta sẽ lại bắt đầu từ vận động chân nhé. Nhờ chị phụ trách thiết bị điện cực giùm.”

“Vâng,” phu nhân đáp vậy rồi ngồi xuống trước mặt con gái, cởi chiếc quần tất ra. Cuộn dây Hoshino đưa ra có gắn điện cực được dính bằng thạch cao vào chân Mizuho. Cô đã quen với việc này.

“Vậy ta bắt đầu nhé.”

Hoshino bắt đầu lướt trên bàn phím phát tín hiệu. Sau khi điều chỉnh phạm vi vận động, tốc độ và số lần, cậu ấn vào nút bắt đầu.

Cẳng chân phải của Mizuho hơi nâng lên một chút rồi ngay lập tức về tư thế cũ. Tiếp theo, cẳng chân trái cũng vận động y hệt. Rồi lần lượt vận động một chập ba lần như thế, mọi cử động dừng lại. Có nghĩa là, cô bé lại về tư thế ngồi trên xe lăn, hai chân thông xuống.

Cậu nhìn màn hình kiểm tra cơ bắp. Cơ bắp trái phải vận động đều nhau, không hề quá sức.

“Được rồi nhỉ? Quá ổn.”

Nghe những lời của cậu, phu nhân khoanh tay trước ngực, nhìn gương mặt Mizuho.

“Con nghe thấy chưa? Quá ổn rồi đấy. Thật tốt quá.”

Đáng tiếc là cô bé hoàn toàn không có phản ứng gì trước những lời mẹ nói. Những lúc như thế này, nếu cậu có thể nhanh tay làm thao tác nào đó, để Mizuho có thể gạt một cái thì tốt quá, Hoshino tuy có tưởng tượng đến cảnh đó nhưng vẫn chưa thể lên đến giai đoạn ấy được. Mọi thứ vẫn còn phải vận hành bằng tay.

“Vậy thì, ta cứ để chân dang ra như thế, làm lại cùng một vận động nhé.”

“Vâng,” đáp lời như vậy rồi phu nhân nắm lấy cả hai đùi Mizuho và mở rộng ra hai bên. “Chị khoan đã,” lời Hoshino nói đã muộn, có tiếng chuông cảnh báo trên màn hình.

“Không được rồi...” Phu nhân vội nhanh chóng thu chân Mizuho về vị trí ban đầu.

Hoshino vội vàng thao tác trên màn hình, tắt tiếng còi báo động.

“Lần trước em cũng có nói rồi, tuy Mizuho đã ngừng vận động nhưng không có nghĩa là tín hiệu từ cơ bắp cháu không phát ra nữa. Nếu cứ giữ nguyên một dáng ngồi, cũng sẽ có tín hiệu cho tư thế đó được phát ra. Nếu có một ngoại lực mạnh tác động vào tình trạng đó, máy tính sẽ phân tích là vị trí cơ thể khác so với tín hiệu truyền ra, nó sẽ réo chuông cảnh báo.”

“Là vậy nhỉ? Xin lỗi cậu. Tôi bất cẩn quá...”

“Chị không cần phải xin lỗi. Hiện giờ thì chưa có vấn đề gì nhưng về sau sẽ gắn vào cơ của cháu bé, nên có nguy cơ sẽ làm đau cơ của cháu đấy, chị chú ý giùm nhé.”

“Tôi hiểu rồi. Xin lỗi cậu.”

“Em đã bảo chị không cần xin lỗi mà.”

Hoshino vừa cười vừa nói vậy, vẻ mặt phu nhân mới dần ra.

Sau đó, mất khoảng một giờ, cậu giúp Mizuho cử động chân và cánh tay. Tuy vẫn chỉ là những loại hình vận động cơ bản nhất nhưng qua ngày ngày vận động, cậu cũng nhận thấy mọi thứ cũng trở nên mượt mà hơn. Có lẽ các khớp cũng hoạt động thuần thục hơn nhiều rồi.

Khi tạm nghỉ một chút, phu nhân pha chút hồng trà mời cậu.

“Em đã từng kể về vị bác sĩ trị liệu bằng phương pháp xoa bóp đó. Chị còn nhớ chứ?”

Phu nhân vui vẻ nghe cậu kể chuyện, có vẻ đây cũng không phải một câu chuyện tồi, Hoshino trầm nghĩ.

“Vị bác sĩ đã xác nhận giúp cậu trường hợp thực vật như bé Mizuho thì nên vận động ở mức nào là hợp lý phải không. Vâng, tôi vẫn còn nhớ.”

“Vị bác sĩ đó, hôm qua có kiểm tra lại tình trạng của Mizuho. Tuy mới chút xíu thôi nhưng có vẻ như cơ bắp của con bé đã săn chắc hơn rồi. Những chỗ rạn xương cũng có dấu hiệu phục hồi lại.”

“Thật sao ạ? Thế thì tốt rồi.”

“Tôi có xem lịch, cũng mới được khoảng một tháng thôi. Đúng là, cơ thể trẻ nhỏ tuyệt vời thật”, phu nhân nhìn về phía con gái, đôi mắt nhắm lại vẻ mãn nguyện.

“Từ giờ, ta sẽ tiếp tục rèn cơ cho cháu nó. Cả các chỗ khác nữa.”

“Thế thì tôi mừng lắm đấy. Cảm ơn cậu Hoshino nhiều. Cảm ơn cậu.”

Phu nhân thẳng thắn nhìn mình như vậy khiến Hoshino ngây ra.

“Không, đâu có...” tay cậu với lấy tách hồng trà, cơn run nhẹ lan khắp cơ thể.

Đúng rồi, đã một tháng rồi...

Thời gian trôi nhanh thật, Hoshino ngẫm nghĩ.

Khoảng hai tháng trước, giám đốc Harima đã nói với cậu rằng có một chuyện quan trọng cần bàn. Cậu đã ngạc nhiên thế nào khi nghe câu chuyện

muốn vận động cơ cho đứa con gái đang ngủ mê, không còn ý thức nữa.

Như thế có điểm báo. Cậu có nghe kể chuyện cô bé đã tự thở được nhờ hệ thống điều khiển hô hấp nhân tạo. Người giới thiệu công nghệ này cho giám đốc Harima cũng là Hoshino, giám đốc Harima cũng biết cậu đang nghiên cứu dự án ANC, kỹ thuật truyền tín hiệu thần kinh nhân tạo. Nếu nghĩ đến chuyện vận động cơ, hân tên của Hoshino sẽ hiện ra ngay.

Điều ngạc nhiên nằm ở chỗ cậu không cho đó là chuyện viễn vông. Ngược lại, cậu còn muốn làm thử. Một nghiên cứu chưa từng có người nào trên thế giới làm qua.

Cậu bắt tay vào làm ngay. Đầu tiên, cậu truyền xung điện yếu vào từng phần trên tủy sống, bắt đầu nghiên cứu xem cơ thể Mizuho sẽ có phản ứng thế nào. Theo đúng thứ tự, cậu bắt đầu chế tạo ra thiết bị kích thích điện từ, thiết bị phát tín hiệu, màn hình kiểm tra sóng cơ. Khi các thiết bị đã hoàn thành là có thể bắt đầu công việc rèn luyện cơ, nhưng đã là chuyện của một tháng trước. Kể từ đó, cứ hai ngày, cậu lại ghé nơi này một lần. Cách ra một ngày, để cơ bắp có thể phục hồi.

Nhìn vào tình hình hiện tại, cậu hiểu được điểm khó của thử nghiệm này. Chỉ cần hơi thay đổi tín hiệu hay kích thích chệch khu vực, cơ thể sẽ có những vận động hoàn toàn khác. Cậu muốn cử động cánh tay thì lại chẳng động dậy gì, thay vào đó cả người dựng lên, kích phản ứng lên lưng cô bé.

Cơ thể con người khác máy móc, thời gian đã dạy điều này. Hoshino hiểu rằng để có thể hoàn toàn điều khiển được, sẽ cần rất nhiều ngày tháng, mà không, có khi là cả năm tháng nữa.

Nhưng thế cũng không sao. Chỉ cần như thế, cậu đã thấy nghiên cứu này có giá trị rồi, cậu luôn thêm nhớ cảm giác thỏa mãn mỗi ngày này.

“À, đúng rồi. Tôi có thứ này muốn cho cậu Hoshino xem.”

Phu nhân chấp tay vào nhau rồi đứng dậy, lại gần chỗ tủ. Cô lấy ra một bộ đồ tây màu xanh thẫm treo trên mắc áo.

Ồ, Hoshino buột ra tiếng khen. “Đây là đồng phục ạ?”

Phu nhân tủm tủm gật đầu. “Thứ Hai tuần sau là lễ khai giảng rồi. Khai giảng tiểu học đó.”

“Vậy sao. Đã tuần sau rồi. Chắc sẽ vui lắm.”

Cậu có nghe chuyện cô bé được nhận vào một trường tiểu học đặc biệt. Chỉ là cô bé sẽ không đi học, giáo viên sẽ đến nhà một vài buổi trong tuần. Một đứa trẻ cứ mãi say ngủ thế sẽ giáo dục theo kiểu gì đây, cậu rất tò mò nhưng chẳng dám mở lời ra hỏi.

“Vậy nên, thứ Hai tuần sau, cậu cho con bé nghỉ tập nhé. Mizuho không quen ra ngoài nên chắc sẽ mệt đấy,” phu nhân nói vậy khi cất lại bộ đồng phục vào trong tủ.

“Vậy ạ. Em hiểu rồi.”

“Nhưng đợi đến tận thứ Ba liệu có lâu quá không?” phu nhân trông có vẻ trầm ngâm. Hôm nay là thứ Năm, cô muốn tránh luyện tập liên tục. Luôn tiện, Harima Text nghỉ thứ Bảy, Chủ nhật.

“Vậy thì, thứ Bảy em qua nhé. Tuy là đi làm ngày nghỉ, nhưng em không thấy có vấn đề gì.”

Cậu nói thế, đôi mày phu nhân chùng xuống ngại ngùng.

“Cậu nói thế tôi thấy cảm ơn lắm... Nhưng cậu không có việc gì sao? Hẹn hò chẳng hạn?”

Má Hoshino ửng đỏ, cậu lắc đầu.

“Không sao. Kể cả có việc, em cũng sẽ cố gắng sắp xếp.”

Trông phu nhân như thể vừa được cứu vớt, cô lấy hai tay ôm ngực.

“Vậy sao? Cậu giúp tôi nhiều quá. Cảm ơn cậu.”

“Không có gì ạ.”

Hoshino đưa ly trà lên miệng. Vừa thưởng thức hương vị hồng trà, những lời vị tiền bối kia đã nói, “Bạn có nghiên cứu cách giúp người đã chết nào cử động cũng chẳng giúp được gì cho ai đâu”, và những lời phu nhân nói như xoăn lại trong suy nghĩ.

Chương 3. Thế giới nơi anh bảo vệ

1.

Quán này nằm ở Tsukishima. Là một trong những quán nướng monjayaki^[1] trong khu này. Mao nhòm vào trong quán qua một ô cửa kính đã thấy Hoshino Yuuya mặc chiếc áo phong lững tay, ngồi ở bàn cạnh tường. Đầu hơi cúi như thể đang làm gì đó. Có lẽ đang chăm chú nghịch cái điện thoại thôi.

[1] Monjayaki: một loại món nướng thập cẩm của Nhật. Các loại nguyên liệu được thái nhỏ, trộn đều với sốt và đem rải lên nướng trên bề mặt bếp nướng.

Cô nhìn đồng hồ, kém vài phút nữa là 7 giờ rồi. Yuuya đến sớm hơn so với giờ hẹn cũng chẳng phải chuyện gì kỳ lạ. Chỉ có điều, cái điều bình thường đó đêm nay lại hiện lên trong mắt Mao thật lạ.

Cô mở cửa rồi bước vào trong quán, Yuuya ngẩng đầu lên, gật đầu với cô.

“Anh đợi lâu chưa?” Cô vừa hỏi vừa ngồi xuống ghế đối diện.

“Không, cũng vừa đến thôi.”

Cô nhân viên mang khăn lạnh đến. Cô ấy cũng hỏi hai người gọi đồ uống gì nên họ đã chọn gọi hai bia tươi, nhắm với chút đậu nành.

“Hôm nay nóng thật đấy.”

Yuuya gật đầu đồng tình với Mao. “Hình như cũng phải gần 30 độ. Đã nửa cuối tháng Chín mà còn nóng thế.”

“Cứ nóng thế này, hay ta đi chỗ nào mát mẻ du lịch đi?”

Yuuya cười nhạt, “Ừ, nếu có thời gian.”

Ý cậu là giờ không có thời gian cho chuyện đó.

Bia đã lên, hai người cạn ly dù cũng chẳng có gì gọi là ăn mừng, rồi họ gọi món monja kim chi thịt lợn. Bên trên rắc mì baby star như mọi khi.

Cũng phải tròn một tháng rồi cả hai mới được gặp nhau. Lý do chính là vì lịch của cả hai không trùng. Phía Mao thì còn có thể linh hoạt được nhưng vẫn không thể gặp nổi do Yuuya không có thời gian.

“Công việc của anh vẫn bận rộn vậy nhỉ?”

Nghe Mao nói, Yuuya chỉ biết nhún vai cười trừ.

“Biết làm sao. Nghiên cứu chưa từng có tiền lệ mà. Có bao nhiêu thời gian cũng chẳng đủ nổi.”

“Nghĩ cũng phải, anh cũng chẳng mấy khi điện cho em, cũng chẳng nhắn tin gì cả.”

“Em không cần để ý nhiều mấy việc đó. Nếu có chuyện gì, cứ gọi anh là được.”

Ừm, tuy gật đầu với cậu, Mao cũng không thể xóa đi cảm giác bất mãn. Người yêu của nhau, chẳng lẽ không có việc gì thì không được liên lạc với nhau hay sao.

Nguyên liệu cho món monjayaki đã được mang lên. Công việc nướng này luôn là của Yuuya. Cậu trộn bát nguyên liệu lên rồi trải ra bàn nướng, dùng hai cái phới trộn loại lớn, băm nguyên liệu thật nhỏ. Động tác cực kỳ thuần thục. Lần đầu tiên nhìn thấy, cô đã rất ngạc nhiên.

Công việc làm thêm thời đại học của anh mà, cậu đã cười sảng khoái và nói thế đấy.

Bây giờ cũng như khi ấy, Yuuya chế biến không một bước thừa, nướng thành món monjayaki ngon lành. Vẫn gương mặt đó, nhưng có gì đó khác, Mao cảm thấy điều đó. Yuuya đang hiện hữu ở đây không còn là Yuuya của ngày đó.

“Nào, xong rồi,” rắc thêm món mì baby star lên trên, Yuuya nói.

Mao lấy một cái thìa dẹt loại nhỏ gọi là hagashi^[1] ra xắn một miếng cho vào miệng, “Ngon quá,” cô cảm thán. “Biết ngay mà, món monja Yuuya làm là số một.”

[1] Thìa hagashi: loại thìa nhỏ dẹt đầu, chuyên dùng để ăn monjayaki.

“Em không cần phải khen anh, lúc nào chẳng là anh nướng chứ.”

Vừa ăn monjayaki vừa uống bia tươi, hai người nói với nhau rất nhiều chuyện. Nhưng toàn là do Mao khơi ra cả. Chuyện công việc, những mối lo của hội bạn bè, xu hướng thời trang gần đây, giới showbiz. Đương nhiên, Yuuya chẳng tỏ ra chán chuyện gì cả. Cậu vẫn nghiêm túc đáp chuyện cô. Cô có kể chuyện thất bại, cậu cũng sẽ cười như cô mong đợi.

Nhưng, cậu lại chẳng kể cho cô bất cứ chuyện gì. Khác hẳn ngày trước. Cậu từng kể cho cô khá nhiều chuyện. Nhất là khi nhắc đến chuyện công việc, vẻ mặt cậu rất rạng rỡ. Tuy toàn là những vấn đề phức tạp Mao không hiểu nổi nhưng chỉ cần cậu mở miệng ra nói chuyện là được. Chuyện cậu đam mê nghiên cứu đến thế nào, đâu phải chỉ một hay hai lần cậu thể hiện cho cô thấy đâu.

Lần đầu cô gặp Yuuya cũng vậy.

Cô tình cờ gặp gỡ với Yuuya trong buổi khai trương nhà hàng của một người quen chung. Trong bữa tiệc nhỏ gồm những người thân thiết với chủ quán, tình cờ thế nào Mao lại ngồi chung bàn với Yuuya.

Gương mặt gầy, đường nét cũng khá. Tuy anh chàng không hào hứng tham gia vào câu chuyện lắm nhưng cô không có ấn tượng người này tệ nhạt chút nào. Cô nghĩ có lẽ anh ta thuộc loại thích nghe người khác nói chuyện.

Theo dòng câu chuyện, cũng đến lúc Mao có cơ hội kể về nghề nghiệp của mình. Khi cô nói mình làm trợ lý tại một bệnh viện thú y, cũng có khi phải tham gia vào một số ca phẫu thuật, Yuuya là người lắng nghe chăm chú nhất.

“Cô có tham gia vào ca phẫu thuật nào cho thú nuôi bị tổn thương cột sống chưa?” Đây là câu hỏi chủ động đầu tiên từ cậu đối với Mao.

Khi Mao trả lời có, cả người cậu ta chồm về phía trước, quăng tới tấp câu hỏi về phía cô như loài động vật nào vậy, mức độ tổn thương ra sao, nội dung ca phẫu thuật như thế nào. Tuy bản thân Mao không thấy có điều gì khó chịu nhưng những vị khách ở chung quanh có vẻ choáng váng lắm. Dường như Yuuya cũng để ý thấy điều này, “Xin lỗi anh chị,” cậu nói với vẻ ngại ngùng rồi tiếp.

“Em đang nghiên cứu phát triển máy hỗ trợ cho những người bị tổn thương cột sống nên mới thế.”

Vừa nghe những lời đó, Mao đã có thiện cảm với anh chàng này.

Không phải chỉ vì làm một công việc rất tuyệt vời thôi đâu, riêng việc anh ta luôn nghĩ đến công việc của mình, lúc nào ăng-ten cũng sẵn sàng nắm bắt mọi gợi ý nhỏ nhất, khiến người ta cảm nhận được sự thành thật. Cô cho rằng anh ta có thể thấu hiểu được nỗi đau trong trái tim người khác.

Mao kể rằng cô có tham gia một buổi phẫu thuật một chú chó bị tai nạn dẫn đến tổn thương cột sống. Chú chó đó đã không thể cử động được chi sau nữa nhưng sau khi được gắn với một cái xe lăn cải tiến theo dạng ván trượt lên nửa thân sau, nó có thể di chuyển chỉ bằng chi trước. Yuuya chăm chú nghe cô kể chuyện, nửa chừng còn lôi cả sổ ra ghi chép lại. Ngày ấy, cậu tạo ra ấn tượng hơi khác người nhưng Mao lại thấy hay ho. Hai người trò chuyện cùng nhau rất vui vẻ.

Lúc nào đó lại gặp nhau nhé, Yuuya đã nói với cô như vậy. Thế là, hai người trao đổi thông tin liên lạc với nhau.

“Chắc anh có người yêu rồi?” Mao đã gắng hỏi câu này.

Yuuya cười lắc đầu. “Tôi chưa có. Còn cô Kawashima thì sao?”

“Em giờ cũng còn tự do.”

“Vậy sao. Thế thì tốt quá,” cậu nói thế rồi cười toe.

Sau vài lần hẹn hò, hai người cứ xuôi theo tự nhiên mà thành một cặp. Hai bên đều bận rộn nên thường cũng chỉ gặp mặt nhau được độ đôi, ba lần mỗi tháng. Họ cứ duy trì quan hệ như thế đến hơn hai năm liền.

Mao cũng sắp sửa ba mươi rồi. Bố mẹ ở nhà cũng thường xuyên liên lạc, hỏi han xem đã gặp được đối tượng tốt nào chưa? Cô cứ nói dối là chẳng có ai như vậy cả. Chỉ cần cô lỡ miệng kể về Yuuya, thế nào bố mẹ cô cũng đòi gặp mặt, có khi còn đòi đưa về nhà. Quê cô ở Gunma^[1], có thể đi về trong ngày mà.

[1] Một tỉnh nằm ở phía tây bắc, cách Tokyo không xa.

Không phải cô không muốn để Yuuya gặp gia đình. Ngược lại, cô đã luôn chờ đợi cơ hội như thế. Nhưng cô thấy bản thân không nên đưa ra đề nghị kiểu này. Cậu chưa từng nói gì đến chuyện cưới hỏi. Hỏi cậu chuyện gặp bố mẹ có khác nào đi cầu hôn người ta chứ. Chưa kể, bản thân cô cũng chưa muốn gấp rút kết hôn làm gì.

Chỉ là, gần đây, cô bắt đầu có cảm giác hoang mang chẳng rõ mọi chuyện rồi sẽ ra sao. Điều này không liên quan gì tới tuổi tác. Cô thấy bất an do thái độ Yuuya đã có nhiều đổi khác.

Cô bắt đầu cảm nhận thấy sự thay đổi này vào khoảng nửa năm trước. Khoảng tháng Ba. Cô gửi tin nhắn, cậu cũng mãi chẳng phản hồi. Đã thế, lại chẳng bao giờ thềm đến tìm cô. Cô có mời cậu đi chơi, cậu cũng kiếm lý do từ chối.

Cô hiểu rõ nguyên nhân trực tiếp. Công việc ngày càng bận rộn. Chưa kể, công việc do giám đốc yêu cầu trực tiếp, cũng chỉ có mình Yuuya làm được. Cô hiểu cậu muốn cố gắng hết sức để đáp lại sự trông đợi kia. Thành thử, giai đoạn đầu cô cũng không quan tâm lắm. Cô chỉ lo cậu cứ cố gắng quá rồi hủy hoại sức khỏe mà thôi.

Nhưng rồi, không chỉ là bận rộn nữa, Mao có cảm giác cảm xúc của cậu dành cho cô cũng ngày càng nhạt dần. Cô nhận thấy nhờ một điểm, Yuuya

cũng không còn nói gì với mình nữa. Nhất là chuyện công việc. Ngày trước, chỉ cần cô hỏi nhất định cậu sẽ kể. Nhưng giờ thì khác rồi.

“Này, này, con tinh tinh đó, giờ sao rồi?” Vừa xúc thìa hagashi ăn món monja nhân phô mai, bánh giầy và trứng cá ớt, Mao vừa vui miệng hỏi.

“Oliver hả?”

“Đúng, đúng, nhóc Oliver ấy. Đứa oắt bị tổn thương cột sống, tay chân không cử động được nữa ấy. Nhưng Yuuya đã chế tạo ra một cỗ máy giúp nó cử động được cánh tay còn gì. Giờ đã có tiến triển gì chưa?”

Lần đầu cô nghe kể về chuyện này đã là khoảng một năm trước rồi. Ánh mắt Yuuya lấp lánh, tỏ ra rất hào hứng.

Nhưng Yuuya của đêm nay không còn cho cô thấy những nét mặt như ngày đó nữa.

“Vụ đó đã giao cho một tiền bối phụ trách rồi, giờ anh cũng không nắm rõ lắm. Nhưng có vẻ cũng chẳng khả quan hơn là bao,” cậu lắc đầu với một vẻ mặt lạnh tanh.

“Vậy ư? Em đã nghĩ nghiên cứu đó tuyệt vời là thế.”

“Cảm ơn em.”

“Đợt trước, bệnh viện bên em có nhận về một bé mèo bị ảnh hưởng của chứng nhồi máu não nên nửa thân dưới không còn có thể cử động bèn nhảy như trước nữa. Em đã nghĩ nếu có cỗ máy đó chắc sẽ cứu chữa được cho nó cơ.”

“Chẳng rõ nữa. Điều quan trọng là não bộ sẽ đưa ra những tín hiệu thế nào thôi. Bị nhồi máu não nên không thể cử động được nữa có nghĩa là bản thân những tín hiệu đó không được phát ra tốt như trước nữa.”

Yuuya ngừng bàn tay với lấy món monjayaki.

“Ta đừng nói đến chuyện công việc nữa đi. Lâu lắm mới hẹn với nhau được một buổi mà.”

“À, em xin lỗi. Đúng rồi. Thế thì anh không thể thư giãn được. Nhưng ngày trước anh cũng hay kể chuyện công việc cho em nghe mà...” Cô ngược lên nhìn cậu.

“Tình hình giờ khác xưa rồi.”

“Khác sao cơ?”

“Khác sao ư... ?” Yuuya đặt cái thìa hagashi lên đĩa, thẳng lưng lên nhìn thẳng vào Mao. “Có lẽ anh chưa nói với em. Đây là một công việc có tính bảo mật cao. Thông tin chi tiết ngoài giám đốc ra, không ai được biết. Vậy nên, mong Mao hiểu giùm anh.”

“Em cũng có nghe rồi, nhưng một chút thôi cũng không được sao?”

“Anh đã được dặn không được cung cấp thông tin cho cả người trong gia đình.”

“Vậy à... Em hiểu rồi,” Mao rũ đầu xuống. Cô có cảm giác Yuuya đang gián tiếp nói với mình, em là một người có quan hệ xa cách còn thua cả gia đình anh kia.

Tuy cảm xúc đã chùng xuống lắm rồi, nhưng cô cố gắng giữ vẻ tươi vui không thể hiện nỗi buồn ra nét mặt. Vậy là, Mao lại là người gợi chuyện, cũng là cô cố gắng duy trì câu chuyện. Nhưng một góc nào đó trong thâm tâm, cô cảm giác mọi thứ đã đổi khác rất nhiều. Không phải chỉ vì nghiên cứu mật nên không thể nói ra. Cũng có thể là như thế nhưng cô cảm giác có điều gì đó khác nữa. Có thể nói, thứ đó đối với Yuuya là một thế giới cậu muốn bảo vệ. Nơi đó, anh không cho kẻ khác xâm nhập vào, cô có thể cảm thấy điều đó.

Lúc rời khỏi cửa hàng cùng đã gần 9 giờ. Mao cảm giác mình đã đọc thoải mái suốt hai tiếng đồng hồ. Cô ăn cũng khá nhiều nhưng cô cũng chẳng còn nhớ đến giữa bữa mình đã gọi thêm món gì nữa.

“No quá,” Mao vừa dạo bước vừa nói.

“Ừm, lâu lắm mới được ăn thế này.”

“Giờ tính sao đây ? Đi Monnaka^[1] chứ. Vào quán bar mình vẫn thường đi đi.”

[1] Cách gọi tắt Monzennakachou, một khu phố nằm ở Tokyo.

Ở Monzennakachou có quán bar quen của hai người.

Nhưng Yuuya dừng lại ngó đồng hồ đeo tay, gương mặt cậu trông có vẻ khó khăn rồi lắc đầu.

“Không, tối nay ta về thôi. Từ giờ đến sáng mai, anh có việc muốn làm.”

Mao đứng khựng lại, mắt mở to.

“Ơ, gì thế. Lại là công việc sao?”

“Ừm... xin lỗi em nhé.”

Thật sự anh đang làm loại công việc gì, cô muốn hỏi vậy mà ghen lời. “Lâu lắm ta mới gặp được nhau vậy mà.”

Vai khoác túi chéo, Yuuya chấp tay lại với nhau.

“Thành thật xin lỗi em nhé. Lúc nào đó anh sẽ đền cho em. Hãy thông cảm cho anh.”

“Được rồi. Em gọi taxi về ngay cũng được. Cũng chưa muộn lắm.”

“Vậy, ta cùng nhau đi đến chỗ nào bắt được taxi nhé.”

Hai người vừa dậm bước tiếp, đã thấy một cái taxi đề biển trống khách tiến tới. Sao mà cái taxi mắc dịch lại đến nhanh được thế này, Mao nổi cáu. Cô còn có chuyện muốn nói với cậu cơ mà.

Yuuya giơ tay vẫy xe taxi, “Mao, em lên đi.”

“Yuuya đi trước đi. Em đi hướng ngược lại mà, nên sẽ qua mé bên kia đón xe”.

Con đường hai người đang đứng là đường ngược chiều.

Yuuya cũng chẳng khách sáo gì, gật đầu đồng ý ngay.

“Hiểu rồi. Anh sẽ gọi em sau. Ngủ ngon nhé.”

“Chúc anh ngủ ngon.”

Nhìn theo bóng chiếc taxi Yuuya ngồi lên đi xa dần, Mao lại bước đi. Những suy nghĩ không thể nào dứt cứ xoắn xít trong lòng cô.

Khi cô đi đến ngã tư tiếp theo, cô lại thấy một chiếc taxi trống từ đằng trước chạy lại.

Nếu lên chiếc xe đó, cô sẽ đi ngược chiều nhưng một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu cô. Mao xoay người lại, chiếc taxi Yuuya đang ngồi hiện vẫn còn đợi đèn đỏ. Nhìn thấy thế, cô quyết tâm rồi. Cô vẫy chiếc taxi kia.

Chiếc taxi dừng lại, cửa sau mở ra. Mao leo vào xe, “Hãy theo dấu chiếc taxi kia giùm cháu,” cô chỉ đằng trước.

“Theo dấu? Nó sẽ đi đâu?” Người tài xế tóc bạc hỏi cô với vẻ nghi ngờ.

“Cháu không rõ. Thế nên cháu mới nhờ chú bám theo chứ. “

Hơ, giọng người lái xe có vẻ phật ý. “Tôi không thích làm mấy trò này đâu nhé.”

“Xin chú đấy. A, chú không nhanh thì mất dấu giờ.”

Chiếc taxi của Yuuya đã đi tiếp mất rồi.

“Thật là,” người tài xế vừa nói vừa bắt đầu khởi động máy. “Để người ta phát hiện cũng không hay đâu. Khó thật đấy. Nếu có làm mất dấu thì cô tha thứ cho tôi nhé.”

“Không sao đâu chú. Xin lỗi, đã ép chú phải làm thế này.”

“Cô không phải cảnh sát đó chứ? Nếu người trong xe kia là tay nào ghê gớm lắm, họ mà nhận ra rồi ép uống gì cô thì xin lỗi nhé.”

“Không sao đâu. Người ta cũng là người bình thường thôi,” cô thêm vào.

“Bạn trai cháu.”

“Bạn trai? Theo dấu bạn trai ư? Ai chà...” Người tài xế gật gù như thể đã ngộ ra điều gì. “Có khi nào cô nghi ngờ cậu ta ngoại tình. Cô cho rằng giờ cậu ta sẽ đến chỗ người đàn bà khác?”

“Dạ, mà... đại khái là thế ạ.”

“VẬY à, biết ngay. Đúng là thằng bạn trai mất dạy. Nếu vậy, tôi sẽ cố giúp cô,” bác tài cũng đã có chút nhiệt tình hơn. Có lẽ bị kích thích bởi sự tò mò.

Nghi ngờ ngoại tình ư, có phải là thế không nhỉ? Chỉ là, đây chính là điều gần nhất với tâm lý của Mao hiện tại.

Cậu có bận công việc đến mấy, cũng chẳng bao giờ về sớm đến thế. Trước kia, cũng có giai đoạn rất bận rộn, có thời gian ngủ là tốt rồi nhưng cậu vẫn đi cùng với cô tới lúc đêm muộn.

Cứ nghĩ như vậy. Cô lại có cảm giác cậu sẽ đến một chỗ nào đó. Nơi đó có điều đã làm trái tim Yuuya thay đổi, có phải đó chính là thế giới cậu đang bảo vệ không?

Đã gần tới khu tháp Tokyo. Mao có thể phần nào xác nhận được trực giác của mình rồi. Cung đường này hoàn toàn khác với đường về nhà Yuuya.

“Không rõ cậu ta định đi tới đâu. Có lẽ là Ebisu hay Meguro chẳng...” Bác tài lẩm bẩm.

Bác tài xe cậu vẫn chưa nhận thấy gì. Xe cô vẫn cứ thi thoảng luôn lách qua mấy xe gần đó, để bám theo chiếc taxi của Yuuya. May mà đường phố cũng chẳng tắc mảy.

“Quý khách này, tìm ra ổ ngoại tình của cậu bạn trai rồi, cô tính làm gì?” Bác tài hỏi với vẻ hứng thú ra mặt. “Định phá ư?”

“... Cháu cũng chưa rõ.”

“Cô làm gì là tự do của cô, nhưng hãy giữ cho mình một cái đầu tỉnh táo. Nếu có chuyện gì, đôi bên đều phải chịu hậu quả cả.”

“Cảm ơn chú,” cô đáp lời trong khi còn chẳng hiểu tại sao mình lại cần cảm ơn.

Tìm ra rồi sẽ tính sao? Cô còn chưa nghĩ đến. Nên làm gì đây?

Đột nhiên, trái tim cô đập rộn lên. Mồ hôi túa ra đầy tay. Bản thân mình muốn làm gì đây? Nếu moi ra được bí mật của cậu rồi, cô sẽ làm gì?

“Có vẻ sắp đến điểm cuối rồi đây,” bác tài nói vậy, tốc độ cùng chậm dần.

Giờ cô mới để ý xe đã vào khu dân cư. Đường không rộng rãi lắm. Nếu tốc độ tài xế giảm xuống, tiếp cận gần quá thật không ổn. Theo biển báo, đây là khu Hiroo rồi.

“Biết ngay. Có vẻ đã dừng lại rồi đây.”

Tiếng động cơ của chiếc taxi đằng trước đã nhỏ dần.

“Thôi, ta cứ đi qua nhé. Nếu dừng lại ở đây thì đáng nghi quá.”

“Vâng,” cô đáp lời, Mao núp mình thật sâu vào lớp đệm. Để Yuuya nhìn thấy thì không ổn.

Sau khi đi lòng vòng, bác taxi dừng lại. Mao bật dậy từ đằng sau. Yuuya đã xuống khỏi taxi, đứng trước một tòa nhà. Có vẻ cậu chẳng để ý gì đến đằng này.

Thế rồi, cậu bước vào trong căn biệt thự đó.

“Có vẻ là căn nhà đó rồi”, bác tài nói, “tuy chỉ lướt qua thôi nhưng căn nhà khá là bề thế đấy. Tình nhân của cậu ta ở trong một căn nhà như thế sao?”

Chà, lúc lắc đầu rồi Mao lấy ví ra. Cô nhìn mức tiền rồi rút ra vài tờ 1.000 yên.

“Chào, cố lên nhé. Tuy tôi nói mấy lần rồi nhưng hãy cố giữ cho mình cái đầu lạnh nhé,” vừa trả lại tiền thừa, bác tài vừa nói. Một ông bác có gương mặt hiền.

Rời khỏi taxi, cô chậm rãi lại gần căn nhà. Nếu Yuuya bước ra khỏi đó thì sẽ ra sao? Cô không thể giải thích được với cậu lý do tại sao mình lại ở nơi này.

Cuối cùng, cô cùng đã đứng trước căn nhà đó. Đúng như bác tài nói, một căn nhà bề thế. Bên kia cánh cổng sắt trang trí cầu kỳ là một con đường dài.

Yuuya đến đây đúng là vì lý do công việc sao? Công việc do giám đốc trực tiếp giao phó nên sẽ tiến hành tại nhà riêng của giám đốc ư? Vậy thì, không chỉ đêm nay, mấy lần cậu lỡ hẹn với cô đều do phải đi gặp giám đốc sao?

Căn nhà phong cách Âu ở cuối lối đi kia, bao bọc bởi một vườn cây cối, tạo cảm giác huyền ảo. Cô chợt nhận ra chắc là vì phần lớn các ô cửa sổ đều không thấp đèn. Giờ này, người trong nhà chưa thể đi ngủ được. Còn có Yuuya làm khách cơ mà. Những người trong ngôi nhà này đang làm gì thế nhỉ.

Cô chợt thấy, ánh đèn phát ra từ một ô cửa sổ nơi tầng một, căn phòng ở ngay gần hàng hiên.

Mao nghi hoặc nhìn ô cửa sổ đó. Cô có cảm giác nơi đó có thể giới Yuuya muốn bảo vệ.

2.

Trước khi tháo giày chỗ hiên nhà, Hoshino cúi chào phu nhân một lần nữa.
“Em thật xin lỗi vì đã đến muộn thế này.”

Phu nhân mỉm cười, xua tay.

“Không sao đâu. Cậu Hoshino không sao chứ? Không phải là đi uống cùng công ty sao? Cậu cứ thoải mái vui chơi thêm chút nữa cũng được mà. Ta có thể tập luyện vào ngày mai.”

“Không được, nếu nghỉ thêm hôm nay nữa thì thành ra trống ba buổi mất rồi. Mà người em có mùi rượu không ạ? Em đã cố tránh không uống nhiều

rồi.”

“Không sao đâu. Tôi mang cho cậu ít nước nhé?”

“Dạ, không cần đâu.”

“Em xin phép làm phiền nhé”, Hoshino tháo giày, xỏ chân vào đôi dép đi trong nhà phu nhân đã xếp sẵn ra cho mình.

“Hôm nay bà đâu vậy chị?”

Phu nhân cười, chỉ lên trên tầng.

“Sau khi ru con trai tôi ngủ, bà cũng đi ngủ rồi. Hôm nay trường mầm non có chuyển dã ngoại, bà phải theo cháu nên chắc cũng mệt mỏi rồi.”

“Ra vậy. Thế thì cũng vất vả thật.”

“Vâng, chăm Mizuho có khi lại nhẹ nhàng hơn,” phu nhân nói thế, khẽ nhăn mũi.

Vẫn như mọi khi, phu nhân kéo cánh cửa ngay bên cạnh, “Mời cậu.”

Sau khi có lời chào, Hoshino bước vào trong phòng. Cậu cảm thấy có mùi hương liệu thơm thoang thoảng. Bắt đầu từ hồi hè này. Phu nhân bảo, để bản thân ngủ ngon giấc hơn, có lẽ cô cũng ngủ luôn ở đây.

Mizuho nằm trên giường. Cô bé mặc áo thể dục trắng, quần thể dục màu xanh đậm, đi tất trắng. Phu nhân đã khẳng khẳng rằng phải mặc đồng phục thể dục kiểu này những lúc tập hồi tháng Năm. Ảnh hưởng từ chuyện Mizuho nhập học tiểu học chẳng, Hoshino thầm nhận định như vậy.

“Mặc kiểu này nhưng nhiệt độ của con bé cũng không giảm là mấy đâu. Bác sĩ ở bệnh viện cũng ngạc nhiên lắm đấy.”

Phu nhân vui vẻ như vậy cũng là đương nhiên. Thường sẽ không có chuyện như thế này diễn ra với những người bị chết não, hay mọi cơ năng của não đã ngừng hoạt động. Tuy các bác sĩ không nói ra, nhưng trong lòng chắc cũng thầm cho rằng một phần nào đó của não bộ Mizuho vẫn còn hoạt động.

Hoshino ngồi xuống trước máy vận hành, cắm điện từng cái một. Rồi, cậu lấy máy tính ra khỏi cái túi mang bên người, kết nối với máy vận hành, liên kết với một loạt chương trình. Cài đặt các chương trình này tốn rất nhiều thời gian, cậu phải đến đây từ chiều không thì không xong được. Lúc cậu cài xong thì cũng đã quá 6 giờ, gần đến giờ hẹn với Mao.

Sau khi lắp đặt xong mọi thứ, cậu quay lại nói với phụ nhân, “Chị đã gắn thiết bị rồi phải không?”

“Vâng, tôi đã gắn cả rồi.”

Hoshino gật đầu, ngắm nhìn cô bé Mizuho.

Cô bé này đã bị tuyên bố là rơi vào tình trạng chết não khoảng một năm trước đây. Vẫn còn giữ được vẻ mặt tươi tỉnh, hô hấp kéo dài được đến giờ này quả thật cũng cần phải mạnh mẽ lắm. Da dẻ săn chắc, qua lớp áo quần cũng có thể thấy được vẫn có bắp tay, bắp chân. Như thế ngay bây giờ cô bé sẽ mở mắt, ngáp một cái thật dài, rồi duỗi tay duỗi chân vậy.

Nếu mở mắt được, chắc cũng chẳng cần phải tiếp dinh dưỡng đâu. Bởi nửa năm nay, thật ngạc nhiên là thể trạng của cô bé vẫn không có gì thay đổi to lớn.

Một vài chỗ trên bắp tay cô bé có gắn điện cực.

“Vậy thì ta bắt đầu vận động tay nhé. Đầu tiên, các động tác tự do,” Hoshino bắt đầu lướt tay trên bàn phím máy chủ.

Trong khi hai người quan sát, tay Mizuho chậm rãi gập lại.

Gập tay áp đến sát ngực thì duỗi thẳng ra. Tay hướng thẳng ra khoảng không. Khi cánh tay duỗi ra thế, cúi chỏ lại một lần nữa gập lại, quay về vị trí ban đầu. Lặp đi lặp lại đến khoảng năm lần như thế.

Hoshino gật gù, cậu nhìn phụ nhân. “Hoàn hảo.”

“Vận động hẳn hoi rồi đấy.”

“Như nhìn lầm vậy. Bây giờ áp đặt sức nặng. Nhờ chị nhé.”

“Được,” phu nhân đáp rồi đứng về phía Mizuho. “Chuẩn bị, ok.”

“Bắt đầu nào,” Hoshino nói vậy rồi lại bắt đầu thao tác. Cánh tay Mizuho bắt đầu cử động. Đầu tiên là cùi chỏ gấp lại, rồi với cùng một mức độ, nắm đấm vung thẳng ra.

Đúng lúc đó, phu nhân chặn nắm tay của Mizuho. Chị ấy ngăn cánh tay Mizuho vung ra. Hoshino nhìn màn hình điện cơ. Cậu thấy được phần cánh tay của Mizuho đang phải chịu ba phần lực lớn.

Sau khi tiến hành động tác đó sáu lần, họ ngừng lại. Không thể làm Mizuho mệt được. Nếu không theo dõi màn hình đo lực cơ mà để cô bé vận động quá sức, cơ bắp sẽ bị đau nhức.

“Ta nghỉ thôi nào. Cô bé đã vận động như người thường luyện cơ tay rồi.”

“Vậy, chị pha cho cậu cốc trà nhé,” phu nhân rời khỏi giường. Nhưng khi đang đi ra phía cửa, cô chợt ngừng chân nhìn bàn tay mình.

“Có chuyện gì vậy ạ?” Hoshino lên tiếng hỏi.

Phu nhân ngẩng đầu lên. Đôi mắt đỏ đỏ hoe.

“Con bé khỏe thật đấy. Tuy chỉ nhẹ nhàng chặn lại thôi nhưng chị có cảm giác nó có thể đơn giản hất tay chị ra như vậy. Đã đến ngày Mizuho có thể làm được điều này rồi...” sau khi hắng giọng, cô hít vào thở ra như lấy lại hơi. “Xin lỗi nhé, để chị pha trà cho cậu,” cô nói thế rồi bước ra khỏi phòng.

Hoshino quay lại nhìn Mizuho. Gương mặt cô bé có chút đỏ hơn so với lúc này. Vận động khiến khí huyết lưu thông hơn chẳng. Với một người não bộ đã hoàn toàn ngừng hoạt động, hẳn sẽ không xảy ra được chuyện này.

Hẳn là não bộ của Mizuho có dấu hiệu phục hồi chẳng? Hay là, bản thân bộ não đó vẫn luôn có phần còn sống, hay là một sự thức tỉnh nào chẳng? Ngoài ra, có một điều khiến cậu phải suy nghĩ. Có khả năng là do kích thích của ANC đã kích hoạt tùy sống của cô bé. Khả năng thích nghi của cơ thể con người vốn còn rất nhiều bí ẩn. Nếu là một cột sống hoạt động bình thường, có thể nó vẫn có khả năng thích nghi.

Nhưng với Yuuya mà nói, đây không phải là điều gì quan trọng lắm. Điều quan trọng với anh là, nhờ vào công nghệ của mình, dù chỉ là biểu hiện bên ngoài đi nữa thì cơ thể của Mizuho đang trở nên khỏe mạnh, và sự thật là phu nhân đã vui mừng đến rơi nước mắt.

Hiện tại, thời gian trải qua trong căn phòng này là tâm điểm trong đời sống sinh hoạt của Hoshino. Giám đốc Harima đã cho phép cậu được làm việc chính tại đây. Hoshino thực sự bị thu hút bởi những thực nghiệm cho thấy khả năng kích thích của từ tính lên cột sống có thể tạo ra những cử động đến mức nào.

Nhưng lý do cậu muốn ở trong căn phòng này trong mọi khoảng thời gian cho phép lại không chỉ có thế.

Mỗi lần Mizuho cho thấy một cử động mới, mỗi lần cô bé làm ra được một động tác mà trước nay chưa từng có, phu nhân lại mừng đến ứa nước mắt, lại nói những lời cảm tạ đối với Hoshino. Những lời của cô khi đó thật ấm áp, như thế cô tin cậu là vị cứu tinh đối với con gái cô.

Để đáp lại những tình cảm đó, Hoshino lại lao đầu vào những vấn đề tiếp theo. Cậu muốn phu nhân nặng nghĩa với mình, muốn cô cảm động đến tuôn nước mắt nhiều hơn nữa. Dáng vẻ hạnh phúc của cô là nguồn động lực của cậu.

Đương nhiên, Hoshino cũng nhận ra đây là một loại tình yêu. Thật sự, lần đầu tiên được mời về căn nhà này, giới thiệu với phu nhân, cậu đã bị cô thu hút. Cảm xúc khi đó còn mơ hồ lắm, nhưng sau mỗi lần đến nơi đây, nó ngày một thành hình trong cậu.

Cậu hiểu rằng mình không được phép để lộ nó ra. Người ta đã có chồng. Chồng cô ấy lại là cấp trên của Hoshino, người đã tạo cơ hội cho cậu nắm bắt được mọi thứ trong hiện tại. Một khi cậu phản bội lại, mọi thứ sẽ mất trắng. Tuy vợ chồng họ đã ly thân, nhưng vẫn là điều không thể tha thứ được

Có điều, Hoshino thấy hiện tại đã quá đủ để hài lòng rồi. Cậu cũng không dám nghĩ mình sẽ trở thành thứ gì đó đối với phu nhân. Có thể cùng cô

chăm lo cho Mizuho, cùng chia sẻ niềm vui với cô, thế đã là tốt lắm rồi.

Chợt thấy có tin nhắn đến chiếc điện thoại, cậu xem thử thì đúng là từ Mao. Tuy có chút bối rối, cậu vẫn mở ra xem thử. “Anh chắc vẫn đang làm việc hả? Bận rộn như thế mà vẫn gắng gặp em, cảm ơn nhé. Đừng cố quá. Chúc anh ngủ ngon.”

Hoshino ngẫm nghĩ một chút rồi nhắn tin đáp lại. “Cảm ơn em đã lo lắng cho anh. Ngủ ngon nhé.”

Cậu ngắt nguồn điện thoại, thở dài một hơi.

Cậu đã hẹn hò với Kawashima Mao được khoảng hai năm rồi. Trong số những người phụ nữ từng hẹn hò, cô ấy là người hợp với cậu nhất. Nhân cách tốt, đầu óc cũng không hề kém cỏi. Lúc nào cậu cũng cảm thấy vui vẻ khi nghe cô kể những chuyện xảy ra với công việc trợ lý tại bệnh viện thú y.

Đúng là chẳng thể chê Mao ở điểm nào. Một cô gái rất tốt. Người đàn ông nào lấy được cô ấy hẳn sẽ rất hạnh phúc.

Đến tận gần đây, Hoshino vẫn đinh ninh kẻ đó có thể là mình. Kể từ khi vào công ty, cậu luôn đặt công việc lên hàng đầu nhưng không hề có suy nghĩ không lập gia đình cũng được. Cậu đã tưởng tượng đến thời điểm nào đó, mình sẽ kết hôn, sinh con đẻ cái. Cậu còn nghĩ Mao sẽ là đối tượng thích hợp của mình.

Cậu chưa từng nói ý định đó với Mao, vì chẳng có cơ hội. Hoshino cũng chẳng có lý do gì để vội kết hôn, bản thân Mao chẳng tỏ vẻ gì nôn nóng. Cậu đã đơn giản nghĩ, đến khi một trong hai bên cần phải đề cập đến vấn đề này thì tính tiếp thôi.

Thế nhưng mọi thứ lại tiến triển theo một chiều hướng cậu chưa từng ngờ tới. Cuộc gặp gỡ với phu nhân Harima và Mizuho đã xóa trắng tấm bản đồ tương lai Hoshino từng mơ đến.

Bây giờ, cậu cũng chẳng ghét bỏ gì Mao. Cậu vẫn có thể kể ra bao nhiêu điểm quyến rũ của cô. Chỉ là, cậu không còn có thể tưởng tượng được hình

ảnh của mình trong việc xây dựng gia đình với cô nữa.

Cũng bởi vì ưu tiên hàng đầu của Hoshino bây giờ chính là khoảng thời gian trong căn phòng này. Nên kết hôn hay có gia đình vào lúc này là chuyện không thể.

Hon nữa, người phụ nữ cậu yêu thương nhất thế gian lại chẳng còn là Mao.

Cậu cảm thấy có lỗi. Cảm thấy mình đã ích kỷ. Nhưng cậu chẳng thể dối trái tim mình.

Vậy nên, thật sự là cậu phải nhanh chóng dứt khoát với Mao. Đêm nay cũng thế, cậu đã nghĩ bao lần chuyện đó. Nhưng rốt cuộc, cậu lại chẳng thể nói ra. Cũng một phần là do cậu chẳng đủ dũng khí, cậu cũng chẳng có tự tin để nói rõ ràng khi cô đòi hỏi một lý do. Bởi cậu muốn tránh nói về ngôi nhà này. Về Mizuho hay về phu nhân? Cậu cũng chẳng rõ tại sao nữa.

Cậu có thể nói là đã yêu người khác nhưng nếu bị hỏi dồn là yêu người ở đâu, là người như thế nào, cậu chẳng thể ứng phó nổi. Bình thường, cậu vốn không giỏi nói dối.

Gần đây, cậu có suy nghĩ có khi nào Mao sẽ buông lời chia tay trước. Cô ấy là người thông minh. Hẳn là phải nhận ra Hoshino đang có vấn đề.

Trong khi còn đang nghĩ về chuyện đó, cậu nghe thấy tiếng gõ cửa. “Cậu mở giùm tôi được chứ?”

Hoshino đứng dậy, cậu mở cửa ra. Phu nhân bước vào, hai tay còn bận bưng khay trà. Bên trên để sẵn hai tách trà và đĩa bánh quy.

“À, cái này, chị lại nướng nữa à?”

Nghe câu hỏi của Hoshino, phu nhân cười gật đầu.

“Hôm trước, cậu Hoshino có khen ngon còn gì. Vậy nên, hôm qua, tranh thủ lúc mẹ tôi chăm Mizuho, tôi đã làm đấy.”

“Vậy sao? Vậy thì em phải thưởng thức thôi.” Hoshino nhón lấy miếng bánh. Hương vị thơm ngon vừa độ, hương chanh lan ra trong vòm họng.

“Cậu thấy sao?”

“Ngon lắm ạ. Em ăn bao nhiêu cũng được.”

“Hay quá. vẫn còn nhiều lắm, cậu đừng ngại. Tôi làm cho cậu Hoshino mà.”
Phu nhân nói vậy rồi đưa ly trà lên miệng.

“Cảm ơn chị.”

Hoshino cũng nhấp tách hồng trà, trù mẩn nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của phu nhân. Mọi ánh nhìn của cô đều dồn về phía Mizuho.

Có lẽ cậu chẳng bao giờ có thể thổ lộ ra được tình cảm của mình với người phụ nữ ấy. Nhưng gần đây Hoshino bắt đầu cảm giác hình như mình không đi trên con đường một chiều. Rằng dẫu không nói gì, giữa hai người vẫn có một mối duyên mạnh mẽ ràng buộc lẫn nhau.

3.

Sau khi đỗ vào khu gửi xe dưới hầm căn hộ, cô mở cánh cửa trượt ghế sau. Đây là một chiếc xe kiểu xe tải nhẹ, ô tô của bệnh viện thú y nơi Mao làm việc nhưng hầu như chỉ có cô dùng đến. Cô thấy chìa khóa vào trong túi hộp.

Trong chiếc lồng màu hồng đặt trên ghế sau, một con mèo Ba Tư trắng muốt đang nằm cuộn tròn người lại. Tên nó là Tom. Một ông cụ mười ba tuổi. Cổ nó vẫn còn đeo một cái vòng nón vì hôm trước vừa trải qua cuộc phẫu thuật cắt trĩ xong. Tuy vẫn còn phải theo dõi tình trạng, nhưng ngày hôm kia, chủ nuôi của nó có liên lạc đến, hai vợ chồng họ vắng mặt ở Tokyo hai ngày nhưng sợ phải bỏ nó một mình nên mới nghĩ đến chuyện nhờ bệnh viện chăm cho. Thường thì bên cô vẫn từ chối những đề nghị kiểu này nhưng chủ

nuôi vốn là khách quen lâu năm của viện trưởng nên bệnh viện mới xem xét đây là một ca đặc biệt, đón nhận nó về. Hôm nay gia đình chủ vốn phải đến đón nó nhưng đến tận tối mịt vẫn chẳng rảnh ra được chút nào nên họ mới liên lạc nhờ giúp đỡ. Chưa kể, họ còn chẳng biết lúc nào qua được. Chẳng còn cách nào khác, Mao đành mang nó về cho họ.

Sau khi ổ khóa ở ngoài hiên tự động mở, cô xách cái lồng đi về phía căn hộ. Bấm chuông cửa căn hộ kia, cô lập tức nghe thấy tiếng mở khóa lách tách.

Mẹ của Tom, vợ ông chủ xuất hiện. Một người phụ nữ chắc đã ngoài năm mươi, rất đẹp.

“A, cô Kawashima. Cảm ơn nhé. Mà cũng xin lỗi cô, phải nhờ cô thế kia.” Đôi lông mày chụm lại thành hình chữ bát ra chiều có lỗi.

“Không sao ạ, Tom rất khỏe mạnh đó cô,” cô giơ cái lồng ra.

“VẬY Ừ? Thế thì, tốt quá. Tom, ngoan chứ con. Xin lỗi nhé, papa lẫn mama bắt con phải ở nhà,” bà chủ nhận lấy cái lồng, bắt đầu lên tiếng cưng nựng mèo yêu.

“Chúng cháu có cân cho Tom, cân nặng có sút đi một chút sau ca phẫu thuật. Nhưng đó cũng là lẽ dĩ nhiên thôi nên cũng chẳng có gì phải lo lắng cả. Hãy lưu ý đừng để chú ta bị căng thẳng nhé.”

“Cô hiểu rồi. À, đúng rồi. Chi phí lần này thì sao?”

“À, tiền nong không thành vấn đề ạ.”

“Ờ, có được không đấy? Xin lỗi cháu nhé.”

“Cô chú không cần để tâm đâu. Mọi người giữ sức khỏe nhé,” Mao cúi đầu chào, rời khỏi căn hộ.

Cô quay lại bãi đỗ xe, leo lên chiếc ô tô của mình rồi nổ máy, rời khỏi khu chung cư. Nhưng khi xe đang chạy bon bon, cô chợt phanh lại. Mắt nhìn chăm chăm hệ thống định vị.

Đây là khu Nishiazabu. Hiroo ở ngay gần đây. Ngôi nhà đó nằm trong khu Hiroo.

Cô đi ăn monjayaki với Yuuya vào tối thứ Năm tuần trước nữa. Thời gian thấm thoát, chưa gì đã hơn hai tuần trôi qua rồi. Ngày hôm đó còn nóng bức, nhưng gần đây, thời tiết đã sang hắt thu rồi. Trong khoảng thời gian này, hai người vẫn có nhắn tin qua lại nhưng chưa hề gặp nhau. Mà gọi là nhắn cho có chữ nội dung thì chẳng có gì. Sáo rỗng không thua mấy lời chúc in sẵn trên thiệp đầu năm mới, cô cũng chẳng thèm đọc lại.

Khi nhận ra thì cô đã cho xe chạy tiếp. Nhưng không phải là con đường về bệnh viện. Cô đi về hướng khu Hiroo. Cảm giác đầu óc mình trống rỗng, chỉ có chân tay là cứ tự ý vận hành.

Một lát sau, cô đã đến gần nơi muốn tới. Như thể thúc vào lưng Mao, một bãi đỗ xe xuất hiện ngay đúng chỗ đó.

Cô chậm chậm nhấn phanh chân, gạt cần lái và xoay vô lăng. Cô gái cho chiếc ô tô vào một chỗ trống nơi bãi đỗ.

Trước khi tắt động cơ, cô xác nhận lại một lần nữa vị trí trên hệ thống định vị. Bản thân cũng nắm được đại khái vị trí căn nhà đó nên sau khi xác nhận được cung đường đi từ nơi hiện tại, cô tắt động cơ. Cô xuống ô tô, khóa lại rồi bắt đầu dạo bước.

Mình đang muốn làm gì đây? Đến căn nhà đó, rồi mình muốn làm gì?

Biết đâu, hôm nay Yuuya cũng có ở nơi đó thì sao? Nếu đó đích thực là công việc của anh ấy, cũng không có gì là lạ. Cô muốn xác nhận điều gì? Điều đó mang ý nghĩa ra sao. Mà không, về căn bản, cô sẽ xác nhận theo kiểu gì đây?

Cô tự hỏi mình, nhưng chẳng quan tâm có câu trả lời hay không, cô vẫn không hề dừng bước. Rẽ ngoặt nơi góc đường vẫn lưu lại trong trí nhớ, cô tiếp tục đi.

Giữa ban ngày ban mặt, ấn tượng khác biệt hẳn nhưng đúng là đêm đó, taxi đã đưa cô đi qua cung đường này. Những bước chân của Mao chậm dần. Trong lồng ngực cô, một phần nào đó đang muốn trì hoãn lại.

Với lại...

Ngôi nhà đó ở ngay mé tay trái. Một căn biệt thự phong cách Âu núp mình giữa những vòm cây. Màu bức tường nhờ nhờ của đêm trong ký ức hóa ra lại là một sắc nâu sáng. Còn nữa, mái nhà màu đỏ.

Đi dọc theo hàng rào màu be, cô dừng lại trước cánh cổng lớn. Màu sắc khác nhiều so với những gì nhớ được, cô cũng hơi thắc mắc xem đã đúng nhà chưa. Nhưng hoa văn trang trí trên cánh cổng chính là thứ cô nhìn thấy đêm hôm đó. Hơn thế nữa, biển nhà đề “Harima”.

Cô nhìn vào phía bên trong tòa nhà. Thấy cánh cửa chính dẫn vào trong nhà cuối đoạn đường dài nho nhỏ. Ô cửa sổ ngày hôm ấy sáng đèn, hôm nay lại treo rèm kín mít.

Hôm nay, Yuuya cũng có đây chăng? Lại đến đây để bảo vệ thứ gì bên trong đó?

Trên cột trụ nơi cánh cổng, cô thấy một cái chuông. Nếu nhấn chuông, mọi thứ sẽ ra sao? Khi được hỏi là ai, cô sẽ trả lời ra sao đây? “Tôi là bạn gái của Hoshino Yuuya, hôm nay anh ấy có tới đây không?” hay sao?

Cô lắc đầu. Cô không thể làm những chuyện kiểu đó. Cứ như một kẻ say tình mù quáng. Lỡ để Yuuya phát hiện ra chuyện mình lén theo dõi chỉ khiến mọi thứ càng tệ hại hơn thôi. Có khi cậu lại trở nên ghét cô thì sao.

Về thôi. Tại sao cô lại đến nơi này cơ chứ? Cô đã làm gì vậy?

Đúng vào lúc cô định rời khỏi cánh cổng thì nghe thấy tiếng người đằng sau lưng, “Cô có việc gì tìm đến nhà tôi vậy?”

Cô giật nảy mình đến trái tim tưởng như ngừng đập. Khi quay lại, cô thấy một người phụ nữ mặt trái xoan đứng đó với vẻ mặt nghi ngờ. Người đó mặc một bộ váy xám, bên ngoài khoác một cái áo khoác màu hồng nhạt.

Gương mặt xinh đẹp, phong thái thanh tao, rất hợp với tư cách chủ nhân của căn nhà đó.

“A, dạ không, cũng chẳng có việc gì. Chỉ là nghe được chuyện từ người quen về nơi này nên...” những lời nói vừa ra khỏi miệng, cô lập tức hối hận. Nếu cô nói rằng mình chỉ là người qua đường, thấy căn nhà đẹp quá nên ngắm thôi có phải tốt hơn không. Nhưng, đã quá muộn rồi.

“Người quen mà cô nói là?” Đúng như cô nghĩ, người đó hỏi ngay.

Có vẻ như không có cách gì dối trá được. Nếu cô nói dối, tình hình chỉ càng thêm khổ sở hơn.

“Dạ, là... người tên Hoshino,” cô lí nhí trả lời.

Đôi mày của người phụ nữ có vẻ giãn ra. “À”, cô ta gật gù. “Vậy sao? Cô cũng là người bên Harima Text?”

“Dạ không, không phải thế...” Chẳng biết cô nên nói gì bây giờ đây.

Người phụ nữ kia ra vẻ quan sát. “Có khi nào, là người yêu cậu Hoshino?”

Bị người ta nói trúng tim đen, Mao cảm thấy ngượng ngịu. Cô hất nhẹ tóc mái lên, nói lí nhí, “Dạ, cũng đại thể là thế.”

Trong ánh mắt người phụ nữ đó như lấp lánh tia ánh sáng. Nụ cười sau đó của người ấy cũng mang đầy vẻ tinh quái.

“Ra là vậy ư? Cậu Hoshino này chẳng chịu hé ra chuyện có người yêu làm tôi tưởng cậu ta chẳng có ai cơ. Nhưng cậu ấy cũng là một anh chàng tuyệt vời, không có ai thì càng kỳ lạ hơn nhỉ?”

Một anh chàng tuyệt vời, cô chợt thấy lưu ý điểm đó. Có ý nghĩa gì đây.

“Dạ thưa... anh ấy hay làm phiền gia đình lắm ạ?”

“Vâng. Khoảng hai, ba ngày một lần. Hôm nay dự định là không đến.”

“Đến thế cơ...”

“Cậu ấy làm việc gì ở nhà tôi, cô chưa nghe cậu Hoshino kể chi tiết gì sao?”

Mao lắc đầu. “Anh ấy chẳng chịu nói gì cả.”

“Vậy ư?”, người phụ nữ đáp với vẻ ra chiều suy nghĩ. Thế rồi, cô ấy lại cười với Mao.

“Nếu được, mời cô vào dùng trà. Tôi cũng muốn kể cô nghe về việc cậu Hoshino đang làm.”

“Được không ạ? Nhưng anh ấy đã nói là tối mật rồi.”

“Tối mật ư...? Đúng là chuyện không phải ai cũng có thể nói được. Nhưng cô thì được,” người phụ nữ mở cổng và nói, “mời vào.”

“Em xin phép,” Mao bước chân vào trong khu nhà.

“Mà tôi vẫn chưa hỏi tên cô nhỉ?” người phụ nữ vừa đóng cửa vừa nói.

“À... Em tên là Kawashima. Kawashima Mao ạ.”

“Mao à? Tên hay quá. Không rõ viết theo cách gì vậy?”

Cô đáp là gồm hai chữ “Chân” trong “chân thật” và chữ “Tự” trong “cùng nhau”. Nghe vậy, người phụ nữ lại lặp lại, “Tên hay quá”.

“Xin hỏi... chị là vợ giám đốc Harima?” Mao gắng hỏi một câu.

“Vâng,” người phụ nữ đáp lời. Sau đó, cô ấy cũng giới thiệu tên là Kaoruko.

“Tên của chị cũng hay thật.”

“Cảm ơn cô,” phu nhân giám đốc nói vậy rồi bắt đầu đi bộ trên con đường nhỏ rải đá. Nhìn tấm lưng đó, Mao lên tiếng gọi chị ta. Phu nhân dừng chân, quay lại.

“Em đã nói dối là nghe anh ấy kể về nhà mình. Thực ra, em thấy lo lắng vì không rõ anh ấy đang làm gì nên mới theo anh ấy đến đây. Vậy nên, em không muốn anh ấy biết chuyện mình đã tìm đến nơi này. Nếu chị không thể đồng tình với em thì cứ nói thẳng ra ạ. Em sẽ về ngay. Em chỉ mong chị không nói gì cho anh ấy giùm em thôi”, Mao đứng thẳng người nói vậy.

Phu nhân nghe mà không hề có vẻ gì khó chịu, chị ấy thậm chí còn tủm tỉm cười.

“Tôi hiểu rồi. Vậy ta sẽ giữ bí mật với cậu Hoshino nhé. Tôi cũng chẳng lấy làm phiền đâu. Chuyện cũng thường xảy ra mà,” người phụ nữ nói vậy rồi quay mình đi tiếp.

Phu nhân mở cửa ra, gật đầu với Mao như thể mời cô vào.

“Em xin phép làm phiền,” Mao nói rồi bước vào trong.

Hiên nhà khá rộng rãi. Ngay gần đó là cầu thang, dạng giếng trời nên trần khá cao. Thoang thoáng mùi hương đâu đây. Có lẽ trong nhà có xông tinh dầu.

Cánh cửa căn phòng ngay bên cạnh mở ra, là một cậu bé mới độ tuổi mầm non. Đôi mắt to tròn để lại ấn tượng thật sâu. Chắc cậu bé nghĩ mẹ đã về nên mới ra, rồi thấy ngạc nhiên trước người phụ nữ lạ mặt đang đứng đấy.

Phu nhân chào hỏi nhưng vẻ mặt bé vẫn cứng đờ ra đó. Ánh mắt nhìn Mao chăm chú. Mao có cất tiếng chào nhưng thằng bé chẳng nói năng gì.

Thêm một người khác đi từ trong phòng ra. Lần này là một người phụ nữ trung niên tóc trắng, dáng người nhỏ thó. Người này cũng đã để ý thấy Mao và tỏ vẻ ngạc nhiên.

Mao cúi đầu chào.

“Khách của nhà ta đó,” phu nhân nói vậy. “Con sẽ giải thích sau, mẹ có thể đưa Ikuto vào phòng khách giùm con được không?”

“À, rồi rồi,” người phụ nữ trung niên có vẻ là mẹ của phu nhân nói vậy rồi dắt tay cậu bé con. “Nào, Ikuchan, ra đằng kia chơi game với bà nhé.”

“Cháu muốn chơi xếp hình cơ.”

“Xếp hình hả? Rồi, chơi nào, chơi nào.”

Người phụ nữ kéo tay thằng bé, biến mất phía cuối hành lang.

“Mời cô vào nhà,” phu nhân nói vậy.

“Em xin phép.” Mao tháo giày ra, rồi bước lên nhà. Nhưng cô chẳng biết mình nên đi theo hướng nào cho phải, nên cứ đứng lặng ra ở đó.

Lúc đó, phu nhân đi về phía cánh cửa nơi cậu bé lúc nãy vừa bước ra.

“Cậu Hoshino lúc nào cũng làm việc trong căn phòng này. Có thể nói, căn phòng này chính là phòng làm việc của cậu ấy.”

Mao nuốt nước bọt. Biết ngay, cô nghĩ. Đêm hôm đó, ở cửa sổ sáng đèn chính là từ căn phòng này. Lúc đó, anh ấy đã ở đây.

“Cô Kawashima,” phu nhân nhìn vào gương mặt Mao. “Trong căn phòng này, có người tôi muốn cô gặp mặt. Cô có thể gặp người đó chứ?”

Ánh sáng lấp lánh chân thành nhưng sắc sảo trong đôi mắt đó như thể đâm phập vào Mao. Trống ngực cô đập dồn, sự hèn nhát trỗi dậy. Chỉ là đến nước này rồi thì cô chẳng thể trốn đi đâu được. “Vâng,” cô gật đầu.

“Vậy thì, mời cô”, phu nhân mở cánh cửa ra.

Đó là một căn phòng kiểu Tây rộng rãi. Thứ đầu tiên chạm vào mắt cô là một con gấu bông to tướng đặt ở mé cửa sổ. Ngay cạnh đó là một chiếc giường. Khăn trải giường có họa tiết hoa.

Sau đó cô mới nhận thấy một cái ghế màu hồng. Nó chẳng hề bé, thậm chí còn khá là lớn nhưng chẳng hiểu sao lại chẳng lọt ngay vào tầm mắt Mao nữa.

Một cô bé đang ngồi trên đó. Có lẽ cô bé này mới vào những năm đầu tiểu học. Gương mặt khá hợp với kiểu tóc cắt mái thế kia, một cô bé dễ thương. Đôi mắt nhắm nghiền trong cơn say ngủ, có thể thấy rõ hàng mi dài.

“Đây là con gái tôi,” phu nhân nói. “Cô có thể lại gần thêm chút nữa không?”

Mao chậm rãi lại gần chỗ cô bé. Cô lập tức nhận ra một chuyện. Thứ mà cô cho là cái ghế thực ra là một loại xe lăn thiết kế đặc biệt theo dạng cồng cửi thương. Hon nữa, một ống dịch trong nổi ra từ mũi cô bé. Cô biết đó là dung dịch dinh dưỡng.

“Do một tai nạn đuối nước, con tôi đã ngủ say hơn một năm nay. Người ta nghĩ, chắc nó sẽ chẳng mở mắt ra được nữa.”

Mao ngạc nhiên, quay phắt lại nhìn phu nhân. “VẬY, có nghĩa là...” những câu từ cứ lấp lửng mãi trên đầu lưỡi.

“Vâng,” phu nhân gật đầu với một thoáng cười mỉm.

“Nói cho dễ hiểu, con bé đang trong tình trạng thực vật. Nhưng các bác sĩ cho rằng tình hình của nó khó có khả năng phục hồi.”

Trong đầu óc Mao đã hiện lên hai từ “chết não” nhưng chẳng thể thốt ra thành lời. Cô nhìn cô bé trên chiếc xe lăn. “Nhưng chẳng hề có vẻ gì là...”

Không phải là một câu khách sáo. Sắc mặt và da dẻ cô bé cho thấy đây là một đứa trẻ hoàn toàn khỏe mạnh. Chưa kể, dầu có mặc quần áo, cô vẫn thấy những dấu hiệu cơ bắp đang phát triển của con bé.

“Nhờ sự giúp đỡ của nhiều người, điều kỳ diệu, nhất là nhờ vào sinh lực của con bé, chúng tôi duy trì được tình trạng này cho con bé. Trong số đó, sự giúp đỡ của cậu Hoshino là không thể thiếu đối với nó.”

“Anh ấy đã làm gì?”

Sau khi nghe câu hỏi của Mao, phu nhân cúi đầu với một vẻ khá là hoang mang, “Đúng rồi,” cô thì thầm. “Có lẽ để cô xem trực tiếp sẽ dễ hiểu hơn. Kawashima, xin lỗi, cô có thể bước ra ngoài một chút không?”

“Vâng, bước ra ngoài ấY Ạ?”

“Đúng, chỉ một lúc thôi.”

Tuy chẳng hiểu chuyện gì nhưng Mao cứ làm theo. Khi vừa mới đứng đợi bên ngoài căn phòng được một lúc, “mời vào,” cô lập tức nghe thấy có tiếng gọi “vào đi”.

Một lần nữa, cô bước vào trong căn phòng. Phu nhân đang ngồi trên ghế. Một hệ thống máy móc phức tạp sắp thành hàng trên cái bàn trước mặt cô ấy. Đến tận lúc này, chúng còn bị phủ bằng vải.

Mao chuyển ánh mắt sang cô bé đang ngồi trên xe lăn. Nhìn thoáng tưởng như không có gì khác lạ, nhưng đích thực là có chút khác biệt. Từ sau lưng cô bé đó, một thứ gì như dây điện thò ra, liên kết với máy móc trên cái bàn kia.

Mắt cô bé vẫn nhắm nghiền, hướng mặt về phía Mao. Hai tay để trên hai bên thành ghế.

“Xin giới thiệu với cô nhé,” phu nhân nói thế rồi bắt đầu chạm vào đầu đó trên cổ máy.

Giây tiếp theo, một chuyện không tưởng đã xảy ra. Bàn tay phải để trên thành ghế của cô bé nâng lên rồi hạ xuống. Mao muốn thốt ra lời nhưng phải khó nhọc nuốt lại.

“Nguy hiểm lắm nên lúc nào không có em đừng động đến, cậu Hoshino có nói vậy đấy nhưng chỉ thế này thôi chắc cũng ổn,” phu nhân ngẩng lên nhìn Mao. “Cô thấy ngạc nhiên lắm phải không?”

Mao ôm lấy ngực, cố điều hòa hơi thở. “Chuyện là sao vậy chị?”

“Như cô đã thấy đó. Cánh tay con gái tôi đã cử động dựa vào những công nghệ tiên tiến do cậu Hoshino chế tạo ra. Nhờ có cậu Hoshino, con gái tôi có thể cử động cơ. Cũng nhờ thế nó có thể hồi phục sức khỏe của mình. Như bây giờ, cơ xương của con bé gần như bình thường.” Sau những câu khen ngợi, phu nhân nói tiếp. “Cậu Hoshino là ân nhân của chúng tôi. Đối với con gái tôi, cậu ấy còn là một vị thần. Người cha thứ hai.”

Mao chẳng tìm ra lời nào để nói. Cô cứ ngắm cô bé con đang nhắm nghiền đôi mắt mà lặng người.

Phu nhân đứng dậy, “Xin lỗi, để tôi pha chút trà nhé, vẫn chưa mời cô gì cả,” rồi rời khỏi phòng.

Mao vẫn chưa thể cử động. Đầu óc cô đang rất hỗn loạn.

Tình trạng thực vật, mà có khi là chết não. Người như vậy có thể cử động được sao? Cử động được, phu nhân đã cho cô thấy rồi đó. Đó là công việc

của Hoshino. Cứ hai, ba ngày một lần, anh ấy đến căn phòng này, giúp cô bé cử động thân thể.

“Thần linh ư, người cha thứ hai ư? Anh ấy đang làm công việc gì thế này?” Cô vừa nghĩ thế vừa tiến một bước lại gần cô bé đó.

Cánh tay phải cô bé lại bật lên như lúc nãy. Rồi lại quay về tư thế cũ.

Sống lưng Mao lạnh toát. Cô bật ra một tiếng kêu thảng thốt.

Cô gái quay gót lao ra khỏi căn phòng. Bước xuống chỗ đi giày, cô đi ngay đôi giày của mình rồi lao ra khỏi hiên nhà. Trong khi vừa lao về phía cổng, gương mặt người yêu hiện lên trong tâm trí.

Yuuya, đó là thế giới anh đang bảo vệ ư? Nơi tận cùng của thế giới đó, có gì vậy?

4.

“Đây chắc là hiện tượng eco?”

Những lời của Hoshino khiến Kaoruko đang ngồi thay cho Mizuho bộ đồ thể dục màu trắng phục vụ việc huấn luyện sang bộ đồ ngủ kẻ sọc cũng phải ngừng tay, quay sang nhìn cậu. “Eco? Có hiện tượng đó sao?”

“Tuy vẫn chưa thể xác định được rõ ràng, nhưng...” Hoshino nhắc tách trà trên bàn lên. “Nhờ kích thích từ tính, những dòng điện lưu nhỏ trong dây thần kinh đã bị kích thích dẫn đến cử động cơ bắp, nhờ thế hệ thống thần kinh vận động lập tức linh hoạt hơn. Nhờ những phản xạ đối với những kích thích rất nhỏ đó đã tạo nên những vận động tương tự. Đó chính là hiện tượng eco.”

“Không có cách nào ngăn chúng lại sao?”

“Dạ không, nếu ta nâng cấp chương trình, có lẽ sẽ giảm thiểu được điều đó. Nhưng hiện tượng eco này có gây bất tiện gì không?”

“Không đâu, chẳng có gì nhiều. Tôi chỉ thấy kỳ lạ thôi.”

“Hì hì,” khoe miệng Hoshino như nhếch lên cười. “Cả những lúc không dùng đến máy, bé Mizuho có thể đột nhiên tạo ra cử động giống y như thế, có lẽ sẽ khiến chị hơi giật mình chút đấy.”

“Chỉ một chút thôi. Trong khoảnh khắc, tôi đã nghĩ Mizuho tự vận động theo ý thức của mình đấy. Nhưng mà, tôi đã tự dặn mình là không phải...” Kaoruko đặt Mizuho nằm lên giường, điều chỉnh tư thế cho con bé rồi quay lại bàn.

“Đúng là có khả năng này, may mà chị có kể cho em. Giờ ta tính sao đây? Có cần điều chỉnh hệ thống không, em thấy thực ra cũng không quá khó.”

Kaoruko lắc đầu trước những lời của Hoshino.

“Không cần thiết đâu. Tôi cũng đâu có tự ý động vào máy móc đâu.”

“Vâng, thế thì tốt ạ. Xin chị đừng động vào đấy”, Hoshino nheo mắt lại, cậu hớp ngụm hồng trà.

Kaoruko cũng với tay lấy tách trà. Bộ tách trà Royal Copenhagen này là quà người quen mừng cô kết hôn với Kazumasa. Ngày trước, cô chỉ dùng để trang trí nhưng giờ đã thành vật thường dùng.

“Nhưng,” Hoshino mở miệng. Tại sao thế ạ?

“Tại sao gì cơ?”

“Ý em là tại sao chị lại có ý tự mình vận hành máy móc? Chắc chị cũng hiểu nếu như không có em ở cùng trong lúc huấn luyện cho Mizuho thì nguy hiểm lắm mà.”

“Xin lỗi cậu,” Kaoruko cứ ngồi vậy rồi cúi đầu. “Lúc đó nhìn Mizuho, tôi đột nhiên có ý muốn cho con bé cử động... Tôi nghĩ rằng chỉ là giơ tay lên,

hạ tay xuống thì không có vấn đề gì cả. Giờ tôi sẽ không làm vậy nữa.”

Hoshino gật đầu.

“Khi em tập hợp đủ thông tin, hoàn thiện chương trình, chị có thể tự mình vận hành được. Từ giờ đến lúc đó, mong chị cố gắng chờ đợi thêm.”

“Vâng,” đáp có vậy rồi Kaoruko nhìn lên Mizuho đang nằm trên giường.

Chuyện xảy ra hai ngày trước hiện lên trong tâm trí. Gương mặt Kawashima Mao với vẻ đắc thắng.

Đến khi cô bừng trà quay lại phòng cho cô gái ấy, chỉ còn mỗi mình Mizuho. Cô kiểm tra bên ngoài thì cũng chẳng thấy giày đâu nữa. Cô không nghĩ cô ấy bỏ đi mà không nói câu nào nên cứ đợi mãi một lúc lâu nhưng chẳng thấy cô ấy quay trở lại.

Cô cũng chẳng hiểu lý do vì sao. Tại sao lại biến mất vô phép đến thế, đâu có việc gì gấp gáp đến vậy cũng phải nói một câu cho phải phép chứ. Người đang hẹn hò với Hoshino chắc cũng phải nắm được chút phép tắc thông thường chứ.

Cô quay lại phòng Mizuho, tháo máy móc ra. Nhưng trước đó, cô muốn vận động cho con gái lần nữa. Cùng một vận động như đã biểu diễn cho Kawashima Mao thấy, giơ tay phải lên rồi hạ xuống. Mizuho làm rất thuần thục.

“Con giỏi hơn rồi đấy. Cử động rất linh hoạt.”

Vừa bắt chuyện với Mizuho, cô vừa tắt nguồn điện thiết bị. Để tránh bụi bặm cũng như không khí bẩn, cô phủ vải che lên. Nhưng, khi cô bắt đầu định tháo thiết bị kích thích từ tính khỏi cơ thể Mizuho...

Cánh tay phải của Mizuho đột nhiên nhấc lên, rồi quay vị trí cũ. Kaoruko nín thở, mắt nhìn đám thiết bị đã phủ vải lên. Cô nghĩ mình lỡ quên ngắt điện mất rồi. Nhưng điện chắc chắn đã ngắt.

Cô nhìn đứa con gái vẫn đang nhắm nghiền mắt. Có khi nào kỳ tích đã xảy ra, nhưng suy nghĩ đó chỉ thoáng qua trong tim cô một giây phút rồi nhanh

chóng biến mất. Cô không nên nghĩ theo cách đó. Từ trước khi sử dụng những thiết bị này, đôi lúc cơ thể Mizuho cũng tự nhiên cử động. Bác sĩ Shindou đã lạnh lùng cho đó là một loại hiện tượng, chỉ đơn giản là phản xạ.

Giải thích của Hoshino bây giờ đã thuyết phục cô. Hiện tượng eco. Có lẽ cô nên nhớ lấy điều này là hơn. Nếu như lại có những điều như thế này xảy ra, cô không được phép khiến người không hiểu chuyện bị sốc.

Đúng, có lẽ Kawashima Mao đã nhìn thấy điều đó. Trong lúc Kaoruko đi pha trà, hiện tượng eco đã khiến cánh tay phải của Mizuho cử động. Cô ấy đã quá hoảng sợ mà chạy trốn luôn.

Cô gái vô phép đó. Một cô bé vẫn còn đang sống cử động bàn tay thì có gì mà phải sợ.

Nhưng rồi Kaoruko quyết định không cho Mizuho cử động trước những kẻ không liên quan nữa. Hôm trước, lâu lắm Kazumasa mới đưa bố Tatsurou sang chơi nên cô đã để Mizuho giơ cả hai tay lên trước mặt ông. Lúc đó, bố chồng cô giật mình rồi sau đó cứ như bị đóng băng chẳng động đậy gì. Kazumasa đã bảo là đừng quá để tâm đến chuyện này.

Chẳng hiểu sao lúc Kazumasa nói vậy, ông Tatsurou lại lơ đãng nhìn đứa cháu gái.

“Gắn điện vào cơ thể người như thế, phải tội đó con.”

Những lời nói đó đã châm mồi lửa trong lòng Kaoruko. Cô hít vào một hơi thật mạnh rồi nói:

“Gắn điện ư? Tại sao thế bố? Giúp chân tay một đứa bé đang say ngủ có thể cử động, giúp cơ thể con bé phát triển là việc đương nhiên phải làm khi chăm sóc nó. Con chỉ làm y như vậy với cơ thể của Mizuho thôi. Thế thì có gì mà phải tội chứ. Về căn bản, đây là công nghệ của công ty anh Kazumasa đấy, là công ty nơi bố từng làm giám đốc sản xuất ra. Rõ ràng như vậy, sao bố có thể nói như thế chứ?”

Cơ tức giận đó như đánh mạnh vào ông Tatsurou, ông biện hộ, “Không đâu, bố đã nói quá rồi, chuyện quá kỳ lạ khiến bố ngạc nhiên đấy thôi”.

Kazumasa cũng xen vào giữa, “Anh xin lỗi vì đã không báo trước cho bố biết.”

Sau đó, nghe Kaoruko và Kazumasa kể chuyện, ông Tatsurou cũng có vẻ hiểu được rằng thiết bị đó đã giúp Mizuho rèn luyện thân thể, duy trì sức khỏe thế nào. Đến lúc ra về ông nhìn đứa cháu bằng vẻ trù mến, rồi nói với nó “Cố gắng rèn luyện nhé, Mizuho.”

Tuy nhiên, không phải ai cũng suy nghĩ linh động được như ông Tatsurou. Mà cũng có khả năng là ông chỉ vờ chấp nhận trước mặt con trai và con dâu mà thôi. Nếu là một kẻ xa lạ như Kawashima Mao chẳng hạn, họ sẽ nghĩ xấu về chuyện này cũng không có gì lạ.

Hoshino uống cạn ly trà, đặt cái tách lên trên đĩa lót. Sau khi kiểm tra đồng hồ, cậu nói, “Hôm nay, chắc em cũng phải xin phép rồi. “

Kaoruko cũng nhìn chiếc đồng hồ treo tường. Đã quá 7 giờ tối. Cậu ấy đã đến nhà cô được khoảng hai tiếng đồng hồ rồi.

“Nếu được, cậu ở lại nhà tôi dùng cơm nhé. Mời cậu vậy thôi nhưng hôm nay cũng chẳng có món gì đặc biệt đâu.”

Lần đầu tiên được mời lại dùng cơm. Những lời của Kaoruko lọt vào tai cậu như lời nói dối, cậu cứ chớp chớp mắt.

“Dạ, không... em xin lỗi,” tuy cậu yếu ớt xua tay nhưng vẻ vui mừng trên nét mặt thì không thể qua nổi mắt Kaoruko.

“Đừng giữ kẽ quá. Hay là cậu có dự định rồi? Hẹn hò sao?”

“Dạ không, dạ không,” Hoshino lắc đầu. “Không có chuyện đó đâu.”

“Thật không đấy. Cậu Hoshino bỏ cả ngày nghỉ để qua nhà tôi làm việc còn gì. Tôi chỉ lo cậu không có cả thời gian để hẹn hò nữa đấy.”

“Hẹn hò ư, chuyện đó...” sau khi ánh mắt Hoshino dạo chơi đâu đó, cậu nhìn thẳng vào Kaoruko, “em không có đối tượng nào như thế đâu.”

“Ồ, thật không?”

“Thật,” Hoshino gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc. “Không có. “

“Thế thì tốt quá. Tôi chỉ thấy tiếc nếu cậu bị cướp mất thời gian quý báu bên người yêu. “

“Chị không cần phải lo chuyện đó,” Hoshino cúi đầu lẩm bẩm.

“Vậy thì nhất định phải dùng bữa nhà tôi đấy. Để tôi bảo bà chuẩn bị,” Kaoruko đứng dậy.

“Dạ không, thực ra, là thế này”, Hoshino đứng lên. “Em rất cảm kích, nhưng thực sự em phải về công ty có việc. Em tạm bỏ công việc đó để đến đây, thành ra...”

Kaoruko khẽ nhúu mày, cô lúc lắc đầu.

“Ra là vậy à. Xin lỗi nhé, vì Mizuho mà phiền cậu.”

“Không có chuyện đó đâu. Đây là công việc của em. Chị đừng quan tâm đến mấy chuyện đó.”

“Cảm ơn cậu nhiều,” Kaoruko nói vậy rồi mở tủ ra. Cô lấy cái áo khoác ngoài cho Hoshino, rồi mở rộng ra cho cậu dễ khoác.

“À, cảm ơn chị.” Hoshino tỏ vẻ rụt rè, cậu xoay lưng lại cho tay vào trong cánh tay áo.

Cô lúc nào cũng tiễn cậu đến tận ngoài hiên. Sau khi dùng cây lột giày đi xong đôi giày da, Hoshino cúi chào, tay phải xách cặp. “Xin phép chị. Ngày kia em lại tới.”

“Cậu đã vất vả rồi. Đi về cẩn thận nhé.”

“Cảm ơn chị.”

Hoshino quay gót, tay đã đặt lên nắm đấm cửa. Nhưng trước khi mở cánh cửa ra, cậu quay lại.

“Gì vậy?” Kaoruko gật đầu.

“À, dạ không...” cậu ta liếm môi. “Lần sau, nhất định em sẽ ở lại dùng bữa với gia đình. Tuy là đòi hỏi hơi quá.”

Kaoruko trợn tròn mắt, khẽ hớp hơi.

“Cậu có yêu cầu gì không? Cậu thích ăn món gì?”

“Yêu cầu gì ư?” Hoshino hơi đỏ mặt. “Món gì cũng được ạ. Em cũng chẳng đặc biệt thích hay ghét gì cả.”

“Vậy thì, tôi phải nghĩ món gì đó đặc biệt mời cơm cậu. A, nhưng nói thế lại để cậu ngóng đợi rồi. Thật là...”

“Không, thật sự là gì cũng được mà. Chị không cần quá bận tâm. Vậy em xin phép nhé,” Hoshino lại cúi chào lần nữa rồi mở cửa rời đi.

Kaoruko khóa cửa trước rồi quay vào phòng Mizuho. Sau khi ngấm nghĩa gương mặt say ngủ của con gái, cô nhìn xa ngoài cửa sổ. Bóng dáng Hoshino trong bộ vest đang đi ra phía cổng.

Kẻ hiển thân trẻ tuổi đó...

Cô không thể để cậu ta thoát ra. Vì Mizuho, cô phải làm nhiều thứ nữa. Cô mong muốn cậu ta không có bất cứ ưu tiên gì khác trong cuộc sống của mình.

Kawashima Mao sẽ ra sao? Cô ta phải giấu chuyện đã theo đuôi cậu ấy, nên cũng chẳng dám hở ra chuyện đã tìm đến đây. Nhưng cô ta đã biết người yêu mình đang làm gì. Chuyện cậu ta được tôn thờ như thần thánh ở nơi này.

Hắn cô ta sẽ thấy đau đớn bởi đó là một thế giới mình không thể bước vào.

Hoshino đã nói là không có người yêu. Tuy Kaoruko hi vọng trong tương lai gần đó sẽ không còn là lời nói dối, nhưng cô cũng cảm thấy một chút tội lỗi.

Chương 4. Người đến đọc sách

1.

Chuông cửa reo đúng vào lúc cô vừa mới buộc tóc đuôi ngựa cho Mizuho xong. Kaoruko thích làm tóc cho con gái lắm. Cô nghĩ đó là kiểu tóc phù hợp nhất với con. Nhưng nằm trên giường khó nghiêng người nên bình thường cũng ít cơ hội. Những lúc như hôm nay, khi con bé phải nâng người lên một khoảng thời gian cố định để gặp gỡ người khác cô mới có dịp được tro t tài cho con gái một kiểu tóc dễ thương.

Kaoruko nhắc cái ống nghe bên hông cửa lên. “Vâng.”

“Xin chào. Tôi là Shinshou,” vẫn là giọng nói đều đều mọi khi.

“Xin mời,” nói rồi Kaoruko ấn nút mở khóa cổng. Cô quay lại ngắm nhìn Mizuho. Áo sơ mi sọc lưng tay với chiếc váy ngắn. Tuy mắt vẫn nhắm nghiền nhưng lưng thẳng, cổ cũng không bị ngoẹo. Chiếc xe lăn đã giúp con bé giữ dáng vẻ đó.

Đương nhiên, cơ và xương của Mizuho hoàn toàn khỏe mạnh nên mới có thể đặt con bé theo tư thế ấy.

Kaoruko rời khỏi căn phòng, cô xỏ vào đôi xăng đan để ở hiên nhà. Mở khóa rồi mở cánh cửa ra.

Shinshou Fusako đã đứng sẵn ở đó. Áo trắng và váy công sở màu xanh thẫm, túi chéo màu đen. Người phụ nữ cúi đầu chào Kaoruko. Mái tóc búi chặt.

“Đã để cô giáo phải đợi rồi. Lúc nào cũng phiền cô thế này.”

Đối với những lời của Kaoruko, Shinshou Fusako chỉ đáp ngắn gọn, “không có gì”. Gần như không hề động cơ miệng. Đôi mắt ẩn sau lớp kính cũng

không động đậy. “Bé Mizuho sao rồi?”

“Nhờ trời, tình hình con bé vẫn không có gì lạ cả. Y như tuần trước. Mà không, có vẻ cũng khá hơn chút xíu rồi.”

“Thế thì tốt rồi. Tôi cũng thấy an tâm,” lúc nói câu đó, khoe môi người phụ nữ kia hơi chút cong lên như sắp sửa cười nhưng nhanh chóng trở về vẻ mặt lạnh băng. Cô ta đã bước vào độ tuổi bốn mươi, bình thường cũng không trang điểm đậm, nhưng nếp nhăn vẫn còn ít đến vậy có lẽ là do chẳng mấy khi biểu lộ cảm xúc gì nhiều.

“Mời cô,” Kaoruko nói.

“Phiền cả nhà”, Shinshou Fusako đáp vậy rồi bước vào nhà.

Shinshou Fusako biết Mizuho ở nơi nào rồi nên gõ cửa căn phòng ngay cạnh đó. Không cần nói cũng biết không có phản hồi. Biết trước là không có phản hồi nhưng vẫn gõ cửa. Lúc nào cũng vậy cả.

“Mizuho, cô vào nhé”, nói thế rồi cô ta mở cửa bước vào trong phòng. Kaoruko cũng theo sau.

Shinshou Fusako nhìn thẳng vào Mizuho đang ngồi trên xe lăn và cất tiếng, “Chào em.”

“Đúng như mẹ em đã nói nhỉ? Sắc mặt em trông khỏe mạnh thật đấy”, với giọng đều đều, cô ta kéo ghế lại gần rồi ngồi xuống. “Hôm nay, cô mang đến một cuốn sách, có lẽ Mizuho sẽ thích đấy. Câu chuyện có ma thuật và những loài vật thật xinh.”

Shinshou Fusako bỏ chiếc túi chéo khỏi vai, lấy cuốn sách tranh từ bên trong ra. Cô ta giở bìa trước về phía Mizuho.

“Mizuho, em nhắm nghiền mắt như vậy chắc không nhìn thấy được. Bìa cuốn sách này vẽ bông hoa tím với một chú cáo nhỏ xinh màu nâu đỏ. Loài hoa này tên là Kazefukigusa nhé. Đó là một loài hoa thần kỳ có khả năng tạo ra ma thuật. Câu chuyện của chúng ta viết về chú cáo nhỏ và loài hoa Kazefukigusa này,” vẫn cứ chìa quyển sách về phía Mizuho, cô ta lật lật

trang sách. “Tại một nơi xa xôi nào đó, có một chú cáo con đang đói. Chẳng biết đã bao nhiêu ngày chú chưa được ăn gì rồi nên đến lết đi cũng còn khó khăn. Đúng lúc ấy, ‘*Chà, cáo con dễ thương quá!*’, ai đó lên tiếng bắt chuyện với chú. Đó là một cô bé loài người, cô bé chắc cũng nhận ra chú cáo nhỏ đói quá rồi nên lấy ra miếng bánh quy từ trong túi áo cho chú. Chú ăn thử và thấy nó ngon thật là ngon. Nhìn thấy vậy, cô bé loài người nói ‘*tốt quá*’ rồi chạy biến mất.”

Kaoruko cố gắng mở cửa không gây ra bất cứ tiếng động nào. Cô rời khỏi phòng rồi lại cố gắng đóng cửa sao cho thật khẽ. Nhưng cô không hề đi thẳng về phía phòng khách ngay mà đứng đó lắng tai nghe.

Tiếng Shinshou Fusako vẫn vọng ra.

“Chú cáo nhỏ luôn muốn gặp lại cô bé đó. Vào lúc đó, nó tình cờ thấy được thông báo ghi rằng sắp có bữa tiệc trong lâu đài. Nó giật mình khi nhìn thấy gương mặt nữ hoàng vẽ trên đó. Chính là cô bé đã cho nó bánh quy ngày ấy. Nếu tham dự bữa tiệc, chắc sẽ gặp được cô. Nhưng cáo làm sao có thể vào bên trong được. Làm thế nào, làm thế nào đây? Chú cáo nhỏ phiền não đi hỏi lời khuyên từ người bạn tốt Kazefukigusa. Khi ấy, Kazefukigusa đã nói, đừng lo lắng cáo nhỏ, tôi sẽ giúp cậu biến thành người, rồi ngay lập tức dùng phép thuật. Sau đó thì sao? Cáo con...”

Kaoruko rón rén rời khỏi chỗ đó.

Hôm nay là ổn rồi, hai người đó ở riêng cô ta cũng tiếp tục đọc sách.

Hay là, cô ta đã để ý thấy người mẹ đang đứng nghe lén ngoài này.

Chẳng thể nói được gì. Đành xác nhận sau thôi...

Cô vào trong bếp, đun nước. Đặt tách trà lên bàn bếp, lấy lá trà darling từ trên giá xuống.

Hai tháng trước, Mizuho trở thành học sinh lớp hai trường hỗ trợ đặc biệt. Con bé đã nhập trường từ tháng Tư năm ngoái nên cũng là chuyện hiển

nhiên thôi. Nhưng đối với Mizuho, chuyện hiển nhiên đó lại chẳng hiển nhiên chút nào.

Giáo viên phụ trách năm đầu tiên tên Yonegawa. Một cô gái đầy vẻ dịu dàng giữa độ tuổi ba mươi.

Theo như nhà trường, Mizuho không thể tiếp nhận cùng một kiểu giáo dục như những đứa trẻ khác nên sẽ dùng phương pháp giáo dục tại nhà. Các giáo viên sẽ tới nhà, chọn cách giáo dục phù hợp cho đứa trẻ đó. Chính vì vậy, cô đã phải gặp mặt và nói chuyện với phía nhà trường nhiều lần trước khi nhập học. Cô cũng đã có cơ hội gặp cô giáo Yonegawa vài lần nhưng người đó cũng chẳng hề biểu lộ vẻ ngạc nhiên gì khi nghe kể về tình hình của Mizuho. Có lẽ cô ấy đã từng phụ trách nhiều học sinh như vậy trong quá khứ rồi.

“Ta sẽ áp dụng thử nhiều phương pháp để tìm ra điều Mizuho thích xem nào. Hẳn là ta sẽ tìm được thứ gì đó,” gương mặt cô giáo Yonegawa tràn đầy tự tin.

Lần đầu tiên gặp Mizuho ở nhà, cô đã nói là trông con bé không có vẻ gì là bị thương tổn. Không có vẻ gì cơ đấy.

“Trông em ấy không khác gì một đứa trẻ khỏe mạnh đang say ngủ cả. Tôi ngạc nhiên đấy.”

Những lời nói của cô làm Kaoruko thấy rất tự hào. Tất nhiên rồi. Cô đã chăm sóc, rèn luyện cho con bé đến thế cơ mà. Mizuho chỉ đang ngủ thôi. Chỉ là vẫn chưa thể mở được mắt.

Buổi học tại gia này diễn ra mỗi tuần một lần. Cô giáo Yonegawa đã thử nhiều cách tiếp cận với Mizuho. Bắt chuyện với con bé, chạm vào cơ thể hay cho con bé nghe các loại nhạc cụ, để cho âm nhạc chìm ngập không gian. Thông thường, cơ thể Mizuho gắn với rất nhiều thứ máy móc đo lường. Cô ấy cũng lưu ý đến những thông số đo huyết áp, tần số tim đập, số lần thở của con bé. Có vẻ như cô muốn phân tích xem cơ thể Mizuho có phản ứng thế nào để tìm ra thứ gì phù hợp với con bé.

“Dẫu ở trong tình trạng tổn thương ý thức, em nghĩ vẫn có những loại ý thức thuộc dạng vô thức nữa,” cô giáo Yonegawa đã nói vậy với Kaoruko. “Từng có cô bé ngày ngày thì thầm vào tai cậu nhóc đang trong tình trạng thực vật là nếu cậu khỏe lại tớ sẽ đưa cậu đi ăn sushi. Chị có biết khi cậu bé mở mắt đã nói điều gì đầu tiên không? Là câu ‘*Muốn ăn sushi quá*’ đấy. Nhưng hình như chính cậu bé đó cũng không nhớ có người nói chuyện với mình. Chị có thấy chuyện này thật sự rất đặc biệt không?”

Vậy nên, nếu ta xem xét vấn đề theo khía cạnh này, dẫu bây giờ Mizuho không còn ý thức nữa, nhưng quan trọng là phải tác động vào phần tiềm thức trong con bé, cô giáo Yonegawa đã nói vậy.

Kaoruko khá là quan tâm. Những lời người đó nói không hề có chút gì dối trá, thậm chí còn rất chân thành và đầy hi vọng. Tuy nhiên, cô không hề cảm động, chắc là do lòng nghi ngờ vẫn đục đày lòng cô. Trong thâm tâm, cô luôn có ý nghi ngờ vì người này phải phụ trách những trẻ em khuyết tật nên mới thế. Quan trọng là phải tác động vào phần tiềm thức – nếu thế thì còn phải xem kỹ năng cô ta đến đâu, cô đã gieo trong lòng mình suy nghĩ khó chịu đó.

Khi nhớ về nhiệt huyết của cô giáo Yonegawa, cô đã thầm xin lỗi vì đã nghi ngờ người ta đến thế. Hơn nữa, cô ấy đã làm quá tốt. Đương nhiên là Mizuho chẳng có phản ứng gì rõ rệt nhưng cô ấy không hề có ý định bỏ cuộc. Cô không chỉ quan tâm đến những phản xạ đơn thuần, “Có lẽ thứ này Mizuho sẽ thích,” cô nói vậy rồi cứ mãi gõ gõ cái trống đồ chơi.

Kaoruko đã cảm thán rằng họ có một cô giáo thật tuyệt vời. Vậy nên, khi nghe tin lên lớp sẽ thay giáo viên mới, cô đã buồn lắm. Là do tình hình sức khỏe của cô Yonegawa không tốt, phải nghỉ dưỡng một thời gian dài không đi dạy được.

Người đến thay cô là Shinshou Fusako này. Ngay từ ấn tượng đầu tiên, cô đã cảm nhận đây là một người lạnh lẽ và tẻ nhạt. Biểu cảm nghèo nàn, cũng hiếm khi mở miệng. Không hề nói ra phương châm và niềm tin của mình

như cô Yonegawa. Khi Kaoruko hỏi về vấn đề này thì chị ta lại đặt ngược lại câu hỏi với cô, “Chị mong muốn sẽ giáo dục cháu theo cách nào?”

“Tôi nhờ cô,” Kaoruko nói thế rồi tiếp, “Cô Yonegawa đã làm rất tốt. Nếu được, tôi mong cô tiếp tục cách giáo dục đó.”

Shinshou Fusako nhẹ gật đầu với gương mặt vô cảm, “Để tôi suy nghĩ,” cô ta chỉ nói vậy. Cô để ý rằng cô ta không hề nói, “Tôi đã hiểu rồi.”

Nhưng thời gian đầu, cô ta cũng chạm vào cơ thể Mizuho, cho con bé nghe nhiều loại âm thanh khác nhau như cách cô Yonegawa đã làm. Mỗi lúc như vậy, cô ta cũng để ý đến những dấu hiệu cơ thể của con bé y như vậy. Nhưng đến một thời điểm nào đó, cô ta dần chỉ đọc sách cho con bé nghe. Tuy phần lớn chỉ là sách tranh dành cho trẻ nhỏ, nhưng cũng có những truyện khá là lôi cuốn.

Kaoruko đã hỏi thử, “Cô cho rằng đọc sách sẽ có tác động với Mizuho sao?”

Shinshou Fusako lắc đầu, “Không thể biết được có tác động hay không,” cô ta nói vậy. “Nhưng mà, tôi cho rằng đây là thứ phù hợp nhất. Nếu chị không thích, tôi có thể tìm thêm thứ khác.”

“Không, chuyện này thì... Vậy nhờ cô nhé,” Kaoruko cúi đầu trong khi vẫn còn nghĩ có tác động và phù hợp khác nhau ở chỗ nào.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó một thời gian. Một ngày cũng như hôm nay, Kaoruko rời khỏi chỗ ngồi một lúc để pha hồng trà. Cô để tách trà lên khay bưng đến tận trước cửa phòng, có vẻ như lúc rời khỏi phòng, cô đã không đóng cửa cẩn thận, cánh cửa mở hé ra một khoảng. Cô lấy một tay giữ khay trà, một tay định gõ cửa mà dừng lại. Bởi cô nhìn thấy những chuyện đang xảy ra bên trong phòng.

Shinshou Fusako không hề đọc sách. Cô ta đặt cuốn sách trên đùi, cứ im lặng nhìn Mizuho. Cô nhìn từ phía sau nên không rõ biểu cảm gương mặt đó như thế nào. Nhưng Kaoruko như thấy đâu đó lờ mờ cảm giác trống rỗng nơi tấm lưng ấy.

Làm điều như thế này cũng vô nghĩa.

Có đọc sách cho nó, con bé này cũng chẳng nghe thấy gì, chẳng có ý thức gì, cũng chẳng có cơ hội để quay trở lại...

“Có phải cô ta đang nghĩ thế không?” Kaoruko thầm hỏi.

Giữ chặt lấy cái khay, cô lặng lẽ quay lại lối hành lang về phòng khách. Cô mở cửa, cố ý tạo ra tiếng động thật to. Cô chậm rãi đi về phía căn phòng, lại nghe thấy tiếng Shinshou Fusako đọc sách.

Cô thấy nghi ngờ người giáo viên mới này từ lần đó.

Cô ta thực có ý dạy dỗ Mizuho chứ? Nếu không có ý đó, thì cô ta chỉ bị ép đến đây vì công việc thôi sao? Có lẽ trong thâm tâm cô ta muốn từ bỏ công việc này lắm rồi phải không? Đọc sách cho một đứa con gái đã chết não, chắc cô ta nghĩ chuyện này ngớ ngẩn lắm.

Cô muốn biết trong lòng Shinshou Fusako nghĩ gì. Cô ta đọc sách với cảm xúc ra sao?

Đặt tách hồng trà thơm ngào ngạt lên khay, Kaoruko rời khỏi bếp. Cô mở cánh cửa phòng khách rồi để nguyên đó. Cố gắng không gây tiếng động, cô đi dọc hành lang thấy tiếng Shinshou Fusako vẫn đều đều vang lên từ trong phòng Mizuho.

“Làm thế nào để cứu sinh mạng nữ hoàng đây, Korn đã hỏi thái y như vậy. Theo như lời thái y, để chữa được căn bệnh này cần đến hoa Kazefukigusa nhưng loài hoa này hiếm có lắm, không dễ gì tìm ra được. Nghe thấy những lời đó, Korn bay ra khỏi tòa thành. Nó vượt núi, băng sông tìm đến nơi hoa Kazefukigusa sinh sống. Kazefukigusa nhìn thấy nó thì lên tiếng hỏi, ‘A, chú cáo nhỏ, cậu sao thế?’ Nhưng Korn không còn nghe thấy tiếng đó nữa. Nó nắm lấy đóa hoa Kazefukigusa lôi khỏi mặt đất.”

Kaoruko mở cánh cửa, bước chân vào trong phòng. Nhưng Shinshou Fusako không hề ngừng đọc.

“Trên đường đi, Korn thấy cơ thể mình như có lửa đốt, đến lúc nhận ra thì cậu đã quay về làm chú cáo nhỏ mất rồi. Phép thuật đã tan. Chú cáo nhỏ vội vàng trả Kazefukigusa về với đất nhưng đã chậm mất rồi. Đóa hoa cứ tàn úa vậy thôi. *Xin lỗi, xin lỗi, bạn Kazefukigusa*, chú cáo nhỏ cứ khóc lóc xin lỗi. Nó khóc đến tận lúc nào không rõ. Đêm hôm ấy, có tiếng đập cửa sổ phòng nữ hoàng. Cô hầu gái ra mở cửa nhưng không thấy có ai. Thay vào đó, một đóa hoa Kazefukigusa đặt ở đó. Nhờ bông hoa, nữ hoàng đã được cứu sống nhưng không ai hay người nào đã đặt bông hoa trước cửa phòng.”

“Hết,” Shinshou Fusako nói vậy rồi gấp cuốn sách vào.

“Buồn thật nhưng quả là một cuốn sách hay”, Kaoruko đặt tách trà xuống.

“Chị đã biết nội dung ư?”

“Tôi cũng nắm được đại khái. Chú cáo nhỏ nhờ phép thuật biến thành người đã gặp được nữ hoàng phải không?”

“Vâng, cả hai cùng chơi đùa và trở nên thân thiết với nhau. Nhưng nữ hoàng đổ bệnh, thế đó.”

“Quá sốc, chú cáo nhỏ đã quên đi chuyện phép thuật. Thành ra, chú đã làm ra chuyện ngốc nghếch đó. Chú đã mất đi hoa Kazefukigusa thân thiết, lại chẳng thể gặp được nữ hoàng nữa.”

“Đúng là thế thật, nhưng rốt cuộc chuyện đó có phải là ngu ngốc không?”

“Ý chị là sao?”

“Nếu chú cáo nhỏ chẳng làm gì, nữ hoàng sẽ chết. Chưa kể, Kazefukigusa là một loài thực vật ngắn vụ. Một lúc nào đó nó sẽ héo rũ. Lúc đó, phép thuật cũng sẽ mất đi tác dụng. Đúng là chú cáo đó đã mất đi lí trí nhưng riêng chuyện cứu được tính mạng nữ hoàng, ta không thể nói là chú ta đã có một quyết định đúng đắn hay sao?”

Kaoruko đã nắm được lối suy nghĩ của Shinshou Fusako. “Nghĩa là,” sau đó cô tiếp tục, “nếu cứ để yên, sinh mệnh đó rồi cũng sẽ mất đi, trong khi còn có thể giúp đỡ được người khác thì hãy làm đi có phải hơn không ư?”

“Ta có thể phân tích theo cách đó cũng được. Nhưng không rõ tác giả của cuốn sách này có nghĩ sâu xa đến thế hay không?” Shinshou Fusako cho cuốn sách vào túi, nhìn lên bàn. “Mùi hương thật thơm.”

“Cô giáo uống nhanh kéo nguội.”

“Cảm ơn chị”, cô ta hướng về phía bàn, nhưng Shinshou Fusako nói. “Nhưng chị cũng không cần phải khách sáo quá như thế, lần sau không cần mời tôi trà nữa đâu. Từ trước đến nay chị đã quá chu đáo rồi. Đã phiền chị.”

“Ít nhất cũng phải mời được cô giáo tách trà chứ.”

“Không cần, quan trọng hơn, tôi cũng muốn chị nghe chuyện cùng con. Hi vọng chị có thể biết được con gái chị được nghe những cuốn sách như thế nào.”

Giữa chừng câu chuyện về đóa hoa Kazefukigusa và con cáo nhỏ, Kaoruko rời đi khiến cô ta thấy không thoải mái chẳng? Câu chuyện đó không phải là dành cho đứa bé bị chết não kia, mà dành cho mẹ của bé ư?

“Tôi hiểu rồi. Từ lần sau, chúng ta sẽ làm như thế nhé.” Kaoruko nặn ra nụ cười hồi đáp lại.

2.

Bất chợt thất một thứ lạnh lạnh chạm xuống mũi, Kadowaki Gorou thở ra một hơi. Chẳng còn cách nào khác, anh cũng đã chuẩn bị tinh thần từ trước rồi, lấy ra một cái áo mưa từ túi xách đặt bên cạnh.

Những người khác cũng nói đại loại như, “biết ngay là mưa mà.”

Tháng Năm năm nay nóng bức lắm, tưởng như mùa hè cứ thế lừ lừ tìm đến. Nhưng sang tháng Sáu, giữa chừng nhiệt độ lại không tăng nữa. Anh những tưởng mình đã gặp may, đứng đường quyên góp cũng đỡ vất vả hơn, thì mùa mưa đã nhanh chóng ập đến. Mưa là kẻ thù của những hoạt động ủng hộ quỹ từ thiện kiểu này. Hôm nay cũng vậy, đến tận lúc trước anh còn phân vân không biết có nên dừng hoạt động giữa chừng hay không nhưng khi kiểm tra trên mạng thấy lượng mưa có vẻ không lớn lắm nên mới quyết định tiến hành. Thành viên tham gia hoạt động này gần mười người. Quá giữa trưa, lúc mọi người đứng ở cầu đi bộ ngay phía trước nhà ga, hướng về phía dòng người bắt đầu kêu gọi cũng là lúc trời đầy mây mù. Sau khoảng ba mươi phút dai dẳng, những giọt mưa bắt đầu lộp lộp rơi xuống.

Toàn bộ thành viên đều khoác áo mưa trong suốt bên ngoài chiếc áo phông đồng phục. Chiếc áo in hình Etou Yukino đang cười tươi. Lấy một tấm vỏ đĩa nylon phủ ra ngoài bức ảnh tương tự của con bé bên ngoài hộp quyên góp, họ lại tiếp tục hoạt động. Kadowaki cầm cái biển đề chữ “Hội quyên góp cho bé Yukino” trong khi tay phải ôm hộp đựng tờ rơi.

“Nào, cố lên.”

Nghe lời vận động của Kadowaki, chín người còn lại cất tiếng “vâng”. Trừ anh ra, những người còn lại đều là phụ nữ. Một buổi trưa ngày thường thế này ít khi có đàn ông hỗ trợ lắm.

Thời tiết kiểu này cũng làm thừa bớt những người có nhã ý ủng hộ. Không chỉ bởi số người đi lại đang thưa thớt dần. Một nguyên nhân là đám ô dù. Họ phải giương ô nên một tay đã vướng rồi. Trong tình cảnh đó mà lại phải rút ví lấy tiền lẻ ra thì phiền lắm. Dẫu có mong muốn ủng hộ đấy nhưng cũng phải tặc lưỡi để sang một ngày khác. Ô cũng hạn chế tầm nhìn khiến nhiều người không nhìn thấy những người đang đứng quyên góp ủng hộ trên phố nữa.

Trong những lúc thế này, chỉ còn cách phải hô thật to thôi, Kadowaki hít hơi thật sâu, khi Mastumoto Keiko ở bên cạnh nói “Nhờ giúp cho” thì anh cất tiếng hô bằng giọng thật rõ rang, “Cháu Etou Yukino ở khu Kawaguchi đang

bị bệnh tim mãn tính, tình trạng hiện đang vô cùng nguy ngập. Mong mọi người hãy ủng hộ giúp cháu Yukino để cô bé có thể ra nước ngoài phẫu thuật cấy ghép tim. Dẫu chỉ một chút ít thôi cũng được. Mong mọi người giúp đỡ cho.”

Giọng nói đó có hiệu quả ngay lập tức. Hai người phụ nữ ăn mặc kiểu nhân viên văn phòng đi ngang qua lúc đó, một người đã dừng bước, vừa rút ví ra vừa lại gần. Có vẻ như cô còn lại cũng khó lòng lờ đi vụ này, nên ủng hộ theo bạn mình tuy chẳng có vẻ gì hưởng ứng.

“Cảm ơn hai cô,” Kadowaki nói vậy rồi chìa tờ rơi cho hai cô gái. Trong tờ rơi đó có cả ảnh của bé Etou Yukino, ghi rõ tình trạng bệnh lý và những gì cô bé phải trải qua đến tận giờ. Nhưng hai cô gái kia chỉ khẽ xua tay, từ chối không nhận tờ rơi rồi bỏ đi. Nhiều người chỉ ủng hộ thể thôi, chẳng rảnh hơi quan tâm nội dung sâu xa làm gì, chỉ là không muốn im lặng bước qua rồi về sau lại thấy bứt rứt trong lòng chẳng? Anh vẫn còn nhớ mình đã ngạc nhiên thế nào trước những thái độ như thế khi mới bắt đầu hoạt động, cảm giác mình đang làm lợi trên sự yếu lòng của kẻ khác.

Nhưng khi hoạt động đã bắt đầu được khoảng một tuần, anh chẳng còn nghĩ đến những chuyện như thế nữa. Anh nhận ra mình chẳng cần phải quá quan tâm đến những điều không vui vẻ như thế làm gì. Số tiền thu về luôn ít ỏi như dự đoán. Anh cũng dặn bạn đồng hành không cần cố phỏng đoán về cảm xúc của những người ủng hộ. Chỉ cần quan tâm đến chuyện quyên tiền thôi.

Đương nhiên, cũng có nhiều người đóng góp là vì thiện ý. “Cố gắng lên nhé!”, những câu đó họ cũng thường nghe thấy. Có những người còn cho đồ ăn thức uống nữa. Những lúc như vậy, anh lại có hào hứng để hô vang.

“Kadowaki,” Matsumoto Keiko cất tiếng gọi. “Cậu có để ý thấy người đằng kia không?”

“Ồ, đâu cơ?”

“Đằng kia ấy. Kia kìa, cái hiệu sách ở cung đường ngược lại. Người đang đứng trước mé hiệu sách đó đó. A, không được. Đừng nhìn chăm chăm người ta như thế. Người đó đang nhìn về phía mình đấy.”

Kadowaki vờ lơ đãng nhìn tứ phía rồi mới nhìn chiếu theo hướng mắt của Matsumoto Keiko. Đúng là có một người phụ nữ đứng cạnh hiệu sách thật. Anh đeo kính vào. Chỉ nhìn thoáng qua thôi, không thể thấy rõ mặt mũi người đó thế nào, xét vào vẻ ngoài chắc một người ở độ tuổi trên dưới bốn mươi.

“Người phụ nữ mặc cái áo khoác len màu xanh thẫm ấy á?”

“Đúng, đúng.”

“Để ý thì sao?”

“Có cảm giác không tốt đẹp gì. Nãy giờ, cô ta cứ nhìn mãi về phía mình đấy. Có khi phải hơn 15 phút rồi.”

“Chắc họ đang đợi ai đó nên thi thoảng liếc nhìn về phía mình mà thôi. Trông có vẻ đúng là cô ấy đang hướng mắt về phía ta đấy. Nhưng đang nhìn những người đi lại trên con đường này thôi.”

“Không phải đâu,” Matsumoto Keiko lắc đầu, nhưng ngay lập tức thay bằng giọng vui vẻ “Ca... cảm ơn nhiều”. Một người phụ nữ có tuổi đang ủng hộ.

“Cảm ơn nhiều,” Kadowaki nói vậy rồi chìa tờ rơi ra. Người phụ nữ đó tươi cười nhận lấy. Nhưng không chỉ có thế, bà còn bắt chuyện, “Thật vất vả quá, ngày mưa thế này.”

“Dạ không, đâu có gì,” Kadowaki nói.

“Mọi người nhớ đừng để bị ốm đấy”, người phụ nữ trung niên đó rời đi. Khi tiền bóng lưng đó ra đi, ánh mắt anh lại hướng về phía nhà sách, người phụ nữ ấy vẫn đứng đó.

“Vẫn còn đó sao?” Kadowaki lẩm bẩm.

“Thấy chưa? Kadowaki, có thể cậu không để ý nhưng người đó ủng hộ rồi đấy.”

“Ồ, thật sao? Lúc nào vậy?”

“Thì khoảng hơn 15 phút trước. Sau khi ủng hộ, cô đó còn nhận lấy tờ rơi từ chị Yamada mà. Rồi đi ra mé ấy, đứng mãi từ bấy đến giờ. Cậu không thấy lạ sao?”

“Vậy sao? Nhưng thế thì có gì đáng lo đâu. Chắc người đó cũng có ý tốt thôi. Có lẽ cũng như bà cụ vừa nãy đó, lo lắng cho những người còn hoạt động giữa trời mưa như chúng ta chẳng.”

“Viễn vông quá đấy, Kadowaki. Thế giới không phải chỉ toàn người tốt đâu. Số người chỉ trích những gì chúng ta làm không hề ít, Kadowaki hẳn cũng biết.”

“Ừ thì thế. Nhưng họ đã ủng hộ rồi còn gì.”

“Đúng là họ đã cho gì đó vào trong hộp. Nhưng nào phải chỉ là tiền đâu.”

“Không phải tiền thì là gì?”

“Chẳng biết nữa. Có thể là thứ kỳ lạ gì đó. Gián chẳng hạn.”

“Gián? Cậu lấy đâu ra cái suy nghĩ đó vậy?”

“Chỉ là ví dụ vậy thôi. Lát nữa mở hộp tiền ra, nhớ cẩn thận đấy,” dường như Matsumoto Keiko không có ý đùa.

Anh ngẩng đầu lên tìm người phụ nữ đó lần nữa. Người ta đã đi mất từ lúc nào. Khi anh báo cho Matsumoto Keiko biết, “Đi đâu mất rồi. Đi đâu nhỉ, tò mò quá,” cô ấy nói thế rồi quét mắt khắp lượt.

Hoạt động ngày hôm ấy kết thúc trong vòng chưa đầy hai giờ vì mưa có vẻ như ngày một lớn. Dọn dẹp xong hết, khi Kadowaki cùng những thành viên khác định rút về, anh chợt cảm thấy như có ai đang tiến lại gần. “Anh gì ơi!” Người đó bắt lời. Nhìn gương mặt đó, anh có chút ngạc nhiên. Là người phụ nữ khi nãy.

“Tôi hỏi anh chút có được không?” Người phụ nữ rụt rè lên tiếng hỏi.

“Gì thế?” Kadowaki hỏi.

Matsumoto Keiko có vẻ cũng đã nhận ra, cô ta ngừng bước trông có vẻ tò mò.

“Những người tham gia hoạt động ủng hộ ngày hôm nay đều là người quen của họ à?”

Kadowaki lắc đầu. “Ý chị là sao?”

“Thì là... chắc mọi người đều có quan hệ gì đó với cô bé có nguyện vọng cấy tạng hay bố mẹ cháu bé ấy?”

“À!” Kadowaki gật đầu. Giờ anh đã hiểu câu hỏi của người này.

“Cũng có người là như thế. Nhưng cũng có nhiều người không có quan hệ trực tiếp với bé Yukino và gia đình Etou. Do bạn bè và người quen nhờ vả nên tập trung lại thôi.”

“Ra là thế. Các anh chị giỏi thật,” người phụ nữ nói với giọng đều đều.

“Cảm ơn chị. Nhưng, có gì không?”

“Dạ không, tôi chỉ thắc mắc người không có liên quan gì có thể tham dự hoạt động này không thôi ấy mà.”

“Chúng tôi cực kỳ hoan nghênh ấy chứ. Thành viên càng đông càng tốt mà,” ngay sau câu đó, Kadowaki nhìn cô ấy với ánh mắt nghi ngờ. “Ồ, ý chị là muốn giúp đỡ chúng tôi sao? Chị ấy?”

“Giúp đỡ ư, nếu như có gì tôi giúp đỡ được.”

“Trời ạ. Nếu thế thì nhanh nhanh nói ra có phải hơn không,” Kadowaki nhìn sang Matsumoto Keiko vẫn còn đứng đó. “Người này muốn tham gia cùng. Về văn phòng và tính toán tổng thu trước đi. Lát tớ qua.”

Những lời của anh ta khiến cho Matsumoto Keiko tròn mắt ngạc nhiên. Như có vẻ đã hiểu ra vấn đề, “VẬY lát gặp,” nói rồi cô ấy đi theo những người khác.

Kadowaki quay lại nhìn người phụ nữ kia. “Chị có thời gian chứ, nếu được tôi sẽ giải thích rõ hơn cho chị.”

“Được chứ.”

“Vậy thì, ta hãy kiếm chỗ nào dễ nói chuyện nhé.”

Kadowaki xem xét địa điểm rồi bắt đầu bước đi nhưng chẳng có ý bước vào quán cà phê nào cả. Rốt cuộc, anh chọn ghế ngồi đợi chỗ bến xe buýt. Hàng hiên có mái che nên hoàn toàn chẳng sợ ướt mưa.

“Vì đang mặc thứ này nên tôi không thể vào quán cà phê được”, anh trở vào cái áo phông. “Thứ này nổi bật quá. Nếu mặc thứ này bước chân vào cửa hàng ăn uống, kiểu gì cũng một phát lên mạng ngay. Mấy kẻ đó dùng tiền quyên góp để đi ăn bét nhè chẳng, hay là nếu đã có tiền đi ăn ngoài sao không dùng cả tiền đó để ủng hộ đi, kiểu kiểu như vậy đó. Thành ra, ngay khi kết thúc hoạt động, nhiều người đã lập tức thay đồ. Nhưng tôi thì thường cố mặc thêm. Bị kẻ khác nói thẳng vào mặt cũng hơi ngại nhưng tôi có thể chịu được. Tôi mong muốn có thêm, dẫu chỉ một người biết đến chuyện Yukino.”

“Đúng là vất vả thật nhỉ?”

“Sự vất vả này cũng chẳng thấm vào đâu đâu nếu so với sự vất vả của bé Yukino và gia đình Etou,” nói thế rồi Kadowaki nhìn người phụ nữ, “Chị có biết trước về chúng tôi chưa?”

Cô ta gật đầu.

“Tôi tình cờ đọc báo mới biết. Sau đó, tôi có tìm đọc thêm trên trang chủ nên biết được mọi người có hoạt động quyên góp vào hôm nay.”

“Vậy ư? Nếu thế thì chắc chị cũng nắm được đại thể rồi.”

“Vâng, về cô bé Yukino, cô bé đó nếu không được cấy ghép tim thì không thể sống nổi nữa phải không? Căn bệnh đó hình như là...”

“Bệnh dân cơ tim. Hình như bắt đầu có triệu chứng từ khi mới lên hai. Sau đó, con bé uống thuốc trị liệu thì duy trì được cuộc sống bình thường nhưng

năm ngoái, bệnh tình đột nhiên trở nặng, họ nói rằng nếu không cấy ghép tim thì không thể chữa nổi.”

“Đúng là thế thật. Nhưng trong trường hợp ca bệnh nhi, khả năng tìm được người hiến tạng trong nước là rất thấp nên phải tiến hành phẫu thuật cấy ghép ở nước ngoài. Cần một khoản tiền rất lớn. Tôi đã vô cùng ngạc nhiên trước số tiền đó.”

“Ai cũng ngạc nhiên cả thôi. Đến tận hai trăm bao nhiêu triệu yên còn gì.”

Lần đầu tiên nghe, Kadowaki cũng ngạc nhiên đến nhũn người.

“Số tiền lớn như thế, liệu có quyên góp nổi không?”

“Kiểu gì cũng phải gom cho đủ thôi. Giờ còn có cả mạng xã hội nên cũng thuận lợi hơn nhiều so với ngày xưa. Chị chỉ cần tra trên mạng là biết có nhiều tổ chức đã thu gom được số tiền lớn thế trong thời gian ngắn rồi. Không sao. Tôi nghĩ là có thể.”

“À, đúng rồi,” Kadowaki nói thế rồi chìa danh thiếp ra. Đây không phải là danh thiếp công việc thực tế, danh thiếp đề anh là “đại diện chương trình cứu chữa Yukino”. In sẵn cả địa chỉ văn phòng.

“Tôi vẫn còn chưa hỏi tên chị nhỉ? Nếu chị muốn tham gia cùng, người phụ trách có thể liên lạc với chị.”

Người phụ nữ nhận lấy danh thiếp của anh rồi im lặng một lúc lâu.

“Tôi muốn giúp đỡ. Một đứa bé còn nhỏ như thế đã phải chịu khổ sở đến vậy, tôi muốn giúp gì cho cháu. Chỉ là tôi vẫn còn công việc, chỉ có thể làm vào Chủ nhật mà thôi, điều đó không phiền chứ?”

“Đương nhiên là không. Nhiều người khác cũng vậy thôi. Mọi người đều có cuộc sống riêng mà. Chỉ cần giúp đỡ vào những lúc có thể. Vậy đã đủ lắm rồi.”

“Vậy sao?”

Sau khi tỏ ra chút ngại ngùng, cô ta lí nhí nói tên mình. Hình như tên là Shinshou Fusako. Người này đưa cho anh địa chỉ email và số điện thoại.

“Chị làm gì thế?”, Kadowaki tự nhiên hỏi.

Shinshou Fusako ngừng lại một lúc, “Giáo viên”, cô ta trả lời.

“Chà... tiểu học sao?”

“Vâng.”

“Ra là vậy.”

Có lẽ cũng là một người yêu quý trẻ con, Kadowaki đã tự cho mình quyền nghĩ vậy. Nếu không phải thế, chẳng được người quen nhờ vả, ít ai lại xung phong tình nguyện như vậy.

“Vậy thì, chị Shinshou, còn phải nhờ chị giúp đỡ nhiều,” Kadowaki cúi đầu, rồi anh đứng dậy.

“Anh gì ơi,” Shinshou Fusako cũng đứng dậy. “Tôi còn điều nữa muốn hỏi anh.”

“Cô bé Yukino phải ra nước ngoài làm phẫu thuật cấy ghép là do tại Nhật không tìm ra người hiến tạng phải không? Nhưng theo Luật cấy ghép đã sửa đổi năm 2009, trẻ nhỏ cũng có khả năng hiến tạng ở Nhật Bản còn gì. Luật pháp đã cho phép nhưng vẫn không có người chịu hiến, anh Kadowaki nghĩ sao về điều này?” Shinshou Fusako vẫn hơi cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống dưới nói bằng giọng đều đều máy móc.

Một câu hỏi khiến người ta ngạc nhiên, Kadowaki đờ người ra. Anh có cảm giác như bị một áp lực gì đó đè nặng.

“Thực ra, về chuyện này”, anh lấp bắp, “tôi chưa nghĩ đến những chuyện phức tạp như thế. Có nghĩ cũng chẳng ăn thua gì mà. Ta không thể tìm thấy người hiến tạng ở Nhật. Còn nếu là Mỹ, ta có thể tìm ra. Vậy thì, phải sang Mỹ làm phẫu thuật. Quyên góp tiền là vì mục đích đó. Thế thôi. Chỉ thế thôi không tốt sao?”

“Dạ không, không có chuyện gì đâu... Xin lỗi. Tôi đã hỏi anh điều kỳ lạ rồi.”

“Không đâu, không kỳ lạ đâu. Đây hẳn là một vấn đề quan trọng. Chỉ là, tôi cho rằng giờ chưa cần nghĩ cũng được.”

“Đúng là như vậy nhỉ. Tôi xin lỗi. Vậy thì, tôi sẽ đợi liên lạc từ bên anh.”

Sau khi nói câu xin phép, Shinshou Fusako quay gót bước đi.

Nhìn dáng lưng người phụ nữ ấy, Kadowaki đã nghĩ đó là một con người kỳ lạ. Có lẽ người ta là giáo viên, kiến thức cũng hơn người chẳng?

Anh không hề biết là Luật ghép tạng đã được sửa đổi. Bởi anh cũng chẳng nghĩ nó lại có thể liên quan gì đến mình. Anh nghe được những lời này lần đầu vào khoảng đúng ba tháng trước. Người nói là Etou Tetsuhiro. Bố của bé Yukino, bạn của Kadowaki và cũng là tình địch.

Anh nhớ lại những gì đã xảy ra vào ngày hôm ấy.

3.

Anh gặp Etou trong một quán rượu Izakaya^[1] trong nội đô. Cũng đã năm năm nay rồi. Hôm trước Kadowaki gọi điện cho cậu ta, chỉ nói là có chuyện cần bàn. Kadowaki ngồi vào ghế, lớn giọng nói với Etou, “Chuyện là sao vậy?” rồi đập bàn cái rầm. Cô nhân viên ra nhận gọi món giật mình vội cảnh giác thoái lui.

[1] Izakaya: quán nhậu phong cách truyền thống của Nhật.

“Lâu lắm mới gặp nhau mà lại thế,” gương mặt khắc khổ của Etou thoáng một nụ cười. Má cậu ta hóp lại, cằm nhọn ra. Hẳn nhiên là gầy gò hơn so với

năm năm trước. Mà không, riêng cái biểu hiện đó đã không ổn rồi. Phải nói là tiêu tụy mới đúng.

“Mày không mời dự đám cưới, tao cũng hiểu được. Cả chuyện không liên lạc gì với tao suốt năm năm ròng cũng xong. Nhưng không thể có chuyện này được. Cùng nhai đứng trên sân đấu suốt tám năm ròng là cái gì với mày chứ. Khi nghe Nakatani kể chuyện, tao đã rất buồn lòng. Có thể hỏi ý kiến một cậu cầu thủ dự bị kém một tuổi mà không thể kể cho tay bắt bóng đã chặn được cú ném forkball^[2] tầm thấp của mày sao?”

[1] Forkball: một kỹ thuật ném bóng tầm thấp với đường bóng hiểm trong bóng chày.

Những lời của Kadowaki khiến Etou nhăn mặt lại khổ sở.

“Thật ra, tao không có ý báo cho đồng đội trong đội bóng chày. Tao biết nếu làm thế, kiểu gì cũng lọt đến tai mày. Với lại, mọi người ai cũng bận rộn. Tao cũng chẳng muốn mọi người phải nặng lòng thêm vì những điều chẳng thể giúp nổi. Nhưng Nakatani vẫn thi thoảng liên lạc với tao, còn hỏi tình hình con gái nữa. Tao cảm thấy khổ sở vì phải nói dối nên mới kể tình hình cho nó hay,” rồi còn thêm một câu xin lỗi ngắn gọn.

Kadowaki như bị nuốt mất lưỡi, anh lắc đầu. Nghĩ đến tình cảnh Etou hiện nay, anh chẳng thể trách móc gì hơn. Hơn cả, anh cũng thấy ân hận vì đã chẳng liên hệ gì suốt mấy năm nay.

Hai người từng thuộc đội bóng chày của công ty. Mỗi quan hệ giữa tay ném và tay bắt bóng chính. Đội của họ thậm chí từng lọt vào giải bóng chày thành phố. Có thời kỳ, Etou lọt cả vào mắt xanh của những ông bầu chuyên nghiệp. Vũ khí của cậu ta là những cú ném tốc độ và cú ném forkball tầm thấp.

Sau khi rút khỏi bóng chày, Etou chuyển sang phòng kinh doanh. Kawadoki nghỉ việc ở công ty, kế thừa công ty thực phẩm gia của gia đình có từ thời ông mình. Anh vốn đã hứa với ông sẽ kế thừa công ty. Nhưng bởi vì quá chú tâm vào bóng chày, anh đã chệnh mảng việc học kinh doanh.

Những thay đổi về hoàn cảnh khiến anh cũng bớt qua lại với những đồng đội cũ. Nhất là giữa Kadowaki và Etou vốn cũng xảy ra vài chuyện nên cả hai có giữ khoảng cách với nhau. Đơn giản là vì người Kadowaki thương thầm nhiều năm đã kết hôn với Etou. Kadowaki không hề biết hai người đó đã bí mật hẹn hò với nhau. Bởi vì không biết, anh mới trút những tâm tư về người ấy cho Etou. Etou đã nghe những điều đó với tâm trạng ra sao nhỉ, suy nghĩ đó khiến anh không thể nào giáp mặt với cậu ta được.

Vậy mà đã năm năm. Kadowaki cũng không giữ thành kiến gì. Chỉ là chẳng có cơ hội nào để liên lạc với nhau thôi, để mọi thứ trôi qua đến tận bây giờ.

Thế rồi, cậu em kém một tuổi trong đội bóng chày, Nakatani đã liên lạc với anh. Câu chuyện cậu ta kể lại quá sức bất ngờ. Etou muốn đăng ký cho con gái đi ghép tim ở nước ngoài nhưng cần rất nhiều tiền, hiện đang nghĩ đến chuyện quyên góp ủng hộ nhưng không có ai đáng tin tưởng để nhờ cậu nên đang rất đau đầu. Chuyện là thế đấy.

Trong tim Kadowaki cồn lên những suy nghĩ. Anh không có bất cứ hoài nghi gì. Sau khi chia tay với Nakatani, anh gọi vào số điện thoại của Etou hỏi được từ cậu ta. Sau vài câu đùa chuyện, anh báo luôn là có điều muốn nói, hẹn mai gặp nhau.

“Yukari khỏe chứ?” Sau khi cụng ly bia tươi mừng lâu ngày gặp lại. Kadowaki hỏi. Yukari chính là tên người con gái Kadowaki từng yêu.

“À, nói sao nhỉ? Con gái đang thế kia thì chẳng thể nói là khỏe khoắn vui vẻ gì,” Etou trả lời, giọng tròng xuống.

“Con bé chắc cũng lên bốn rồi nhỉ. Tên gì thế?”

Etou cầm lấy xiên gà nướng, cậu ta chấm đầu sốt viết chữ Yukino. “Đọc là Yukino.”

“Tên hay đấy. Do ai nghĩ vậy?”

“Bà xã nhà tao. Mong nuôi lớn trưởng thành một cô con gái trắng trẻo. Suy nghĩ thật giản đơn.”

Nghe Etou nói ra miệng “bà xã nhà tao” tự nhiên như vậy khi nhắc tới Yukari, Kadowaki cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều.

“Cho coi ảnh đi. Chắc trong máy mày lưu nhiều lắm phải không?”

Etou cho tay vào trong áo khoác ngoài, lấy điện thoại. Sau khi lướt lướt qua một lúc, cậu ta đặt máy trước mặt Kadowaki. Trên màn hình là một bé gái mặc áo phong màu hồng. Cô bé cầm vòi nước trên tay, cười toe toét. Trông vừa giống Yukari, lại có những nét đặc Etou.

“Dễ thương quá. Sắc da cũng khỏe mạnh đấy. Nhưng trắng thế này cần thêm chút rám nắng nữa”, anh vừa trả lại điện thoại cho Etou vừa nói vậy.

“Đây là ảnh từ thời con bé còn có thể ngày ngày ra ngoài chơi được,” Etou cho điện thoại vào túi áo trong. “Da nó bây giờ không gọi là trắng nữa, xám ngoét thì đúng hơn.”

Kadowaki thả đậu vào trong miệng. “Tim có vấn đề hả?”

Etou nốc bia, gật đầu.

“Chúng dẫn dây chằng tim. Biết về dây chằng tim chứ? Căn bệnh suy giảm chức năng dây chằng. Nó làm giảm khả năng bơm máu cho cơ thể. Không chắc chắn nguyên nhân, cũng có khả năng do di truyền. Vì vậy, bọn tao mới đành thôi không sinh thêm đứa thứ hai nữa.”

“Vậy là bệnh bẩm sinh sao...”

“Nhưng hồi đầu, bệnh cũng chẳng đến mức nặng lắm. Uống thuốc vào, hạn chế vận động quá sức, con bé cũng có thể đi học mẫu giáo như người khác. Nhưng đến khoảng năm ngoái, nó trở nên lười vận động, cơ thể đột ngột chuyển biến xấu đi. Rồi thì nôn mửa, không thể ăn uống được nữa. Cho nó vào viện và tiến hành nhiều kiểu trị liệu rồi nhưng không có dấu hiệu khả quan. Thế rồi, người ta thông báo rằng chỉ có cấy ghép tim mới cứu nổi.”

Kadowaki rên khẽ một tiếng, “Như vậy sao...”

“Nói cấy ghép tim thế thôi, đâu có dễ dàng đến thế. Nếu là người trưởng thành còn có khả năng được nhận hiến tạng ở trong nước, nhưng các trường

hợp trẻ nhỏ thì không thể hi vọng gì. Luật ghép tạng mới được sửa đổi đã cho phép trẻ em được hiến tạng nếu như có sự chấp thuận từ phía cha mẹ nhưng thực sự là gần như không có.”

“Vậy là phải sang Mỹ ư?”

“Theo Luật ghép tạng trước khi sửa đổi, cấm hiến tạng người chưa đủ 15 tuổi, nếu trẻ con ở Nhật đăng ký cấy ghép tạng thì chỉ có cách ra nước ngoài. Ta cứ theo đúng những bước đó. Tao cũng cứ theo đúng các thủ tục đó thôi nhưng khi biết mức chi phí thì mọi thứ tối sầm lại,” Etou chống cả hai tay lên bàn thờ dài, lắc đầu.

Kadowaki vươn người lên trước. Anh hiểu bây giờ mới là vấn đề chính yếu.

“Chuyện đó thì hiểu nhưng sao lại lên tới mức đó. Nghe Nakatani bảo là đến hơn 200 triệu yên. Thật thế sao?”

“À, đúng đấy. Chính xác thì cần đến 260 triệu.”

“Sao lại nhiều đến mức đấy... Hay mày bị lừa rồi?”

Etou với tay lấy cốc bia nhưng rồi lại ngừng lại, cười cay đắng, “Ai chả vậy.”

“Nhưng mà...”

Etou rút sổ từ cái cặp để cạnh đó rồi mở ra.

“Mọi chuyện không chỉ đơn giản là gia đình ba người đi máy bay loại thường sang Mỹ, phẫu thuật rồi trở về thôi đâu. Phải thuê máy bay riêng để đưa sang đấy. Loại máy bay có trang bị đầy đủ thiết bị y tế, đồ phục vụ, thuốc nước, nguồn điện và bình oxy. Đương nhiên, người thường đâu có thể lên máy bay đó, phải là những nhân viên có nghiệp vụ hẳn hoi đi cùng. Trong số nhân viên phải bao gồm cả bác sĩ và y tá. Không cần phải nói, chi phí cho họ trong thời gian ở tại nước đó cũng do bên mình chi trả. Những nhân viên đó sẽ về ngay thôi nhưng chi phí sinh hoạt trong khi tìm được nội tạng thích hợp cũng tốn nhiều. Không chỉ tiền ở, còn tiền sinh hoạt phí. Hơn cả là viện phí cho con bé nữa. Vì không biết được chính xác lúc nào mới

nhận được tạng nên cũng không thể ở ngoại trú được. Tình trạng này có thể kéo dài nhiều tháng. Trung bình thì khoảng hai, ba tháng nhưng không có gì bảo đảm là chỉ ở mức đó,” Etou ngẩng mặt lên khỏi quyển sổ, cười héo hon bất lực. “Nghe thôi đã thấy khó rồi đúng không?”

Tuy đồng cảm với bạn nhưng Kadowaki không gật đầu. “Mất đến hơn 200 triệu thì thật...”

“Không chỉ có thể thôi đâu. Có bảo đảm được hết khoản kia thì cũng chỉ chưa đến một nửa tổng thể đâu.”

“Là sao?”

“Đúng là bệnh viện ở Mỹ có nhận các ca cấy ghép nội tạng cho người ngoại quốc nhưng khoản tiền ta tính tổng trước kia chỉ là khoản đặt cọc phải trả thôi. Còn chính thức là bao nhiêu thì còn tùy bệnh viện. Phía bệnh viện tao gửi hồ sơ đăng ký mất phí tương đương với khoảng 150 triệu yên.”

“Đến mức đó...” Anh như nín thở.

“Mà đấy còn là bệnh viện loại rẻ đó. Tùy theo tình hình từng bệnh viện nhưng nghe có ca đăng ký đến 400 triệu liền. Đây là sinh mạng nên cũng không thể nói đến chuyện đắt rẻ gì được nhưng là thế đấy.”

“Số tiền lớn thế, người thường sao có thể trả nổi.”

“Vậy nên mới phải quyên tiền. Như đã nói rồi, hiện tao đang lo tiến hành đăng ký cho ca phẫu thuật cấy ghép tạng ở nước ngoài. Cả vấn đề quyên tiền nữa. Đành phai cúi đầu trước thiên hạ, nhờ họ giúp đỡ cho thôi. Nhiều người cũng đã làm vậy. Chuyện nghe thì buồn nhưng cũng chỉ còn cách này. Sĩ diện hay tự trọng chẳng có chỗ ở đây. Chuyện tính mạng con gái mình mà,” đôi mắt buồn khổ của Etou như đang nuôi một thứ ánh sáng quyết tâm.

Kadowaki nắm dần tình hình. Anh còn bán tính bán nghi khi nghe Nakatani kể chuyện nhưng tình hình có vẻ tệ thảm hơn cả tưởng tượng.

“Hiểu rồi,” anh nói.

“Để tao giúp mày. Tao nghe Nakatani kể rồi nhưng có vẻ không có ai đứng ra chủ trì đúng không? Tao biết mày và Yukari không có thời gian. Để tao làm vậy. Ta phải gom về 260 triệu đúng không?”

“Nhưng mà, mày cũng có công việc của mày cơ mà?”

“Đúng là thế. Nhưng tao có thể sắp xếp thời gian. Tuy trông tao úi xùi vậy nhưng cũng là doanh nhân đấy.”

“Kadowaki,” Etou ghen lời. Môi mím chặt. Lần đầu tiên, nhìn thấy tia máu hằn lên trên đôi mắt ấy, lồng ngực của Kadowaki cũng nóng lên.

“Tao luôn hối hận,” Kadowaki nói. “Tại sao lúc ấy lại không thể nói nổi câu chúc mừng. Tao biết mày nhất định có thể mang lại hạnh phúc cho Yukari nhưng tao lại chẳng thể nói nổi. Đến tận giờ, tao vẫn không thể nào thôi bực mình. Bọn mày kết hôn nội bộ kiểu thế trong khi đáng ra có thể làm thật lớn, phải mời các đồng đội cũ trong đội bóng chày thì không có lý gì lại không mời tao được. Vậy nên, hãy để tao bù đắp cho bọn mày. Một tay ném đang trong thế túng thì chỉ có tay bắt bóng cứu nổi thôi còn gì.”

Etou nghe những lời Kadowaki nói với đôi mày xô lại, ngón tay cái và ngón trỏ bàn tay trái bóp bóp hai bên thái dương. Thế rồi, cậu ta ngẩng đầu lên, từ ngữ đã có thể sắp xếp thành lời.

“Khi nghĩ đến chuyện quyền tiền này, tao nghĩ đến mày đầu tiên. Thực ra, tao rất muốn hỏi ý kiến mày. Nhưng tao không dám. Chỉ riêng mày là tao không dám nhờ vả. Đến tận bây giờ, tao vẫn cảm thấy thế. Tao không thể nhờ mày.”

“Đợi đã nào. Tao nói là...”

“Nghe tao đi,” Etou giơ tay phải ra như có ý ngăn lại Kadowaki. “Tao đã nghĩ là không thể nhờ đến mày nhưng khi suy nghĩ xem có thể nhờ vả ai hay không, thì tao chẳng nghĩ ra được ai khác cả. Hơn nữa, nếu xét xem phải nhờ ai thì đâu cứu giúp được Yukino. Tao chỉ có một con đường để chọn thôi.”

“VẬY...”

Etou nhìn thẳng vào Kadowaki. Hai tay đặt lên trên đùi, cậu ta cúi đầu thật thấp, “Cảm ơn mày. Xin nhờ mày đấy.”

Ngọn lửa trong lòng Kadowaki đã bắt đầu bùng lên, lan ra toàn cơ thể. Không tìm ra được lời nào để đáp lại, anh cứ im như thế. Im lặng rồi chìa bàn tay phải ra.

Etou đang cúi đầu cũng có vẻ nhận ra điều đó nên ngước lên. Khi ánh mắt hai người gặp nhau, Kadowaki khẽ vẫy bàn tay phải đang chìa ra kia.

Etou nắm lấy bàn tay ấy. Bàn tay đã từng ném những phát bóng cực nhanh ngày nào giờ đã mềm hơn nhiều rồi. Kadowaki nhìn vào mắt bạn, bóp một cái thật mạnh.

4.

Thường thì quyên tiền ở các khu thương xá lớn hay thu về khá hơn. Không chỉ bởi vì nơi này luôn có đông người tụ tập. Những người đến đây với mục đích mua sắm là chính nên ai cũng đều ít nhiều rủng rỉnh tiền trong túi. Không cần biết bao nhiêu phần trăm trong họ có nhiều tiền, chỉ cần vào thùng quyên góp là ổn.

Hôm nay, một tổp ba mươi bé học sinh tiểu học tại ngôi trường trong khu Etou sinh sống cũng tham gia. Chỉ cần các bé xếp hàng đứng đó, lên giọng “Xin các chú các cô,” , “Một yên thôi cũng được”, “Mong giúp đỡ em Yukino sắp vào trường đi học cùng chúng cháu” thì chẳng có người bình thường nào lại nỡ lòng bước qua nổi. Nhìn những người qua lại với vẻ mặt chịu thua rút ví ra như thế, anh cảm thấy một áp lực đè lên mình nhưng không thể nào nói được theo kiểu cách ngọt ngào như thế, Kadowaki tự nói với mình như vậy. Thời hạn đặt cọc tiền đã sắp tới rồi.

Anh nhìn đồng hồ thì cũng sắp 3 giờ. Kadowaki bước lại gần người giáo viên đến trông coi lũ trẻ. “Cảm ơn anh nhiều. Cũng sắp sửa hết giờ rồi đó.”

“A, vậy sao?”

Sau khi người thấy giáo đó kiểm tra lại giờ, anh ta tiến về phía trước một bước, hướng về phía những đứa trẻ đang sắp thành hàng.

“Nào, các em đã vất vả rồi. Mọi người đều đã cố gắng rất nhiều. Hôm nay đến đây thôi nhé. Hãy chuyển các thùng quyên góp cho các cô chú đi nào.”

“Vâng ạ,” các cháu bé đáp lại vui vẻ rồi bắt đầu trao các thùng quyên góp cho nhân viên. Chỉ nhìn hoạt động đó thôi, anh đã cảm thấy sức nặng của từng cái hộp rồi. Liệu có được đến 500 nghìn yên không nhỉ, Kadowaki dự tính nhẩm trong đầu. Gần đây, anh đã dần có khả năng nhẩm tính số tiền từ trước khi mở hộp quyên góp ra rồi.

Các cháu nhỏ tập trung lại chỗ thầy phụ trách của mình nên Kadowaki quay về phía các cháu.

“Các bạn nhỏ, hôm nay cảm ơn mọi người rất nhiều. Từng đồng tiền đáng quý các cháu đã gom góp lại, chú sẽ gửi vào quỹ ‘Yukino’. Chú xin thay mặt cha mẹ Yukino, cảm ơn các cháu rất nhiều,” anh cúi đầu thật thấp.

Thầy giáo cứ đẩy đẩy, một cậu bé mới đến trước mặt Kadowaki. Cậu bé chìa ra một phong thư.

“Đây là số tiền bọn cháu tự quyên góp được. Mong nó sẽ giúp được gì.”

Một điều không ngờ tới, Kadowaki nhìn cậu bé đầy ngạc nhiên. Chàng ta đang ngại ngùng. Thầy phụ trách thì gật đầu với vẻ đầy mãn nguyện.

“Cảm ơn cháu,” Kadowaki thấp giọng. “Thật vô cùng cảm ơn. Chú cũng sẽ kể lại chuyện này cho bố mẹ Yukino nghe.”

Kadowaki quay lại chỗ các thành viên khác, chuẩn bị ra về. Anh giao cho Matsumoto Keiko phong bì nhận được từ đám trẻ. Xúc động thật, cô ấy tỏ vẻ cảm động sâu sắc.

“Ồ, còn thiếu một hộp quyên góp.” Kadowaki nhìn những cái hộp xếp hàng nơi đó.

“Hả?” Matsumoto Keiko ngẩng đầu lên thì nghe đằng sau có tiếng nói “Mong mọi người giúp đỡ cho”. Quay lại thì thấy một mình Shinshou Fusako vẫn đang kêu gọi những người qua đường.

“Xin giúp đỡ giùm. Hãy quyên góp tiền cho chúng tôi. Hãy giúp cháu Etou Yukino có tiền phẫu thuật cấy ghép tim.”

Kadowaki kiểm tra lại giờ giấc rồi lại gần cô ta. “Chị Shinshou,” anh gọi, nhưng dường như chẳng có lời nào lọt vào tai, cũng chẳng có phản ứng gì. Anh phải vỗ vai từ phía sau thì mới thấy cô ta quay đầu lại.

“Hôm nay đến đây thôi.”

“Nhưng chỉ một chút thôi.”

Kadowaki chỉ vào đồng hồ.

“Sắp 3 giờ mất rồi. Ta đã hứa là chỉ hoạt động đến 3 giờ thì bên phía khu thương xá mới cho phép đấy. Quy tắc của hoạt động quyên góp là tuân thủ giờ giấc. Chúng ta không được phép làm phiền các cửa hàng khác nữa.”

Shinshou Fusako như nhận ra điều gì đó, ánh mắt đánh lại và biểu cảm cũng lắng dần.

“Đúng rồi. Xin lỗi, tôi đã không để ý đến điều đó...”

Kadowaki cười với cô ta.

“Chị không cần xin lỗi đâu. Tôi hiểu chị nhiệt tình đến thế nào mà.”

Nhưng cô ta vẫn lí nhí đáp lại, “Xin lỗi nhé”.

Hai người quay lại chỗ nhóm nhân viên. Các thành viên tình nguyện đã tản về gần hết nhưng Kadowaki cần phải về văn phòng cùng đội Matsumoto Keiko. Họ còn phải tính toán số tiền thu được nữa.

“Anh này,” Shinshou Fusako nói. “Tôi cũng tham gia với mọi người được chứ?”

“Ý chị là về văn phòng?”

“Vâng. Nếu không phiền mọi người.”

Kadowaki và Matsumoto Keiko nhìn nhau rồi gật đầu với Shinshou Fusako.

“Chúng tôi nào có từ chối ai đến... ngược lại còn cực kỳ hoan nghênh đó chứ. Chúng tôi cũng mong có tình nguyện viên để có thể xác nhận giúp việc quản lý tiền nong đã được thực hiện cần trọng ra sao.”

“Dạ không, tôi không có ý nghi ngờ hay xác nhận điều gì cả...”

“Tôi hiểu. Đây đơn giản chỉ là vấn đề cảm xúc phía tôi mà thôi.”

Shinshou Fusako giữ vẻ mặt vô cảm, đôi mắt ẩn sau lớp kính chỉ chớp có vài lần trước những lời Kadowaki nói.

Người phụ nữ này tham gia hoạt động quyên góp lần đầu tiên vào ngày Chủ nhật hai tuần trước. Địa điểm là một công viên đang có sự kiện bán hàng ngoài trời. Lúc đầu, giọng cô ta ào ào chẳng thành tiếng nhưng dường như cũng dần quen đến cuối cùng hô to không kém bất kỳ ai.

Cô ta cũng tham gia buổi biểu diễn từ thiện tổ chức Chủ nhật tuần trước. Vậy nên, hôm nay là lần thứ ba rồi. Chỉ riêng việc lên tiếng mong muốn tham gia đã thấy con người này nhiệt thành đến thế nào.

Cô ta là người như thế nào, Kadowaki có chút lưu tâm. Ngoài chuyện là giáo viên ra, cô ta không hề nói gì về bản thân mình. Anh không rõ người này tham gia hoạt động có phải đơn giản chỉ vì bản thân thấy đồng cảm với mục tiêu của nó hay không.

Có vẻ như Matsumoto Keiko cũng có cùng mối lo với cậu, cô ấy cũng có mấy lần nói kiểu “Nhiệt tình thì cũng tốt nhưng dường như có cái gì đó là lạ.”

Kadowaki chợt nghĩ, nếu đưa Shinshou Fusako về căn phòng, có lẽ sẽ biết được điều gì về cô ta.

Văn phòng là một căn hộ mượn được ở khu Nishiarai. Nơi này đầy thùng các tông đựng các loại máy móc phục vụ công việc và tài liệu nên riêng các thành viên chính thức ngồi thôi cũng khó khăn. Có điều, hôm nay thêm Shinshou Fusako nữa cũng chỉ được năm người nên cũng không gặp vấn đề gì về chỗ ngồi.

Mọi người mở hộp quyên góp trên chiếc bàn họp rồi bắt đầu tính dưới sự chỉ đạo của Matsumoto Keiko. Cô ấy là bạn cùng lớp thời cấp ba của anh đồng thời là quản lý đội bóng chày. Chồng cô cũng là một đàn anh trên hai năm trong đội bóng. Cô ấy có cả bằng kế toán nữa nên cũng khá giỏi mấy vụ tiền nong. Khi tìm người phụ trách kế toán cho quỹ hỗ trợ lần này, tên của Matsumoto Keiko hiện lên đầu tiên.

Họ tính đi tính lại vài lần. Xác nhận một số tiền lớn đúng như Kadowaki dự đoán.

Kết để sẵn trong văn phòng. Trước con mắt chứng kiến của mọi người, toàn bộ số tiền đã thu được cho tất cả vào trong đó. Nếu có thể chuyển ngay vào tài khoản của quỹ thì tốt quá nhưng hôm nay là Chủ nhật nên chỉ còn cách này mà thôi. Nếu chuyển tiền qua ATM thì số tiền xu lại quá lớn.

Số tiền thu được ngày hôm nay ngay lập tức được cập nhật lên trang chủ. Với những hoạt động kiểu này, sự minh bạch là điều kiện cần.

Sau khi xác định lịch trình các hoạt động tiếp theo, mọi người giải tán. Chỉ còn lại Kadowaki, Matsumoto Keiko và Shinshou Fusako. Lúc kiểm tiền và sắp xếp lịch trình sắp ti, Shinshou Fusako chẳng nói năng gì. Có lẽ cô ta nghĩ mình không không được phép làm phiền chẳng.

“Chị thấy thế nào?” Vừa ráp máy pha cà phê, Kadowaki vừa hỏi Shinshou Fusako. “Mọi việc rất rõ ràng đúng không?”

“Rõ ràng ư, cái này... Thực sự là vô cùng nghiêm túc. Mọi người, thật là giỏi. Công việc rồi gia đình, có đến chừng ấy thứ phải lo lắng vậy mà chẳng hề ngại tay,” Shinshou Fusako lặng lẽ nói.

“Thu được tiền về rồi mà lại ngại tay, ta sẽ chẳng biết được điều gì rồi sẽ xảy ra. Chỉ cần chút vô ý là bị vu khống liền. Giờ mạng internet tiện lợi, những lời đồn thổi lan truyền trong nháy mắt.”

“Vu khống là như thế nào ạ? Tôi vẫn chưa hình dung ra được. Đây rõ ràng là một hoạt động tuyệt vời đến thế.”

Kadowaki nhìn Matsumoto Keiko vẫn còn đang chăm chú trước máy tính, cười đau khổ rồi quay lại nhìn Shinshou Fusako.

“Có nhiều thứ lắm, đầu tiên là những kẻ có suy nghĩ xấu. Tôi sẽ không đi vào chi tiết, nhưng số tiền thu được trong hoạt động ủng hộ có thực sự chỉ dùng cho hoạt động chữa trị, phẫu thuật cấy ghép tim thoi hay không chẳng hạn, sẽ có người đặt ra nghi vấn đó. Người nhà bệnh nhân hay người trong hội quyên góp sẽ dùng số tiền đó để ăn chơi phung phí chẳng hạn. Cũng nhiều ý kiến cho rằng trước khi bắt đầu hoạt động quyên góp, đầu tiên bố mẹ phải thống kê toàn bộ tài sản, hay phải bán nhà đi. Chính vì lẽ đó, trên trang chủ, chúng tôi cần phải giới thiệu cả khoản chi phí gia đình Etou phải chịu hay chuyện gia đình còn khá nhiều nợ nần là vì thế.”

“Tôi có đọc rồi. Tôi nghĩ rằng thế đã đủ sáng tỏ lắm rồi, vậy mà...”

Kadowaki lắc đầu.

“Thế giới có nhiều loại người lắm. Không thiếu người thấy ngần ngại trước cái ý tưởng quyên góp đến hai trăm bao nhiêu triệu yên như thế. Chưa kể ai sẽ là người thu tiền về cũng là điểm dễ gây hiểu lầm. Nhóm thành viên trong ‘Quỹ hỗ trợ Yukino’ phải không có liên quan gì đến gia đình Etou. Đường nhiên, tài khoản ngân hàng cũng phải tách riêng ra. ‘Quỹ hỗ trợ’ không được đưa tiền cho gia đình Etou. Khi cần đến tiền phục vụ việc chữa trị, ‘Quỹ hỗ trợ’ sẽ thay mặt gia đình Etou trực tiếp chi trả cho từng bên và từng khoản một. Đầu tiên là khoản tiền ứng trước cần chi trả cho bệnh viện ở Mỹ, số tiền đó cũng sẽ từ tài khoản của ‘Quỹ hỗ trợ’ chuyển vào tài khoản của phía bên kia. Ngay cả chuyện này nếu không giải thích kỹ cũng dễ bị người ta vu oan giá họa đấy. Anh Etou có ô tô, lỡ có kẻ nào đâm thọc cho lên trên mạng rồi thắc mắc tại sao không nhanh chóng bán đi hay tiền xăng xe từ đâu vào

chẳng hạn, chuyện gì họ cũng viết được. Rồi đồ cũ nên bán đi, tam sao thất bản kiểu gì cũng được dầu tiền xăng chẳng phải lấy từ quyền góp.”

Shinshou Fusako nhăn mày, “Liên quan đến tiền nong đúng là phiền phức thật đấy.”

Kadowaki tháo cái bình cà phê ra, rót cà phê vào ba cái tách xếp hàng đó. Cả cái máy pha cà phê lẫn cốc tách đều không phải đồ mới mua mà do mọi người mang tới. Bột cà phê là tiền túi của Kadowaki. Nếu nói mạnh ra thì tiền điện nước lấy từ “quỹ ủng hộ” cũng có thể nói là dùng tiền bất minh.

“Số tiền quá lớn nên ăn tương vốn đã chẳng tốt đẹp gì rồi. Kiểu gì thì hình ảnh dùng tiền mua mạng sống vẫn quá mạnh.”

“Mua mạng sống ư?” Shinshou Fusako có vẻ suy nghĩ lung lắm.

“Nghe có vẻ kỳ lạ đúng không?” Matsumoto Keiko này giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng. “Bị bệnh thì đi chữa trị. Ta phải trả tiền cho chuyện đó. Đó là điều ai ai cũng làm. Để có thể cứu mạng một đứa trẻ đang không thể cứu chữa được, bậc cha mẹ nào cũng sẵn sàng đổ tiền ra mua. Tôi không hiểu điều này thì có gì không phải.”

“Vậy nên, vấn đề nằm ở số tiền”, Kadowaki đặt một tách cà phê trước mặt Shinshou Fusako và một tách trước mặt Matsumoto Keiko. “Nếu số tiền không phải là 260 triệu mà chỉ là 260 nghìn yên thì người ta có tự chi trả cũng chẳng ai thèm quan tâm. Họ cũng không nói đến chuyện mua mạng sống. Tuy có vẻ hơi tốn kém nhưng chỉ cần khỏe hơn thì tốt thôi.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Nếu có than phiền thì có thể nói thích thì sang Mỹ mà khám đi. Tôi sợ phải nhìn xuống chân mình và cam chịu một cái giá cắt cổ lắm.” Nói vậy rồi Matsumoto Keiko uống luôn tách cà phê đen.

Shinshou Fusako cũng giơ tay lấy tách cà phê. Nhưng ngừng lại giữa chừng, “Nhưng mà,” cô ta mở miệng. “Có đổ dồn trách nhiệm lên bệnh viện Mỹ cũng đâu phải điều hợp lý.”

“Ý chị là sao?”, Kadowaki hỏi

Shinshou Fusako xoay người về phía anh. Đôi mắt kính như lóe lên ánh sáng.

“Anh có biết đến Hiệp ước Istanbul chứ?”

“Istanbul? Không, chưa từng nghe qua. Cậu biết không?” Kadowaki như muốn ra ý hỏi Matsumoto Keiko nhưng cô ấy im lặng lắc đầu.

“Hiệp ước được Hội đồng Cây ghép nội tạng Quốc tế đã tuyên bố vào năm 2008. Nội dung Hiệp ước này thắt chặt hơn quy định về việc đi sang nước khác nhận cấy ghép và khuyến khích tự cấp nội tạng cho việc cấy ghép tạng. Cả Nhật Bản cũng đồng thuận với Hiệp ước đó. Nhưng nó chỉ mang tính hướng dẫn, không có bất cứ tác dụng ràng buộc hay quy định xử phạt gì cả. Nhưng các quốc gia đã thừa nhận Hiệp ước này như Úc hay Đức, những quốc gia chấp nhận dân Nhật nhập cư căn bản cũng không chấp nhận cho người Nhật phẫu thuật ghép tạng.”

Nghe những lời Shinshou Fusako nói, Kadowaki lắc đầu.

“Nếu là chuyện nhiều quốc gia cấm người từ nước khác đến phẫu thuật ghép tạng thì tôi có nghe từ Etou. Vậy nên hiện ta chỉ có thể dựa vào Mỹ.”

“Mỹ là một trong số ít quốc gia người Nhật có thể đăng ký phẫu thuật ghép tạng. Nhưng không có nghĩa nó không có giới hạn.”

“Tôi cũng có nghe về chuyện đó. Ta có luật 5% còn gì. Luật quy định hàng năm tiếp nhận 5% người ngoại quốc ghép tạng.”

“Tận dụng điểm này, ngày trước những phú hào các tiểu Vương quốc Ả Rập cũng tìm đến Mỹ. Nhưng mấy năm gần đây, tỷ lệ 5% đó phần lớn là người Nhật. Hơn nữa, những bệnh nhân Nhật Bản sang đó cấy ghép thường hay được xếp thứ tự ưu tiên tương đối cao trong danh sách bệnh nhân chờ. Anh chị hiểu tại sao chứ?”

Kadowaki mím chặt môi, nhún vai.

“Có thể nói là do trả nhiều tiền còn gì? Thiếu gì chỉ trích gay gắt về vấn đề này đâu. Đồng tiền có sức mạnh sắp đặt thứ tự mà. Nhưng theo những gì tôi

được nghe kể thì không có chuyện đó đâu. Người ta xem xét sắp xếp thứ tự tùy theo tình trạng bệnh lý của bệnh nhân đấy chứ.”

“Vâng, tôi cũng có nghe vậy. Bệnh nhân Nhật Bản hay được ưu tiên hơn cũng là do tỷ lệ bệnh nặng cao hơn. Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng hiển nhiên thôi, chỉ có những ca nghiêm trọng bắt buộc phải ghép tạng chúng ta mới chuyển qua đó làm phẫu thuật mà. Nhưng chỉ riêng chuyện đó cũng đã là sự thật đủ để xếp những bệnh nhân người Mỹ chưa đến mức cấp cứu xuống dưới hàng ưu tiên rồi. Đem chuyện đó làm đối tượng phán xét cũng chẳng quá đáng đâu. Vậy nên, phía bệnh viện đòi hỏi mức đặt cọc cao cũng để giới hạn số lượng bệnh nhân Nhật ghép tạng qua Mỹ. Cả những bệnh nhân Mỹ đang chờ đợi kia cũng đành chấp nhận khi nghe nói phía Nhật Bản đã chi trả một khoản tiền lớn như thế. Nói tóm lại, sức mạnh đồng tiền cũng là thực tế.”

Quan sát gương mặt không hề thay đổi biểu cảm của Shinshou Fusako khi nói những lời đó, Kadowaki cảm nhận sâu sắc vì sao Matsumoto Keiko nói chị ta kỳ dị. Lúc nghe nói muốn về văn phòng, anh chỉ cho rằng cô ta muốn biết thêm về nội dung hoạt động nhưng có vẻ mục tiêu không nằm ở đó. Từ lúc vào, vai trò hội thoại trong nhóm Kadowaki đã xoay vòng.

“Vậy thì, ý chị là sao?” Matsumoto Keiko nói với giọng ra vẻ khó chịu. “Không nhất thiết phải sang đó ghép tạng, hoạt động gây quỹ cũng có điểm khiên cưỡng?”

Shinshou Fusako thu ánh mắt lại suy nghĩ một lúc, “Vâng,” cô ta nói. “Đúng thế. Quả thật tôi cũng thấy kỳ lạ.”

“Nếu thế thì chị rút ra cũng được. Tự chị muốn giúp đỡ rồi đi theo hoạt động của bên này đấy chứ, chị có ý gì?” Matsumoto Keiko bắt đầu khẩu chiến, đôi mắt vẫn lên.

“Nào, nào”, Kadowaki cố xoa dịu tình hình, rồi xoay sang Shinshou Fusako. “Tôi biết có những tranh cãi xung quanh việc cấy ghép nội tạng kiểu này. Nhưng chúng tôi không phải chính trị gia, cũng chẳng có vai trò gì liên quan. Vì đó là cách duy nhất để cứu con của bạn mình, chỉ cần không sai

luật thì đây là con đường duy nhất của chúng tôi, bất chấp ai nói kỳ lạ cũng mặc.”

Nghe anh nói thế, Shinshou Fusako thoáng nở một nụ cười hiếm có.

“Tôi nói kỳ lạ không có ý chỉ hoạt động của anh chị. Tôi chỉ thấy kỳ lạ với tình cảnh các anh chị bị đặt vào mà thôi.”

Vẫn không hiểu cô ta thực ra có ý gì, Kadowaki cũng giả bộ gật gù.

“Như đã nói lúc nãy, Nhật Bản cũng đồng ý với Hiệp ước Istanbul. Xuôi theo đó, cấy ghép tạng cần phải tự cung tự cấp hóa, nghĩa là phải định hướng tiến hành trong phạm vi mỗi nước. Luật ghép tạng sửa đổi năm 2009 cũng vì lẽ đó. Theo như sửa đổi ấy, trường hợp những bệnh nhân đã bị chết não không có khả năng đưa ra ý kiến chính thức của mình có thể tiến hành hiến tạng nếu gia đình họ chấp thuận. Chưa kể, ngày trước luật cấm trẻ dưới 15 tuổi hiến tạng giờ cũng được cho phép nếu có sự đồng ý của bố mẹ. Nhưng kể cả sau khi đã sửa đổi, hiến tạng trẻ em vẫn hầu như vẫn chưa có. Không phải vì không có những trẻ bị chết não. Là do bố mẹ từ chối. Dẫn đến hậu quả là những đứa trẻ như Yukino không thể cấy ghép nội tạng trong nước mà chỉ còn cách đi sang Mỹ. Mà nếu có thể đăng ký phẫu thuật trong nước thì bảo hiểm cũng chỉ có thể đỡ cho vài chục triệu, vẫn phải tiêu tốn đến hơn hai trăm triệu yên. Tôi chỉ muốn nói là tình cảnh này kỳ lạ quá.”

Nhìn gương mặt Shinshou Fusako nói chuyện như vậy, Kadowaki nhận định được cô ta muốn tham gia hoạt động lấy tư tưởng cải thiện vấn đề này làm chủ chốt. Cô ta đang đặt ra câu hỏi với tình trạng cấy ghép nội tạng hiện nay tại Nhật Bản.

Kadowaki thở hắt, khẽ xua tay.

“Có thể nói là kỳ lạ. Nhưng ta cũng nên hiểu cho tâm lý những bậc cha mẹ đã từ chối việc hiến tạng. Tôi chưa kết hôn chưa có con nhưng nghĩ đến chuyện rạch nát thân thể bọn trẻ lấy nội tạng ra cũng thấy thương lắm rồi.”

“Không hề rạch nát đâu. Sau khi lấy nội tạng ra, bác sĩ sẽ khâu lại丹田 hoàng, trả thi thể sạch đẹp về cho gia đình cơ mà.”

“Ừm, có thể vấn đề nằm ở đó,” Kadowaki khoanh tay gập gù.

“Tôi có đưa con trai lên mười,” Matsumoto Keiko nói. “Ta không thể dám chắc sẽ không có chuyện như vậy xảy đến. Một khi đã không thể cứu chữa nổi thì đăng nào cũng được. Nếu ai đó nói có thể hiến trái tim để cứu được một đứa trẻ thì tôi nghĩ mình có thể chấp nhận.”

“Chuyện đơn giản thế thôi sao?” Kadowaki nhìn một lượt gương mặt hai người phụ nữ.

“Thì ta không thể dám chắc sẽ không có chuyện như vậy xảy đến mà. Nếu bị tai nạn, đầu với mặt hỏng cả rồi, người ta nói là sẽ không cứu chữa nổi nữa, cậu vẫn không có ý định hiến tạng của chúng đi hay sao?”

“Nếu đã rơi vào tình trạng đó,” Shinshou Fusako nói tiếp với giọng lạnh lùng, “lúc đưa đến bệnh viện, tỷ lệ tim còn đập thấp lắm.”

“VẬY, ta phải hình dung ra hoàn cảnh thế nào đây,” Matsumoto Keiko bắt đầu châm chích.

“VÍ NHƯ,” Shinshou Fusako nói, “tai nạn đuối nước chẳng hạn?”

“Tai nạn đuối nước?”

“Ca hiến tạng đầu tiên của Nhật Bản là cậu bé bị chết vì đuối nước. Nếu con trai cô Matsumoto cũng bị chết đuối, rơi vào tình trạng hôn mê như vậy. Người ta sẽ bắt đầu cho cháu nó thở bằng máy thở nhân tạo, gắn tỉ tử máy móc lên người nó. Nhưng không có vết thương ngoài da đáng kể nào. Mắt nó chỉ mãi nhắm và rơi vào tình trạng ngủ say. Bác sĩ nói thằng bé đã bị chết não, nếu quý vị chấp thuận hiến tạng chúng tôi sẽ tiến hành thẩm định chết não. Tình cảnh như thế thì sao?”, Shinshou Fusako nói rành mạch như thể đã từng trải qua chuyện như thế.

Matsumoto Keiko chống cằm trước máy tính.

“Biết sao đây... nếu không tiến hành thẩm định thì sao?”

“Cứ thế thôi. Nếu đã chết não, họ cũng sẽ ngừng trợ tim, để bệnh nhân đợi cái chết bình thường.”

“Tiến hành thẩm định cũng sẽ có trường hợp không phải là chết não đúng không?”

“Đương nhiên. Đó là cuộc kiểm tra xác nhận điều này mà. Nếu nắm được không phải là chết não, họ sẽ ngừng thẩm định ngay lập tức. Thẩm định được tiến hành hai lần, nếu lần thứ hai cũng xác định là chết não thì chính thức báo tử vong. Nếu thế, ta có tiến hành cấy ghép tạng cũng không thay đổi điều gì. Người đã tử vong không còn có thể điều trị được nữa.”

Matsumoto Keiko lắc đầu thật mạnh. Đôi mắt nhìn lên trần. Như thể đang tưởng tượng con trai mình trong tình cảnh đó.

“Khó thật đấy,” cô ấy lầm bầm. “Nếu vẫn còn hi vọng cứu được, chắc tôi chẳng thể suy nghĩ đến chuyện hiến tạng đâu.”

“Bác sĩ sẽ không nói những điều như vậy nếu còn hi vọng. Một khi họ đã nói đến thẩm định não chết tức là họ không còn nghĩ ra được cách chữa trị khả quan nào rồi, chỉ còn nước chờ chết thôi.” Giọng nói của Shinshou Fusako mang một sức dội hiểm thấy.

“Nhưng nếu không có bất cứ vết thương đặc biệt nào bên ngoài, trông như đang ngủ, tôi không dám nghĩ đến chuyện rút bình thở. Chắc đây cũng là tâm lý chung của bậc làm cha mẹ thôi.”

Ngồi nghe bên cạnh, Kadowaki cũng gật gù. Anh hiểu cảm xúc của cô.

“Vậy thì,” Shinshou Fusako lên tiếng. Nhìn gương mặt đó, Kadowaki giật mình. Một cảm giác lạnh lùng chưa từng thấy vẫn vương nơi đó. Như thể đã bỏ đi cái mặt nạ vô cảm để đeo vào một vẻ mặt khác triệt tiêu mọi loại cảm xúc đến trần trụi.

Cô ta tiếp tục, “Giả sử, nếu không rút hơi thở của đứa trẻ ngay thì sẽ thành thế nào?”

“Không rút ngay?” Matsumoto Keiko hỏi.

“Lúc này, tôi có nói nếu không chấp nhận chết não thì sẽ để bệnh nhân chết bình thường nhưng ta không thể biết được sẽ kéo dài bao lâu. Nếu là trẻ con,

có thể mất một thời gian dài. Có những ca kéo dài vài tháng, thậm chí vài năm,” nói thế rồi Shinshou Fusako lắc đầu. “Nên nói là được cho sống thì hơn. Bởi bản thân bệnh nhân đâu còn ý thức nữa. Nhưng nếu con cô rơi vào tình trạng như vậy, cô sẽ làm gì?”

Matsumoto Keiko nhìn Kadowaki với vẻ mặt ngạc nhiên tột độ. Như thế cô ấy muốn hỏi người đàn bà này sao lại có thể lôi ra những lý luận kiểu đó.

“Nếu là thế, nếu thế... chà, chắc tôi chỉ biết ứng xử tùy theo tình huống thôi,” cô khó nhọc đáp lời.

Shinshou Fusako nhìn đăm đăm vào cô.

“Không còn ý thức, đương nhiên cũng không có khả năng giao tiếp. Cô muốn mãi chăm lo cho một đứa trẻ phải duy trì sinh mạng bằng máy móc không? Vừa tốn rất nhiều tiền bạc, không chỉ khổ cho mình mà còn phiền cho nhiều người khác. Điều đó có thể mang lại hạnh phúc cho ai đây. Cô không nghĩ đấy chỉ là để bố mẹ chúng thỏa mãn cái tôi thôi hay sao?”

Matsumoto Keiko nhắm mắt, khép mắt lại, tay phải gãi gãi má. Sau một khoảng dài lặng im. “Xin lỗi,” cô nói. “Xin lỗi nhé nhưng tôi chưa nghĩ sâu xa được đến thế. Cũng không muốn tưởng tượng đến một lúc nào con trai mình sẽ thành ra như thế. Vậy nên, đúng là không vào trong hoàn cảnh thực thì không thể hiểu được. Có lẽ với chị Shinshou, đây chỉ là câu trả lời của một người phụ nữ ngu ngốc.”

“Ngu ngốc ư, chuyện đó...” đôi mắt Shinshou Fusako ngấn nước, cô ta bỗng trở nên bối rối. Lần đầu tiên cô ta mất bình tĩnh đến vậy. “Xin lỗi. Chính tôi cũng đã nói quá.”

“Chị Shinshou,” Kadowaki lên tiếng. “Có khi nào chị muốn làm điều gì đó liên quan đến việc cấy ghép nội tạng nên mới tham gia hoạt động cùng chúng tôi? Nếu là như thế, chị cứ thành thật nói. Có thể những điều chị mong mỏi rất tuyệt vời nhưng phía chúng tôi đã xác định tránh mọi tư tưởng mang tính chính trị.”

Sau khi Shinshou Fusako lần bầm trong miệng từ “tư tưởng mang tính chính trị”, cô ta lắc đầu.

“Không phải. Tôi không có ý đó. Tôi chỉ muốn nghe ý kiến của hai người mà thôi. Chỉ là, anh chị không thấy lạ sao? Tôi hiểu tâm lý của bậc làm cha mẹ khi không muốn công nhận con mình đã chết và ngần ngại trước việc hiến tạng. Nhưng một số quốc gia khác, khi người ta đã xác nhận là chết não họ sẽ dừng mọi trị liệu. Phụ huynh ở nơi đó tìm rằng linh hồn của những đứa con mình sẽ lại được sinh ra trong một hình hài khác. Họ muốn thể xác con cái họ có thể giúp ích phần nào cho những đứa trẻ đang chịu khổ sở, chờ mong nội tạng khỏe mạnh. Từ những tư tưởng này, chúng ta mới có những người hiến tạng đáng quý ấy. Vậy mà, những nội tạng đó lại bị những bệnh nhân từ Nhật Bản tới, đánh cướp bằng một khoản tiền khổng lồ. Có lẽ nhờ đó, một sinh mạng trẻ con của Nhật Bản được cứu sống. Nhưng thay vào đó, một đứa trẻ bản xứ lại mất đi một cơ hội được cứu. Ta phải chịu chỉ trích từ quốc tế là đương nhiên. Anh chị không cho rằng Nhật Bản... những bậc cha mẹ người Nhật cũng phải cấp tiến hơn sao? Theo tiêu chuẩn hiện tại, chưa từng có bệnh nhân chết não nào trên toàn thế giới phục hồi được ý thức. Kéo dài tình trạng chết não vốn không có nghĩa lý gì. Số tiền phải đổ vào cực kỳ lớn chỉ để duy trì sự tồn tại mà thôi... Đó là cái tôi của bố mẹ, cái tôi của người Nhật. Nếu mọi người nhận thức được điều này, những trường hợp đáng thương như bé Yukino cũng sẽ giảm đi rất nhiều.”

Những lời đó như có lực hút khiến Kadowaki quên luôn cả tách cà phê, cứ nhìn đắm đắm vào miệng Shinshou Fusako. Một mặt anh thấy sốc khi con người này có thể trơn tru nói ra những điều như thế và những điều cô ta nói đang cho mình tầm nhìn để cải tiến hoạt động của chính họ. Nguyên nhân chính là do cái tôi Nhật Bản sao?

“Xin lỗi,” cô ta cúi đầu. “Một mình tôi cứ nói dài nói mãi... Đây chắc cũng không phải vấn đề gì lớn với hai người. Tôi không nói đến chuyện cứu Yukino, tôi chỉ mong sao có thể cứu giúp những đứa trẻ khác cần cấy ghép nội tạng, không cần phải đi nước ngoài.”

Kadowaki thở ra một hơi thật lớn, anh gãi gãi đầu.

“Đúng là suy nghĩ của chị khác hoàn toàn hoạt động của chúng tôi. Từ giờ trở đi, có lẽ chúng tôi sẽ ủng hộ cả việc gia tăng số lượng hiến tạng nữa.”

“Nhưng những lời nói đó cũng không cứu được Yukino,” Matsumoto Keiko nói vậy rồi nhìn Shinshou. “Chị có cho rằng chúng tôi chỉ xem trọng người quen, tôi cũng chẳng cãi.”

Shinshou Fusako vẫn cứ nhìn xuống, rồi chậm rãi lắc đầu.

“Tôi hiểu rõ tâm trạng của mọi người. Nếu đứng trên lập trường đó, chắc tôi cũng sẽ nghĩ vậy. Chính vì lẽ đó, tôi mới mong có thể giúp đỡ gì cho mọi người.”

Không khí có chút gì chùng xuống. Ba người cùng nhăm ví cà phê.

“Chị Shinshou,” Matsumoto Keiko nói.

“Có khi nào, chị cũng có người quen nào đó đợi cấy ghép nội tạng. Nhưng rồi không có nguồn cung và đã xảy ra chuyện đáng buồn gì chẳng...?”

Shinshou Fusako đặt cái tách xuống, mím môi.

“Không hẳn, tôi chỉ thấy thương thôi... Nhìn tình cảnh của bao nhiêu bậc làm cha mẹ như thế, tôi thấy ngực mình nhói đau.”

Đây có lẽ là lời nói dối, Kadowaki cảm thấy điều đó. Hẳn là cô ta cũng đang ôm trong lòng nỗi đau riêng. Điều đó đã khiến trái tim không thể bình yên.

Anh chợt nhớ ra điều gì.

“Chị Shinshou, chị có muốn đi thăm cháu không?” Những lời của Kadowaki khiến Shinshou Fusako giật mình đảo mắt. Anh nói tiếp, “Đi thăm bé Yukino. Thật ra, khoản tiền quyên góp cũng sắp sửa đủ để trả khoản tiền đặt cọc cho bệnh viện ở Mỹ rồi. Tôi muốn báo cho gia đình chuyện này, cũng có ý thăm hỏi tình hình Yukino. Chị thấy sao, ta cùng đi nhé?”

“Tôi cũng đi được sao? Tôi chỉ là người ngoài thôi mà.”

“Chị không phải người ngoài,” Kadowaki nói. “Nghe chuyện của chị, tôi cảm thấy có chút ngượng ngùng. Tầm nhìn của chúng tôi còn thấp kém quá. Vậy nên, tôi cũng muốn chị đem chuyện này nói với vợ chồng Etou.”

Shinshou Fusako nhìn xuống, ngẫm nghĩ một lúc lâu. Kadowaki cũng không tưởng tượng được trong đầu cô ta đang vướng với những suy nghĩ thế nào nhưng đây chắc chắn là những ý nghĩ nghiêm túc.

“Nếu được, tôi cũng muốn đi thăm cháu.”

“Vậy ta quyết ngày thôi,” Kadowaki rút điện thoại ra.

5.

Hôm thứ Bảy sau ngày Shinshou Fusako đến văn phòng “quỹ hỗ trợ”, Kadowaki đưa cô ta đến bệnh viện nơi có bé Etou Yukino đang điều trị. Trên đường đi, cô ta nói, “Tôi có mua mấy thứ này tới nhưng không biết có ổn không?” rồi lôi từ trong túi giấy ra một hộp bánh. Bên trong là bánh su kem.

“Đừng để bé Yukino nhìn thấy thì không có vấn đề gì”, Kadowaki nói. “Hình như bên đó nghiêm khắc với chế độ nước và đường trong khẩu phần ăn lắm. Lúc nào cũng chỉ cho ăn toàn những thứ vô vị, chắc con bé cũng ảm ức lắm.”

“Vậy sao? Thật đáng thương... Vậy thì, không nên để con bé thấy thêm nhỉ?”

“Khi về, đưa mẹ con bé sau, tránh nó nhìn thấy là được.”

“Tôi sẽ làm thế. Đáng ra không nên mua mấy thứ này,” có vẻ Shinshou Fusako thực sự thấy ân hận. “Nhưng mà, cái này chắc được nhỉ,” cô ta cho lại hộp bánh vào trong túi giấy, tiếp đó lôi ra một con thỏ bông.

“Chắc cái đó thì không có vấn đề gì đâu,” Kadowaki nheo mắt. “Nhưng, sao chị lại chọn thờ?”

“Trên website của quỹ ủng hộ có trang cập nhật tình hình của Yukino còn gì. Mọi người có đăng cả một số tranh nữa, con bé hay vẽ thờ nên tôi nghĩ chắc nó thích.”

“À, ra thế.”

Đúng là mắt người làm nghề giáo có khác, Kadowaki thấy an tâm.

Phòng bệnh của bé Etou Yukino là phòng đôi. Nhưng một bệnh nhân đã xuất viện từ tuần trước nên hiện tại có thể sử dụng thoải mái.

Anh gõ cửa thì nghe tiếng phụ nữ mời họ vào. Kadowaki mở cửa ra. Bên cạnh chiếc giường bệnh nhi, Etou đứng đấy, mặc áo phông polo. Yukari ngồi phía đối diện, cô mặc áo phông và quần jeans.

“A, chào,” anh nói với hai người kia rồi nhìn sang cô bé Yukino trên giường. “Chào cháu.”

Bé Yukino mặc bộ đồ ngủ màu xanh, ngồi dựa vào một cái gối lớn đệm sau lưng. Cái cằm nhỏ bé và khuôn miệng khẽ động, tạo ra một âm thanh lờ lờ nhỏ. Chắc cô bé đang chào lại mọi người.

“Tình hình sao rồi?”, Kadowaki hỏi Etou.

“Ừ, vẫn thế thôi. Hôm trước, con bé cũng có hơi dính cảm một chút,” Etou nói vậy rồi nhìn sang vợ.

“Cảm à? Thế thì không ổn đâu. Thế con bé đã khỏi hẳn chưa?” Anh hỏi Yukari.

Cô ấy cười, gật đầu.

“Con bé hơi bị sốt một chút, em cũng lo lắng nhưng giờ thì ổn cả rồi. Cảm ơn anh nhé.”

“Thế thì tốt. Mọi người đều đang dốc sức hỗ trợ, nhớ cẩn thận đấy”, câu này là dành cho Yukino. Nhưng cô nhóc mới lên bốn thôi, một ông chú không

thân quen tỏ ra thân thiện như thế cũng khiến bé lo lắng.

Kadowaki quay lại phía sau lưng.

“Anh có nói chuyện với Etou qua điện thoại rồi, hôm nay anh muốn giới thiệu với gia đình một người nên đưa chị ấy đến đây. Chị Shinshou đây đã có lòng tham gia hoạt động quyên góp cùng chúng ta.”

Shinshou Fusako bước lên, cúi đầu chào, “Tôi là Shinshou. Mong được mọi người giúp đỡ cho.”

Yukari cũng đứng dậy, cô cúi đầu chào lại, “Cảm ơn chị đã giúp đỡ.”

“Cô cứ ngồi đi. Chăm bệnh cho cháu chắc vất vả lắm.”

“Không, nào có thể...” Yukari xua tay.

“Thật ra thì,” Shinshou Fusako lấy từ trong túi giấy ra con thỏ bông lúc nãy, “tôi có mang chút quà đến cho bé Yukino.”

Gương mặt Yukari rạng rỡ hẳn lên, cô đưa hai tay lên ngực.

“Chà, bé thỏ kìa. Hay quá, Yukino ơi.”

Shinshou Fusako lại bên giường, giơ con thỏ ra trước mặt Yukino. Với gương mặt lẫn lộn giữa cảm xúc ngạc nhiên xen ngần ngại, Yukino nhìn mẹ. Như thế cô bé đang phân vân không rõ có thể nhận hay không.

“Nhận đi con. Khi nhận quà ta phải nói thế nào?”

Khuôn miệng Yukino khẽ mấp má. Lần này, câu cảm ơn nghe rõ ràng hơn hẳn. Vừa chạm tay vào con thỏ, cô bé lập tức ôm siết lấy nó. Gương mặt trắng nhợt nở ra nụ cười.

Trên người cô bé có gắn thứ dây gì đó. Đó là máy trợ tim dành cho trẻ nhỏ. Dây dẫn đó nối với một máy kích tim đặt cạnh giường và một cái ống nhỏ.

Trái tim nhân tạo có loại cấy vào trong và loại thiết bị ngoài cơ thể. Nhưng máy trợ tim dành cho trẻ con thì chỉ có loại ngoài thể mà thôi. Cơ thể quá nhỏ nên không có chỗ để cấy máy vào.

Gần đây, Nhật Bản mới cho phép sử dụng máy trợ tim nhân tạo dành cho trẻ nhỏ. Trước đó, họ vẫn dùng loại dành cho người lớn nhưng loại này dễ xảy ra nguy cơ vỡ mạch máu nên loại máy dành cho bệnh nhi mới được chấp thuận.

Máy trợ tim dành cho trẻ nhỏ không đồng nghĩa với tỷ lệ tổn thương huyết mạch bằng không, chỉ duy trì cho đến lúc có thể nhận được nội tạng cấy ghép, nếu sử dụng quá lâu sẽ dẫn đến nguy cơ nhồi máu não.

Kadowaki nhìn sợi dây nho nhỏ nối với cơ thể Yukino và trộm nghĩ chẳng còn đường lui nữa rồi.

“Cô Shinshou đây,” anh nói với Etou, “có ý kiến của riêng mình về tình trạng cấy ghép nội tạng hiện nay của Nhật Bản.”

“Hơ,” Etou nhìn cô ta với một ánh mắt khác.

“Ý kiến à, cũng đâu đến mức,” Shinshou Fusako hơi cụp mắt xuống rồi ngẩng đầu lên một lần nữa. “Nhưng nếu so với các quốc gia Âu Mỹ, tôi cảm giác chúng ta đã chậm trễ quá lâu rồi. Thế nên, anh chị Etou mới phải khổ sở thế này, đó là ý kiến của riêng rồi.”

“Ý chị là do số lượng hiến tạng quá ít?”

Shinshou Fusako gật đầu trước câu hỏi của Yukari.

“Đúng vậy. Dẫu có sửa đổi Luật cấy ghép nội tạng nhưng tình hình vẫn không hề khả quan hơn. Chính phủ cũng chẳng có một biện pháp tích cực nào. Nếu cứ thế này, sẽ lại có nhiều đứa trẻ rơi vào tình trạng như Yukino. Tôi cũng không biết liệu có thể làm gì trước tình hình này.”

“Chúng tôi cũng thấy khổ sở vì điều này,” Etou nói. “Khi bác sĩ nói chỉ có thể ghép tạng để cứu Yukino, tôi đã rất sốc. Nhưng tôi thấy còn vô vọng hơn khi họ báo với tôi rằng tỷ lệ ghép tạng ngay tại đất nước này là gần như bằng không.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Chính vì thế, tôi mới nói đất nước này đã quá chậm trễ.”

“Nhưng mà,” Yukari lẩm bẩm.

“Em có thể hiểu tâm lý của những bậc cha mẹ không muốn hiến tạng của con cái mình. Nếu Yukino không bị căn bệnh quái ác này mà gặp phải tai nạn chết não, rồi họ hỏi em có hiến tạng con không, em hẳn cũng sẽ băn khoăn lắm.”

Có vẻ như cũng cùng tâm trạng với vợ, Etou lặng lẽ gật đầu.

“Thế mới nói luật mới không được ở chỗ đó,” Shinshou Fusako chốt lại một câu. “Giờ, ta đang nói đến chuyện chết não đúng không? Điều liên quan mật thiết là một khi không đồng ý hiến tạng, ta sẽ không biết được người đó chết não hay không vì họ sẽ không tiến hành thẩm định. Do không tiến hành thẩm định, các bác sĩ chỉ dùng từ ‘có lẽ’. Có lẽ là chết não, thế thôi. Nhưng cách nói này không thể khiến cho cha mẹ đưa trẻ ra quyết định được. Trái tim chúng vẫn đập, sắc mặt vẫn còn tốt. Chẳng có bậc cha mẹ nào muốn công nhận con cái mình đã chết. Chính vì vậy, ta cần phải cải cách luật pháp. Nếu đã xác định bệnh nhân có tỷ lệ chết não cao thì phải nhanh chóng thẩm định. Một khi đã xác định là chết não tức là tử vong, lập tức ngừng mọi chữa trị. Nếu có nguyện vọng hiến tạng thì sẽ duy trì sinh mạng, như thế có phải tốt không. Bố mẹ chúng cũng có thể từ bỏ. Số lượng người hiến tạng cũng sẽ tăng.”

Sau khi hung hờn nói ra một tràng, cô ta hỏi vợ chồng Etou, “Anh chị có nghĩ vậy không?”

Yukari nhìn chồng rồi gật đầu.

“Vấn đề này khó đây. Nếu có thể làm như những gì ta nói thì tốt, nhưng quy định như thế cũng có lý do của nó...”

“Do chính trị gia và những người có quyền hạn không muốn chịu trách nhiệm thôi. Họ không có dũng khí để quyết định chết não đã phải là chết chưa, tư tưởng thỏa hiệp dẫn đến bộ luật hiện tại. Họ cũng không nghĩ được rằng vì nó bao người đã phải chịu khổ thế nào.” Shinshou Fusako nhìn nghiêng nghiêng xuống dưới rồi mới lấy hơi nói tiếp, “Anh chị biết những đứa trẻ chết não trường kỳ chứ?”

Vợ chồng Etou có vẻ bàng hoàng đến im lặng. Do cụm từ còn lạ lẫm với họ chẳng.

“Khi bác sĩ nói có lẽ con anh chị bị chết não, những bậc cha mẹ không muốn chấp nhận điều đó sẽ lựa chọn mãi chăm sóc cho đứa trẻ dẫu không có cơ hội phục hồi. Các anh chị nghĩ sao về chuyện này? Có thấy phí hoài không?”

Yukari nhăn mày, rồi khó nhọc đáp, “Em hiểu... cảm giác của họ.”

“Nhưng nếu hiến tạng của đứa trẻ đó, ta có thể cứu giúp được cho ai đó thì sao?”

“Điều đó thì thật là...”

“Chị Shinshou,” Etou nói. “Mong chị đừng hiểu lầm chúng tôi không hề mong sẽ có đứa trẻ nào bị chết não đâu. Tôi cũng đã bàn với vợ mình rồi. Tuy quyết định gom tiền và cấy tạng ở nước ngoài nhưng chúng tôi đã từ bỏ hi vọng kiếm được người hiến tạng rồi nên chị đừng nói ra những lời như thế. Có người hiến tạng cũng đồng nghĩa với chuyện một đứa trẻ qua đời ở đâu đó, hẳn sẽ có nhiều người phải đau khổ. Chúng tôi nghĩ phẫu thuật ghép tạng xuất phát từ thiện ý nên không có ý mong chờ hay hi vọng quá nhiều. Chúng tôi cũng không có bất cứ khó chịu gì với những người không chấp nhận chuyện chết não, cố gắng tiếp tục chăm sóc con cái của họ. Bởi vì, đứa trẻ vẫn còn sống đối với những bậc cha mẹ đó còn gì. Nếu đã vậy, đó chẳng phải là một sinh mệnh cần phải trân trọng hay sao? Quan điểm của tôi là thế đấy.”

Những lời nói của một ông bố đang mong mỏi được cấy ghép tạng cho con không rõ sẽ có ảnh hưởng thế nào trong lòng Shinshou Fusako. Chỉ có đôi tròng đen cứ mãi đưa qua đưa lại sau cặp mắt kính như đã tố cáo trái tim cô ta.

“Tôi hiểu rồi,” cô ta nói. “Anh chị đã giúp tôi tham khảo được nhiều điều. Tôi thực lòng cầu mong con gái anh chị sẽ sớm hồi phục,” rồi lịch sự cúi đầu.

“Cảm ơn chị”, Etou đáp lại.

Sau khi tiễn Shinshou Fusako, Kadowaki cùng Etou đi uống. Yukari đã bảo hai người cứ đi vì lâu lắm mới có thể thành thói.

Họ vào một quán cơm quen thuộc. Đầu tiên là gọi bia chúc mừng thành quả của đợt gây quỹ.

“Người đó cũng lạ thật,” Etou dùng mu bàn tay quét lớp bột còn sót trên miệng rồi nói.

“Ý mà là chị Shinshou đó?”

“Ừ. Tự nhiên bị hỏi những chuyện đó, tao thấy cũng ngạc nhiên.”

“Giá mà tao không giới thiệu chị ta.”

Etou cười đau khổ, lắc đầu.

“Không đâu. Nếu không có những người như vậy, thế giới này chẳng thể thay đổi đâu. Những kẻ như chúng ta mãi mê lo lắng những vấn đề trước mắt, chẳng có thời gian mà nghĩ đến những chuyện như pháp luật.”

“Đúng là vậy, kiến thức của người này đúng là rất cao. Tao cũng thấy áp lực.”

“Chị ta thực sự là ai vậy?”

“Hình như là giáo viên. Tao cho rằng chị ta cũng có hoạt động gì đó liên quan đến vấn đề cấy ghép nội tạng nhưng không rõ chi tiết. Nhưng chị ta thực sự có thể trở thành một nguồn lực đấu tranh lớn cho chúng ta. Chỉ tham gia vào ngày Chủ nhật thôi nhưng rất nhiệt tình.”

“Thế thì đáng cảm ơn quá. Nhờ những người như vậy, giấc mơ không tưởng lại đang dần thành hiện thực. 260 triệu yên, hồi đầu tao đã nghĩ đó là con số trên trời đấy...”

“Với tình hình hiện tại, chắc sẽ được. Ta chỉ cần cố thêm chút nữa thôi.”

Etou đặt cốc bia xuống, để hai tay lên bàn với vẻ mặt nghiêm túc.

“Dẫu sao thì cũng là nhờ mày. Nếu mày không trở thành đại diện của ‘quỹ ủng hộ’ thì ta không có giờ phút này. Tao thật lòng cảm ơn mày.”

Kadowaki nhăn mặt, đập bàn.

“Thôi nào. Ai lại cúi đầu ở chỗ này. Với lại, chưa kết thúc đâu. Ta còn chưa bắt đầu cơ mà. Khi nào Yukino bình yên phẫu thuật rồi khỏe mạnh quay trở về mày cảm ơn tao cũng được. Lần đó, đừng có vào quán ăn rẻ tiền này, ta phải đánh chén ở nhà hàng cao cấp.”

Etou điềm lại vẽ mặt, tay cầm lấy chai bia, “À, đó là điều đương nhiên,” rồi rót vào cốc của Kadowaki.

Sau đó, hai người quay lại đề tài bóng chày lâu không đề cập tới. Có vẻ tâm lý cũng đã được giải tỏa ít nhiều, Etou trở về làm kẻ nói lảm nhảm xưa. “Nhanh nhanh kết hôn đi,” cậu ta dồn ép Kadowaki. “Kết hôn rồi làm thằng cu, dạy nó bóng chày nữa. Bọn tao không có ý làm đứa thứ hai. Chỉ còn trông chờ vào mày thôi,” cậu ta nói thế rồi chỉ thẳng vào mặt Kadowaki.

“Trời ạ, tao lấy vợ cho vừa lòng mày thôi ăy hả?”

“Đúng rồi. Nếu oắt đó trở thành tuyển thủ bóng chày, tao sẽ gả Yukino luôn.”

“Ăy, nghe cũng không tệ nhỉ?”

“Thấy chưa? Nhanh kết hôn đi. Với lại, đến tuổi này mà còn độc thân thì...”, nửa chừng Etou chột nghiêm mặt. Cậu ta lôi điện thoại từ túi quần. Có vẻ như có cuộc gọi đến.

“Tao xin lỗi tí nhé,” nói thế với Kadowaki rồi Etou áp điện thoại vào tai, đứng dậy. Có lẽ những người xung quanh quá ồn ào. Cậu ta bước ra khỏi quán.

Kadowaki chột nhớ ra một chuyện, anh lôi cái phong bì từ bên trong áo ra. Khi trở về, Shinshou Fusako đã trao nó cho anh. Lúc đó, cô ta nói:

“Tôi có kế cho người quen về ‘quỹ ủng hộ’ của các anh, mọi người đã ủng hộ đấy. Tôi gom lại thành một khoản kha khá rồi ra ngân hàng đổi tiền.

Mong hãy nhận cho.”

Phong bì này khá nặng. Bắt gặp ánh mắt vợ chồng Etou nên anh tránh không xác nhận số lượng nhưng đây hẳn phải là một khoản lớn.

Kadowaki ngó thử bên trong phong bì. Đó là một tập tiền mười nghìn yên. Tiền mới vẫn còn buộc thành tập. Nghĩa là phải đến một triệu yên. Phải gom từ bao nhiêu người mới được số tiền như vậy nhỉ?

Anh chợt muốn hỏi câu hỏi y như Etou lúc nãy. Cô ta là người như thế nào vậy...

Etou đã quay lại. Anh cất lại phong bì rồi nhìn cậu ta, Kadowaki có một dự cảm xấu. Gương mặt của bạn anh đã tái xanh, dáng vẻ vừa nãy hoàn toàn biến mất.

“Sao thế?” Kadowaki hỏi.

Etou rút tờ mười nghìn yên ra khỏi ví, đặt lên bàn.

“Xin lỗi nhé, thanh toán giùm tao. Tao phải đến bệnh viện ngay.”

“Có chuyện gì thế?”

“... Yukino đột nhiên kêu đau đầu, sau đó, hình như nó bắt đầu lên cơn co giật. Người ta đã chuyển nó vào phòng cấp cứu rồi,” giọng cậu ta khan đi hẳn.

Kadowaki giật lấy tờ mười nghìn yên trên bàn, dúm vào ngực Etou...

“Không cần tiền đâu. Đi nhanh lên.”

Etou nhận lại tiền, nói xin lỗi rồi vội chạy đi. Nhìn dáng lưng đó đi khuất, Kadowaki bắt đầu đứng dậy lấy hóa đơn đi thanh toán.

6.

Lễ giải tán “Quỹ ủng hộ Yukino” diễn ra tại hội quán công dân của quận. Gọi là lễ cho sang chứ thực ra cũng chẳng có gì. Etou nói muốn nói lời cảm ơn với những người đã hỗ trợ trước giờ, những thành viên “Quỹ hỗ trợ” liên hệ với những người từng ủng hộ để họp lại với nhau mà thôi.

Ngày hôm ấy, tình trạng của Yukino đột ngột chuyển biến xấu, con bé nhanh chóng rơi vào tình trạng hôn mê, khoảng bốn ngày sau đó thì qua đời. Nguyên nhân chính là do nhồi máu não. Là tác động của máy chạy tim nhân tạo lên mạch máu. Nguy cơ đã trở thành hiện thực.

Kadowaki vừa động viên gia đình Etou trong cơn đau buồn vừa lo toan cho cả lễ cầu siêu đêm và lễ tang. Họ tổ chức khá tiết kiệm do Etou nói dùng tiền vào những việc như thế này là thất lễ với những người đã đóng góp tiền ủng hộ.

Lễ giải tán diễn ra sau khi Yukino mất bảy ngày.

Đầu tiên, Kadowaki đứng ra giới thiệu. Trước mặt khoảng một trăm người, anh có lời chia buồn về sự ra đi của bé Etou Yukino, cả những lời cảm ơn với những người đã ủng hộ họ. Tuy lồng ngực trống rỗng với nỗi đau buồn nhưng khi cúi đầu trước tràng pháo tay của mọi người, anh nhận thức rõ ràng hơn về những điều mình có thể làm và đã thực hiện được.

Tiếp đó, vợ chồng Etou đứng lên. Trong bộ vest, Etou cùng vợ mình cúi đầu thật thấp rồi hít vào một hơi và lên tiếng.

“Cảm ơn mọi người đã dành thời gian bận rộn để đến đây hôm nay. Xin thành thật cảm ơn. Tôi muốn nói lời tri ân với quý vị nên mới tổ chức buổi lễ này.” Cố nén cảm xúc, cậu ta nói tiếp. “Để thực hiện cho bằng được mong muốn đưa Yukino ra nước ngoài cấy ghép tim của tôi, Kadowaki đã lập nên ‘quỹ ủng hộ’ này ba tháng trước. Tôi đã rất bất an không rõ mọi chuyện có suôn sẻ hay không nhưng nhờ có sự giúp đỡ của mọi người, chúng ta đã thu được một khoản tiền lớn đến đáng ngạc nhiên. Tôi không ngờ lòng từ tâm

của mọi người chung quanh lại lớn đến thế. Đáng tiếc là sinh mệnh leo lắt như ngọn đèn trước gió của Yukino không còn nữa, nhưng tôi tin trái tim con bé khắc sâu tấm lòng yêu thương của mọi người dành cho nó. Cả đời hai vợ chồng tôi sẽ không quên ân nghĩa này. Tuy chưa rõ có thể làm được gì nhưng chúng tôi thực muốn đền đáp lại ơn này.”

Đâu đó từ đám đông những người tham gia đã có tiếng khóc. Bóng dáng những người phụ nữ lấy khăn tay chấm nước mắt đã xuất hiện.

“Tôi có một điều muốn thông báo,” Etou nói to hơn đôi chút, quét mắt một vòng toàn bộ hội trường, “như quý vị đã biết, nguyên nhân trực tiếp dẫn đến sự ra đi của Yukino là do chứng nhồi máu não. Máy trợ tim gây ra biến chứng machjmaus và làm tắc nghẽn mạch máu não. Điều đó không làm tim ngừng đập ngay, con bé bị chẩn đoán là chết não. Chính vì thế, phía bệnh viện đã xác nhận với chúng tôi về chuyện hiến tạng. Ngoài trái tim, các bộ phận khác vẫn rất khỏe mạnh. Tôi đã bàn với vợ, chúng tôi đã thống nhất là giờ đến lượt con gái mình có thể cứu giúp tính mạng của người khác rồi. Tôi hôm đó, thậm chí định chết não lần đầu đã diễn ra. Tôi và vợ cùng đứng xem. 24 tiếng sau đó, thậm chí định đó diễn ra một lần nữa nhưng kết quả vẫn như vậy. Thời điểm họ xác định chết não cũng là giờ phút tử vong của con gái tôi. Chúng tôi đã hiến phổi, gan và hai quả thận của con bé. Có vẻ như chúng sẽ được tặng cho bốn đứa trẻ. Tôi tin là linh hồn của Yukino vẫn còn tồn tại ở đâu đó nhất định sẽ có một cuộc đời mới hạnh phúc. Cũng nhờ có mọi người, tôi mới có thể ra quyết định này, không có chút băn khoăn nào. Thực sự, thực sự cảm ơn tất cả mọi người.”

Vợ chồng Etou lại một lần nữa cúi đầu thật thấp, tiếng vỗ tay nổi lên rào rào.

Sau khi kết thúc buổi lễ, mọi người lần lượt lên có lời chào hỏi vợ chồng Etou và Kadowaki. Tuy ai ai cũng có vẻ đau buồn nhưng dường như cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Có lẽ là cảm giác thoải mái sau khi kết thúc một cuộc chiến trường kỳ.

Khi dòng người đã ra về, Kadowaki quét mắt khắp lượt hàng ghế, trong lòng có chút thắc mắc. Vẫn còn một người phụ nữ ngồi đó. Anh nhận ra đó là

Shinshou Fusako. Cô ta vẫn cứ gục ở đấy.

Cảm thấy tò mò, Kadowaki lại gần. Có lẽ cô ấy đang cảm thấy không được ổn chẳng.

Nhưng đôi chân anh dừng lại giữa chừng.

Anh nhận ra Shinshou Fusako đang khóc.

Đôi vai cô rung lên, những tiếng nấc nghẹn đầy sâu não. Những giọt nước mắt lã chã rơi ướt cả nơi chân.

Không rõ vì sao, Kadowaki chẳng dám hỏi điều gì.

7.

Trong không gian ngập tràn hương hoa mộc, cô phát hiện thấy một đóa cúc đại mở trong góc nứt nơi hàng rào khi đang tưới cho đám cây cảnh ngoài vườn. Một bông hoa nhỏ màu tím nhạt. Năm nào cũng vậy, hoa luôn nở vào tầm này.

Có tiếng gõ coong coong vào lớp kính trên đầu, Kaoruko ngẩng đầu lên. Bà Chizuko ở phía bên kia ô cửa sổ chỉ về phía cánh cổng.

Cô nhìn thấy Shinshou Fusako trong bộ áo sơ mi trắng và váy màu xanh thẫm đang rảo bước men theo lối nhỏ vào nhà. Cô ta hướng về phía Kaoruko chào.

Kaoruko đứng dậy, bỏ cái mũ chống nắng ra và cúi đầu chào. Lúc cô ra mở cửa hiên, Shinshou Fusako đã đợi sẵn ở đó.

“Chào chị. Hương hoa mộc thật ngọt ngào nhỉ,” người giáo viên trường đặc biệt lúc nào cũng chào hỏi kiểu hạn chế cử động môi như thế.

“Thật ư?” Kaoruko trả lời. “Hôm nay cũng nhờ cô giáo nhé.”

“Tôi cũng thế,” nói rồi Shinshou Fusako bước vào trong nhà.

Bà Chizuko rời khỏi phòng Mizuho, chào hỏi một câu rồi theo lối hành lang đi vào trong nhà. Ikuto vẫn còn ở trường.

Shinshou Fusako lại gần cửa, vẫn gõ lấy lệ như mọi lần. “Mizuho, cô vào nhé.”

Kaoruko cũng đi theo khi chị ta mở cửa và bước vào trong.

Mizuho đã ngồi sẵn trên ghế, mặc áo khoác nỉ màu đỏ, vẫn là kiểu tóc đuôi ngựa quen thuộc. Sau khi chào cô bé như mọi lần, Shinshou Fusako ngồi xuống cái ghế hướng về phía Mizuho. Ghế của Kaoruko chếch sau lưng chị ta. Chiếc ghế cũng được đặt sẵn ở đấy rồi.

“Hương vị thu đã tràn đầy rồi đó. Cô đi bộ từ ngoài ga vào mà chẳng đổ chút mồ hôi nào luôn ấy. Gió cũng rất sáng khoái. Dạo này, Mizuho có ra ngoài không?”

“Dạo gần đây, tôi có cho cháu ra ngoài một lần,” Kaoruko nói. “Còn giới thiệu với một bà cụ, bà ấy còn khen con bé dễ thương nữa.”

“Thế thì tốt quá. Chắc cô bé cũng muốn nói chuyện với bà ấy. Mizuho, chắc lúc đó em vui lắm.”

“Lúc đó, con bé mặc cái váy liền nó thích nên rất vui.”

“Vậy sao. Chắc là hợp với cô bé lắm.”

Vừa ngắm nhìn Mizuho, hai người vừa nói chuyện với nhau. Trước khi buổi học bắt đầu, họ luôn trò chuyện theo kiểu này.

“Nào, cô sẽ lại giới thiệu truyện mới cho em như các tiết học khác nhé,” Shinshou Fusako lấy sách từ trong túi ra. “Câu chuyện hôm nay kể về chú cá hề và chú chim hải yến nhé. Hàng ngày, cá hề đều thấy buồn chán. Cậu muốn đi nhiều nơi nhưng vì lũ cá mập và bạch tuộc hung tợn ngoài kia nên chốn vui chơi của cậu cũng hạn chế đi nhiều. Rồi đến một ngày, trong khi cá

hề đang thông dong bơi lội, thứ gì đó lao từ trên xuống tạo một tiếng tùm. Cậu giật mình, lần này thứ đó lại lao vọt khỏi mặt nước. Cậu thắc mắc đó là thứ gì, khi nghe ngóng tình hình bên ngoài từ trên mặt nước, cậu lại giật mình thêm lần nữa. Một thứ cậu chưa từng thấy đang bay lượn trên khoảng không chẳng hề có nước đó. Cá hề hỏi, *‘Bạn là ai, bạn đang làm gì thế?’*. Đối phương đáp lại, *‘Tớ là chim hải yến. Tớ đang đi tìm môi. Vậy thì bạn là ai? Loài cá nào mà da dẻ bong bẩy đẹp đẽ vậy’*. Sau lần giới thiệu với nhau về bản thân mình, chúng đã nhờ đến thần linh cho mình được sống trong lột của đối phương một lần để được xa rời cuộc sống mà cá hề và chim hải yến đã quen thuộc từ lâu.”

Kaoruko ở bên cạnh ngồi nghe, thấy câu chuyện này có vẻ là một phiên bản khác của truyện *“Hoàng tử và cậu bé ăn mỳ”*. Họ thấy bất mãn với cuộc sông mình đang có và thấy ghen tị với cuộc sống của người khác. Nhưng một khi đặt bản thân vào hoàn cảnh của người kia, họ mới hiểu được những khổ sở và lo lắng của đối phương, một mô-típ quen thuộc.

Cả câu chuyện về cá hề và chim hải yến cũng sẽ đi đến cái kết như thế. Chim hải yến biết được rằng cuộc sông lòng biển có nhiều kẻ địch hơn trên trời nhiều, còn cá hề đã ngẫm được nỗi khổ khi phải bay lượn suốt đi tìm môi như thế. Thành ra, chúng đã thuyết phục được chính mình rằng bản thân đang hạnh phúc và trở về như cũ.

“Một câu chuyện kinh điển nhỉ?” Kaoruko nói. “Dẫu bên ngoài nhìn kiểu gì, chỉ có người đó mới hiểu được bản thân thật sự khổ sở đến chừng nào. Bởi vậy, không nên ghen tị với người khác đúng không cô?”

“Đúng vậy đó. Nhưng đôi lúc thử thay mình vào địa vị của nhau chắc cũng không tệ. Như cá hề và chim hải yến đó.”

“Chị lại nói điều khó khăn rồi,” Kaoruko đáp trả ánh nhìn thẳng thắn của cô giáo. “Cô giáo cũng muốn thử vào vị trí của ai đó ư?”

“Tôi thì không,” Shinshou fusako lắc đầu. “Nhưng thế giới này cũng có nhiều người có suy nghĩ lạ kỳ.”

“Như thế nào thưa cô?”

Chị ta nhìn chăm chăm vào mắt Kaoruko rồi quay sang gương mặt Mizuho.

“Xin lỗi nhé, Mizuho. Để cô nói chuyện với mẹ chút nhé,” nói thế rồi chị ta xoay hướng ngồi đối diện với Kaoruko.

“Chuyện gì vậy?” Kaoruko hỏi. Một dự cảm không lành khiến ngực cô nghẹn lại.

“Hai ngày trước, một người đàn ông đã đến thăm trường tôi. Người này tên là Kadowaki”, Shinshou Fusako bắt đầu câu chuyện. “Anh Kadowaki là giám đốc một công ty thực phẩm nhưng khoảng hai tháng trước, anh ấy đã trở thành đại diện một quỹ ủng hộ nhằm mục tiêu cấy ghép tạng cho một đứa bé.”

Kaoruko hít sâu vào một hơi, cô đáp trả ánh nhìn của đối phương. “Người đó muốn gì vậy?”

“Tôi khá có hứng thú với vụ này vì hình như có một người tên Shinshou Fusako đã tham gia làm tình nguyện viên cho hoạt động quyên tiền đó. Đương nhiên, người đó không phải là tôi.”

Kaoruko chớp mắt, nhưng không hề né tránh. Cũng chẳng nói gì.

“Anh Kadowaki đó,” Shinshou Fusako nói tiếp, “đã luôn tìm người phụ nữ ấy. Bởi vì đứa trẻ đã mất, ‘quỹ hỗ trợ’ đã giải tán nhưng số tiền thu được vẫn còn đấy. Họ định dành số tiền đó cho những hoạt động tương tự, họ muốn đặc biệt xin phép những cá nhân đã ủng hộ khoản tiền lớn. Người cùng tên Shinshou Fusako đã gây quỹ được một số tiền lớn. Nhưng anh ta chẳng thể liên lạc được với người đó. Số điện thoại đó đã hủy hợp đồng nên không thể gọi được nữa, gửi email cũng chẳng thấy trả lời.”

“Rồi sao nữa?” Kaoruko hỏi.

“Người phụ nữ đó tự nhận mình là cô giáo. Chỉ có gần ấy thông tin cũng khó tìm kiếm nhưng họ còn nắm được một điểm khác. Cô ta biết khá nhiều thông tin chi tiết liên quan đến cấy ghép nội tạng, cũng có vẻ là một người

tri thức. Anh Kadowaki đã phân tích rằng có thể trong số những đứa trẻ cô ấy từng dạy có bé nào cần phải cấy ghép tạng nhưng thất bại. Những nơi nhận các trẻ như thế thường chỉ có các cơ sở giáo dục trực thuộc bệnh viện. Nhờ thế, anh Kadowaki đã tìm đến được trường hỗ trợ học sinh đặc biệt chúng tôi. Kết quả là anh ta tìm thấy một cô giáo tên Shinshou Fusako.”

Kaoruko nắm chặt hai tay trên đùi.

“Nhưng không đúng người. Anh Kadowaki đó chắc cũng ngạc nhiên lắm.”

“Vâng. Nhưng ta không thể cho đây chỉ là một vụ trùng tên họ đơn thuần. Họ Shinshou cũng là họ hiếm, tôi cũng nhận thấy có điểm đáng lưu tâm khi gặp gỡ người này.”

“Chuyện gì vậy ạ?”

“Theo như anh Kadowaki, người phụ nữ cũng có tên Shinshou Fusako đó có khuôn mặt khác hẳn tôi nhưng kiểu tóc, mắt kính, cách ăn mặc và phong cách nói chung lại rất giống. Có vẻ người này cố ý giả làm tôi. Vậy nên, người đó đã hỏi là chung quanh tôi có ai đó muốn giả làm tôi không.”

“Cô giáo đã làm gì?”

Shinshou Fusako vẫn nhìn Kaoruko, cô ta ngồi thẳng lên.

“Đầu tiên, tôi đã nghe chi tiết câu chuyện của anh Kadowaki. Người phụ nữ tên Shinshou Fusako đó đã làm gì, nói những gì chẳng hạn. Hơn nữa, tôi xin thất lễ chút,” cô lấy lại hơi, hiếm môi. “Tôi đã nói rằng bản thân không thể trả lời chắc chắn người phụ nữ đó là ai. Nhưng nếu phía anh Kadowaki không thấy có vấn đề gì thì tôi sẽ thay anh xử lý vụ này. Số tiền quyền góp đó anh Kadowaki có dùng làm gì, người đó chắc chắn cũng sẽ không than phiền. Tôi chỉ làm thế thôi.”

Bàn tay nắm chặt của Kaoruko dần rời lỏng ra. “Anh Kadowaki có bị thuyết phục không?”

“Chỉ đáp ‘Hiểu rồi’ thôi. Có lẽ anh ta cũng đã quan sát được điều gì đó.”

“Vậy sao?” đến lúc này Kaoruko mới hạ ánh nhìn xuống.

“Chị Harima”, Shinshou Fusako cất tiếng gọi. “Nếu chị không có chuyện gì muốn nói cũng chẳng sao. Tôi cũng chẳng tọc mạch. Nhưng nếu muốn bày tỏ chuyện gì cho vơi nỗi lòng, tôi nghĩ mình có thể lắng nghe. Chắc cũng chẳng có ai khác ngoài tôi có thể nghe chuyện của chị.”

Cách nói cẩn trọng và khách sáo của Shinshou Fusako khiến Kaoruko không thể thốt được câu nào. Người phụ nữ này quả không hề tầm thường chút nào.

“Nguyên nhân bắt đầu từ việc tôi đã xem trộm cặp của cô giáo,” Kaoruko nói vậy rồi ngẩng đầu lên.

Đôi mắt của Shinshou Fusako có chút mở to sau đôi tròng kính, “Chị đã xem cặp tôi rồi ư?”

“Xin lỗi cô giáo,” Kaoruko nói. “Hồi cô mới bắt đầu đọc sách cho Mizuho. Một lần tôi ra ngoài rót trà xong nhận thấy cô giáo đã không đọc sách nữa. Nhìn dáng lưng cô lúc đó, trong lòng tôi nảy sinh nghi vấn. Không rõ người này có thực lòng coi Mizuho như một học sinh vẫn còn đang sống hay không. Có khi nào cô cho con bé đã chết não rồi, dạy dỗ cũng vô nghĩa gì chẳng?”

Shinshou Fusako nhìn mông lung vào không khí như thể đang cố lục lại ký ức. Dường như xác nhận từng có chuyện như thế, chị ta gật gù.

“Lúc đó sao? À, tôi nhớ rồi. Vậy sao, chị đã nhìn từ sau lưng.”

“Từ đó, tôi cứ mãi trăn trở về chuyện cô giáo suy nghĩ gì trong đầu. Một lần, sau khi cô giáo đọc sách xong, rồi đứng dậy đi rửa tay. Tôi thấy túi xách của cô đặt trên ghế có vẻ nặng trĩu vì sách, sắp sửa rơi xuống đến nơi, tôi mới định chỉnh thì thấy một tờ rơi trong đó. Tuy nghĩ là không nên nhưng tôi vẫn cứ lôi ra, vì lỡ thấy cụm từ cay đắng viết trên đó mất rồi. Đúng, tờ rơi đó viết về hoạt động ‘Quỹ ủng hộ bé Yukino’. Tôi đọc và cảm thấy rất sốc. Lại càng không thể tin cô giáo nữa. Trước mặt Mizuho thì đọc sách như vậy nhưng trong lòng cô chắc chẳng coi chúng tôi ra gì cả. Có khi nào cô cho rằng

chúng tôi tốn bao nhiêu tiền của lãng phí không, hay còn bao sinh mạng cần được cứu giúp là thế vậy đó.”

Shinshou Fusako cười buồn.

“Vậy à? Chị đã nghi ngờ thế sao? Thế thì, sao chị lại có ý định tham gia vào hoạt động từ thiện vậy?”

Kaoruko xoay sang nhìn Mizuho, đưa con gái yêu đang mặc chiếc áo khoác đỏ, mắt nhắm hờ. Hàng mi đó có lẽ sẽ vĩnh viễn không mở ra nữa. Đôi tai đó không còn nghe được tiếng gọi. Nhưng Kaoruko sẽ vẫn để con gái mình nghe những chuyện tiếp theo chứ, cô hơi có chút băn khoăn. Nhưng đây là chuyện cần nói, phải nói trong căn phòng này.

Cô quay lại nhìn Shinshou Fusako.

“Sau đó, tôi đã cân nhắc cảm xúc của cô. Một người ủng hộ hoạt động cấy ghép tạng cho trẻ con nhưng lại đọc sách cho Mizuho thì sẽ có tâm lý ra sao. Tôi cũng tìm hiểu một số thông tin về việc cấy ghép tạng. Biết được nhiều điều hơn và vô cùng ngạc nhiên. Tôi nhận ra mình đã vô tri đến thế nào. Không thể cấy ghép tạng trong nước được, bao đứa trẻ phải chịu khổ sở đến vậy... Tôi thấy mình vẫn còn hạnh phúc. Vậy nên, tôi muốn biết câu trả lời, tôi đã đến đó. Đến với hoạt động quyên tiền.”

“Chị muốn suy nghĩ với tâm lý của họ sao? Như cá hề và chim hải yến.”

Những lời đó khiến Kaoruko ghen hờ. Tại sao Shinshou Fusako lại nhìn thấu hết mọi thứ như vậy.

“Nhưng tôi không hiểu. Dẫu cần che giấu mình, đâu cần phải hóa trang thành tôi như thế.”

Kaoruko mím miệng, cô lắc đầu.

“Nếu tôi ăn mặc theo kiểu kỳ lạ đó thì rất là thiếu tự nhiên. Tôi cần có một hình tượng. Mà tôi cũng chẳng nghĩ ra được ai khác. Tôi cũng đã có ý chuẩn bị một cái tên giả nhưng lại chẳng thể nói ra... Khi nói ra tên cô giáo, tôi đã thấy dùng một cái tên hiếm thật không ổn, nhưng mà... Xin lỗi cô.”

“Chị không cần xin lỗi đâu. Tôi cũng chẳng thấy phiền gì. Hơn nữa...”, Shinshou Fusako hơi vươn mình tới trước.

“Chạm được vào thế giới đó, chị cảm thấy sao? Chị đã nhìn nhận được điều gì chưa?”

“Nhìn thấy hay phải nói là... được cứu vớt.”

Kaoruko kể chuyện đã gặp vợ chồng Etou ra sao và cả chuyện họ không cảm thấy cay đắng đối với những bậc cha mẹ không chịu công nhận chuyện con mình bị chết não và tiếp tục chăm sóc như thế nào. Đối với cha mẹ, đứa trẻ vẫn còn sống nên đó vẫn là một sinh mệnh quan trọng.

“Chính bởi vì vậy, tôi đã muốn làm gì đó giúp bé Yukino...”, như thế có thứ gì dâng lên trong lòng, nước mắt chảy ra. Cô lấy đầu ngón tay gạt mắt. “Tôi cũng chẳng biết nói gì trước lựa chọn chấp nhận hiến tạng của vợ chồng anh chị Etou. Chỉ là tôi thấy định mệnh sao quá nghiệt ngã.”

Shinshou Fusako thở dài.

“VẬY còn tôi thì sao? Chị vẫn còn nghi ngờ tôi à?”

Kaoruko khẽ lắc đầu.

“Tôi cũng chẳng rõ nữa. Nếu nói là thật lòng tin thì là nói dối.”

“VẬY sao. Ừ, cứ để thế đi,” Shinshou Fusako gật gù như thể đang thuyết phục chính mình rồi nhìn thẳng vào Kaoruko. “Chị còn nhớ câu chuyện đó chứ? Chuyện chú cáo nhỏ và bông hoa Kazefukigusa.”

Sau khi thở hắt một hơi, Kaoruko khẽ gật, “Vâng, tôi còn nhớ.”

“Để cứu nữ hoàng, cáo nhỏ đã quên cả chuyện phép thuật đang giúp đỡ mình, giết người bạn Kazefukigusa khỏi mặt đất. Thành ra, cậu ta mất bạn, cũng chẳng còn được gặp lại nữ hoàng nữa. Chuyện này, Chị Harima có nói là thấy ngốc nghếch đúng không?”

“Đúng rồi. Nhưng theo như lời cô giáo, lựa chọn của chú ta đã đúng.”

“Nếu cáo không làm gì, nữ hoàng sẽ chết, nhờ Kazefukigusa lên thì lại khiến phép màu tan biến. Nhưng mà chỉ cần cứu được nữ hoàng là đủ tốt rồi, tôi đã lí luận như vậy.”

“Lúc đó, tôi chỉ thấy ý cô là một sinh mệnh đẳng nào cũng mất nên khi vẫn còn giá trị hãy tặng cho người khác, tôi cho rằng cô giáo có ý bóng gió là Mizuho cũng nên hiến tặng thì hơn...”

Shinshou Fusako nhăn mặt.

“Không phải vậy sao?”, Kaoruko hỏi.

“Đúng là tôi nên giải thích rõ ràng hơn. Tôi không định nói thế. Ý tôi là ngược lại. Hành động của chú cáo có lẽ đúng theo khái niệm đạo đức mà thôi. Nhưng chị Harima đã nói là ngốc nghếch. Hồi mới đọc, tôi cũng nghĩ vậy. Không, không, có lẽ tác giả câu chuyện cũng nghĩ vậy. Không quan trọng hành động đó có đúng theo luân lí hay không, vấn đề nằm ở chỗ sao ta lại cảm thấy thế. Thiếu gì ý kiến cho rằng con người là loài sinh vật không thể sống chỉ dựa vào đạo đức. Điều quan trọng nhất là thành thật với cảm xúc của mình. Tôi cho rằng con người đừng câu nệ quá vào đạo đức trong cách sống của mình thôi. Tôi chỉ muốn truyền tải suy nghĩ này nên mới chọn câu chuyện đó thôi.”

“Là vậy ạ? Tôi đã nghĩ theo hướng hoàn toàn ngược lại.”

Có lẽ là trong lòng cô sẵn ý nghi ngờ Shinshou Fusako nên mới thế, Kaoruko nghĩ vậy. Khi học hỏi thêm về chuyện cấy ghép tạng, cô không còn tự tin vào việc mình đang làm cũng vì những suy nghĩ trái chiều kiểu này chẳng.

“Cả Yonegawa cũng vậy,” Shinshou Fusako vẫn cứ ngăm nhìn Mizuho. “Tôi đã mong cô ấy có thể thành thật hơn một chút.”

Cái tên bật ra ngoài dự đoán khiến Kaoruko ngạc nhiên. “Cô giáo Yonegawa sao ạ...?”

Shinshou Fusako nhìn Kaoruko.

“Giáo viên dạy dỗ các ca đặc biệt cũng sẽ có lúc gặp những em học sinh trong tình trạng thực vật như thế này. Cô giáo Yonegawa cũng vậy, hẳn cô ấy cũng đã trải qua vài trường hợp.”

“Vâng, cô ấy cũng nói vậy. Nhưng cô ấy có nói tuy giờ không có ý thức nhưng quan trọng là phải nói chuyện với phần tiềm thức kia.”

Shinshou Fusako gật đầu.

“Cũng có nhiều cách tiếp cận những trẻ như vậy. Chạm vào thân thể các cháu, cho các cháu nghe tiếng nhạc hay nhạc cũ. Trò chuyện. Tìm ra xem chúng có phản ứng với điều gì.”

“Cô giáo Yonegawa đã làm rất tốt.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng kết quả là, cô ấy lại là người chịu tổn thương. Tình hình sức khoẻ của cô ấy trở nên như vậy là do vấn đề tâm lí.”

Lồng ngực Kaoruko có điều gì nhức nhối. “Dạy dỗ Mizuho căng thẳng đến vậy sao?”

“Nếu chỉ chú tâm vào kết quả, mọi chuyện sẽ thành như thế. Nhưng tôi cho rằng nguyên nhân chính là bản thân cô ấy thôi.”

“Ý cô là?”

“Khi nhận lại lớp, tôi có nghe cô Yonegawa kể sơ qua. Cô ấy đã nói về Mizuho như sau. Đứa trẻ đó khác những đứa trẻ khác.”

“Khác như thế nào?”

Chắc có ý nói đến chuyện con bé không trong tình trạng thực vật mà đã chết não rồi chăng.

“Không cảm thấy yếu ớt, cô ấy nói vậy”, câu trả lời lại ngoài tầm dự đoán.

“Yếu ớt...”

“Những đứa trẻ trong tình trạng thực vật thường cơ chân cơ tay sẽ bị teo lại, da nhăn nheo. Thường có dấu hăm và lở loét. Nhìn tình trạng đó, ta không nói cũng hiểu chúng đau đớn yếu ớt đến chừng nào. Nhưng Yonegawa đã

nói Mizuho không như vậy, cơ bắp vẫn tốt, da dẻ hồng hào, nhìn chỉ như một cô bé khỏe mạnh đang nhắm mắt thôi. Đây cũng có thể là kết quả từ những công nghệ tân tiến nhất nhưng ta vẫn phải nghĩ đó là kì tích. Khi mới gặp Mizuho, tôi cũng nghĩ vậy.”

“Thế thì có vấn đề gì đâu.”

Shinshou Fusako lắc đầu.

“Vấn đề nằm ở cô Yonegawa. Khi tiến hành những điều giống như đối với những đứa trẻ trong tình trạng thực vật từ trước tới nay, cô ấy cảm thấy mình đã không nắm được trọng điểm. Mỗi khi cho cô bé nghe, chạm vào con bé là lại thấy có dấu hiệu sự sống. Thế là sao? Cô bé cần có thứ gì đó thần bí hơn thế nữa chẳng? Không thể chỉ dựa vào vẻ ngoài không thôi. Và cố ấy bắt đầu có những mối lo nghĩ.”

Câu chuyện không giống với những điều cô đã nghĩ, Kaoruko không biết nên trả lời ra sao. Có vẻ như cô đã hiểu lầm cô Yonegawa. Cô ấy đã làm quá sức rồi.

“Khi đến đây được một thời gian, tôi cũng đã hiểu được ý cô Yonegawa muốn nói,” Shinshou Fusako nói. “Tôi đã có ý mong đợi một phản ứng mang tính y học từ Mizuho. Nhưng tôi chỉ đến đây mỗi tuần một lần, phải làm gì mới ổn đây? Sau bao nghĩ ngợi, câu trả lời tôi tìm thấy là hãy làm những điều Mizuho chắc sẽ muốn làm. Tôi thấy đó là đọc sách. Tôi cảm thấy hạnh phúc khi những câu chuyện này ngấm vào Mizuho. Mà dầu không được với con bé, cứ đọc sách thế này thôi tôi cũng cảm thấy đủ bình yên rồi. Không rõ nên truyền tải tình cảm của tôi đến với Mizuho theo dạng thức nào thì tốt đây? Tôi cho rằng một khi mẹ cháu có thể cùng nghe đọc truyện thì kể cả lúc tôi về rồi, cô cũng có được đề tài hay ho để trò chuyện với Mizuho.”

Vẫn là giọng nói đều đều như mọi khi nhưng hôm nay lại khiến Kaoruko thấy ấm áp. Đề tài hay ho để trò chuyện với Mizuho. Có khi nào lại đúng là như vậy? Cô nghi ngờ Shinshou Fusako, khi cô ta về rồi, đúng là Kaoruko

có “trò chuyện” với Mizuho về nội dung cuốn sách. Đó là niềm thư thái nhỏ nhỏ của cô từ hồi tháng Tư đến giờ.

“Vậy thì lúc đó, tại sao cô lại...”

“Ngưng giữa chừng ấy hả?”

“Vâng,” Kaoruko đáp.

Shinshou Fusako mở rộng cuốn sách trên đùi.

“Như tôi đã nói rồi, một yếu tố quan trọng là cảm xúc của tôi khi đọc sách. Nếu tâm tôi bất ổn, chắc sẽ ảnh hưởng không tốt với Mizuho. Nên trong khi đọc sách, tôi ngưng một chút giữa chừng để xác nhận xem trái tim mình có thực bình ổn hay không. Xin lỗi, đã tạo nên hiểu lầm như thế.”

“Vậy là thế sao. Là để xem... trái tim mình có bình ổn không ư?”

“Chỉ là vậy thôi,” Shinshou Fusako khẽ ấn vào ngực mình. “Để xác nhận điều đó. Xác nhận xem đọc sách trong căn phòng này có phù hợp không.”

“Phù hợp... à, ra là thế.”

Kaoruko nhớ ra khi bắt đầu đọc sách, chị ta có nói không rõ liệu có phù hợp với Mizuho hay không.

“Nếu phía chị Harima không có ý kiến gì, tôi vẫn muốn tiếp tục đọc sách thế này, không rõ có được không?” Shinshou Fusako khẽ hỏi.

Kaoruko cúi đầu. “Đương nhiên. Xin nhờ cô.”

Shinshou Fusako xoay về phía xe lăn. “Tốt quá rồi, Mizuho.”

Sau khi ngắm đứa con gái đang nhắm nghiền đôi mắt, Kaoruko cũng cười với cô giáo.

Chương 5. Nếu đâm vào trái tim này

1.

Khi chạm tay vào cánh cổng, Kazumasa thấy kì lạ. Cánh cửa này tuy mở được cả hai cánh nhưng thường thì cánh trái bị chốt cố định lại, chỉ để cánh phải mở ra vào thôi. Giờ cả hai cánh đều không đóng. Vừa thắc mắc anh vừa định chốt cánh cửa lại nhưng chợt nhận ra lí do khi anh nhìn xuống dưới chân.

Trên nền đất còn sót lại những dấu lăn bánh xe. Chắc là cô đẩy xe lăn đi qua. Kaoruko cũng từng nhắc với anh kể rằng thời tiết đã ấm dần lên, cô ấy cũng hay đưa Mizuho ra ngoài đi dạo hơn.

Mizuho không cần dùng đến máy hô hấp nhân tạo, dựa vào món quà từ công nghệ tiên tiến mang tên AIBS để tự hô hấp được nên trong ánh mắt người ngoài, họ chỉ thấy như cô bé đang say ngủ. Gần đây, vợ anh dùng một cái xe lăn thường dụng để đưa con đi dạo nên chắc cũng không thu hút những ánh mắt tò mò.

Nghĩ đến khoảng thời gian dài kể từ khi nghe tin con bé đã rơi vào tình trạng chết não như thế này, đến anh cũng thấy chẳng thể nào tin nổi. Thời gian chạy vội, chưa gì đã hơn hai năm rưỡi trôi qua rồi. Tuy bị nhưng vậy nhưng sang tháng tới, Mizuho cũng trở thành học sinh lớp Ba rồi.

Anh vừa ngắt cây cối trong vườn đang thoả sức xuân hồng vừa đi dọc con đường nhỏ. Khi mắt chạm vào ô cửa sổ phòng Mizuho, anh thoáng thấy có bóng người.

Anh mở khoá, mở cửa trước nhà ra. Góc để giày có vài đôi giày cỡ to nhỏ khác nhau xếp cẩn thận. Trong đó, có một đôi giày da nam giới.

Từ trong phòng Mizuho, giọng Ikuto vọng ra. Rồi có tiếng đáp lời của Kaoruko. Ai ai cũng có vẻ vui lắm.

Kazumasa mở cửa ra. Thứ đầu tiên đập vào mắt anh là hình ảnh Mizuho đang ôm ấp con gấu bông to đùng. Con bé mặc quần yếm, áo đỏ.

Bên cạnh là Ikuto, sáu tuổi. Cũng diện cùng kiểu đồ như thế nhưng thẳng nhóc lại mặc một cái áo phông xanh. Nhìn lên thấy Kazumasa, thằng bé reo lên “Bố!” rồi lao tới.

“Ồ, khoẻ chứ nhóc?” Kazumasa xoa đầu cậu con trai đang ôm lấy chân mình.

“Đã phiền anh rồi”, nói vậy rồi Hoshino đứng dậy, cúi đầu chào. Cậu ta mặc cái sơ mi công sở, không đeo cà vạt.

“Cậu đã vất vả rồi,” sau khi nói một câu với cậu cấp dưới, Kazumasa nhìn sang Kaoruko đang ngồi ngay bên cạnh. Hình như cô ấy gầy hơn nhiều so với lần gặp trước. Vậy nên, anh mới hỏi, “Dạo này em không có vấn đề sức khoẻ gì chứ?”

“Không sao. Em cảm ơn.”

Trước mặt Kaoruko là bàn thao tác. Trên đó là các loại máy móc điều khiển cử động của Mizuho. Có vẻ như cô đang điều khiển dưới sự chỉ đạo của Hoshino.

“Mẹ đâu rồi?”

“Trong bếp. Mẹ đang nấu bữa tối.”

“Vậy à,” Kazumasa lật đầu lôi ra từ trong túi giấy mình mang tới một hộp quà. “Cho Mizuho này.”

Mặt trước của cái hộp là lớp kính nên có thể thấy cả thứ bên trong. Một con thú nhồi bông. Trông như con cáo nhưng vừa có nét giống gấu, vừa có vẻ giống mèo. Nhân viên bán hàng cũng bảo là một loài vật không có thật mà. Hình như là một nhân vật trong hoạt hình nổi tiếng, con vật biết dùng phép thuật. Kazumasa chỉ hỏi tên vậy thôi.

“Anh tặng trực tiếp cho con đi. Chắc nó sẽ vui lắm”, khoé miệng Kaoruko nở một nụ cười ý nhị.

Kazumasa nhướn mày, gật đầu. “Anh hiểu.”

Anh lấy tay lôi con thú bông ra khỏi cái hộp rồi lại gần Mizuho. Tuy mới chỉ hai tuần không gặp, con gái đã có vẻ lớn hơn rồi. Có lẽ là cơ thể đang trong giai đoạn phát triển.

“Mizuho, quà cho con đây. Nhớ cưng nựng nó nhé”, sau khi giơ con thú bông trước mặt con gái, anh lập tức đặt nó xuống cạnh giường.

“Tiếc quá,” Kaoruko trưng ra một vẻ bất mãn. “Hiếm khi có dịp, em định để con bé ôm lấy nó mà.”

“Ồ, nhưng mà...” Kazumasa ngạc nhiên nhìn Mizuho vẫn còn đang ôm con gấu to tướng.

“Không sao. Ikuto, nhận gấu từ chị nhé,” Kaoruko nói vậy rồi thành thạo lướt tay trên bàn phím.

Cánh tay Mizuho đang ôm lấy con gấu bông đó chợt nổi lực và buông thõng xuống. Khi con gấu bông sắp sửa rơi ra, Ikuto đã giữ lấy nó.

“Rồi, anh làm đi,” Kaoruko cười gợi ý với Kazumasa.

Anh cầm con thú bông từ trên giường lên. Khi anh vẫn còn đang bối rối không biết nên làm gì, Kaoruko đã lại gõ lên bàn phím.

Đôi tay đang thõng xuống của Mizuho lại bắt đầu hoạt động. Cùi tay cong một góc 90 độ, hướng lòng bàn tay lên. Như thể đang mong đợi thứ gì đó.

“Cho con bé ôm lấy đi,” Kaoruko nói.

Kazumasa đặt con thú bông lên trên tay Mizuho. Kaoruko lại bắt đầu gõ phím. Tay Mizuho co lại, con bé ôm con gấu bông vào trong lòng.

“Tốt quá rồi, Mizuho nhỉ?”

Cùng lúc Kaoruko lên tiếng, Hoshino ở bên cạnh duỗi tay, bắt đầu lướt trên bàn phím. Ngay lập tức. Gò má Mizuho động đậy, khoé miệng hơi nhếch

lên.

“Ồ,” Kazumasa dõi theo chăm chăm. Nhưng giây tiếp theo, Mizuho quay lại vẻ mặt vô cảm ban đầu.

Anh quay lại nhìn Kaoruko. “Gì kia, chuyện lúc nãy?”

“Cười đó còn gì. Ngạc nhiên chưa?” Kaoruko cười hãnh diện. Kazumasa chuyển ánh nhìn sang cậu nhân viên bên cạnh, “Là cậu làm sao?”

Hoshino khẽ nhíu mày, gật đầu.

“Cũng không biết phải nói là đã làm hay không... Thực ra, em tình cờ tạo ra đấy...”

“Tình cờ?”

“Em nghĩ chắc anh cũng rõ, hệ cơ mặt không phải do tuỷ sống điều khiển mà do một cầu não nằm cạnh hành não. Vốn không có ranh giới rõ ràng giữa tuỷ sống và tuỷ não nhưng tạo sự kích thích lên tuỷ sống không thôi để tạo thay đổi cho cơ mặt hiện thời vẫn còn nhiều khó khăn. Chị nhà...” Hoshino liếc sang nhìn Kaoruko, “nói rằng muốn tìm cách giúp Mizuho thay đổi biểu cảm.”

Kazumasa nhíu mày, anh nhìn vào mặt vợ, “Em nhờ cậu ấy chuyện đó sao?”

“Không được sao?”, giọng Kaoruko có ẩn mùi nguy hiểm. “Cười lên chút không phải sẽ dễ thương hơn sao? Anh không thấy vậy à?”

Kazumasa thở dài, anh quay sang nhìn Hoshino. “Tình hình giờ sao rồi?”

“Như em đã nói khi nãy, hiện vẫn còn khó khăn trong việc kích thích lên cơ mặt. Nhưng hoàn toàn có khả năng tạo nên chút ít thay đổi trên cơ mặt rồi. Thú thực, từ khoảng mùa thu năm ngoái, em đã có thể tạo nên những cử động nho nhỏ trên cơ má và cơ cằm. Theo tín hiệu phản hồi lại từ tuỷ sống, em cho rằng có thể tái hiện hệ thống, tạo một số kích thích lên hệ thần kinh cơ mặt.”

“Ra thế...” Kazumasa một lần nữa nhìn sang gương mặt của cô con gái vẫn nhắm nghiền đôi mắt.

“Anh chắc không để ý đúng không? Mỗi tháng chỉ đến thăm được đôi ba lần thôi mà.”

Không hề phản ứng lại giọng điệu chê trách của Kaoruko, Kazumasa thúc Hoshino tiếp tục câu chuyện.

“Em đã nhờ chị nhà quan sát giùm xem cơ mặt cô bé cử động trong những trường hợp nào. Chị ấy đã cực kì chú ý, rất cố gắng tổng hợp lại giùm em từng chi tiết nhỏ nhất. Em dựa vào đó tham khảo để đưa ra một số thử nghiệm, ngay sau khi tạo những kích thích từ tính lên cơ bắp, em thử tạo thêm chút kích thích nhỏ nhỏ một lần nữa, dần dần mới lần tìm ra được cách dễ dàng tạo ra những thay đổi nhỏ lên cơ mặt. Nhưng vẫn còn chưa chắc chắn có thể tạo ra thay đổi hay không. Do độ khó cực cao. Ta cũng không dám chắc sẽ tạo ra được những thay đổi kiểu gì. Tuy cũng nhiều lần tạo ra được gương mặt cười như lúc nãy rồi nhưng cũng có những lúc chỉ cử động được một bên má với cảm mà thôi. Em dùng chữ tình cờ là do thế.”

“Còn tùy thuộc vào tâm trạng của Mizuho đó,” Kaoruko nói. “Em nghĩ thế.”

“Dẫu không có ý thức?” Kazumasa hỏi.

Kaoruko liếc xéo anh, “Tâm trạng một người tốt hay không phải bắt buộc phải nghĩ rồi mới cảm thấy hay sao? Em nghĩ khác. Đó là một loại bản năng ẩn sâu trong cơ thể con người. Ý thức và bản năng là hai thứ biệt lập.”

Kazumasa nhận ra dường như bản thân đã nói điều không phải. Anh cũng chẳng có lòng nào để tranh cãi về những vấn đề thế này, anh quay sang Hoshino, “Cậu định tiếp tục ra sao?”

“Chỉ định thu thập thêm dữ liệu thôi ạ. Giờ mới chỉ cử động được má và cảm nhưng nếu đào sâu nghiên cứu thêm có lẽ sẽ làm cử động được cả những cơ khác nữa. Nếu là như thế, có khả năng tạo ra nhiều biểu cảm phong phú hơn,” giọng nói của cậu nhân viên trẻ tuổi đầy hào hứng.

Anh chỉ có thể đáp “Vậ à?” mà thôi. Ở đây còn có ánh mắt Kaoruko đang theo dõi. Kazumasa lấy từ trong túi giấy ra một cái hộp nữa.

“Bố mua cả quà cho Ikuto nữa. Một bộ lắp ghép làm được cả robot lẫn máy bay đấy nhé. Không biết con có lắp được thật đẹp không đây?”

“Hay quá,” cậu con trai sáu tuổi đặt con gấu bông vẫn đang ôm xuống sàn, chạy ngay lại chỗ bố. Khi nhận hộp quà từ tay Kazumasa, cậu bé lại gần khoe với Mizuho trước khi mở ra, “Chị ơi, em nhận được quà này. Em lắp xong sẽ cho chị xem nhé,” bằng một giọng rất vui vẻ.

Một thứ gì đó thúc vào trong lồng ngực Kazumasa. Có vẻ như Kaoruko chỉ nói với Ikuto là, “chị bị bệnh ngủ” mà thôi. Thằng bé vẫn tin vào điều đó và cho rằng chị mình vẫn như xưa.

“Anh qua chào hỏi mẹ chút nhé,” Kazumasa nói thế rồi rời khỏi phòng.

Khi anh vào đến bếp, bà Chizuko vẫn còn đang thái rau. Anh đứng ở lối vào, lên tiếng chào bà.

“A, Kazumasa. Chào con,” bà Chizuko ngừng tay một chốc, cười với anh. Rồi lại lập tức quay về việc của mình.

Anh nhìn cánh tay gầy guộc của bà lộ ra ngoài từ cái tay áo xắn lên. Tâm trạng của Kazumasa nặng nề hẳn. Dạo này, sắc mặt của mẹ vợ anh không hề tốt. Bà rõ ràng đã gầy hơn trước, chính vì thế trông cũng già đi nhiều.

Bà Chizuko ngừng tay, nghi hoặc nhìn anh. “Sao thế con?”

“Dạ không, chỉ là con thấy có lỗi với mẹ.”

“Sao thế?”

“Thì là vì, mẹ đã giúp đỡ cho Mizuho. Cả chuyện nhờ mẹ lo giùm việc nhà như thế này nữa.”

Bà Chizuko tỏ ra cực kì ngạc nhiên, người hơi ngửa ra, con dao trong tay khẽ rung lên.

“Con nói gì vậy hả, đến tận lúc này rồi. Đó là chuyện hiển nhiên mà.”

“Nhưng bỏ lại bố một mình như thế... con cũng thấy có lỗi.”

Bà Chizuko lắc đầu thật mạnh.

“Bố con ổn mà. Ông ấy bảo bản thân mình tự lo được nên phải chăm lo cho Mizuho cho tốt.”

“Điều đó khiến con thực sự rất biết ơn nhưng con thấy lo. Nếu cứ thế này mãi, mẹ và Kaoruko chắc sẽ ốm cả thôi.”

Bà Chizuko đặt con dao xuống, xoay hẳn người về phía Kazumasa.

“Sao lại thế? Mẹ chăm lo cho Mizuho và giúp đỡ Kaoruko là điều hiển nhiên thôi. Con để mẹ làm điều này là mẹ thấy cảm ơn lắm rồi. Thực ra thì, nếu con có không cho mẹ gặp lại Mizuho lần nữa, mẹ cũng chẳng có tư cách để nói ra câu trách móc. Mẹ đã chẳng thể làm gì nổi trước một sinh mệnh bị cướp đi. Vậy nên, Kazumasa, xin con đừng nói những điều như thế. Mẹ muốn nên mẹ mới làm thế thôi,” giọng mẹ vợ anh đã có chút run run, đôi mắt đỏ đã bắt đầu hoe đỏ.

“Mẹ nói thế thì con cũng thấy thoải mái hơn một chút. Nhưng chỉ xin mẹ đừng gắng sức quá.”

“Mẹ hiểu. Nếu mẹ ốm lẫn ra đấy, Kaoruko sẽ vất vả hơn gấp mấy lần bây giờ,” bà Chizuko dùng ngón tay bóp bóp trán rồi mím môi, lại bắt đầu tiếp tục thái.

Kazumasa rời khỏi bếp, thả mình xuống chiếc ghế sofa trong phòng khách. Anh vừa cởi áo khoác, tháo cà vạt vừa nhìn quanh căn phòng.

Đồ chơi của Ikuto đang quăng lung tung khắp nơi. Ngoài điều đó ra, mọi thứ vẫn y như hai tuần trước. Giờ suy nghĩ lại, mọi thứ vẫn y nguyên như một năm trước, hay thậm chí hai năm trước đây. Căn phòng này, mà không, dường như thời gian đã ngừng lại trong căn nhà này.

Nhưng thực tế nào có phải. Ngoại trừ căn nhà này, mọi thứ đều đang đổi thay. Một người sống bên ngoài như Kazumasa, anh chỉ có thể chấp nhận, không thể phản kháng. Không được phép vờ như chẳng thấy.

Trong khi còn đang vẫn vơ suy nghĩ, anh nghe thấy tiếng chân từ ngoài hành lang. Người bước vào là Kaoruko.

“Anh, cậu Hoshino về kìa.”

“Gì thế, không ở lại dùng bữa sao? Em từng nói là những lúc nào tối muộn, cậu ấy sẽ ở lại dùng bữa với cả nhà mà.”

“Đúng là như thế nhưng tối này cậu ấy từ chối. Lâu lắm cả nhà mới có hôm được quây quần bên nhau nên cậu ấy không muốn làm phiền. Rõ ràng là không cần giữ ý đến thế.”

“Có lẽ anh ở đây nên cậu ta cũng ngại.”

“Chà, có lẽ là thế.”

“Thế thì đành chịu thôi”, Kazumasa đứng dậy.

Anh đi ra ngoài hành lang, đã thấy Hoshino đứng ở chỗ để giày. Cậu ấy mặc áo vest ngoài, đeo cà vạt.

“Tôi cứ nghĩ cậu sẽ ở lại dùng bữa cơ,” Kazumasa nói.

“Cảm ơn anh. Nhưng tối nay em xin phép ạ.”

“Vậy thì, tôi cũng không nài ép.”

“Cảm ơn anh đã có lời. Chị này,” Hoshino quay sang Kaoruko, “Buổi tiếp sẽ vào thứ Hai tuần sau nhé.”

“Tôi hiểu. Hẹn gặp lại cậu”, Kaoruko đáp lời.

Hoshino gật đầu rồi quay nhìn Kazumasa nói một câu tạm biệt. “Em chào anh nhé.”

“Để tôi tiễn cậu ra cổng”, Kazumasa xỏ chân vào giày.

“Không, chỉ là... Giờ này ra ngoài lạnh lắm đấy. Giám đốc lại không mặc áo khoác ngoài.”

“Không sao. Tôi cũng muốn nói chút chuyện với cậu.”

Gương mặt Hoshino thoáng vẻ lo lắng, ánh mắt nhìn về phía sau Kazumasa. Chắc đang trao đổi cái nhìn với Kaoruko.

“Nào, đi thôi,” Kazumasa mở cửa.

“À... vâng.”

Anh bước chầm chậm trên con đường ra phía cổng. Đúng là khí trời có chút se se nhưng cũng chẳng đến mức quá lạnh.

“Vợ tôi chắc cũng đã quen với thiết bị kích thích điện từ rồi nhỉ? Lúc này, cánh tay Mizuho hoạt động linh hoạt đấy.”

“Đúng như anh nói. Em cũng không thấy có gì phải lo lắng cả.”

“Tôi có đọc báo cáo của cậu và có ấn tượng là cậu đã nắm bắt được trọng điểm để đạt đến những kỹ thuật ưu việt trong vận động cơ rồi. Thật sự rất tuyệt vời.”

“Cảm ơn anh,” Hoshino nói câu cảm ơn khá cứng nhắc. Có lẽ cậu ta đang định thăm dò xem giám đốc có ý định nói gì đây.

“Đến đây thôi,” nói thế rồi Kazumasa dừng chân. Hoshino đang sóng bước đi cùng anh ngạc nhiên dừng bước và quay mình lại.

“Cũng đã có kết quả, có lẽ đến lúc chúng ta nên đặt dấu chấm hết đi thôi.”

“... Ý anh là sao ạ?”

“Tôi nghĩ hãy giao việc rèn luyện Mizuho cho Kaoruko, cậu quay lại với nghiên cứu BMI đi.”

“Quay lại... nhưng mà, hiện em vẫn đang nghiên cứu liên quan đến BMI mà. Những kích thích từ tính lên vận động cơ cũng là một dạng của BMI mà.”

“Cậu Hoshino,” Kazumasa đặt tay phải lên vai cậu nhân viên. “BMI viết tắt cho cái gì? Brain Machine Interface. Đó là công nghệ dựa trên bộ não. Nghiên cứu trên người không còn cơ năng não cũng có giới hạn của nó. Cậu không nghĩ vậy sao?”

Hoshino hơi hạ cằm xuống, nhìn anh có chút gì như là thách thức.

“Anh không nên nói như thế về bé Mizuho.”

“Tôi chỉ nói sự thật mà thôi.”

Khuôn miệng Hoshino hé ra nhưng lại khép lại, cậu ta khẽ đằng hắng một cái rồi, “Em có thể phản biện không?”

“Cậu cứ nói đi.”

“Vậy thì, tại sao cơ thể bé Mizuho vẫn phát triển vậy? Tại sao có thể duy trì nhiệt độ cơ thể? Tại sao không dùng đến thuốc mà mọi chỉ số vẫn tốt? Nếu não không vận hành, ta sẽ không thể giải thích được những hiện tượng như vậy. Tuy em chỉ nghe từ chị nhà nhưng có vẻ như bên phía bệnh viện cũng đã xác nhận là một phần não bộ vẫn còn đang hoạt động.”

Kazumasa gãi đầu, rồi chỉ thẳng tay vào mặt Hoshino.

“Thế thì có sao? Dẫu một phần não bộ có đang hoạt động cũng chẳng thay đổi được chuyện hiện tại con bé không có ý thức.”

“Ý thức của con người vĩnh viễn là một hộp đen.”

“Này, này, tôi không thể nghĩ đây là một câu nói từ chuyên gia về não đâu đấy.”

“Bởi vì em là chuyên gia nên cần giữ sự khiêm tốn,” sau khi nói những lời sắc lẹm, Hoshino dường như cũng giật mình trước ảnh hưởng của điều đó nên mới thoái lui. “Xin lỗi. Đáng lẽ em không nên nói ra với giám đốc những lời thất lễ đến thế.”

Kazumasa thở ra một hơi, anh lắc đầu.

“Tôi mới phải cảm ơn cậu. Vốn dĩ, đó cũng chỉ là lệnh từ tôi còn gì. Giúp cho cơ thể Mizuho trở nên tốt hơn, đỡ công việc chăm sóc cháu cho mẹ con Kaoruko cũng nhờ vào cậu cả. Giờ này lại bảo cậu phải từ bỏ, đúng là tôi đã ích kỉ rồi. Nhưng mọi thứ đều có thời điểm của nó.”

“Ý anh là bây giờ đã đến lúc.”

“Bởi vì cậu không thể cứ mãi theo đuổi công việc này được.”

“Em có cảm giác công việc hiện tại là mục tiêu sống của mình.”

“Có thể cử động cơ mặt một đứa trẻ đang không có ý thức, giúp con bé thay đổi sắc thái biểu cảm sao? Người ta sẽ thấy kì quái đó.”

“Em cứ kệ người ta thích nói gì thì nói”, nói thế rồi Hoshino như đang muốn dồn hơi, lồng ngực phập phồng rồi nhìn thẳng vào Kazumasa. “Đúng là em làm việc theo chỉ thị từ phía giám đốc. Nhưng em cũng lo cho cảm nhận của chị nhà. Chị ấy cũng có nhiều niềm vui từ đó.”

Nghe như thế Kaoruko sẽ không chịu buông cậu ta ra, một phát biểu cực kì tự tin.

“Tôi cũng sẽ nói chuyện với cô ấy. Cứ để đấy, đây không phải là chuyện phải làm ngay lúc này.”

“Em hiểu rồi.”

“Xin lỗi đã giữ cậu lại thế này.”

“Dạ không,” lắc đầu rồi ánh mắt Hoshino hơi nhìn về một chỗ khác. Thấy thế, Kazumasa quay lại, anh có thể thấy Kaoruko nơi mé cửa sổ phòng Mizuho. Ánh mắt cô ấy đang hướng về phía này. “Xin phép anh,” Hoshino cúi đầu rồi bắt đầu bước đi. Sau khi ra đến cổng, cậu ta lại cúi chào anh một lần nữa rồi bỏ đi mất.

Kazumasa quay gót, bắt đầu quay lại lối vào. Anh nhìn về cửa sổ phòng Mizuho nhưng không còn thấy Kaoruko đâu nữa.

Anh nhớ lại những điều đã diễn ra trong cuộc họp Hội đồng Quản trị hôm trước. Lúc đó, Kazumasa đã chịu nhiều câu hỏi về việc Hoshino đã bị lôi quá sâu vào vụ này.

Hiện tại, công ti đang đầu tư mạnh nhất vào nghiên cứu BMI. Một người đóng vai trò trung tâm nhưng lại bị lôi vào công việc khác lệch hướng với công việc chính của mình không phải là điều hợp lí. Hơn nữa, công việc này lại quá đặc thù, chỉ mang lại lợi ích cho số ít, cũng có dấu hiệu ảnh hưởng rõ

ràng của tình cảm cá nhân. Tùy theo mắt nhìn, người ta có thể hiểu lầm rằng đang có nguy cơ sử dụng việc công như một loại tài sản cá nhân. Nếu cứ để tình trạng thế này sẽ không được sự ủng hộ từ phía cổ đông, anh cần phải nhanh chóng tìm ra phương sách xử lý tình hình.

Tuy đã tránh đề cập đến tên, nhưng rõ ràng là phê phán hành động của Kazumasa.

Đáp lại, Kazumasa đã nói, “Tôi không nhớ có ra chỉ thị về bất cứ nghiên cứu vô nghĩa nào cả. Tuy hiện tại mới chỉ là một nghiên cứu công nghệ thấp mang tính đại chúng mà thôi nhưng tôi tin đó là nghiên cứu cần thiết cho tương lai của BMI, vậy nên hi vọng mọi người hãy có tầm nhìn lâu dài hơn.” Anh đã giải thích như vậy.

Là một doanh nhân trong ngành sản xuất, anh hiểu cách nói đó không mang tính tuyệt đối. Chắc chắn những phản luận của Kazumasa khiến không ít người thấy bất mãn. Tạm thời có thể dựa vào đó nhưng nhìn lâu dài thì sẽ còn lắm chuyện. Đương nhiên, nếu không có hứa hẹn gì với họ thì không ổn, bản thân Kazumasa là người hiểu rõ nhất.

Nhưng Kazumasa nói với Hoshino đã đến thời điểm không phải là do áp lực từ phía hội đồng.

Những ý kiến từ hội đồng đã đến tai ông Tatsurou. Hôm trước, ông bảo là có chuyện nên anh đã qua gặp ông, câu đầu tiên ông nói lại là, “Con vẫn cho tiếp tục chuyện kia hả?”. Khi anh hỏi là gì thì ông đã thẳng thừng đáp là vụ kích thích điện từ kia.

“Bố đã bảo con bao lần là dừng ngay cái vụ đó đi cơ mà. Con có ý gì đây?”

Ông Tatsurou không gặp Mizuho hơn một năm nay rồi. Kể từ vụ dùng kích thích từ tính để cử động chân tay cháu gái, ông đã không muốn gặp Kaoruko. Bề ngoài, ông có xin lỗi nhưng trong thâm tâm vẫn không thể xóa bỏ đi cảm giác khó chịu đó. Có vẻ đối với ông Tatsurou, hành động của Kaoruko không khác gì “sử dụng thân thể con cái như món đồ chơi để làm dịu đi cảm xúc trong mình”.

“Người chăm lo cho cháu là Kaoruko. Con không thể chê trách gì được.”

“Con là người chi tiền cơ mà. Con cứ kéo dài sự sống con bé như thế để làm gì? Từ bỏ ngay từ sớm lại không tốt hơn sao?”

“Làm gì ư?”

“Bởi vì...” ông Tatsurou mím môi. “Con bé rồi sẽ mãi như vậy còn gì? Sẽ chẳng bao giờ lấy lại được ý thức. Nếu đã thế, hãy vì Mizuho mà để nó sớm siêu thoát đi. Bố đã quyết rồi. Đứa trẻ đó đã không còn ở lại với thế giới này nữa.”

“Đừng tự ý giết nó thế.”

“Vậy nó sống được sao? Con thực lòng nghĩ thế ư? Rồi sao?”

Những câu hỏi của bố, Kazumasa chẳng thể trả lời ngay được. Sự thực đó, bản thân anh cũng thấy sốc.

“Anh nói chuyện gì với cậu Hoshino thế?”

Kaoruko hỏi Kazumasa khi anh đã ngồi trên chiếc sofa trong phòng khách và đang nhấm nháp li whisky. Lúc đó đã quá 10 giờ rồi. Sau bữa cơm cả gia đình, bà Chizuko cho Ikuto đi tắm còn Kaoruko cho Mizuho dùng bữa. Rồi hai bà cháu Ikuto lên luôn tầng hai.

Kể từ khi Kaoruko bắt đầu chăm con tại nhà, mỗi tháng Kazumasa về thăm nhà đôi ba lần. Hồi đầu thì dù có tối muộn, anh vẫn thường về căn hộ của mình nhưng gần đây anh có hay ngủ lại hơn. Cũng bởi buổi sáng khi Ikuto đi mẫu giáo, nó hay hỏi “Bố đâu?”

“Để một mình Mizuho vậy có ổn không đấy?”

“Chỉ một chút thôi thì cũng được. Nếu không, lỡ lúc nào không có mẹ thì đến đi vệ sinh cũng không nổi à?”

“Cũng phải nhỉ?”

“Này, anh đã nói chuyện gì vậy?” Kaoruko lặp lại câu hỏi.

Kazumasa chậm rãi nhấc cái li lên.

“Chuyện từ giờ về sau. Anh nghĩ cậu ta cũng đến lúc phải quay lại với công việc chính rồi. Chúng ta không thể để tình trạng thế này mãi được.”

“VẬY Ờ?” Kaoruko ngồi xuống bên kia ghế. “Mizuho vẫn còn cần đến sự giúp đỡ của người ấy.”

“VẬY Ỉ? Nhưng em cũng đã vận hành được máy kha khá rồi còn gì. Cậu Hoshino cũng nói giờ thì chắc không phải lo nữa rồi.”

“Nếu chỉ là lặp đi lặp lại những cử động thì được. Nhưng ta vẫn chưa biết đã cho Mizuho vận động hết 100% sức lực của mình hay không mà. Cũng mới tạo được chút biểu hiện trên gương mặt con bé thôi mà.”

“Anh cũng ngạc nhiên về chuyện đó.” Kazumasa uống hết chỗ whisky, đặt cái cốc xuống. “Nhưng có cần phải làm đến mức ấy không?”

“Ý anh là sao?”

“Anh nghĩ cử động tay chân của con bé là việc có ý nghĩa. Cơ bắp được rèn luyện thì phản ứng sinh hoá cũng điều độ hơn.”

“Cơ bắp được coi như lá gan thứ hai ấy. Người bình thường mà bị yếu cơ quan chức năng gan thì chỉ cần rèn luyện cơ bắp là ổn. Thật sự, khí huyết của Mizuho cũng lưu thông, huyết áp cũng ổn định. Nhiệt độ cơ thể cũng có vẻ như tốt hơn rất nhiều. Ngoài ra, tiết mồ hôi, bài tiết và sức tái tạo da, lợi ích không thể tính toán hết được.”

“Điều đó thì anh hiểu. Nhưng thay đổi biểu hiện trên mặt con bé có ý nghĩa gì không? Cử động cơ mặt của con bé như thế, anh không nghĩ ra ích lợi gì từ việc đó. Đúng là giống như những gì em đã nói lúc trước, đôi khi thấy vẻ mặt tươi cười của con bé thật là dễ thương nhưng đó là vấn đề của chúng ta, điều này có lợi ích gì cho Mizuho không?”

Thái dương Kaoruko nổi gân rần rật. Nhưng đôi môi cô ấy vẫn cố ép ra nụ cười.

“Ta có thể biến điều trước giờ không làm nổi thành điều có thật. Không phải là không tạo ra lợi ích gì đâu. Nếu không rèn luyện thì cơ mặt sẽ bị thoái hoá

dần. Giúp phát triển mọi năng lực cho trẻ là nhiệm vụ của bậc làm cha mẹ. Anh không nghĩ thế sao?”

Dẫu bản thân con bé còn không có ý thức, Kazumasa cố nén câu này lại. Lỡ mở miệng ra câu đó là hết đường nghị luận.

“Em cũng cảm thấy có lỗi với anh,” có lẽ là do Kazumasa im lặng nên Kaoruko nói tiếp, “ta đã phải tiêu tốn rất nhiều tiền bạc vì Mizuho. Chắc cũng đã gây không ít phiền hà nữa. Vậy nên, em không muốn phải phiền anh nhúng tay vào chuyện chăm con. Em cũng quyết định duy trì tình hình này. Mong anh hãy cứ để em làm điều em muốn thêm một thời gian nữa.”

“Chuyện tiền bạc thì không có gì nhưng...” Sau khi Kazumasa nhịp tay gõ xuống bàn vài lần, anh khẽ gật đầu. “Để anh suy nghĩ thêm xem sao.”

“Em mong anh sẽ có câu trả lời thật tốt,” Kaoruko cố nén nụ cười, đứng dậy. “Thôi, chúc anh ngủ ngon. Đừng uống nhiều quá đấy.”

“Ừ, ngủ ngon.”

Sau khi nhìn vợ ra khỏi phòng, Kazumasa lại cho đá viên vào li, rót thêm whisky. Vừa đóng nút lại chai rượu, anh nhớ lại chuyện đã xảy ra cách đây hai năm vài tháng. Đêm hôm đó, anh cũng uống whisky y như thế này. Hiện giờ, cái chai trong tay Kazumasa là hàng Bowmore nhưng lúc đó là một chai Bunnahabhain.

Cái đêm hôm Mizuho gặp tai nạn đuối nước. Đêm anh nói chuyện với Kaoruko xem phải làm gì đây. Họ bàn bạc với nhau, đã cùng thống nhất chấp nhận vụ hiến tạng.

Nếu như không rút lại quyết định đó, giờ mọi thứ sẽ ra sao? Mizuho thì không còn gì để nói rồi, chẳng còn ở lại với thế giới này. Kazumasa và Kaoruko có lẽ sẽ li dị đúng như dự tính. Ikuto đi theo Kaoruko. Kazumasa rồi sẽ ra sao? Có lẽ sẽ tiếp tục gửi tiền nuôi con, sống một mình lặng lẽ trong căn nhà rộng lớn này. Mà không, chắc không được như thế. Chắc anh sẽ buông tay, sống một mình trong căn hộ kia như bây giờ thôi.

Đồng nghĩa với, anh nhìn quanh căn phòng.

Khả năng cao là ngôi nhà này sẽ vắng bóng chủ nhân. Có khi lại đã xây một ngôi nhà hoàn toàn khác thế vào mất rồi.

Anh lấy ngón tay vê tròn viên đá trong cốc rượu, “Vậy giờ phải làm sao?”, Kazumasa lầm bầm.

Anh tự hỏi mình như thế này sẽ tốt hơn chẳng. *Cứ duy trì sinh mạng của Mizuho như thế này ư?* là câu hỏi luôn canh cánh trong lồng ngực anh. Con bé đã duy trì lâu hơn so với dự tính rồi, anh cũng không thể chối bỏ cảm giác bối rối này. Nếu như lúc đó chấp nhận chết não, chắc sẽ không có cuộc nói chuyện lúc này. Anh cũng không cảm thấy khiên cưỡng khi Kaoruko cố giữ Hoshino như thế.

Chưa kể anh cũng chẳng phải bận lòng về Mizuho nữa. Cũng chẳng phải ngồi uống whisky với những mối lo không dứt như bây giờ.

Câu trả lời là gì, Kazumasa lắc đầu. Làm gì có chuyện dễ dàng thế.

Nếu ngày đó anh chấp thuận làm thẩm định chết não, chắc bản thân cũng không thể cười nổi, luôn giày vò chính mình vì không rõ đã làm đúng hay sai. Biết đâu Mizuho lại có thể hồi phục. Có thể không trị khỏi hoàn toàn nhưng sẽ có ngày con bé hồi tỉnh lại, và giao tiếp như ta mong đợi, chẳng phải sao? Dầu không thể làm thế, chỉ cần Mizuhov ấy có thể sống trong một dạng thức nào đó thì chẳng phải cũng có thể vui vẻ đấy thôi. Đâu phải không thể thể hiện được tình cảm đâu chứ. Càng nghĩ càng như lạc vào một mê lộ sâu thẳm, cảm giác ân hận cũng mạnh lên đến mức nào cũng không khó tưởng tượng ra.

Kể từ đêm đó, có lẽ bản thân họ đã chưa thể tiến lên nổi bước nào, Kazumasa nghĩ vậy.

2.

Khi đi ngang qua cửa chính vào bệnh viện, Kazumasa không tránh khỏi cảm giác hoài niệm. Nhớ đến hơn hai năm về trước, ngày nào anh cũng đi đi về về nơi này. Nhưng rồi, anh lập tức nhận ra mình thật thiếu suy nghĩ khi dùng đến từ hoài niệm vào giờ này. Kể từ ngày đó, không có bất cứ chuyện nào được giải quyết.

Khi anh hỏi thăm lễ tân, họ liền nói bác sĩ đợi sẵn ở phòng đợi khi ngoại khoa thần kinh não như thế đã được báo trước. Nhưng không đảm bảo chắc chắn. “Lỡ có bệnh nhân cấp cứu, bác sĩ sẽ phải thay đổi lịch cho phù hợp với tình hình nên có gì mong anh thông cảm cho,” người phụ nữ ở quầy nói với một giọng máy móc.

Khi anh đi đến phòng đợi thì chỉ có một bệnh nhân cao tuổi đang ở đó. Bệnh nhân đó cũng bị gọi, đứng dậy đi ngay sau đó. Kazumasa ngồi lên chiếc ghế dài, bắt đầu đọc cuốn tuần san mang theo người.

Ngay sau đó, anh cảm thấy có ai đó lại đứng ngay cạnh mình, bóng người che tối một khoảng nơi tay. Kazumasa ngẩng đầu lên đúng lúc nghe tiếng nói, “lâu ngày không gặp”. Bác sĩ Shindou trong màu áo choàng trắng nhìn xuống anh. Gương mặt trí thức đó vẫn chẳng đổi khác gì.

Kazumasa gấp cuốn tạp chí lại, đứng dậy khỏi ghế.

“Đã lâu không gặp. Gia đình tôi đã nhận được nhiều sự giúp đỡ từ phía bác sĩ,” anh cúi đầu chào.

Bác sĩ Shindou gật đầu, mời anh theo mình rồi bắt đầu bước đi.

Anh được mời vào một căn phòng có bàn và nhiều thiết bị đo đạc. Có vẻ không phải phòng chẩn bệnh hay điều trị gì cả. Bác sĩ đã kéo ghế giùm nên Kazumasa ngồi xuống.

“Tình hình con gái anh có vẻ vẫn ổn nhỉ? Xét nghiệm tháng trước không tìm ra bất kì dấu hiệu bất thường nào.”

“Đúng là như thế thật. Cũng nhờ các bác sĩ.”

Bác sĩ Shindou đột nhiên mím môi, đóng tập tài liệu lại.

“Nhờ chúng tôi... Thật sự, anh nghĩ vậy sao?”

“Ý bác sĩ là gì?”

“Cơ thể con gái anh chị vẫn còn dấu hiệu sự sống đến tận bây giờ vốn không phải do chúng tôi chữa trị, mà nhờ sự nỗ lực và bền bỉ của anh chị còn gì. Đúng là như vậy. Bệnh viện chẳng làm gì cả. Chúng tôi chỉ làm các xét nghiệm và cấp những loại thuốc cần thiết mà thôi.”

Không biết đáp lại gì, Kazumasa đành im lặng. Bác sĩ Shindou xin lỗi anh, một tay nắm chặt lại.

“Tôi lại ăn nói khó nghe rồi. Tôi không cố ý đâu. Thật lòng tôi rất ngạc nhiên và ngưỡng mộ. Tôi cũng đã bàn luận cùng bác sĩ chủ trị và ông ấy cũng có chung suy nghĩ với tôi. Chúng tôi càng hiểu thêm sự tuyệt vời và bí ẩn của cơ thể con người.”

“Vậy nghĩa là, đúng là Mizuho đang từng bước phục hồi ư?”

Bác sĩ Shindou không đáp ngay câu hỏi của Kazumasa, sau khi cân nhắc cẩn thận, ông lắc đầu.

“Cách nói như vậy không thích hợp,” ông thận trọng bắt đầu. “Nếu miễn cưỡng mà nói thì... đúng, có lẽ tình trạng của cô bé chỉ đang dễ kiểm soát hơn.”

“Dễ kiểm soát hơn là sao?”

“Các trị số ít biến đổi, liều lượng thuốc chần trị cũng ngày một ít đi. Những gánh nặng lên mẹ con chị nhà hẳn cũng giảm đi khá nhiều.”

“Vậy không gọi là phục hồi hay sao?”

Đôi mắt đen của bác sĩ Shindou không ngừng di động, “Không thể gọi vậy được,” ông trả lời.

“Tại sao lại vậy?”

“Phục hồi nghĩa là,” bác sĩ Shindou liếm môi, nói tiếp, “về lại trạng thái như trước kia. Khi người bệnh có dấu hiệu trở lại với thời kì khoẻ mạnh, ta mới dùng đến từ ấy. Nhưng trường hợp của con gái anh thì lại không phải vậy. Do kích thích từ tính lên tuỷ sống và cơ bắp, điều tiết cơ thể cô bé được duy trì ít nhiều nhưng đó chỉ là duy trì mà thôi, không phải là về với thể trạng trước kia. Não cô bé không hề có dấu hiệu thay đổi gì... Mà không, chúng tôi đoán có lẽ vùng não chết đang ngày càng lan rộng ra.”

Kazumasa thở phà ra một hơi thật lớn. “Tôi muốn nói về chuyện này.”

“Cũng đúng nhỉ. Trong cuộc điện thoại sáng nay, anh có nói là muốn hỏi về tình hình não bộ con gái mà. Nhưng vẫn như những gì tôi đã nói khi ấy, chúng tôi không nắm được chính xác tình hình hiện tại.”

Theo lời bác sĩ Shindou, Kaoruko nêu rõ nguyện vọng bỏ qua các bài kiểm tra não bộ trong các đợt kiểm tra định kì. Kazumasa có thể phần nào hiểu được lí do. Cô ấy muốn tránh sự thật nếu lỡ không hề có biến chuyển tốt, thậm chí còn đi theo chiều hướng xấu.

“Cũng chẳng sao. Điều tôi muốn hỏi không phải chuyện bây giờ, mà là chuyện ngày hôm đó.”

“Ngày hôm đó?”

“Ngày Mizuho bị đuối nước. Khi bác sĩ bảo với chúng tôi là con bé đã bị chết não.”

“Vâng,” bác sĩ Shindou nhẹ gật đầu. “Anh muốn hỏi chuyện gì?”

“Tôi sẽ hỏi thẳng. Nếu như lúc đó, chúng tôi cho phép tiến hành thẩm định chết não, bác sĩ cho rằng mọi chuyện sẽ ra sao? Liệu Mizuho có bị kết luận là chết não không? Mong hãy trả lời thành thực cho tôi hay.”

Bác sĩ Shindou nhìn thẳng vào gương mặt Kazumasa. Đôi mắt dường như đang bối rối, tại sao đến tận giờ này rồi mà anh lại đưa ra câu hỏi như vậy?

“Tôi,” vị bác sĩ ngoại khoa thần kinh não khẽ hé bờ môi, “tôi cho rằng tỉ lệ cao là chết não. Kể cả bây giờ, nếu có đứa trẻ nào khác cũng rơi vào tình

trạng y như con gái anh, có lẽ tôi cũng sẽ đưa ra chẩn đoán tương tự. Không hề do dự. Và chắc chắn tôi cũng sẽ mời bố mẹ của cháu đưa ra quyết định hiến tạng y như đêm đó.”

“Dẫu cho hơn hai năm nay Mizuho vẫn đang sống sờ sờ đó?”

“Bởi vì chết não không có nghĩa là trái tim cũng lập tức ngừng đập, lúc đó tôi cũng đã nói như thế. Dù mọi thứ kéo dài đến mức này, đúng là cũng ngoài sức tưởng tượng.”

“Vậy thì, nếu bây giờ, ta tiến hành thẩm định chết não cho Mizuho, bác sĩ nghĩ sao. Lúc này, bác sĩ đã nói là không phục hồi còn gì. Nếu bây giờ có thẩm định, chắc kết quả vẫn chỉ là chết não thôi phải không?”

Bác sĩ Shindou chậm rãi gật đầu. “Tôi nghĩ là thế.”

“Dẫu cơ thể có phát triển ư?”

Kazumasa mở miệng hỏi một câu hiển nhiên đến vậy, nhưng bác sĩ Shindou lại thoáng nở một nụ cười.

“Chắc tôi đã nói điều gì kì lạ chẳng?”

“Không phải, nếu là một vị bác sĩ khác chưa từng nghiên cứu gì về điều này, chắc họ sẽ nói là không tiến hành thẩm định nữa cho xem. Đúng như anh đã chỉ ra, nếu toàn bộ cơ năng của não đã ngừng hoạt động, chắc chắn cơ thể sẽ không phát triển. Không thể điều hoà nhiệt độ cơ thể, cũng không thể ổn định huyết áp. Nếu suy nghĩ theo lối thông thường, đây không thể là chết não được. Nhưng mà,” bác sĩ Shindou nói, “đã từng có những ca như vậy trong quá khứ. Không cần biết có phải là chết não hay không, họ vẫn cứ sống suốt nhiều năm, vẫn cứ cao lên suốt thời gian đó. Về điều này, những người theo phái phát triển cấy ghép nội tạng cũng đã phản đối rằng vậy là đâu có chết não thật sự, hay phải chăng các người đã không tiến hành thẩm định chính thức. Đương nhiên, hẳn là sẽ có những ca như vậy. Nhưng tôi cho rằng trên bề mặt luật pháp, những ca chết não vốn cũng không ít ỏi gì. Bởi theo tiêu chuẩn thẩm định thì đã là chết não nhưng một phần não bộ vẫn còn hoạt động. Và, cháu Mizuho, con gái anh cũng thuộc các ca như vậy.”

“Chẳng phải nếu một phần não bộ vẫn còn hoạt động thì không thể gọi là chết não cơ mà?”

Bác sĩ Shindou khẽ khàng nhún vai.

“Có lẽ anh cũng hiểu nhầm rồi. Mà thôi, tôi cũng không cố ép. Bản thân cụm từ ‘chết não’ vẫn còn rất nhiều bí ẩn và tranh cãi.”

“Ý bác sĩ là sao?”

“Định nghĩa ‘chết não’ là toàn bộ cơ năng của não đã ngừng hoạt động. Các tiêu chuẩn thẩm định đều nhằm xác định điều này. Nhưng có thể nói đó chỉ là bề mặt. Do bản thân chúng ta cũng chưa biết rõ hết mọi điều về bộ não. Ta vẫn chưa thể hoàn toàn nắm được liệu rằng đâu đó vẫn còn bộ phận nào ngầm hoạt động hay không. Nếu đã thế, sao có thể khẳng định chắc chắn não bộ đã hoàn toàn ngừng hoạt động được.”

“Đúng là vậy,” Kazumasa khẽ lẩm bẩm.

“Có lẽ anh đã biết, từ ‘chết não’ vốn được đưa ra nhằm phục vụ mục đích cấy ghép nội tạng. Năm 1985, nhóm nghiên cứu Takeuchi Bộ Y tế đưa ra những tiêu chuẩn thẩm định, khớp với những tiêu chuẩn đó sẽ bị xếp vào diện chết não. Nói cho rõ ràng, những tiêu chuẩn này không hề khẳng định tất cả các chức năng đều ngừng hoạt động. Vậy nên, không thiếu người cho rằng đó là những tiêu chí sai lầm. Cũng có nhiều ý kiến phản đối chết não đồng nghĩa với tử vong.”

“Phân tích này đã đánh đúng trọng tâm.”

“Tôi hiểu cảm nhận của anh. Nhưng ta không được phép quên tiêu chí Takeuchi không phải là định nghĩa về tử vong, nó chỉ giới hạn trong việc có quyết định hiến tạng hay không mà thôi. Giáo sư Takeuchi trưởng nhóm nghiên cứu đã nhấn mạnh vào ‘point of no return’, khi đã rơi vào trạng thái này tỉ lệ phục hồi bằng không. Vì vậy, thay vì cái tên ‘chết não’ ta có thể dùng cách nói ‘không còn khả năng phục hồi’ hay ‘tình trạng tiền tử vong’ thì hợp lí hơn. Nhưng đối với những chính trị gia có ý phát triển cấy ghép

nội tạng, họ sẽ muốn thêm chữ ‘chết’ vào đó. Vì thế mà mọi cuộc tranh luận đều trở nên phức tạp.”

“Dẫu chuyện ghép tạng không liên quan đến việc chết não có phải là chết hay không ư?”

“Đáng tiếc là vậy,” bác sĩ Shindou mạnh dạn gạt đầu khi thấy anh đã ngộ ra vấn đề. “Thế nào mới là tử vong? Ta không nhất thiết phải ôm cái lí luận triết học đó làm gì. Điểm chủ chốt là đáp ứng những tiêu chuẩn nào thì được phép hiến tạng? Rất khó để pháp luật cho phép hiến tạng những người vẫn được cho là đang sống. Ta cần có câu ‘người đó đã chết rồi’.”

“Đã chết rồi... ư? Dẫu não Mizuho vẫn phần nào hoạt động nhưng một khi đã khớp với những tiêu chuẩn thẩm định, con bé sẽ bị đánh giá là chết não, hay nói cách khác là đã chết rồi, ý bác sĩ là vậy sao?”

“Đúng như anh nói.”

“Dẫu lưng nó vẫn có thể duỗi thẳng ư...?” Gì thì gì, anh vẫn quay lại vấn đề đó.

“Tôi cho rằng tiêu chí Takeuchi không sai. Có rất nhiều ca nhi bị chết não trường kì. Nhưng chưa từng có công nhận ca nào phục hồi ý thức sau khi bị thẩm định chết não, rút ống thở nhân tạo cả. Rốt cuộc, tình trạng chết não được duy trì lại dẫn đến tim ngừng đập. Sự tồn tại của chết não trường kì không tạo nên bất kì ảnh hưởng gì đến quy trình thẩm định tiền đề cho việc hiến tạng. Dẫu lưng có duỗi thẳng cũng thế thôi.”

Kazumasa rũ xuống, lấy tay day trán. Có lẽ anh cần sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu.

“Tôi sẽ nói với anh thêm một điểm,” bác sĩ Shindou giơ ngón trỏ. “Có một trường hợp như thế này. Đứa trẻ này cũng giống Mizuho, bị chẩn đoán là chết não từ khi còn bé nhưng vẫn duy trì sự sống rất lâu. Trong khoảng thời gian đó, đứa bé vẫn cao lên, thể trạng cũng ổn định. Sau khi rút ống thở và tiến hành khám nghiệm tử thi, não bộ đã hoàn toàn chảy ra, không có bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ vẫn còn hoạt động. Tức là, chết não hoàn toàn. Chắc

chấn không chỉ có một trường hợp. Trên thế giới này chắc không thiếu ca bệnh như vậy.”

“Mizuho, có khi nào cũng như vậy?”

“Tôi không thể phủ nhận. Cơ thể người vẫn còn ẩn giấu nhiều bí ẩn. Nhất là trẻ em.”

Kazumasa lấy hai tay ôm đầu, nửa thân trên ngửa mình trên ghế. Sau khi sẫm soi trần nhà, anh nhắm mắt lại.

Giữ trạng thái đó khá lâu, anh mới bỏ tay xuống, nhìn bác sĩ Shindou.

“Tôi muốn hỏi lại lần nữa. Nếu giờ chấp nhận thẩm định chết não cho Mizuho, tỉ lệ kết quả là chết não khá cao đúng không?”

“Có lẽ,” bác sĩ Shindou trả lời với ánh nhìn mông lung.

“Vậy thì...” Kazumasa lấy hơi hỏi tiếp, “hiện tại, nhà tôi... đứa con gái ở nhà tôi là bệnh nhân. Hay là một xác chết đây?”

Bác sĩ Shindou tỏ vẻ khó xử, ngôn từ dường như đã nghẹn lại. Đôi tròng mắt đen đó cứ đảo đi đảo lại rồi như đã quyết ý, ông mới nói với Kazumasa. “Đó không phải là điều tôi có thể quyết được.”

“Vậy thì ai sẽ quyết định?”

“Tôi không biết. Có lẽ chẳng ai trên cõi đời này có thể quyết nổi.”

Một câu trả lời quá hiếm, Kazumasa nghĩ vậy. Đồng thời, anh cũng thấy đó là câu trả lời thành thật. Không ai có thể quyết nổi. Đúng là như vậy.

“Cảm ơn bác sĩ,” anh cúi đầu chào ông.

Miharu đưa Wakaba đến chơi vào một ngày đầu tháng Tám. Hôm đó là thứ Bảy, không có y tá đến thăm bệnh cũng không có cô giáo đến dạy học. Chuông cửa reo đúng lúc Kaoruko rời khỏi phòng Mizuho, cô vừa đọc cho con bé nghe xong cuốn sách mượn được từ Shinshuo Fusako. Truyện kể về nhân vật chính sống qua nhiều lần biến hoá thành nhiều loài sinh vật, ví như từng sống một đời xương rồng nơi sa mạc nhưng vẫn thấu hiểu được niềm vui được sống như thế nào, lần nào đọc cô cũng thấy rạo rực trong lồng ngực. Vậy nên, khi ra ngoài cửa đón mẹ con Miharu, cô em gái đã lo lắng hỏi “có chuyện gì sao?”. Chắc là do mắt cô đã hơi đỏ lên. Kaoruko cười khổ, chữa ngượng là chẳng có gì. Nghe cô bảo là đọc sách rồi thấy cảm động quá mà thôi, Miharu chẳng nói gì, chỉ cười khó hiểu.

Khoảng mùa hè năm ngoái, Chủ nhật tuần nào Miharu cũng ghé qua. Lúc bấy giờ, Kaoruko đã mạo danh Shinshou Fusako để tham gia các hoạt động quyên góp. Đương nhiên là cô không kể thật cho Miharu biết. Cô chỉ giải thích là đi tham dự buổi hội thảo về cách chăm sóc trẻ hôn mê mà thôi.

“Mẹ đâu?” Miharu hỏi.

“Đi mua đồ rồi. Nhân tiện ghé về xem tình hình nhà cửa thế nào,” Kaoruko nhìn sang Wakaba. “Chào cháu, cháu khoẻ chứ?”

“Chào bác,” Wakaba lên tiếng chào cô. Đứa cháu gái cùng tuổi Mizuho giờ đã lớn nhiều rồi, không còn lưu giữ dáng vóc của một đứa bé con nữa. Một cô bé lớp Ba tiểu học. Một đứa trẻ được đi học hăng hái, một cô bé lớp Ba tiểu học danh chính ngôn thuận. Cô nghe bà Chizuko kể là con bé rất giỏi thổi sáo. Lại còn thuộc bảng cửu chương lâu lâu. Có lẽ con bé cũng có nhiều bạn bè trên trường, có thể cười đùa trò chuyện và chơi thật nhiều trò. Đương nhiên thế nào cũng sẽ có tranh cãi, có nói xấu nhau. Nhưng mà, đây là cách trẻ con ứng xử trong các mối quan hệ của chúng nó.

Nếu như không có tai nạn đó, chắc Mizuho cũng... cô không thể ngăn mình có những suy nghĩ như thế. Mỗi lần gặp Wakaba, cô lại nhận ra phần nào đó

trong mình đang sập cửa lại, cũng thấy bức bối chẳng biết phải làm sao để điều khiển cảm xúc này.

“Bác ời, cháu gặp Mizuho được chứ?” Wakaba hỏi.

“Ừ, được chứ. Cháu cứ gặp nó đi.”

Wakaba cởi giày ra rồi thành thạo mở cửa phòng Mizuho. Miharuru cũng theo con đi vào. Từ đằng sau, Kaoruko theo dõi tình hình.

Cô vừa đọc sách cho con bé nghe lúc nãy nên Mizuho vẫn còn đang ngồi trên xe lăn.

“Chào, Mizuho. Hôm nay, mẹ cột tóc hai bên cho con hả, hợp lắm đấy.” Đầu tiên, Miharuru lên tiếng bắt chuyện với con bé. Do tóc Mizuho được cột lên thành hai túm xinh xinh trái phải.

Wakaba nắm lấy tay Mizuho.

“Chào chị, Wakaba đây. Hôm nay, em có mang dâu tây đến. Hôm trước, cả nhà đi đến tận Nagano hái về làm quà đấy,” con bé nói lí nhí như thể tự nói chuyện với chính mình. Có chút gì đó như là giữ kẽ.

Miharuru lấy từ trong cái túi vải to tướng mang theo một cái hộp vuông. Trong đó đựng đầy dâu tây đỏ mọng. Wakaba nhận lấy cái hộp rồi đưa lại gần mặt Mizuho.

“Đây này, dâu tây đấy. Mùi rất thơm, Mizuho cảm nhận được thì tốt quá.”

Một lúc lâu sau đó, Wakaba rời khỏi Mizuho, con bé nói “dạ đây” rồi chìa cái hộp cho Kaoruko.

“Cảm ơn cháu. Mùi rất thơm, chắc Mizuho vui lắm,” Kaoruko nhận lấy cái hộp, cười với cô cháu gái.

“Vâng,” Wakaba đáp lại. Ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt ấy sao mà trong trẻo.

“Ikuchan đi đâu rồi chị?”, Miharuru hỏi.

“Đang trên tầng hai. Chị có bảo mẹ con em tới chơi nhưng chắc nó vẫn còn mãi game. Chị phải đi gọi nó.”

“Thôi, cũng chẳng có gì. Ikuchan chắc cũng chẳng có hứng thú gặp mẹ con em đâu.”

“Đấy không phải là vấn đề, phải chào hỏi cho hân hoan chứ. Mà em có uống trà không? Có bịch bánh ngon lắm, đồ người ta cho.”

“Vâng, vậy em xin phép. Wakaba thì sao? Ăn bánh với mẹ và bác nhé?”

“Không,” Wakaba lắc đầu. “Lát Wakaba ăn. Con muốn bên Mizuho thêm lúc nữa cơ.”

“Hiểu rồi,” Miharuru đáp vậy rồi nói với Kaoruko, “Thế đấy!” Kaoruko gật gù đầu.

Lần nào đến nhà, hầu như Wakaba đều ở bên Mizuho. Có lẽ với con bé, Mizuho vẫn là người chị họ đồng tuổi thân thiết của ngày xưa. Có lẽ nó vẫn tin rằng tuy giờ chìm sâu trong giấc ngủ nhưng sẽ có ngày chị nó mở mắt ra và chơi với nó như ngày xưa. Có khi nào, nhờ một thứ năng lực tinh thần đặc biệt chỉ có ở trẻ con đã giúp con bé hiểu được Mizuho chẳng.

Rời khỏi phòng Mizuho, đi nửa chừng về phía phòng khách, cô đứng lại ở lối lên cầu thang và gọi vọng lên, “Ikuto. Mẹ Mi và Wakaba đến chơi kìa. Xuống chào đi chứ.”

Rồi đợi thằng bé đáp nhưng chẳng có động thái gì. Phải gào lên một lần nữa, thằng bé mới đáp trả bằng một giọng khó chịu, “Con nghe thấy rồi.”

“Chị đừng ép thằng bé quá. Chắc nó cũng thấy phiền đó,” Miharuru hiểu ý, khuyên.

“Dạo này nó bước vào giai đoạn nổi loạn hay sao đó. Cứ nhốt mình mãi trong phòng chẳng chịu ra. Khi hỏi về chuyện trên trường, cũng chẳng chịu đáp cho tử tế.”

“Ikuchan cũng lớn rồi còn gì.”

“Gì cơ. Lớp Một tiểu học á?”

“Đối với bọn trẻ con mà nói, từ mầm non lên tiểu học đã là một bước chuyển lớn lắm rồi.”

“Có lẽ là thế.”

Tháng Tư này, Ikuto vào tiểu học. Nhìn con trai đeo cặp sách trên lưng, cô đã vô cùng cảm động. Cùng lúc, cô lại thấy đau buồn vì chẳng thể nhìn Mizuho trong dáng vẻ đó. Cô cầu mong Ikuto có một cuộc sống học đường vui vẻ thay cả phần chị gái mình. Thằng bé đi học rồi nhưng cũng chưa thấy vấn đề nào nảy sinh đáng để cô phải lưu tâm cả.

Đúng lúc Kaoruko đang rót ra hai tách trà, Ikuto thò mặt vào phòng. Thấy Miharuru, thằng bé cúi đầu, “Chào mẹ Mi.”

“Chào Ikuchan, trường học vui chứ?”

Khi Miharuru hỏi vậy, thằng bé gật đầu nói “Vâng”. Vẻ mặt nó không tỏ ra chút gì phụng phịu hờn dỗi cả.

“Con thích môn gì? Đại số? Quốc ngữ?”

Ikuto có vẻ ngượng ngùng, nó cứ vắn vẹo mãi rồi mới đáp, “Thế dục.” Là môn Thế dục.

“Môn Thế dục à? Cũng phải thôi. Được vận động nọ kia chắc vui lắm.”

Nghe Miharuru nói thế, Ikuto có vẻ rất vui. Như thế thằng bé đang được người khác công nhận vậy.

“Nếu con định tìm Wakaba, thì con bé đang trong phòng chị đó,” Kaoruko nói vậy.

“Vâng,” Ikuto đa lại. Nhưng vẻ mặt thằng bé như có chút xịu xuống. Cũng chẳng có ý chạy ra đó ngay.

“Sao thế? Con không muốn gặp Wakaba hả?”

Ikuto lắc đầu. “Không phải.”

“Vậy thì ra gặp em đi chứ?”

Thằng nhóc mới sắp sửa lên bảy tỏ chút vẻ bối rối, nó nhìn một lượt Kaoruko và Miharuru nói, “Con đi gặp em” rồi rời khỏi phòng.

“Giai đoạn nổi loạn ở chỗ nào cơ?” Miharuru hỏi nhỏ. “Nó vẫn ngoan như trước giờ mà. Người lớn hỏi gì cũng đáp hần hoi.”

“Chắc hôm nay nó đang vui vẻ. Nếu không vui thì cũng đang cố tỏ vẻ đấy. Hôm khai giảng cũng thế, nó còn phải tự giới thiệu với bao nhiêu người. Toàn những người xa lạ.”

“Hơ, giỏi quá đó chứ. Chuyện như thế nào vậy?”

“Đầu tiên là tự giới thiệu bản thân. *Chào mọi người, em là Harima Ikuto lớp 1-3, mong mọi người giúp đỡ cho.* Nói vậy rồi cúi đầu thật thấp.”

“Giỏi quá. Thế thì, mọi người sẽ nhớ ngay được tên thằng bé đấy.”

“Thấy chưa? Rồi sau đó, nó bảo đây là chị gái mình rồi giới thiệu cả Mizuho nữa đó.”

“O”, đôi mắt Miharuru mở lớn. “Đây là chị gái mình... chị đưa cả Mizuho đến cả buổi lễ khai giảng của Ikuchan hả?”

“Ừ, đương nhiên rồi. Đó là ngày trọng đại của em trai mà, đương nhiên phải đưa đến chứ. Chị còn mua cho con bé quần áo mới mặc ngày hôm đó. Ikuto cũng nói muốn đưa chị đến tham dự mà.”

“Hừm,” Miharuru nhìn xa xăm.

“Sao? Có gì lạ ư?”

“Không, có gì đâu” Miharuru vội vội vàng vàng lắc đầu. “Em chỉ lo mọi người sẽ thấy ngạc nhiên thôi. Thế không ai nói gì ạ?”

“Chuyện đó thì có chứ. Có người còn kêu chắc cô vất vả lắm. Nhưng ai ai cũng tỏ ra quan tâm hết. Trông con bé không có gì là bị chấn thương nặng mà. Có vẻ như nó có thể mở mắt ra và chào hỏi với mình ngay ấy. Cho nên chị mới nói với họ. Chẳng vất vả gì đâu, dẫu đứa trẻ có nghịch ngợm đến

mức nào thì lúc nó ngủ cũng dễ dàng chăm sóc hơn mà, và nhà tôi lúc nào cũng thế nên chẳng ai nói gì nữa. Cũng vui phết.”

Miharu chỉ nói “thế hả?” rồi chẳng hỏi han thêm gì về lễ khai giảng nữa.

Cũng lâu không gặp, hai chị em có rất nhiều chuyện để nói với nhau. Miharu lại bắt đầu căn nhắc về chồng mình. Chồng cô ấy là doanh nhân, người thuộc dạng chủ nghĩa duy lý điển hình. Với tư tưởng đó, anh ta chỉ trích từng li từng tí mọi hành động của vợ khiến cô cảm thấy chán nản mà lại chẳng thể tranh cãi lại.

“Với những người như thế, đôi khi cũng cần phải biết nói dối một chút. Cái gì cũng thành thật khai báo sẽ càng làm hư cái bản tính khó chiều đó đấy. Biết làm lơ đi vừa phải, đôi khi cũng vờ quên một số điều nhỏ nhất.”

“Chắc em cũng phải làm thế thật.”

“Lại chẳng. Nếu khai tuốt tuồn tuột với những kẻ như vậy, nhất định người ta sẽ nghĩ ra điều gì để phủ định em.”

Trong khi hai người đang nói đến chuyện đó, chợt có tiếng động từ hành lang. Cửa mở ra, Ikuto và Wakaba đi vào.

“Ơ kìa, có chuyện gì thế?”

Chẳng đứa nào chịu trả lời câu hỏi của Kaoruko. Trông Wakaba có vẻ khó chịu.

Ikuto đã lôi từ đâu ra bộ lắp ghép dạo gần đây nó thích. Chắc nó định cho Wakaba chơi cùng đây.

Vừa để mắt trông coi hai đứa chơi, Kaoruko tiếp tục câu chuyện với Miharu nhưng dường như cô không thể nào bỏ qua chuyện đó. “Này!” Cô hỏi Ikuto. “Tại sao hai đứa lại qua đây? Thường các con vẫn chơi trong phòng chị con mà. Hôm nay cũng chơi trong đó được mà.”

Hai đứa vẫn im bặt. Nhưng Wakaba dường như có điều gì muốn nói. Vậy nên Kaoruko xoay về phía con bé hỏi:

“Wakaba đến thăm Mizuho mà. Chơi trong đó thì hay hơn chứ?” Cô vừa hỏi vậy, Wakaba lập tức có tín hiệu hồi đáp như cô mong chờ. Con bé nhấp nhồm, ánh mắt ra ý nói Ikuto bảo ra đây chơi. Nhưng phản ứng của Ikuto lại không như cô muốn.

“Nói dối đấy!” Thăng bé nói vậy. Khi nói ra những lời đó, nó không hề nhìn Kaoruko.

“Gì cơ?” Kaoruko hỏi. “Nói dối gì cơ?”

Nhưng Ikuto không đáp. Nó cứ im lặng lấp ghép đồ chơi.

“Ikuto!”, Kaoruko gào lên. “Con nói cho rõ ràng đi. Nói dối gì cơ?”

Thăng bé lớp Một run lên như thể cả cơ thể đang phải oằn mình chịu đựng điều gì đó, rồi nó nhìn thẳng mặt đối mặt với Kaoruko. Vẻ mặt đó vẫn lên sự thù địch và phảng phất nỗi buồn, chưa bao giờ cô thấy.

“Mẹ nói dối là chị vẫn sống còn gì?”

“Ờ...”

“Thật ra chị đã chết từ lâu rồi nhưng mẹ vẫn cố giữ chị sống mà thôi,” thăng bé như rên lên trong tuyệt vọng.

Trong một khoảnh khắc, đầu óc Kaoruko như trống rỗng. Cô không hiểu con trai mình đang nói gì nữa. Cô hiểu rõ ý nghĩa từng lời, từng lời một. Nhưng dấu hiệu được chúng trên bề mặt ngôn từ, bản năng lại như đang phản kháng lại. Cô không muốn chấp nhận sự thật những lời đó thoát ra từ miệng con trai mình.

Nhưng khoảng trống đó không kéo dài lâu. Những lời cô không muốn nghe đó đích thực không phải là ảo giác cũng chẳng phải nghe nhầm gì.

Cú sốc làm Kaoruko sây sẩm. Cô gắng gượng để bản thân mình không ngất đi. Nếu thật là thế, cô có thể mắng nó sao con lại nghĩ đến chuyện ngu ngốc đó rồi thẳng tay tát nó một cái cho đúng mục đích giáo dục con. Nhưng, Kaoruko không thể làm thế. Sức lực như rời bỏ nửa thân dưới, khiến cô chẳng thể nào đứng dậy khỏi ghế.

Người lên tiếng lại là Wakaba, “Ikuchan, không được nói chuyện đó.”

“Wakaba!”, Miharuru lên tiếng mắng át con mình. Nhưng Kaoruko chẳng còn hiểu nổi tại sao em gái mình lại phải mắng thế. Đầu óc cô chỉ còn vang vọng những lời Ikuto đã nói ra mà thôi. Mọi lời kẻ khác nói giờ chẳng còn chút ý nghĩa nào nữa.

“Con nói gì vậy?” Kaoruko trừng mắt nhìn khuôn mặt trắng trẻo của con trai. “Gì mà nói dối chứ? Chị Mizuho vẫn còn sống mà. Chị cứ ngủ vậy thôi nhưng vẫn ăn, vẫn đi vệ sinh, vẫn ngồi dậy được mà.”

Nhưng con trai cô lại càng gào lên.

“Người ta nói mấy cái đó không phải là sống. Dùng máy móc để giả sống thôi, thực ra là đã chết rồi. Họ ghét đưa người chết đến dự lễ khai giảng, không muốn nhìn. Nói là kinh dị lắm.”

“Ai nói vậy?”

“Người ta nói. Những người biết về chị đều nói vậy. Con bảo không phải vậy, chị chỉ ngủ thôi thì họ lại nói, vậy bao giờ mới tỉnh? Nếu mãi không mở mắt thì có khác gì chết đâu.”

Ánh mắt ngang ngược hằn lên vệt máu, Kaoruko nhìn biểu hiện đó của thằng bé. Lồng ngực cô như bị bóp nghẹn.

Ikuto hẳn không nghĩ rằng bản thân lại bị chính mẹ mình lừa. Chắc nó vẫn luôn mong mọi người chị vẫn mãi nhắm mắt ngủ kia sẽ có ngày trở lại như xưa, không thì cũng đã chấp nhận mọi thứ cứ vĩnh viễn như thế này rồi. Nhưng những kẻ thứ ba chẳng liên quan nào đó đã nhảy vào, khoét cho nó một vết thương sâu hoắm.

Cô nhớ lại tình trạng của Ikuto gần đây và dần thấu hiểu. Dạo trước, nó chơi suốt trong phòng Mizuho cũng được nhưng gần đây hầu như không bén mảng. Khi Kaoruko dẫn vào trong phòng Mizuho, nó thôi không vui vẻ hỏi chuyện như trước nữa, cũng nhanh tỏ ra chán chường.

Cú sốc quá lớn khiến Kaoruko không biết nên nói sao. Không thể im lặng như thế mãi được, lòng cô cứ thôi thúc phải nói gì đó với con trai nhưng chẳng lời nào hiện ra trong đầu.

Ikuto bỗng đứng phắt dậy, bỏ lại bộ laptop ghép trên sàn. Rồi thằng bé lao bắn ra khỏi phòng, chạy rầm rập dọc lối hành lang, lên thẳng trên tầng.

Kaoruko như bị đông cứng tại chỗ, không hề cử động. Những lời con trai cô nói, cứ tua đi tua lại trong đầu.

“Chị ơi!” Miharuru lên tiếng hỏi với giọng lo lắng. Cô nghe thấy nhưng chẳng thể đáp lời. Lần này, cô em gái thộp lấy vai cô lắc mạnh. “Chị ơi!”

Đến lúc đó, cơ thể cô mới có phản ứng. Cô đập lại ánh nhìn đầy bất an của đứa em gái. “À,” cô thở hắt ra một hơi, tay chống cằm. “Xin lỗi em nhé...”

“Không sao chứ? Mặt chị tái xanh cả rồi.”

“Ừ, không sao. Chị chỉ sốc chút thôi.”

“Chị đừng mắng mỗ gì Ikuchan. Chắc Ikuchan cũng chịu khổ sở nhiều.”

“Chị hiểu. Vậy nên chị mới thấy sốc. Thằng bé lại bị nói những điều như vậy ở trường.”

“Biết làm sao. Làm trẻ con cũng khổ mà. Với lại, không phải là ai cũng nói thế. Chắc cũng có đứa cảm thông cho Ikuchan.”

Cô thấy cảm động trước những lời an ủi đó, nhưng câu chữ cuối cùng lại khiến cô để tâm. “Cảm thông ư?” Kaoruko nhú mào.

Như thế em gái cô cũng nhận ra mình đã lỡ lời. Cô ấy khẽ xoa tay.

“A, dùng từ cảm thông có lẽ hơi lạ, nhưng hẳn cũng sẽ có nhiều bé hiểu cho Ikuchan.”

Nhìn gương mặt đang cố chống chế của Miharuru, cô dần tỉnh táo trở lại. Kaoruko ngẫm nghĩ lại những lời Ikuto nói, cô chợt nhận ra điều gì đó. Cô nhìn Wakaba. Cháu gái cô vẫn cứ im lặng, mân mê đám đồ chơi xếp hình Ikuto ném lại.

“Wakaba!” Kaoruko gọi. “Lúc này, khi Ikuto nói thế, cháu bảo ‘Không được nói chuyện đó’ là nghĩa làm sao?”

Như không hiểu ý nghĩa câu hỏi, Wakaba chớp đôi mắt to.

“Không phải là ‘*không có chuyện đó, không được phép nói thế*,’ tại sao lại là ‘*không được nói chuyện đó*’? ‘*Chuyện đó*’ là sao? Là chuyện Mizuho đã chết ư? Wakaba cũng nhĩ như vậy sao? Tuy nghĩ vậy nhưng trong căn nhà này thì không được nói kiểu đó sao?”

Bị ném vào hàng loạt câu hỏi, Wakaba chẳng thể đáp lời, nhìn Miharuru với gương mặt như sắp mếu.

“Chị ơi, sao thế chị?”

Miharuru hỏi với vẻ ngạc nhiên, Kaoruko lập tức dăm dăm nhìn em.

“Cả em cũng lạ nhỉ. Khi Wakaba nói câu ‘*không được nói chuyện đó*’, em lại mắng át Wakaba. Sao em lại phải làm thế?”

“Chuyện đó thì có gì...”

Nhìn đứa em gái đang không biết đáp sao, Kaoruko càng lẩn tránh.

“Có khi nào, bình thường các người đều nói như thế ư? Mizuho đã chết rồi nhưng nếu đến nhà Harima thì vẫn phải cho là con bé đang sống.”

Đôi mày Miharuru chùng xuống với vẻ đau thương. “Làm gì có chuyện đó đâu”, nhưng câu chống đối đó quá yếu ớt.

“Vậy, sao Wakaba lại nói vậy? Tại sao em lại mắng nó thế? Không kì lạ sao?”

“Chuyện đó... không có ý gì sâu xa cả đâu... Wakaba chỉ muốn nhắc Ikuchan thôi nhỉ?” Miharuru hỏi con gái. Wakaba im lặng gật đầu.

Kaoruko lắc đầu, “Thôi đủ rồi.”

“Chị ơi...”

Đúng lúc Miharu bất lực như thế, có tiếng mở cửa chính. Rồi có tiếng đi bộ dọc hành lang, bà Chizuko bước vào, khệ nệ với túi giấy và túi nilon.

“Xin lỗi nhé. Lâu lắm mẹ mới dọn nhà được một buổi thành ra về muộn quá. Bố con chẳng chịu dọn sạch phòng tắm gì cả...” Bà Chizuko mới nói được đến thế thì chợt nhận ra bầu không khí khác thường trong phòng nên im bật, nhìn một lượt gương mặt hai đứa con và đứa cháu gái rồi mới hỏi, “Sao thế?”

“Chẳng có gì đâu ạ,” Kaoruko nói, lấy tay chống cằm.

Miharu như đã quyết ý, cô đứng dậy. “Về thôi, Wakaba.”

Wakaba nhanh chóng đứng dậy, lại gần bên mẹ.

“Gì thế? Đã về rồi sao? Con đã nói trên điện thoại là có thể ở lại chơi lâu cơ mà?” Bà Chizuko ngạc nhiên hỏi.

“Xin lỗi mẹ. Con có việc gấp. Để lần sau ạ. Nào, Wakaba, ta qua chào Mizuho rồi về.”

“Vâng!” Wakaba gật đầu nhưng Kaoruko nhăm nhẩn, “Không cần chào” với cả hai. “Mà phải, đừng làm gì. Cũng đừng có bước vào trong đó.”

Miharu chẳng đáp gì, bước ra khỏi phòng. Cô thông thả đi dọc hành lang, còn bước vào phòng Mizuho. Wakaba cũng ngần ngại bước theo.

Bà Chizuko ngờ vực quay sang nhìn Kaoruko, “Sao thế con?”

Kaoruko không nói năng gì, cứ mãi nhìn nơi cuối hành lang.

Rồi thì hai mẹ con cũng bước ra khỏi phòng. Thấy thế, bà Chizuko gấp gấp bước ra. Kaoruko quay đi chỗ khác.

“Chào mẹ, hẹn lúc khác nhé.” Cô nghe tiếng Miharu cứng nhắc nói vậy. Hình như Wakaba cũng nói gì đó. “Lần sau lại tới nhé”, bà Chizuko đáp lại.

Vừa nghe tiếng cửa đóng chưa lâu, cô đã thấy bà Chizuko quay lại rồi.

“Thật ra, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có gì đâu!”, Kaoruko đáp có thể rồi đứng lên. “Con phải cho Mizuho ăn đây.”

“À, phải. Cũng đã đến giờ này rồi. Phải chuẩn bị đi thôi,” bà Chizuko nhìn cái đồng hồ treo tường rồi dậm chân đi về phía bếp. Đằng sau lưng bà, Kaoruko gọi mẹ.

“Nếu thấy vất vả quá, mẹ cũng không cần giúp con nữa đâu. Mình con cũng chăm Mizuho được mà.”

Gương mặt bà Chizuko như khựng lại, “Con nói gì vậy? Miharuru đã nói gì con sao?”

“Không, con chỉ lo mẹ thấy vất vả mà thôi.”

“Làm gì có chuyện đó. Con đừng nói kì lạ thế,” trong giọng nói của bà đã ẩn chút cáu bẳn.

Kaoruko bất lực gật đầu. Cô muốn tin người mẹ này vẫn còn ủng hộ cô. Mà không tin cũng không được. Cô đành lẩm bẩm câu xin lỗi rồi đi về phía phòng Mizuho.

4.

Mẹ chẳng nói năng gì khi bước nhanh dọc con đường nhỏ từ cửa nhà Harima ra đến cổng. Vừa bám theo bước mẹ, bé Wakaba vừa nghĩ chắc mẹ giận lắm. Chỉ vì bản thân đã nói ra điều kì lạ nên bác Kaoru mới giận đến vậy. Dẫu mẹ đã nhắc nhở rất nhiều lần, lưu ý bé rất nhiều lần.

Mẹ đã dặn không được nói trước mặt bác Kaoruko chuyện như thế rồi.

Chắc lát sẽ bị mắng mốt, bé đã chuẩn bị sẵn tâm lí.

Nhưng khi ra khỏi cổng nhà Harima, mẹ chỉ nói với Wakaba, “Con không cần phải để tâm”. Cách nói cũng dịu dàng lắm.

“Ikuchan nói những lời như thế khiến bác Kaoruko bị sốc nên mới giận cá chém thớt mẹ con mình thôi. À, mà con có hiểu giận cá chém thớt là gì không?”

“Là bực mình đúng không ạ?”

“Ừ, đúng. Nổi giận với ai cũng được. Chỉ cần biết là giận thôi. Không sao, một thời gian nữa bác ấy sẽ nguôi ngoai. Vậy nên Wakaba không cần phải để tâm. Con hiểu chứ?”

“Vâng,” Wakaba gật đầu.

Mẹ ngồi sụp xuống, ghé sát mặt lại gần, “Giữ bí mật chuyện hôm nay với bố nhé. Nhất định không được nói.”

Wakaba im lặng, chậm rãi gật đầu lần nữa. Vốn bé cũng chẳng có ý nói cho bố biết.

“Nào, về thôi. Vẫn còn chút thời gian, hay ta đi mua bánh nhé,” mẹ vui vẻ nói.

Wakaba cũng cố gắng cười lên, mạnh giọng đáp “vâng”.

Mẹ bắt đầu bước đi. Wakaba nối gót, vừa cố ngoái lại nhìn căn nhà Harima lần nữa. Bé đã đến đây không biết bao lần từ thuở nhỏ.

Nhưng, chắc còn lâu mới có dịp được quay lại.

Bố Wakaba là doanh nhân. Nói vậy thôi, bé cũng không rõ đó là nghề gì, công việc ra sao. Bé chỉ biết bố hay phải đi công tác lắm. Khi Mizuho gặp tai nạn ở bể bơi, bố cũng đang phải phụ trách công việc ở nước ngoài. Vậy nên, mọi sự đau đớn đến thế nào, Mizuho được đưa về nhà khi mắt vẫn nhắm nghiền trong cơn ngủ triền miên ra sao, cả chuyện bác Kaoru và bà đã phải vất vả chăm sóc thế nào, bố không hề biết rõ.

Hồi trước, Wakaba cứ ngỡ bố biết rõ cơ nhưng thực ra không phải. Bố chỉ biết khi mẹ kể chuyện nhà bác Kaoru muốn đưa chị về thế thôi.

Mấy tháng bố mới về nước một lần. Mỗi lần chỉ ở lại Nhật tầm một tuần. Với Wakaba, đó là niềm vui rất lớn. Trong khoảng thời gian đó, bé được đi chơi nhiều nơi lắm. Wakaba cực kì yêu người bố hiểu biết rộng và dịu dàng của mình. Vậy nên, mỗi lần phải ra sân bay Haneda tiễn bố đi, bé đều khóc suốt trong ô tô.

Bố chỉ ở nhà một khoảng thời gian ngắn nên hầu như chẳng bao giờ kể đến chuyện nhà Harima. Lâu lắm mới gặp mà, nói chuyện mình đã đủ mệt. Mà đâu có thiếu gì chuyện để nói. Đương nhiên, chẳng bao giờ nhắc đến chuyện thăm hỏi Mizuho.

Bố hết hạn công việc ở nước ngoài vào tháng Hai năm nay. Chỗ làm mới ở Tokyo nên gia đình ba người lại về bên nhau. Có lẽ bố sẽ không thay đổi chỗ làm nữa, người lớn nói thế đấy.

Khi gia đình ổn định được một thời gian, mẹ hỏi bố có cùng đi thăm Mizuho không.

“Không đi không được sao?” Bố hần là cũng không mặn mà gì lắm.

“Chuyện anh về nước chị em cũng biết rồi, không đến chơi sao được. Chắc chị ấy sẽ thắc mắc sao lại không qua nhà chơi đấy. Cả nhà họ hàng khác nữa, cũng phải ghé qua một lần chứ.”

“Nhưng con bé đó cứ ngủ mãi có tỉnh đâu? Đi thăm thì cũng có chút...”

“Vậy mới bảo không phải thăm Mizuho, cái chính là thăm chị gái em và mẹ cũng không được sao?”

“Để em không bị bẽ mặt với chị hả?”

“Anh thích nghĩ thế cũng được.”

Bố thở dài, “Thế thì đành chịu” rồi nặng nề đứng lên.

Tháng Ba khi cái lạnh vẫn còn vấn vương, cả nhà ba người đến thăm nhà Harima. Bác Kaoru rất chào đón mọi người. Hình như bố đi cùng cũng khiến bác vui hơn. Bác nói cảm ơn nhiều lắm.

Khi bố gặp Mizuho, bố nói nhiều lời quan tâm. “Trông khoẻ mạnh quá, nhìn chẳng có vẻ gì bệnh tật cả, có khi mở mắt ngay giờ đây.” Những câu cảm khái như nhiều người khác. Nghe thế, Wakaba cũng thấy vui. Bé đã nghĩ bố cũng giống mình, vẫn thương Mizuho dù chị có ngủ yên mãi như vậy.

Nhưng khi về nhà, bố lại nói những lời hoàn toàn ngược lại với tâm trạng của Wakaba. Bố cộc cằn bảo mẹ, anh không đến thăm nữa đâu.

“Anh kém mấy khoản này lắm. Cũng chẳng thể đồng tình. Hoàn toàn là để thoả mãn cái tôi của chị mà thôi. Bác sĩ đã chẩn đoán là chết não còn gì? Ở nước ngoài á, một khi đã chết não thì huỷ mọi chữa trị là chuyện bình thường. Bỏ ra cả đồng tiền để duy trì tính mạng như thế... chỉ có thể nói là bất thường.”

Bố nói nhanh quá nên Wakaba không hiểu rõ lắm. Nhưng bé hiểu là bố đang chỉ trích bác Kaoru.

“Nhật Bản và nước ngoài có quy định khác nhau,” mẹ nói.

“Chỉ là lật lại cái luật đó, không chấp nhận chết não rồi coi đó là sống ư? Thích thế thì tự ôm lấy một mình đi. Đừng có cuốn thêm cả người khác vào nữa. Nói thẳng ra là phiền hà.”

“Anh, Wakaba đang nghe kìa...”

“Anh không nghĩ điều này tốt cho Wakaba đâu. Phải cho con bé hiểu rõ tình hình. Wakaba”, bố đột ngột nhìn bé. Đôi mắt thật đáng sợ. “Trả lời bố thành thật. Wakaba nghĩ là bao giờ Mizuho mới mở mắt ra?”

Những lời day nghiến của bố khiến trái tim Wakaba thót lại. Bé nhìn mẹ như cố tìm kiếm sự giúp đỡ.

“Giờ đâu phải lúc cho anh hỏi con những điều như thế...” mẹ nói.

“Chuyện quan trọng. Phải làm cho rõ. Wakaba, trả lời đi. Thế nào? Con nghĩ bao giờ Mizuho chữa khỏi bệnh đây?”

“Không biết ạ,” Wakaba đáp lại. Bé chỉ có thể nói vậy thôi. Thế rồi, bố dùng cả hai tay chộp lấy vai bé.

“Này, con nghe cho rõ đây. Mizuho sẽ mãi mãi không mở mắt ra nữa. Cứ mãi như thế thôi. Bề ngoài trông như đang ngủ nhưng không phải thế đâu. Trong đầu con bé đó không còn gì nữa cả. Không nghĩ gì nữa cả, Wakaba có trò chuyện đến mức nào nó cũng không nghe thấy giọng con đâu, có chạm vào bao lần chẳng nữa nó cũng không cảm thấy gì nữa đâu. Đứa con gái ở đó không còn là Mizuho của trước kia nữa. Chỉ còn là một cái vỏ rỗng. Con hiểu linh hồn là gì chứ? Thứ đó đã bị rút đi mất rồi. Mizuho mà Wakaba từng biết rõ đã lên Thiên đường rồi. Muốn nói chuyện thì ngửa cổ lên trời mà nói. Vậy nên, con không cần đến ngôi nhà đấy nữa cũng được. Con hiểu chứ?”

Bé không biết phải đáp lại như nào nữa. Wakaba lại nhìn mẹ. Mong được cứu giúp.

Nhưng bố đã nói trước cả mẹ. “Mẹ con đã hiểu rõ rồi.”

“Ơ!” Wakaba nhìn mẹ.

Bố bé tiếp tục, “Mẹ cũng nghĩ Mizuho đã chết như bố thôi. Chỉ giả vờ như thế trước mặt bác con thôi. Đang diễn đấy thôi.”

“Anh đừng nói cái kiểu đó,” mẹ nói với giọng giận dữ.

“Vậy, anh nên nói kiểu gì đây? Tươi cười bắt chuyện với một đứa trẻ chết não, không còn ý thức nữa thì có khác nào đóng kịch đâu chứ? Nếu đã thế anh muốn hỏi, khi em ở một mình với Mizuho, em có bắt chuyện với con bé không? Có nói chuyện không? Khi không có mặt chị Kaoruko, em chắc không làm chuyện đó. Thế nào? Thành thật trả lời anh đi.”

Những lời của bố thật quá đáng. Nhưng Wakaba thấy cũng có cái đúng. Khi không có bác Kaoru, mẹ có nói chuyện với Mizuho không ta? Bé nhớ là

chưa từng có.

Như thế xác nhận những lời đó, mẹ chẳng nói năng gì.

“Con hiểu rồi chứ, Wakaba?” Bố lấy lại giọng nhẹ nhàng. “Mọi người chỉ diễn trước mặt bác con thôi. Chắc chỉ trừ bà con ra. Tất cả chỉ là đóng kịch. Trước mặt bác con khi này, bố cũng có diễn một chút. Tuy bố không thích đâu, nhưng chẳng còn cách nào khác. Cái này gọi là lựa chuyện để nói đó. Nhưng bố không muốn ép Wakaba phải làm như thế. Vậy nên, con nên hạn chế lại gần ngôi nhà đó. Con hiểu chứ?”

Bé chẳng biết nên đáp sao cho phải. Chỉ có thể đáp “hiểu rồi” như vậy thôi. Bé gật đầu như cố thuyết phục bố mình.

Lúc sau được ở riêng với mẹ, Wakaba thử hỏi, “Ta sẽ không đến chỗ chị Mizuho nữa ă?”

“Đâu thể không đi được chứ. Họ hàng nhà ta mà. Bố cũng chỉ nói là ‘hạn chế’ mà thôi. Sẽ có lúc buộc phải đi mà.”

“Lúc đó ta sẽ làm gì? Đóng kịch sao?”

Như chạm phải miệng vết thương, mẹ nhăn mặt lại. Rồi mẹ nói, “Cứ như từ trước đến giờ thôi.”

Thế rồi, mẹ còn nói thêm, “Nhưng những chuyện thế này không được nói trước mặt bác Kaoru nhé.”

“Vâng!” Wakaba đáp lại. Tại sao không thể nói, khỏi cần phải hỏi bé cũng có thể hiểu đại khái được lí do. Chỉ là không thể nói ra cho rành rọt thôi.

Kể từ đó, họ chẳng đến nhà Harima nữa. Nhưng rồi hôm nay cũng đã đến lúc. Khi rời khỏi nhà, mẹ đã nhắc nhở.

“Nhớ chưa? Cứ như trước giờ. Trước mặt bác Kaoru, cứ hành xử như từ trước đến giờ thôi.”

“Con hiểu rồi”, Wakaba đã nói vậy. Với lại, nếu không giống từ trước đến giờ thì sẽ phải làm thế nào, bé thấy thế còn khó hơn.

Vậy nên, lâu ngày mới gặp bác Kaoru, bé hành xử như trước kia. Nghĩa là, đầu tiên sẽ vào thăm Mizuho, cả lúc mẹ và bác vào trong phòng khách ăn bánh, bé cũng đáp là sẽ ở đây. Thái độ của Wakaba khiến bác vui ăm.

Khi còn lại một mình trong phòng Mizuho, bé nghĩ đến rất nhiều thứ. Chuyện bố nói với mẹ, “Khi em ở một mình với Mizuho, em có bắt chuyện với con bé không?” cũng nằm trong số đó.

Bé đã sốc khi mẹ mình không đáp nổi một câu gì vào lúc đó. Đồng thời cũng nhận ra một điều.

Bản thân mình hình như cũng thế.

Khi không có bác Kaoru, bản thân Wakaba cũng không nói gì nhiều với Mizuho, cũng chẳng chạm vào chị mình. Cô bé không thể giải thích rõ ràng lí do nhưng không nghĩ đó là “diễn kịch” như bố nói. Nếu nói là không vì ánh mắt của bác Kaoru thì là nói dối, nhưng bé bắt chuyện với người chị họ say ngủ hoàn toàn không như bố nói. Bởi bé thật tâm cầu cho tiếng nói của mình sẽ tới được với chị ấy. Chắc mẹ cũng thế chẳng. Không chỉ có mình mẹ. Phần lớn những người nói chuyện với Mizuho chắc đều nghĩ thế. Nó khác với thứ “diễn xuất” bố nói.

Nếu lỡ có ai hỏi là thứ gì thì bé lại chẳng giải thích nổi.

Trong khi đang mải mê nghĩ tới những điều đó, Ikuto bước vào trong phòng. Lâu lắm rồi, bé mới gặp cậu anh họ kém hai tuổi này. Cậu nhóc đang cầm một máy chơi điện tử cầm tay. Rồi đột ngột rủ bé chơi chung.

Ikuto đã lên tiểu học, cậu bé cũng đã chừng chạc hơn nhiều trong mắt Wakaba. Nhưng cảm giác khác lạ này lại không chỉ có thế. Bé chợt nhận ra. Cậu anh họ này không hề nhìn tới chị gái mình. Khi Wakaba hỏi, cậu bé bảo, “Chuyện đó, không cần đâu”. Gương mặt có vẻ khó chịu.

“Không cần là sao?”

Ikuto rũ đầu trước câu hỏi của Wakaba. “Chị anh đã...” rồi lầm bầm, “đã... chết rồi còn đâu.”

Câu trả lời đó làm Wakaba cảm thấy sốc. Anh họ bé đang nói gì vậy? Cả anh ấy cũng từ bỏ giấc mơ chị gái mình sẽ mở mắt tỉnh dậy rồi sao? Cũng định đóng kịch tin tưởng trước mặt mẹ mình sao?

Wakaba im lặng. “Không phải vậy đâu”, bé không thể nào vặn lại như vậy. Một đứa nhóc con bị giật ra khỏi giấc mơ thì có nói gì cũng vô ích.

“Ra đằng kia chơi đi,” Ikuto nói. “Anh không thích ở trong căn phòng này.”

Thế là hai đứa đi ra phòng khách chỗ mẹ và bác Kaoruko ngồi, dẫn đến chuyện khi nãy. Wakaba đã lo sợ Ikuto sẽ nói điều gì không tốt. Chính vì vậy, khi thằng bé nói ra những câu đó, con bé đã buột miệng, “Không được nói chuyện đó”.

Kết quả là, bác Kaoru nổi giận.

Wakaba bị búa vây bởi những suy nghĩ u ám. Từ giờ, bé nên làm sao đây? Mẹ đã nói rằng rồi bác sẽ nguôi ngoai, nhưng liệu có thật thế không? Wakaba chẳng thể nào ép mình tin điều đó. Bác chắc chắn sẽ không quên chuyện hôm nay, dẫu Wakaba có cố gắng bắt chuyện với Mizuho đến mấy, có lẽ bác cũng không cho bé gặp chị mình nữa.

Cảm giác một điều quan trọng đã vỡ vụn, không có cách nào lành lại được nữa loang ra trong lòng Wakaba. Phải làm thế nào, bé không thể nào biết nổi. Bé chỉ quyết tâm dẫu ai có nói điều gì đi chăng nữa, nhất định sẽ ủng hộ Mizuho đến tận cùng. Bản thân bé có nhiều lí do, nhưng lí do lớn nhất là biết đâu Mizuho đã thế mạng cho bé rơi vào tình trạng này.

Bé nhớ lại buổi đi bơi hôm đó.

Tuy không còn nhớ chi tiết vụ tai nạn vì khi nghe nói Mizuho đã bị chết đuối, đầu óc bé như ù đi, chẳng còn biết chuyện gì với chuyện gì nữa.

Nhưng trong những mảnh rạn vỡ của kí ức vẫn có những điều cô bé nhớ rất rõ.

Mùa hè năm ấy, Wakaba đeo nhẫn. Một chiếc nhẫn làm từ hạt cườm. Trước kì nghỉ hè, bạn thân của bé ở trường mầm non đã cho bé nên bé thích cái

nhấn đó lắm.

Lúc đi chơi bể bơi, bé cũng vẫn đeo theo. Khi Mizuho nhìn thấy cái nhấn đó, chị cũng khen nó dễ thương.

Hai đứa thoả sức đùa nghịch. Còn đua nhau xem ai nhịn thở được lâu hơn nữa.

Trong lúc đó, chiếc nhấn đã rơi ra mất. Bé còn chẳng nhớ nổi tại sao. Trong khi bé đang nổi trên mặt nước, tõm, nó rơi vào giữa lòng hồ.

Kêu lên một tiếng, Wakaba vội hụp xuống. Mizuho bên cạnh cũng hụp xuống theo. Chắc chị ấy cũng nhìn thấy cái nhấn bị rơi ra.

Chiếc nhấn rơi ngay bên trên một cái lưới dưới đáy hồ. Wakaba vội vàng định quơ lấy nó mà không bắt được. Cái nhấn đã bị mắc lại trong mắt lưới. Bé định lôi nó ra nhưng bị mắc rịt lại nên mãi không lấy nổi. Mizuho cũng giúp đỡ nhưng không được. Càng lúc càng khó thở, Wakaba đành ngoi lên mặt nước. Lúc đó, một lượng lớn nước đã chui vào mũi bé. Không thể chịu được cảm giác khó chịu đó, bé di chuyển ra chỗ rìa bể bơi để vượt nước khỏi mũi.

Bé đã nghĩ là không còn cách nào khác. Đành bỏ cái nhấn đi thôi. Chỉ cần xin lỗi bạn mình là được.

Bình tĩnh hơn đôi chút, cô bé mới nhìn quanh. Không thấy Mizuho đâu.

Bé còn đang thấy kì lạ thì đúng lúc mẹ vừa chạy tới. Lúc đó, mọi người cũng hỏi Mizuho đâu. Không thể giải thích rõ tình hình, bé chỉ nói là đột ngột biến mất mà thôi.

Những người lớn chung quanh bắt đầu loạn lên. Chẳng bao lâu, ai đó nói đứa bé bị chìm ở đây, và cơ thể Mizuho được đưa lên.

Kí ức từ lúc đó trở nên mơ hồ. Nhưng sau đó, cô bé vẫn nhớ mình đã thất kinh ra sao khi nghe nói Mizuho bị kẹt tay ở cái lưới dưới đáy bể bơi. Lúc Wakaba cảm thấy khó thở trôi lên mặt nước, chắc Mizuho cũng thấy thế.

Nhưng chị không thể rút ngón tay ra để trời lên mặt nước. Không biết lúc đó chị ấy đã khổ đến thế nào.

Nếu lúc bé lên tới mặt nước mà biết lo cho Mizuho ngay thì... Nếu nói cho ai đó chung quanh biết chuyện liền lúc đó thì...

Khi gặp lại Mizuho trong bệnh viện, cô bé như thấy mình rơi xuống một lỗ sâu thẳm. Một phút vô ý, bé đã cướp mất những ngày tháng hạnh phúc của người chị họ.

Đó là bí mật cô bé chưa dám nói với ai, cho đến tận bây giờ.

5.

Trong một cửa hàng đồ chơi nổi tiếng phố Ginza, Kazumasa thờ dài lắc đầu. Anh chẳng biết nên chọn thứ gì trong đám đồ chơi đang bày đầy ra đấy. Độ ba tháng trước, khi mua quà cho Mizuho và Ikuto, anh đã phải viện đến lời khuyên của nhân viên bán hàng, chọn chọn lựa lựa đến đau cả đầu. Anh đã nghĩ chắc sẽ không lại phải chịu nỗi phiền hà này sớm đâu nhưng nó đã sớm đến hơn anh tưởng.

Nhưng anh không phủ nhận sự vô ý của bản thân. Nghĩ cho kĩ, chuyện như thế này cũng dễ hiểu thôi. Anh bận công việc đến độ quên khuấy cả thời gian.

Cuối tuần trước, Kaoruko đã nhắn cho anh báo thứ Bảy tuần sau làm tiệc sinh nhật cho Ikuto nên mong anh dành chút thời gian ghé qua. Sinh nhật thằng bé thực ra là vào thứ Hai tuần sau đó nhưng cô muốn mời cả bạn học của con nên đã tổ chức vào cuối tuần. Tổ chức vào buổi trưa cũng là vì thế.

Tổ chức tiệc sinh nhật với bạn bè ở trường tiểu học sao, nghĩ đến cảnh đó anh đã thấy ngán ngẩm, nhưng chỉ còn biết chuẩn bị tinh thần. Anh chẳng biết phải nói sao khi cô nói chỉ cần chào hỏi mấy đứa nhỏ, cho chúng thấy là ngày nghỉ có bố Ikuto ở nhà là được.

Với lại, anh cũng có chút lưu ý đến Ikuto.

Anh vẫn như trước kia, tầm hai tuần mới ghé qua nhà một lần, nhưng rõ ràng dạo này Ikuto có hơi là lạ. Thường xuyên ở rịt trong phòng, giờ ăn cũng chẳng nói năng gì nhiều với Kazumasa. Tuy Kaoruko bảo chẳng có chuyện gì đâu nhưng anh vẫn thấy lo. Có khi nào nó đã lớn rồi, đã hiểu ra chuyện bố mẹ đang li thân. Nếu là vậy, anh càng phải tỏ ra là một ông bố chuẩn mực.

Cứ ngẫm hoài ngẫm mãi đám đồ chơi cũng chẳng biết chọn thứ nào nên anh lại phải nhờ đến nhân viên cửa hàng như lần trước. Sau khi bị xoay như chong chóng, anh đã chọn được một bộ bàn cờ do Pháp sản xuất làm quà sinh nhật cho Ikuto. Do Kaoruko nói thằng bé thích chơi game nên anh mới quyết thế.

Xách theo cái túi giấy, anh gọi taxi đi về căn nhà ở Hiroo. Kiểm tra đồng hồ thì cũng đúng thời điểm.

Trong tin nhắn của Kaoruko, cô có ý mời cả bố nữa. Dẫu sao Ikuto cũng đã vào tiểu học rồi, có vẻ cô muốn làm một tiệc sinh nhật thật rôm rả vào năm nay.

Anh có gọi cho ông Tatsurou nhưng câu trả lời đúng như anh nghĩ, “Bố không đi được đâu”.

“Tiếc quá, hôm đó bố bận rồi. Thứ Bảy mà không có bố ở nhà thì không ổn nhưng không có ông nội chắc chẳng sao đâu. Bố cũng muốn mừng sinh nhật Ikuchan lắm nhưng đành gửi quà qua đường bưu điện sau thôi.”

Rõ ràng là bố anh chỉ không muốn nhìn mặt Kaoruko. Chắc bố vẫn chưa thể thoải mái với cô ấy được. Kazumasa chỉ đáp lại, “Vậy sao?”.

Khi đến gần căn nhà, anh nhìn thấy hai mẹ con Miharuru đang đi bộ cùng hướng với anh. Kazumasa ra hiệu cho tài xế dừng lại, rồi bấm cửa sổ xuống. “Miharuru!”, anh gọi.

Miharuru quay lại, cô ấy mở miệng như thể nói “A!” rồi chào anh.

Kazumasa nhanh tay trả tiền rồi xuống xe.

“Mẹ con Miharuru cũng được mời hả?” Anh vừa lại gần vừa hỏi.

Anh cho đó là điều hiển nhiên nhưng có vẻ không phải vậy.

“Em đã gọi cho chị hỏi sinh nhật Ikuchan chị định làm gì, mẹ con em muốn mang quà sang chơi. Năm nào cũng tổ chức tiệc mừng mà. Khi đó chị bảo là định tổ chức tiệc sinh nhật mời bạn bè cùng trường thẳng bé đến chơi, em có thể mang quà sang chơi cũng được...” Chẳng hiểu sao cô em vợ của anh lại có vẻ khổ sở lắm.

Kì lạ thật, Kazumasa nghĩ. Vì muốn có một sinh nhật thật rầm rộ, cô ấy còn mời cả ông Tatsurou mà, sao lại không mời nhà Miharuru nhỉ?

“Em chỉ định tặng quà cho Ikuchan, thăm Mizuho chút rồi về ngay”, như thấy vẻ nghi hoặc từ Kazumasa, Miharuru cố giải thích.

“Sao lại nói thế, em cứ thông thả ở lại chơi. Chắc Ikuto cũng vui lắm.”

Nhưng Miharuru chỉ khẽ cười khó hiểu. Wakaba cũng chẳng nhìn vào mắt anh, thái độ dường như có chút gì xa cách.

Khi anh đưa hai mẹ con đến chỗ hiên để vào nhà, Kaoruko từ trong hành lang đi ra. Thấy mẹ con Miharuru, cô nhướn mày, “Hai bên có hẹn nhau hả?”

“Không, mới gặp nhau đằng kia thôi.”

“Hừm, thế hả?”

“Em chào chị,” Miharuru lên tiếng chào. Vẻ mặt cô cứng đờ.

“Cảm ơn em đã có lòng đến chơi,” Kaoruko nhìn em gái.

Nhìn thái độ của hai chị em Kaoruko, Kazumasa đoán là đã xảy ra chuyện gì không hay rồi. Cân nhắc chuyện đang cần phải làm ở nơi này, anh cứ tạm bỏ qua vụ này đi đã. Hôm nay sẽ là một ngày dài. Anh không muốn có động thái sai ngay từ đầu.

Kaoruko nhìn xuống đứa cháu, góc miệng nhếch lên. Một biểu hiện đầy vẻ cố ý, “Cả Wakaba nữa, cảm ơn cháu đã đến vì Ikuto nhé.”

Wakaba khẽ gật đầu rồi nhìn lên Kazumasa.

“Bác ời, cháu gặp Mizuho được không?”

“Đương nhiên rồi. Cháu cứ gặp đi. Đúng không?” Anh tìm kiếm sự đồng tình từ Kaoruko nhưng chẳng hiểu sao phản ứng của cô ấy thật mơ hồ. Ánh nhìn cứ lang thang đâu đó.

Wakaba tháo giày ra, rồi đi thẳng tới phòng Mizuho. Nhưng trước khi con bé kịp mở cửa, Kaoruko nói, “Không có trong đó đâu.”

“Vậy ở đâu ạ?”

“Trong phòng khách. Tổ chức sinh nhật cho em trai thì đương nhiên phải ở đó rồi,” nói thế rồi Kaoruko đi vào trong.

Kazumasa cười giả ra. Lúc đó, anh để ý thấy một đôi giày da của nam có chút quen thuộc đặt ngay gần đấy.

Cùng Miharuru và Wakaba bước vào phòng khách, anh đã ngạc nhiên lắm. Căn phòng giăng đầy bóng bay và những dải dây đủ màu. “Ôi!” Wakaba thốt lên.

“Thật hoành tráng nha,” nhìn dải băng màu bạc in dòng chữ HAPPY BIRTHDAY treo trên tường, Kazumasa lẩm bẩm.

“Thấy ổn không?” Kaoruko đứng ở cạnh bên hỏi anh.

“Em tự làm đấy hả?”

“Mẹ có giúp một chút.”

“Giỏi thật.”

“Cảm ơn anh.”

Kazumasa nhìn ra cửa sổ. Hoshino đang đứng đó, mặc một chiếc áo phong lững tay. Lần đầu tiên, anh thấy cậu ta mặc thường phục.

“Đã làm phiền gia đình rồi,” Cậu ta lễ phép cúi đầu.

“Cậu cũng được mời đến hả?”

“Vâng, chị nhà đã nói rất mong em tới chơi.”

“Cậu ấy đã giúp đỡ rất nhiều đấy,” Kaoruko ở bên cạnh lên tiếng. “Nếu chỉ có mình em thì hơi khó khăn.”

Kazumasa nhìn cái xe lăn bên cạnh Hoshino. Mizuho ngồi trên đó. Con bé mặc một chiếc váy hoa liền khá đẹp, anh chưa từng thấy. Có lẽ cô ấy đã đặc biệt mua cho ngày hôm nay. Sóng tóc thả dài hơi gọn quăn. Chắc hẳn Kaoruko đã uốn cho con bé. Nhìn con bé với bờ mi dài nhắm nghiền dễ thương như búp bê.

Anh chợt để ý đằng sau cái xe lăn. Dường như có thứ gì đó giấu sau một cái giá nhỏ phủ khăn. Nếu để ý kỹ hơn thì thấy dây dẫn đó nối với phần sau lưng xe lăn.

“Em định làm gì vậy?”, Kazumasa hỏi Kaoruko.

Trong ánh mắt như lấp lánh ý đồ tinh quái gì đó, cô tươi cười, “Bí mật.”

Một dự cảm không lành xuất hiện trong lòng Kazumasa. Anh nhìn Hoshino nhưng cậu ta khổ sở tránh mặt đi.

Đúng lúc đó. “Ái chà, Wakaba. Cháu đến thật kìa,” bà Chizuko từ trong bếp ra với nụ cười mãn nguyện, lại gần đưa cháu gái.

“Cháu mang quà đến cho Ikuchan,” Wakaba chìa cái túi giấy ra. “Ikuchan đâu rồi ạ?”

“À thì, Ikuchan...” bà Chizuko nhìn Kaoruko như muốn tìm lời xác nhận.

“Chắc nó ở trong phòng trên tầng hai ấy,” Kaoruko đáp lời, rồi nhìn cái đồng hồ treo tường. “Nó đang làm gì vậy nhỉ? Sắp đến giờ bạn bè tới rồi cơ mà,”

cô nhíu mày tỏ vẻ không vui rồi nhanh chân bước ra ngoài.

Kazumasa thở dài, nhìn lên trên bàn. Đĩa và cốc, thìa đĩa đều đã sắp hàng đầu ra đấy. Đếm được cả thầy bảy bộ. Chiếc ghế kê ở cạnh hẹp của bàn chắc chắn là dành cho Ikuto rồi.

Chắc sẽ có sáu đứa bạn đến tham dự, anh lừng lơ nghĩ vậy. Sinh nhật mời được chừng này bạn chắc đời sống học đường ở trường tiểu học của Ikuto cũng không đến nỗi nào.

Anh nghe thấy tiếng gào tức tối của Kaoruko ngay sau đó. Dội từ hành lang vào. Kazumasa và bà Chizuko đứng ngay bên cạnh nhìn nhau.

Lại nghe thấy có tiếng. Lần này là Ikuto. Nhưng mọi người không nghe được thằng bé nói gì.

Ngay khi Kazumasa bước ra đến hành lang, anh đã nghe thấy tiếng quát của Kaoruko, “Con đừng nói ngốc nghếch thế, nhanh xuống đây mau.”

“Không muốn. Con không đi.”

“Sao thế? Wakaba cũng đến đấy. Cả bố nữa. Lát bạn bè con cũng sẽ đến còn gì. Nào, nhanh lên.”

Ikuto đang cố giằng tay ra khỏi mẹ, chợt ngưng bật. Gương mặt nhăn nhúm như sắp khóc.

“Thật ra là sao thế?” Kazumasa hỏi.

“Không biết. Chỉ là đột nhiên không muốn tổ chức sinh nhật thôi.”

“Tại sao?”

Ikuto chẳng nói gì, ngồi xuống luôn ở đấy.

“Tóm lại là xuống phòng khách đi. Nếu con muốn gì thì xuống đó nói.”

Nghe Kazumasa nói thế, Ikuto chậm rãi đi xuống cầu thang. Kaoruko đi theo với vẻ mặt nghiêm trọng. Kazumasa ghé tai cô hỏi, “Chuyện gì thế?”.

“Ai biết,” cô chỉ lắc đầu.

Ikuto vừa vào phòng khách, mẹ con Miharu đã tươi cười chào đón thằng bé. Wakaba lấy cái hộp từ trong túi giấy ra rồi lại gần thằng bé. Một dải nơ hồng dính trên cái hộp đó.

“Ikuchan, mừng sinh nhật.”

Ikuto nhận món quà với vẻ không vui, “Cảm ơn,” thằng bé nhỏ giọng đáp. Gương mặt chẳng có chút vui vẻ nào cả. Thậm chí còn mang vẻ khổ sở.

“Mở ra xem đi, Ikuchan,” Miharu nói.

Ikuto gật đầu rồi ngồi bệt xuống sàn, giật dải ruy băng ra.

“Khoan đã,” Kaoruko nói. “Chẳng phải bạn con sắp đến rồi sau? Hay ta mở ra sau đi?”

Ikuto ngừng tay. Nhưng nó cứ ôm nguyên hộp quà đó, không hề đứng dậy.

“Sao muộn vậy nhỉ?” Kaoruko nhíu mày, nhìn lên cái đồng hồ. “Đã đến giờ này rồi. Mẹ nghĩ là mọi người sẽ cùng đến, chắc có ai bị muộn chẳng.”

“Có khi là thế. Hay là tàu điện đến trễ mất bến nào rồi,” bà Chizuko nói.

“Hay là thế thật. Có khi nào bị lạc đường không?”

Kaoruko tiến ra gần chỗ cửa sổ. Ikuto vẫn cúi đầu, nó lăm bầm với giọng nghèn nghẹn. “Không đến đâu.”

“Ơ!” Kaoruko dừng bước quay lại. “Con vừa nói gì thế?”

Ikuto ngẩng đầu lên. Mắt đã sưng đỏ. Đôi mắt đó nhìn đăm đăm vào mẹ nó. “Không đến. Bạn bè con không đến.”

“Ơ? Thế là sao?”

Ikuto im lặng, nó cứ nhìn xuống đất. Đôi vai bé nhỏ khẽ run lên.

Kaoruko trưng ra vẻ mặt như đang nuốt nghẹn, đuôi chân mày hếch lên. Cô rải những bước dài lại gần con trai.

“Sao thế? Con đã nói là sẽ đến cơ mà. Có sáu đứa. Bạn Yamashita, Tanaka, Ueno và những ai nữa nhỉ?”

Mặt Ikuto đã rúm ró cả lại, nó lắc đầu, “Không đến. Không ai đến.”

“Vậy nghĩa là sao chứ?”

“Bởi vì... con không mời ai cả. Con không nói với ai về tiệc sinh nhật,” từ khoé mắt Ikuto, nước mắt đã rơi.

Kaoruko ngồi thụp xuống trước mặt Ikuto, hai tay thô bạo nắm lấy vai thẳng bé. “Chuyện đó là sao?”

“Kaoruko,” Kazumasa vội giảng hoà. “Em bình tĩnh lại chút đi!”

“Anh im đi,” cô nói, ánh mắt vẫn hăm hăm nhìn con trai. “Trả lời mẹ đi, chuyện này là sao? Mẹ đã nói là sẽ tổ chức sinh nhật, nhớ mời bạn bè cơ mà. Con lại không nói với ai cả là tại làm sao?”

Ikuto không nhìn mẹ. Đôi vai như co rúm lại. Kaoruko dùng tay nâng cằm con lên.

“Vậy, chuyện sẽ có sáu đứa bạn đến là sao? Con nói dối ư?”

Ikuto không trả lời. Kaoruko vẫn cứ thộp vai con trai mà lắc.

“Con trả lời mẹ cho tử tế đi. Con nói dối sao? Bạn con sẽ không đến ư?”

Ikuto lắc đầu bất lực. “Không đến,” nó yếu ớt đáp.

“Tại sao? Tại sao con lại nói dối? Tại sao con không mời bạn đến?” Kaoruko hỏi dồn.

“Bởi vì, bởi vì...” Ikuto khóc nức. “Có chị. Mẹ nói là muốn mọi người gặp chị.”

“Thế thì sao? Thế thì có gì không được?”

“Bởi vì... con đã nói là không còn mà.”

“Không còn? Nghĩa là sao?”

“Con đã nói với bạn bè rằng nhà không còn chị nữa. Nếu mọi người đến nhà thì sẽ bị lộ là nói dối.”

“Tại sao lại không còn? Vẫn còn đây còn gì. Tại sao con phải nói dối như vậy?”

“Nếu không nói thế, con sẽ bị bắt nạt. Khi con nói rằng không còn chị, bạn bè con cũng chẳng nói gì nữa.”

Miharu bên cạnh Kazumasa khẽ lấy tay bịt miệng, “A!” lên như thế đang bật ra điều gì đó trong đầu. Thế là anh hỏi nhỏ cô, “Chuyện gì vậy?”

“Chị có đưa Mizuho đến dự lễ khai giảng của Ikuchan. Bạn cùng lớp của thằng bé đã nói gì đó về chuyện này...” Miharu thì thào đáp lại.

Ra là thế, Kazumasa đã ráp được các mối ghép với nhau. Có vẻ như Mizuho là nguyên nhân khiến Ikuto bị bắt nạt. Thế giới con trẻ không biết nghĩ trước nghĩ sau, kiểu gì cũng sẽ xảy ra những chuyện như thế.

“Nếu chị không còn nữa thì đi đâu?”

Ikuto không đáp câu hỏi của Kaoruko. Nó chỉ rũ đầu xuống. Nhìn con trai mình thế, Kaoruko càng cúi lên bắt trả lời.

“... bởi vì” Ikuto thầm thì.

“Gì cơ? Mẹ không nghe thấy gì cả. Con nói to lên.”

Bị Kaoruko mắng, Ikuto giật nảy mình. Rồi, “Đã chết rồi còn gì,” nó nói như thể tuyệt vọng. “Đã chết rồi.”

Mặt Kaoruko trong một thoáng như cắt không còn một giọt máu. “Chuyện đó là sao...”

“Bởi vì đúng thế còn gì? Chị cũng như đã chết...”

Có tiếng chát. Kaoruko thẳng tay tát vào má Ikuto.

Ikuto khóc rống lên. Nhưng Kaoruko vẫn không dừng lại, cô chộp lấy người con.

“Xin lỗi đi. Xin lỗi chị con đi. Con không được nói những điều như thế.” Chẳng đợi Ikuto có thể đứng lên, cô đã lôi xềnh xệch thẳng bé ra chỗ xe lăn. Đôi mắt đỏ vằn lên vệt máu.

“Khoan đã, Kaoruko, em đừng quá đáng.” Kazumasa giật tay vợ ra khỏi cánh tay Ikuto.

“Anh đừng có chỗ miệng vào.”

“Sao anh không thể nói? Anh vẫn là bố nó mà.”

“Bố kiểu gì? Bố nhưng anh đã làm được gì?”

“Đúng là như thế nhưng anh vẫn nghĩ cho lũ trẻ. Luôn nghĩ phải làm điều gì mới là tốt cho chúng nó.”

“Em cũng thế mà. Vậy nên, em mới tổ chức sinh nhật cho nó đấy. Gọi bạn bè Ikuto đến, cho chúng nó gặp Mizuho, sẽ không còn ai nói gì Ikuto được nữa.”

Kazumasa lắc đầu. “Dễ dàng thế thôi sao? Con bé chỉ nhắm nghiền mắt ngồi đấy thôi mà. Trẻ con cũng khổ lắm. Chúng chỉ nghĩ chắc người này đã chết thôi.”

Khi anh nói vậy, Kaoruko nheo mắt, môi hơi bĩu ra. Rồi nụ cười xuất hiện ngoài dự đoán. “Chỉ ngồi đấy thôi thì thế”, cách nói của cô thay đổi và khẩu ngữ cũng có phần bình tĩnh hơn, “Nhưng nó không cử động thì sao?”

“Gì cơ?”

“Ví dụ, mỗi khi có ai chào hỏi Mizuho, con bé cử động thì sao? Hay khi Ikuto thôi nặn, hai tay con bé động đập thì sao? Thế có phải là chết không?”

Nghe những lời của vợ, Kazumasa nhìn sang Hoshino. Cô mời cậu ta đến vì lý do đó sao.

Có vẻ như cậu chàng đã nghe qua kế hoạch của Kaoruko, Hoshino khổ sở cúi đầu.

“Này, anh còn nhớ ngày hôm đó chứ? Ngày ta đến bệnh viện để chấp nhận hiến tạng. Khi chúng ta nắm tay Mizuho. Khi nghĩ rằng đã là lần cuối thì tay Mizuho cử động. Chắc anh không quên đâu. Lúc đó, chúng ta đã xác định Mizuho chưa chết mà.”

“Đương nhiên là anh không quên, nhưng chuyện đó với chuyện này khác nhau. Dùng máy móc để cho con bé cử động không có ý nghĩa gì cả.”

“Nếu ta không nói là dùng máy người ta sẽ không biết đâu.”

“Chuyện đó đơn thuần chỉ là trò dối trá. Em đang lừa mọi người mà thôi.”

“Em không lừa dối. Em chỉ muốn cho họ biết thôi. Em không để ai nói là Mizuho đã chết. Ikuto, giờ con gọi ngay cho bạn bè đi. Nói với chúng hôm nay có tiệc sinh nhật nên mời các bạn đến chơi nhà. Mẹ đã chuẩn bị sẵn đồ ăn ngon đợi khách rồi. Nào, nhanh đi.” Giọng nói đầy vẻ cáu bẳn, Kaoruko đẩy Ikuto đi.

Giây tiếp theo, bàn tay phải của Kazumasa đã giơ lên. Lần này, anh giáng thẳng cái tát vào mặt Kaoruko. Cô ôm lấy má, ngạc nhiên xen lẫn oán hận nhìn anh.

“Em thôi đi,” Kazumasa gầm lên. “Em có biết mình đang làm gì không đấy. Em đang cố áp đặt cách nghĩ của mình lên người khác đó.”

“Anh nói em áp đặt lúc nào?”

“Chẳng phải em đang làm thế hay sao? Chẳng phải em đang ép buộc mọi người đấy sao? Em nghe này, mỗi người đều có suy nghĩ riêng. Anh hiểu em không chấp nhận cái chết của Mizuho. Anh cực kỳ hiểu. Nhưng trên thế giới này, không thiếu kẻ chấp nhận những người trong tình trạng như thế này là đã chết.”

Kaoruko hít vào một hơi, đôi mắt mở lớn.

“Anh... anh chấp nhận Mizuho đã chết sao?”

Mặt Kazumasa nhẵn lại, anh lắc đầu.

“Thật lòng, anh cũng không rõ,” anh nói như rên rỉ. “Nhưng anh đang cố gắng hiểu tình hình thôi.”

“Hiểu như thế nào?”

“Khoảng hai tháng trước, anh đã gặp bác sĩ Shindou để hỏi chuyện. Vị bác sĩ đó dường như vẫn không thay đổi ý kiến là Mizuho vẫn đang trong tình trạng chết não. Ông ta cho rằng không có chút phục hồi nào, nếu kiểm tra thì có lẽ vẫn sẽ xác nhận là chết não thôi. Bác sĩ nói rằng con bé có ngồi thẳng lưng được cũng không liên quan gì cả. Vậy thì, Kaoruko, Mizuho vẫn còn sống có khi lại đơn giản chỉ vì ta không chấp nhận kiểm tra chẳng. Đó là chuyện chúng ta buộc phải hiểu.”

Gương mặt đỏ phừng phừng của Kaoruko đã chuyển sang màu xám tái. “Thật ra Mizuho đã chết... anh muốn em hãy chấp nhận điều đó?”

“Anh không nói em hãy chấp nhận. Em nghĩ thế nào là tự do của em. Nhưng có những người nghĩ như thế. Vả lại, không được đổ lỗi.”

“Chết ư...?”

Như thế chẳng còn sức lực nữa, Kaoruko khụy xuống sàn rồi cứ ngồi nguyên như vậy. Nhìn dáng cô gục đầu như thế, cảm tưởng nổi thất vọng ngập tràn.

Đành phải để cô ấy chịu cú sốc đó thôi, Kazumasa nghĩ. Dầu sao đây cũng là chuyện anh buộc phải nói ra vào một lúc nào đó. Anh đã luôn nghĩ vậy kể từ khi gặp bác sĩ Shindou. Chỉ là không thể nói ra thành lời nên cứ dây dưa kéo dài đến tận bây giờ thôi.

“Kaoruko,” đúng lúc anh dịu dàng gọi thì cô ngẩng phắt đầu lên. Nhìn đôi mắt đó, Kazumasa giật mình. Tuy ánh nhìn không tập trung vào điểm nào, nhưng lộ ra vẻ điên loạn bất thường.

“Sao thế em?” Anh hỏi cô nhưng không có lời đáp. Kaoruko nhanh chóng đứng dậy, lặng lẽ rải những bước chân dài đi vào trong bếp. Có chuyện gì thế nhỉ, Kazumasa nhìn theo thì đã thấy cô lập tức trở ra.

Nhìn thấy thứ trong tay cô, anh thất kinh. Một con dao.

“Em định làm gì?” Vừa giật lùi, Kazumasa vừa hỏi.

Kaoruko không đáp lại, bàn tay phải không cần dao, chộp lấy điện thoại trên bàn. Rồi với vẻ mặt vô hồn, cô bắt đầu gọi đi đâu đó. Có vẻ như đầu dây bên kia đã nhắc máy, cô mở miệng.

“... A lô, anh cảnh sát phải không? Nhà tôi có người lên cơn, vung dao khắp nơi. Các anh có thể đến ngay được không? Địa chỉ là...”

Kazumasa ngạc nhiên. “Em làm gì vậy?”

“Chị ơi,” Miharuru gọi cô nhưng Kaoruko vẫn cứ lơ đi, tiếp tục cuộc điện thoại.

“... là người trong nhà... hiện thời ổn cả... Vâng, không có ai bị thương... Mong đừng để còi gây ảnh hưởng đến hàng xóm... Vâng, gọi chuông cũng được. Vậy thì nhờ các anh giúp cho”, Kaoruko ngắt điện thoại, để lại lên bàn rồi nhìn Chizuko. “Cảnh sát sắp cho người tới. Lúc đó, mẹ mở cửa cho họ nhé.”

“Kaoruko, con định làm gì...”

Nhưng Kaoruko đã chẳng còn nghe lọt tai lời mẹ mình nữa, cô xoay sang nhìn Hoshino đứng cạnh xe lăn.

“Cậu Hoshino, mời cậu tránh khỏi Mizuho giùm.”

“À... vâng,” gương mặt Hoshino đã xanh lét, cậu vội bỏ ra chỗ Kazumasa.

Kaoruko đứng đối diện cái xe lăn, đôi thế cầm dao bằng cả hai tay. Cô hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn xiên lên trên. Xung quanh cô bao trùm một bầu không khí cách ly mạnh mẽ, chắc ai hỏi gì cũng sẽ không phản hồi.

Đội cảnh sát đến đầu tiên từ một đồn cảnh sát gần đó. Khi nghe tin người cầm dao chính là vợ chủ nhà, người báo tin cũng chính là chị ta, họ đã ngạc nhiên cực độ.

Kaoruko đã hỏi rằng cảnh sát ở Cục liệu có đến không? Nghe bảo người thuộc phòng thanh tra của Cục cảnh sát chắc cũng sẽ đến, cô nói, vậy ta sẽ đợi đến lúc đó thôi.

Không lâu sau, thanh tra cảnh sát của Cục cũng đến. Không rõ bao nhiêu người. Chỉ có bốn người thuộc nhóm tiên phong. Sau khi nghe những người đến từ trước tường thuật lại tình hình, họ đánh giá mọi chuyện không ở mức nguy hiểm lắm.

Kaoruko nhìn họ rồi hỏi ai là người phụ trách. Một người đứng ra tự giới thiệu mình là Watanabe, người này tầm khoảng bốn mươi lăm, gương mặt cương nghị. Anh ta là tổ trưởng trực thuộc phòng hình sự.

“VẬY TÔI HỎI TỔ TRƯỞNG WATANABE NHÉ,” Kaoruko rành mạch ra lời. “BÊN CẠNH LÀ CON GÁI TÔI. MÙA XUÂN NÀY NÓ VÀO LỚP BA TIỂU HỌC. GIỜ, NẾU TÔI ĐÂM VÀO NGỰC ĐỨA TRẺ NÀY, TÔI CÓ BỊ TRUY TỐ HAY KHÔNG?”

“HẢ?” Miệng Watanabe khẽ mở ra, nhìn cả nhà Kazumasa rồi quay lại nhìn Kaoruko. “CHUYỆN NÀY LÀ SAO?”

“HÃY TRẢ LỜI TÔI ĐI”, Kaoruko kề con dao lại gần ngực Mizuho. “Sẽ bị truy tố chứ?”

“CHUYỆN... CHUYỆN NÀY,” Watanabe lắc đầu. “ĐƯƠNG NHIÊN LÀ CÓ RỒI. LÀ CÓ TỘI”

“TỘI GÌ CƠ ?”

“THÌ TỘI GIẾT NGƯỜI. NẾU CƯỚP ĐI MỘT TÍNH MẠNG THÌ KHÔNG THỂ TRÁNH KHỎI TỘI GIẾT NGƯỜI.”

“TẠI SAO LẠI THẾ?”

“TẠI SAO Ừ... ?” Gương mặt Watanabe có vẻ khó chịu, anh ta như nghẹn lời trong một thoáng. “GIẾT NGƯỜI THÌ ĐƯƠNG NHIÊN PHẢI CHỊU TỘI RỒI. TÓM LẠI, CÔ CÓ Ý GÌ?”

Kaoruko khẽ nhếch môi cười quay sang phía cả nhà.

“ĐỐI VỚI NHỮNG NGƯỜI NÀY, CON GÁI TÔI ĐÃ CHẾT. CHẾT TỪ NGÀY XƯA RỒI, CHỈ CÓ TÔI KHÔNG CHỊU CHẤP NHẬN ĐIỀU ĐÓ MÀ THÔI.”

Wanatabe không hiểu chuyện gì đang xảy ra nên nhìn sang Kazumasa cầu hỗ trợ.

“Theo chuẩn đoán của bác sĩ, con gái chúng tôi đã bị chết não”, Kazumasa nhanh miệng giải thích.

“Chết não...”, Watanabe nhỏ giọng lầm bầm rồi gật gù như đã hiểu ra tình hình, “Hiểu rồi, ra là thế.” Có vẻ như người này cũng có hiểu biết ít nhiều về Luật hiến tạng.

“Nếu tôi đâm một người đã chết...”, Kaoruko nói, “thế cũng là tội giết người phải không?”

“Không, nhưng, việc này...”. Watanabe nhìn cả Kaoruko lẫn Kazumasa. “Có phải chỉ chuẩn đoán chết não thôi, chưa có thẩm định chết não không? Nếu là thế, ta lấy tiền đề là người này vẫn còn sống.”

“Nếu là thế, nếu tôi đâm vào ngực đứa bé này, khiến trái tim nó ngừng đập nghĩa là tôi đã giết con gái mình sao?”

“Tôi cho là như thế.”

“Vậy kẻ hại chết con gái tôi sẽ là tôi sao?”

“Đúng vậy.”

“Đúng rồi chứ? Không sai gì cả sao?”

Như thế những lời day dứt đó đã khiến tự tin của anh ta bị lung lay, Watanabe quay lại dò hỏi ý kiến của đồng nghiệp. Nhưng có vẻ như cấp dưới của anh cũng không có được câu trả lời xác đáng hơn, họ chỉ mơ hồ gật đầu.

“Nếu như,” Karuko cao giọng, “nếu như chúng tôi chấp nhận hiến tạng, cho bọn họ tiến hành thẩm định chết não thì có thể kết quả sẽ khẳng định con bé bị chết não. Theo luật pháp, não chết là tử vong. Vậy, kẻ hại chết con gái tôi cũng sẽ là tôi ư? Tuy tôi đã làm tim nó ngừng đập nhưng, tùy thuộc vào thái độ của chúng tôi, con bé có thể chết từ lâu rồi. Có thể nào thì người giết vẫn

là tôi. Trong những trường hợp này, liệu chúng tôi có được phán quyết là vô tội?”

Khi chứng kiến Kaoruko nói ra những lời đó, Kazumasa chợt có một suy nghĩ không liên quan đến bối cảnh, người phụ nữ này sao lại thông minh đến vậy? Bề ngoài, trông cô ấy như đang mê sảng nhưng suy nghĩ lại cực kỳ tỉnh táo.

Người đại diện cảnh sát bị gọi đến hoàn toàn bị áp đảo. Gương mặt đó vừa nghe có vẻ kinh ngạc vừa như thể bị ép vào hoảng loạn, mồ hôi rịn ra dưới trán.

“Chị muốn lý luận những điều này nên mới gọi chúng tôi đến sao?” Hỏi vậy nhưng vẻ mặt của Wanatabe không hề bình tĩnh, y như một tên tội phạm bị dồn đến bước đường cùng.

“Tôi không lý luận, đây là câu hỏi. Nào ta hỏi lại nhé. Nếu bây giờ, tôi đâm con gái mình thì đây là tội giết người ư? Hay không phải? Trả lời tôi đi.”

Watanabe lấy hai tay ôm đầu, khóe miệng nhăn nhúm, cổ cúi xuống.

“Thật tình, tôi cũng không rõ. Tôi không phải chuyên gia về Luật.”

“Vậy hãy hỏi ý kiến chuyên gia đi. Gọi ngay đi.”

Watanabe xua bàn tay to tướng, “Chị đừng nói những điều quá đáng như thế.”

“Thế nào là quá đáng chứ. Chắc người quen của anh không thiếu gì luật sư hay công tố viên.”

“Kể cả có như vậy, hỏi họ thế này cũng bằng thừa. Họ cũng trả lời như nhau thôi.”

“Trả lời thế nào cơ?”

“Không nắm được thông tin chi tiết nên không thể nói chắc chắn điều gì. Nhất định họ sẽ đáp như vậy.”

Kaoruko trút ra một hơi thở lớn. “Thật phiền phức quá nhỉ?”

“Họ lúc nào cũng vậy cả. Không đưa ra những kết luận vội vàng. Chỉ khi nào nắm được những thông tin xác đáng mà thôi.”

“Vậy sao?”

“Hay ta làm thế này. Hãy để tôi giới thiệu luật sư hay công tố cho chị. Chị hãy có thể thẳng thắn trình bày câu hỏi với họ. Thế có được không? Tóm lại, giờ hãy bỏ con dao xuống...”

Nhưng Kaoruko đã tảng lờ mọi lời của Watanabe, cô di chuyển ra sau xe lăn.

“Không thể kết luận vội vàng sao? Vậy thì, cứ biến nó thành vụ án chắc chắn sẽ được.” Nói thế rồi cô dùng cả hai tay vung lên quá đầu. “Hãy nhìn cho kĩ.”

“A!” Miharuru gào lên.

“Dừng ngay, Kaoruko,” Kazumasa lao lên phía trước, anh dang bàn tay phải ra, “Em điên rồi sao?”

“Dừng cản em. Em thật sự muốn thế.”

“Đó là Mizuho đấy. Là con gái em đấy. Em hiểu không?”

“Vậy nên em mới phải làm,” Kaoruko nhìn anh với đôi mắt bi thương. “Hiện tại, Mizuho chỉ còn là cái xác sống. Em không thể để mặc nó trong tình trạng thảm thương này được. Là sống hay chết, hãy để luật pháp... để đất nước này định lấy. Nếu Mizuho đã chết từ xưa thì em không mang tội giết người. Nhưng nếu còn sống sẽ là tội giết người. Dù thế nào em vẫn vui vẻ chấp nhận kết án. Mizuho mà em chăm sóc từ ngày xảy ra tai nạn đến tận hôm nay vẫn còn sống, ta có thể viết điều đó trên bia mộ của nó.”

Những lời ma xui quỷ kiến của cô làm trái tim Kazumasa quặn lại. Trong thoáng chốc, anh muốn lơ tay để cô có thể làm điều mình mong mỏi.

“Nhưng em chẳng thể gặp được Mizuho nữa đâu. Cũng chẳng thể chăm lo cho con bé nữa. Thế có được không?”

“Sao lại ngăn em? Anh cho rằng Mizuho đã chết rồi còn gì? Thế thì sao phải hỏi nữa. Người ta đâu có chết hai lần.”

“Anh cũng không rõ. Tóm lại, anh không muốn em làm điều đó. Không muốn em lấy dao đâm vào ngực đứa con gái yêu thương của mình...”

“Em cũng đâu muốn làm. Nhưng, em chỉ có thể làm thế thôi. Bởi chẳng có ai cho em câu trả lời cả.”

Có vẻ Kaoruko đã quyết ý, cô vung mạnh con dao. Ngay lúc đó. “Dừng lại đi,” một giọng cao chói gào lên.

Kaoruko khựng lại, xoay về phía giọng nói đó.

Wakaba vừa run rẩy vừa chậm chạp tiến lên. Cô bé tiến đến trước mặt Kaoruko và dừng lại.

“Bác Kaoru... Dừng giết chị ấy. Dừng giết Mizuho.” Không phải là tiếng hét thất thanh lúc trước, mà là một giọng nhỏ bé, mỏng manh.

“Lùi lại, Wakaba. Nguy hiểm đó, máu sẽ bắn ra đấy.” Kaoruko nói bằng một giọng bình thản.

Nhưng Wakaba không lùi lại.

“Xin bác, đừng giết chị ấy. Wakaba luôn nghĩ là chị ấy vẫn sống mà. Bởi vì Mizuho vẫn sống. Cháu muốn chị ấy sống.”

“Chuyện đó... cháu không cần phải ép mình đâu.”

“Không phải thế. Cháu không ép mình nghĩ vậy đâu. Mizuho đã chịu thế thay Wakaba mà. Ngày hôm đó, vì tìm nhẫn cho Wakaba mà chị ấy thành ra như thế.”

“Nhẫn ư?”

“Cháu sợ lắm. Đến tận bây giờ vẫn chẳng dám nói cho ai. Là Wakaba đã hư. Đã mang nhẫn đến hồ bơi... Không cần đến nhẫn khi bơi vậy mà... Nhẫn thì lúc nào đeo cũng được vậy mà... Nếu lúc đó, đứa chết đuối là Wakaba thì hay rồi. Mọi chuyện đã không thành thế này. Bác Kaoru... Wakaba muốn

Mizuho sống. Không muốn chị ấy chết đâu,” Wakaba vừa khóc vừa nói những lời đầy thương cảm.

Lần đầu tiên Kazumasa nghe được chuyện này. Nhìn gương mặt Kaoruko lẫn Miharuru, anh nghĩ hai người kia cũng vậy.

“Vậy sao? Ra là như vậy ư...” Kaoruko lầm bầm.

“Bác ơi, cháu xin lỗi, cháu xin lỗi. Để Wakaba lớn hơn chút nữa, cháu sẽ giúp bác. Cháu sẽ giúp bác chăm sóc cho Mizuho. Vậy nên, đừng giết Mizuho. Xin bác.” Những giọt nước mắt của Wakaba rơi xuống sàn.

Một khoảng lặng trôi qua. Kazumasa cũng không nói gì. Chỉ chìm đắm đắm vào tấm lưng nhỏ bé đang run rẩy kia.

Hừ, thở ra một hơi, Kaoruko lặng lẽ hạ tay, buông lỏng con dao. Cô áp tay trước ngực, nhắm mắt lại như để trấn tĩnh chính mình.

Rồi khi mở mắt ra, Kaoruko rời khỏi chiếc xe lăn. Cô đặt con dao lên bàn rồi lại gần Wakaba. Quỳ xuống sàn, cô vòng tay ôm lấy con bé. “Cảm ơn cháu.”

“Bác...” Wakaba nhẹ giọng đáp.

“Cảm ơn cháu!” Kaoruko lặp lại.

“Bác ơi, ta sẽ vui vẻ đợi ngày đó đến nhé.”

Những lời của con bé khiến chung quanh như có chút an tâm hơn. Kazumasa cũng là một trong số đó. Lúc đó anh mới nhận ra, lưng mình đầm mồ hôi.

“Chị ơi!” Miharuru lao lại chỗ hai người.

“Em nói chuyện với Mizuho không phải là diễn kịch đâu. Chị có nghĩ những tiếng thỉnh cầu của người tới cầu nguyện ở nhà thờ có phải là diễn kịch không? Đến tận bây giờ, Mizuho vẫn là đứa cháu gái dễ thương của em mà.”

Kaoruko lơ lửng cơ mặt, gật đầu, “Chị hiểu rồi mà.”

Cảm thấy mọi sức lực trong cơ thể dường như đã bị cạn kiệt, Kazumasa tựa vào tường. Anh chợt nhận thấy ánh mắt Watanabe ngay bên cạnh.

“Chúng tôi rút được rồi chứ?” Người tổ trưởng phòng hình sự nói.

“Không cần mang tôi đi sao?” Kaoruko vừa buông tay khỏi Wakaba vừa hỏi.

“Tôi có hành vi cố sát còn gì?”

Watanabe nhăn mặt, xua tay. “Chị đừng có bắt nạt tôi,” rồi anh nhìn sang Kazumasa. “Tôi sẽ giải thích rõ ràng với cấp trên. Nếu xem đây là một vụ lục đục gia đình thì sẽ không có vấn đề gì chứ.”

“Xin nhờ anh vậy.”

“Vậy là xong vấn đề rồi nhé. Nhưng...” Watanabe nhún vai. “Cũng là một trải nghiệm hay.”

Kazumasa im lặng cúi đầu.

Khi tiễn cảnh sát ra tận cửa rồi quay vào phòng khách, Hoshino đã chuẩn bị ra về.

“Anh!” Kaoruko lại gần Kazumasa. “Em tiễn cậu Hoshino về. Cảm ơn cậu ấy từ trước đến nay,” cô chấp hai tay ra trước, cúi đầu.

Kazumasa nhìn Hoshino. “Vậy sao?”

Hoshino gật đầu, “Chị nhà bảo em không cần đến nữa. Chị ấy đòi bãi nhiệm em.”

“Mình em rèn luyện cơ thể cho Mizuho cũng được,” Kaoruko tiếp lời. “Chỉ là, giờ chẳng thể cho ai thấy chuyện đó nữa.”

Kazumasa cũng chẳng biết nói gì hơn, anh chỉ đáp hiểu rồi.

“Rồi.” Kaoruko vui vẻ lên giọng nói.

“Mọi người ơi, hôm nay ta tụ họp vì lý do gì vậy? Hãy bắt đầu mừng sinh nhật chàng hoàng tử của ta thôi nào.” Cô ấy nói thế rồi nhìn quanh một vòng, tìm thấy Ikuto đang cuộn mình trong góc, cô lại gần ôm lấy thẳng bẻ. “Mẹ xin lỗi vì lỡ đánh con như thế. Tha thứ cho mẹ nhé.”

Ikuto cười tươi và hớn hờ đáp. “Vâng!”

“Con sẽ nói với mọi người. Chị vẫn chưa chết. Vẫn sống ở nhà mình.”

Kaoruko ôm lấy con, nhẹ lắc.

“Con không cần nói đâu. Chuyện về chị con, không cần nói trên trường nữa.”

“Được ạ?”

“Ừ, được chứ,” cô dồn mọi sức lực vào cánh tay đang ôm lấy đứa con trai của mình.

Kazumasa thở dài, anh vẫn vờ nhìn Mizuho. Đúng lúc đó...

Gò má của con bé khẽ động. Trông như một nụ cười buồn.

Nhưng chỉ trong một thoáng. Có lẽ chỉ là ảo giác mà thôi.

Chương 6. Thời điểm đó sẽ do ai quyết định

1.

Vừa ngồi xuống ghế, Hoshino kiểm tra đồng hồ thấy vẫn còn sớm hơn so với giờ hẹn là 6 giờ. Cậu liếc qua thực đơn nhân viên phục vụ đưa cho và gọi một cốc trà bạc hà đá.

Quán cà phê nằm ở tầng hai một tòa nhà hướng ra đại lộ trung tâm Ginza. Cậu có thể nhìn thấy luồng người đi lại. Phần nhiều là nam nữ ăn mặc theo phong cách công sở nhưng hình ảnh du khách nước ngoài lại nổi bật hơn cả.

Người ta đã mang cốc trà bạc hà ra. Lấy ống hút thử thử nước đậm hương đó, Hoshino thầm nghĩ hương vị này khác nhiều so với thứ trà người đó vẫn thường pha cho cậu. Giờ ai hỏi hương vị bên nào ngon hơn, cậu cũng chẳng biết phải đáp sao.

Người đó hẳn nhiên là ý chỉ phu nhân Harima rồi.

Tuần trước, cậu mới lại có dịp ghé đến căn biệt thự của nhà Harima. Chỉ để gởi đồ bảo dưỡng cho bộ thiết bị kích thích từ tính. Cũng cần phải hướng dẫn cách sử dụng nữa. Lần trước nữa, đó là khi cô gọi cậu đến vào hôm sinh nhật con trai, chuyện cũng đã xảy ra khoảng một tháng trước rồi.

Phu nhân có vẻ khỏe mạnh. Từ lần cuối cùng gặp, gương mặt cô đã hồi lại nhiều sinh khí, có lẽ là do mọi thứ đã phần nào ổn định hơn, nhìn cô cũng có vẻ hồi xuân. Khi cậu nói vậy, cô chớp chớp mắt vài cái, nhìn Hoshino với vẻ cực kỳ hứng thú.

“Giờ tôi cũng đang định nói vậy đây. Cậu Hoshino, dường như cậu cũng đang trẻ ra vậy. Đang trở lại vẻ thiếu niên hồi đầu mới đến nhà tôi đấy.”

“Vậy sao?” Hoshino gãi gãi cằm. Cậu hiểu cô không có ý bảo cậu trẻ con nên cũng chẳng thấy khó chịu gì.

Theo lời phu nhân, việc rèn luyện thân thể Mizuho vẫn diễn ra đúng lịch. Tuy chỉ làm một mình nhưng cô cũng không mất nhiều thời gian, đến giờ vẫn chưa thấy xảy ra tai nạn gì lớn.

“Cậu Hoshino, đã phiền cậu một thời gian rất dài rồi. Tôi muốn cảm ơn cậu. Chân thành cảm ơn.”

“Có ích cho chị như vậy em cũng thấy vui mà,” Hoshino đã đáp lại như thế.

Khi cậu nói vậy, phu nhân lại xoay cái nhìn vào mặt cậu.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

Phu nhân khẽ tủm tỉm cười.

“Đúng là có điều khang khác nhé. Gương mặt cậu rạng rỡ không như thường lệ. Có thể cách nói của tôi hơi lạ, nhưng như thế cậu đã đuổi đi được thứ ma quỷ gì đó.”

“Không phải chị cũng thế sao?” Hoshino đã muốn nói như vậy. Nhưng bầu không khí phu nhân mang lại đã hoàn toàn khác trước.

Những gì đã xảy ra hôm sinh nhật hiện về trong đầu. Vụ việc hôm đó là chuyện có thể cả đời sẽ chẳng thể quên nổi.

Hoshino cho rằng bên trong phu nhân đã có thứ gì đó đột ngột thay đổi từ lúc đó. Chính vì thế, cô cũng không cần đến cậu nữa, cũng quyết tâm không cho kẻ khác thấy con gái mình cử động tay chân nữa.

Tuy nhiên, từ vụ việc đó, bản thân Hoshino cũng không thể phủ nhận chuyện chính mình cũng đã có thay đổi. Nhìn sự đau khổ của phu nhân khi vung dao lên truy vấn thanh tra cảnh sát một câu hỏi khó đến thế, cậu nhận ra sự nông cạn và hời hợt trong mình.

Bản thân cậu thực sự đã nghĩ cho cô bé Harima Mizuho đến đâu? Cậu có thực lòng coi cô bé đó là “một con người đang sống” đấy không? Cậu có

bao giờ suy nghĩ đến sự sống hay cái chết của cô bé đó chưa? Liệu có phải cậu chỉ nghĩ đến làm thế nào để phụ nhân vui, làm thế nào để phụ nhân quan tâm đến cậu không và chỉ lợi dụng cơ thể cô bé đó không?

Còn tôi tệ hơn, cậu tự cho mình cảm giác bề trên.

Cậu cho rằng bản thân là sự tồn tại không thể thiếu đối với những người trong ngôi nhà đó. Cậu cho mình là thánh, là đấng tối cao, là người cha thứ hai của cô bé ấy, cậu hiển nhiên coi mình là kẻ được tôn thờ. Cậu kiêu ngạo đến mức cho rằng không ai có thể cắt đứt mối liên hệ liên quan giữa cậu và ngôi nhà ấy, dẫu người đó có là giám đốc.

Một điều hiểu lầm đáng xấu hổ.

Cậu đúng ra cũng chỉ là một công cụ của phụ nhân mà thôi. Như cái khiên giúp cô ấy bảo vệ niềm tin của mình, hay như lưỡi kiếm giúp cô dọn đi một con đường trắc trở.

Nhưng có lẽ phụ nhân đã mở ra được con đường của mình rồi. Từ giờ, cô ấy đã xác định được mỗi dây luồn quần cũng như điều bản thân phải chiến đấu. Gương mặt phụ nhân giờ đã tràn đầy sinh khí khi kể chuyện cho cậu nghe.

Cậu chỉ là một thứ công cụ đã không còn giá trị. Cậu chỉ còn cách quay trở về nơi cần đến bản thân mình. May là Hoshino vẫn còn nơi như thế.

Khi cậu chuyển nơi làm việc của mình từ tư gia Harima về lại phòng nghiên cứu ở Harima Text, đồng nghiệp đón chào cậu cực kỳ ấm áp. Không chỉ có thế. Những tư liệu thực nghiệm từ Harima Mizuho được đánh giá là một tài sản quý giá. Hoshino cảm thấy bản thân hạnh phúc khi có thể hoà nhập vào làn sóng mới kia.

Khi cậu bị bãi nhiệm công việc ở tư gia Harima, phụ nhân đã nói là có một chuyện muốn giải bày với cậu.

“Hoshino, cậu đã nói dối tôi một chuyện đúng không?”

Không rõ là chuyện gì, cậu đành im lặng nhưng cô cứ cười đầy ý nhị.

“Khi tôi hỏi cậu có người yêu không, Hoshino đã nói là không có người nào như vậy, nhưng thực ra là có phải không?”

Một câu hỏi bất ngờ. Và đánh đúng trọng điểm. Đó là chuyện từ gần hai năm về trước. Đúng là họ đã từng nói đến chuyện đó.

Chuyện xảy ra trước khi cậu chia tay với Kawashima Mao.

“Có đúng không?” Phu nhân hỏi.

Nhưng tại sao phu nhân lại biết về Mao? Khi cậu hỏi thế, cô nhún vai với vẻ hối lỗi.

“Thực ra, tôi cũng có nói dối Hoshino. Không, có lẽ cũng không hẳn là nói dối. Có lẽ là giấu cậu.”

Thế rồi, phu nhân kể với cậu một chuyện khó tưởng. Chuyện Kawashima Mao từng đến tư gia Harima. Không chỉ có thế, còn từng gặp cả Mizuho. Gặp cô bé, hình như còn chứng kiến tay con bé cử động nhờ thiết bị kích thích điện từ nữa.

“Tôi đã hứa với cô gái ấy, giữ im lặng đến tận bây giờ. Nếu chuyện ngày hôm đó là nguyên nhân kiến mỗi quan hệ giữa cậu và cô ấy không còn tốt đẹp nữa thì tôi rất lấy làm tiếc, nên mới có ý nói ra chuyện này.”

Là như thế sao, Hoshino đã chấp nối được mọi chuyện. Thật ra, suốt hai năm nay, cậu vẫn luôn nghi hoặc về điều này.

Tại sao lúc đó Mao lại quyết nói lời chia tay.

Đó là một đêm mùa thu. Cô ấy gọi cậu ra bảo là có chuyện quan trọng. Trước đó không lâu, hai người còn đi ăn monjayaki với nhau. Lúc đó, cậu đã cảm thấy có điều gì thay đổi nơi cô. Và rồi, cô ấy nói, “Em đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng chúng ta nên chia tay thôi”. Khi Hoshino hỏi lý do, “Chuyện đó, em không thể không nói sao?”, cô đáp lại như vậy. “Vậy thì, Yuuya không có ý chia tay ư? Anh nghĩ ta có thể tiếp tục hẹn hò như này rồi tiến đến hôn nhân sao?”

Hoshino không có lời gì phản bác lại. Cậu quá chú tâm vào công việc ở tư gia Harima rồi, đích thực cũng thấy mối quan hệ với Mao trở lên phiền hà. Thậm chí, cậu còn nghĩ giá cô lên tiếng đòi chia tay có phải tốt không cơ mà.

“Anh cũng đã quyết ý đúng không?” Nhìn Hoshino cứ lặng yên như thế, Mao mỉm cười khổ sở.

Phu nhân cứ nói đi nói lại câu xin lỗi.

“Cô ấy là một cô gái tốt. Tôi nghĩ chắc sẽ là một đối tượng phù hợp với cậu Hoshino. Có thể giờ đã là quá muộn, nhưng nếu vẫn còn tình cảm, cậu có thể thử tìm cách liên lạc với cô ấy một lần xem sao.”

Hoshino cười khổ, “Muộn rồi chị ạ”, cậu đáp vậy. Cũng có nghĩa là, vẫn còn tình cảm.

Chân vừa rời tư gia Harima chưa lâu, cậu đã lại nghĩ đến Mao. Thẳng thắn mà nói, cậu muốn gặp cô. Đó là “cánh chim xanh”^[1] của Chiruchiru và Michiru. Giờ cậu mới hiểu ra điều gì mới là điều quan trọng nhất đối với mình. Cùng lúc đó, cậu cũng ý thức rõ mình ích kỷ tới mức nào. Cậu đã từ bỏ vì cho rằng bản thân không đủ tư cách.

[1] Một series phim hoạt hình Nhật sản xuất năm 1980 về hai anh em Chiruchiru và Michiru bốn ba khắp chốn để tìm “cánh chim xanh” mang lại hạnh phúc.

Nhưng cũng đúng như phu nhân nói, cảm giác kìm nén này cứ ngày ngày kiến cậu trở lên bức bối. Hay thử liên lạc xem sao. Không, giờ đã quá muộn rồi. Hai năm đã trôi qua. Chắc cô ấy đã kiếm được đối tượng khác rồi. Có khi còn kết hôn rồi ấy. Nhưng lỡ không phải thì sao. Từ đó đến nay, chắc cũng đã trải qua nhiều chuyện. Nhưng nếu cô ấy vẫn một mình. Nếu cô ấy vẫn chưa hẹn hò với ai khác.

Sau bao đấu tranh tư tưởng, Hoshino gửi tin nhắn đi. Nội dung là, “Anh có chuyện muốn nói với em, ta gặp nhau được không?”. Định trước giờ giấc và địa điểm, cậu thêm dòng, “Anh đợi em.”.

Không có tin trả lời.

Chắc là “Không” rồi. Cậu chẳng thể oán trách gì cả. Kẻ có lỗi là cậu mà.

Cậu nhìn xuống bên dưới qua ô cửa sổ. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, bên ngoài đã tốt hẳn. Như thể màn đêm đột ngột bao phủ phố phường.

Cậu chợt thấy xe lăn. Người ngồi trên đó là một chàng trai vẫn còn trẻ. Người đẩy xe là một phụ nữ có thể hơn anh ta khá nhiều tuổi. Chắc là mẹ rồi.

Cậu nhớ đến người ông đã bị bán thân bất toại vì xuất huyết não của mình. Nhìn cách ông dùng tay trái cầm thìa ăn, cháo rớt lỏng tỏng, đã thở dài trong khổ sở ra sao. Ngày còn khỏe mạnh, ông làm nghề khắc kim loại. Bàn tay phải là cả gia tài của ông.

Ít ra cậu cũng mong mình có ích cho kẻ khác. Cậu muốn giúp đỡ những người đã gánh trên mình bất hạnh hay khuyết tật có được niềm vui và hạnh phúc. Cậu vào Harima Text cũng chính vì lẽ đó.

Khi Hoshino chạm tay vào cốc bạc hà đá với quyết tâm mới mẻ trong lòng, một cô gái xuất hiện từ cầu thang đi lên.

Nhanh chóng lướt quanh một lượt cửa hàng, khi đã nhìn ra Hoshino, cô lại gần với vẻ thận trọng. So với hai năm trước, cô ấy cũng gầy đi chút ít. Nhưng cảm giác hoạt bát sôi nổi vẫn không khác trước.

Hoshino đứng dậy.

“Lâu không gặp,” cô nói vậy khi đến chỗ bàn cậu.

“Ừ,” gật đầu rồi Hoshino mời cô ngồi xuống ghế đối diện mình. Cô ấy kéo ghế, ngồi xuống.

Nữ phục vụ lại gần. Cô ấy nhìn cốc của Hoshino, rồi gọi, “Cho tôi loại đồ uống giống anh ấy.”

Sau khi phục vụ đi khuất, cô gái ngấm gương mặt Hoshino. Cậu thấy ngại ngùng, cúi gằm mặt xuống.

Cô ấy làm bầm gì đó. Thế là cậu ngẩng đầu lên.

“Anh trẻ hơn nhiều đấy. Trông dồi dào sức sống nữa.” Kawashima Mao nói vậy. “Hơn nhiều so với hồi đó.”

Hoshino không nói năng gì, chỉ gật đầu.

2.

Khi đang đắm mình trong cuốn sách, cô cảm thấy có thứ gì khẽ chạm vào chân mình. Đó là một quả cầu lông.

“Cháu xin lỗi,” một cô bé vội lao lại gần. Tuổi chắc tầm lớp tiểu học, hoặc có khi là đầu trung học cơ sở. Một cô bé có mái tóc cắt ngắn gần hợp với khuôn mặt, làn da rám nắng trông rất khoẻ khoắn.

Kaoruko nhặt quả cầu lên, đây, rồi chìa ra cho bé. “Cháu cảm ơn”, con bé nhận lại rất lễ phép. Ánh mắt chợt dừng lại tại chiếc xe lăn để bên cạnh Kaoruko.

“A, dễ thương quá...”

Cô bs bất chợt thốt lên kiến cô thấy vui lắm. Đứa con gái trên xe lăn là niềm tự hào lớn nhất của Kaoruko.

Cô cười coi như thay lời cảm ơn. Sau khi lạnh lẽo cúi đầu chào một cái, cô bé kia cầm vợt quay về chỗ bạn bè đang đợi.

Kaoruko đang ngồi trên băng ghế một công viên hơi xa nhà một chút. Tuy khá nhỏ nhưng lại có chỗ rộng như sân thi đấu, cũng có cả xích đu, khung leo hay bập bênh nữa, chung quanh bao bọc bởi cây cối, một công viên bình thường.

Gió thu thổi mát lành lòng người. Dạo này, trời hay mưa nhưng hôm nay thời tiết đặc biệt đẹp.

Ngay bên cạnh, cô bé lúc này và bạn đang bắt đầu cuộc đấu cầu lông. Con bé vung vợt rất khá. Chắc cũng có tham gia câu lạc bộ trong trường. Như vậy thường sẽ luyện tập trong phòng thể dục đây. Nước da rám nắng đó chắc là do phải chạy bên ngoài nhiều để tăng cường thể lực, cô nghĩ vẫn vợ đến mấy điều đó.

Đưa con gái ngồi trên xe lăn của cô, cô nhìn Mizuho. Hiển nhiên là vẫn đang nhắm nghiền mắt. Quần áo thể dục thì sắc xanh đen là đẹp nhất. Tóc con bé cài dải nơ hồng.

Nếu không bị rơi vào bi kịch như thế, con bé lớn lên như những đứa trẻ đang chơi cầu lông kia thì mỗi ngày sẽ ra sao đây. Cô biết có ngấm ngội thì cũng chỉ toàn là điều vô nghĩa, và thường gắng đuổi những tưởng tượng đó ra khỏi đầu, nhưng nó luôn hiện lên vào những lúc như thế này.

Cô tin chắc mình sẽ phải lo lắng nhiều. Lo tai nạn ô tô, những kẻ biến thái, rồi tội phạm trên mạng, thế giới bây giờ nhiều mối nguy hiểm lắm, chẳng thể nào dự đoán trước được. Chỉ cần Mizuho còn sống, cô sẽ còn phải lo lắng nhiều. Như chuyện lập gia đình chẳng hạn, bố mẹ lúc nào chẳng lo lắng cho con cái của mình cơ chứ.

Những mối lo đấy cũng có thể nói là một niềm vui của bậc làm cha mẹ. Cũng giống niềm vui khi chăm lo cho một đứa trẻ không bao giờ mở mắt chẳng, Kaoruko có thể nói chắc như vậy. Chỉ là cô không nghĩ mình có thể bàn luận về điều này với bất cứ ai. Con người có nhiều cách sống mà.

Nhân cuộc đấu của mấy cô bé đang tạm ngừng, Kaoruko đứng dậy. Cô chỉnh lại thế ngồi của Mizuho rồi đẩy chiếc xe lăn.

Đi dọc theo con đường đi bộ sát tuyến tàu điện, cây rẻ quạt xếp thành hàng dài rợp bóng.

“A, chúng đã đổi màu kha khá rồi đó con. Có lẽ tuần tới, nơi này sẽ rợp sắc vàng đấy,” vừa nhìn lên tán cây, Kaoruko vừa trò chuyện với Mizuho. Đi

dạo là niềm vui mỗi tuần một bận của cô.

Khi chuẩn bị rẽ ngoặt, tiếng còi ô tô vang lên. Kaoruko dừng chân, cô quay lại. Một chiếc Benz màu xanh đen đỗ sát rạt bên cạnh cô.

Cửa xe bên ghế người lái hạ xuống. Cường mặt thò ra từ đó chính là Enokida Hiroki.

Ngay gần đó là một quán cà phê nổi tiếng với các loại bánh ngọt dùng hoa quả tươi. Enokida gửi chiếc Benz vào một bãi đỗ xe trả tiền rồi cùng cô ngồi xuống một cái bàn nhỏ, đối diện nhau. May mà có khoảng trống đủ rộng cho lái xe lăn.

“Anh thấy em có nhiều thay đổi rồi, thật đáng ngạc nhiên. Anh đã thấy quen quen nhưng cứ tưởng là một ai khác cơ, đến mức suýt đi qua luôn.”

Theo lời Enokida, anh ta đang trên đường trở về sau khi mang quà mừng trẻ mới sinh đến nhà một người quen.

Ngắm nghía gương mặt Kaoruko lần nữa, anh ta nói, “Em khoẻ mạnh thế này anh an tâm lắm. Lần cuối gặp nhau, em vừa sầu khổ vừa mang một nét gì đó như hoang dại. Thật lòng, anh đã lo không biết cứ để em về như vậy có ổn không.”

Những lời của Enokida khiến Kaoruko chỉ biết cười ngại ngùng. Hôm cô đã quyết đó là lần hẹn hò cuối cùng, còn về tận nhà anh ta dường như mới xảy ra ngày hôm qua.

“Lúc đó, em đã làm phiền anh rồi,” cô cúi đầu.

“Anh cũng thế, chẳng thể làm gì được cho em, anh thật có lỗi. Tuy anh cũng có nghe chuyện nhưng tình hình ra sao, anh chẳng dám tưởng tượng nữa,” anh ta nhìn chăm chú vào chiếc xe lăn rồi quay lại nhìn Kaoruko. “Đúng là, em đã rất vất vả đúng không?”

Có nói dối cũng chẳng nghĩa lý gì. “Đúng vậy,” cô đáp.

“Một đứa đang hoạt bát chạy chơi như thế, một ngày đột nhiên rơi vào giấc ngủ say như thế. Cuộc sống như đảo lộn 180 độ. Em cảm giác như mọi hi

vọng đều biến thành tuyệt vọng cả.”

“Anh có thể hiểu.”

“Nhưng thời kỳ tuyệt vọng như vậy không kéo dài,” Kaoruko nói. “Đó là những ngày vất vả, nhưng có những lúc rất vui. Ví dụ như khi em tìm được bộ đồ phù hợp với con gái mình chẳng hạn. Khi mặc thử cho nó và thấy sao lại khéo vừa đến thế, những lúc như thế con bé cũng vui lắm. Em có thể hiểu qua sắc mặt, huyết áp và cả mạch đập của con bé.”

“Hả”. Enokida tỏ vẻ quan tâm.

“Đương nhiên,” Kaoruko nói tiếp. “Có người cũng bảo là do em tưởng tượng ra mà thôi. Một dạng tự thoả mãn bản thân.”

“Nếu người ta nói vậy, em nghĩ sao?” Enokida hỏi.

Kaoruko dang hai tay ra, nhún vai.

“Em chẳng nghĩ gì cả. Em chẳng cần phải thuyết phục những người đó làm gì. Có lẽ những người đó cũng chẳng cố thuyết phục em làm gì. Thế giới này không cần cứ phải đồng tâm đồng ý, thậm chí không nên như thế, em nghĩ vậy đấy.”

Dường như những lời của cô có vẻ hơi mơ hồ, Enokida ngẫm nghĩ một lúc. Điềm thành thật nhưng không gây khó dễ này vẫn y như trước.

Cuối cùng, anh ta mấp máy môi, “Điều bác sĩ mong mỏi là hạnh phúc của bệnh nhân. Nhưng nó là thứ đến từ nhiều hình dạng, không có chuyện ép buộc vào một khung nào cả. Hiện tại, nếu em thấy hạnh phúc, anh không có gì phải phàn nàn. Nên anh đã nghĩ phải hỏi chuyện em. Giờ em không thấy cần thứ gì. Có lẽ em sẽ không đến phòng khám của anh nữa nhỉ?” Những lời đó như có cả chút an tâm lại như có chút gì buồn buồn trộn lẫn.

Kaoruko cầm tách trà.

“Em ổn rồi mà. Em còn muốn hỏi chuyện của bác sĩ cơ.”

“Chuyện của anh sao?”

“Ừ. Bởi vì, có vẻ từ đó đến nay anh cũng trải qua khá nhiều chuyện đấy. Có cuộc gặp gỡ mới mẻ nào không?” Nói thế rồi Kaoruko liếc bàn tay trái Enokida.

Một chiếc nhẫn bạch kim sáng lấp lánh trên ngón áp út.

“Không phải chuyện gì đáng kể như của em đâu,” Enokida có vẻ hơi ngại ngùng, anh bắt đầu kể về đối tượng kết hôn do người quen giới thiệu cho mình.

Sau khi chia tay với Enokida, cô đẩy cái xe lăn đi theo con đường về. Mấy đứa trẻ đang trên đường từ trường về nhà hớn hở rượt đuổi nhau. Có vài đứa cũng tầm tuổi Mizuho.

Khi về đến cửa nhà, cô chợt chợt dạ. Rõ ràng là cánh cửa đã đóng vào hăn hoi rồi lại he hé mở ra. Hôm trước, ổ khoá đã bị hỏng nên chắc gió thổi làm cửa mở chằng. Hay là bà Chizuko đã về. Hôm nay, mẹ cô kêu có việc nên đã quay về nhà ngoại rồi mà.

Mở hai cánh cổng ra, cô đẩy xe lăn vào trong. Đúng lúc đó cô nhìn thấy một cậu bé lạ mặt. Cậu ta đang đứng ở lối đi vào.

Cậu bé đó vội vàng lại gần cô.

“Cháu chỉ phi chơi nhưng lỡ bị bay lọt vào trong này mất. Gọi chuông cửa mà mãi...” nói vậy rồi cậu bé chìa ra cái máy bay giấy.

“À, ra thế,” Kaoruko gật gù.

Cậu bé cứ nhìn chăm chăm vào Mizuho trên xe lăn. Trong ánh nhìn đó không có vẻ gì là hiếu kỳ hay nghi ngại.

“Sao thế?” Kaoruko hỏi.

“Dạ... không có gì ạ.” Cậu bé đáp vậy nhưng vẫn nhìn Mizuho. “Bạn ấy ngủ nhiều nhỉ?”

Cách nói thành thật đó như dội lại trong lòng Kaoruko.

“Ha, đúng nhỉ,” rồi cô chỉnh lại cái chần đắp trên Mizuho.

“Chân bạn ấy bị tật không đi được ạ?”

Câu hỏi của cậu bé đúng là nằm ngoài dự đoán. Ra vậy, đúng là thấy người ngồi xe lăn như vậy, cô có cảm giác người ta nghĩ đến chuyện này đầu tiên. Kaoruko khẽ nhếch môi chuyển thành nụ cười.

“Trên thế giới này, có nhiều dạng người lắm. Có cả những đứa trẻ không bị tật ở chân nhưng vì nhiều lý do mà không thể đi lại. Đến một ngày nào đó, cháu sẽ hiểu thôi.”

Cô không hiểu những lời mình nói thẳng bé có hiểu được chính xác hay không. Ánh mắt ngạc nhiên của cậu bé lại hướng đến Mizuho. “Bạn ấy vẫn chưa dậy nhỉ?”

Nghe như thế cậu bé muốn con bé mở mắt ra vậy. Cô cảm thấy vui vui.

“Ừm... chắc vậy. Hôm nay chắc cũng không dậy đâu.”

“Hôm nay sao?”

“Ừ, hôm nay đó,” Kaoruko đẩy chiếc xe đi. “Chào cháu nhé.”

“Chào cô” cậu bé đáp lại. Sau đó, Kaoruko nghe có tiếng đóng cổng.

Khi đi về phía hiên, ánh mắt cô chợt chạm vào cửa sổ căn phòng Mizuho. Dạo trước, cô có trồng chút hoa hồng trang trí ngoài rìa cửa sổ. Đó đó là quà Kazumasa tặng sinh nhật Kaoruko. Đã bao lâu rồi anh mới có hành động đó với cô.

Nhân đợt đó, cô bắt đầu dùng hương liệu mùi hoa hồng. Chỉ cần vài giọt thôi, căn phòng đã đượm hương hoa rồi. Sắc mặt Mizuho cũng khá lên kể từ đó.

Cứ vui vẻ gom nhặt từng niềm vui từng hạnh phúc nho nhỏ thôi cũng được, Kaoruko đã nghĩ vậy. Cô chẳng chờ trông gì nhiều cả. Nếu ngày mai đến chẳng khác gì hôm nay, cô cũng chẳng có gì phải bất mãn.

Mong ước nhỏ nhoi của cô đã được thực hiện trong một khoảng thời gian dài. Những ngày bình yên, giản dị không có bất cứ điều gì đã đến và đi. Lịch đi dạo tuần một lần kéo dài được đến tận tháng Mười hai khi trời đã lạnh hẳn. Và bắt đầu lại vào khoảng giữa tháng Ba năm sau.

Chẳng mấy chốc, Mizuho sẽ chở thành học sinh lớp Bốn vào ngày 31 tháng Ba.

Kaoruko lại ngủ trong phòng Mizuho như mọi khi. Cô có cảm giác ai đó đang gọi mình nên mới mở mắt ra. Khi nhìn đồng hồ, đã quá 3 giờ đêm.

Ngay sau khi cô tự hỏi tại sao mình lại mở mắt ra vào lúc này thì Kaoruko nhận ra.

Mizuho đang đứng ngay cạnh mình.

3.

Theo thông tin trong hồ sơ, người đàn ông mang mã số 38 đã bảy mươi hai tuổi rồi. Ông ta mắc chứng glaucoma^[1] và mất đi thị giác từ khoảng năm năm trước. Sau khi đến tuổi về hưu, ông hầu như không ra ngoài nữa. So với những bệnh nhân bị tổn thương thị giác, người này không có nhiều kỹ năng sử dụng gây dẫn đường.

[1] Một loại bệnh không thể chữa khỏi, gây tổn hại đến thần kinh thị giác và là nguyên nhân hàng đầu gây kiếm thị trên thế giới.

Tóm lại, cuộc thử nghiệm lần này đã cố gắng tìm người thử nghiệm phù hợp hơn.

“Bắt đầu,” tiếng nhân viên nghiên cứu hô lên.

Người đàn ông lo lắng bước lên đầu tiên. Đôi mắt ông đã bị che đi bởi cái kính. Mũ bảo hiểm cũng đã đeo ở trên đầu.

Ông ta vượt qua những thùng các tông ở vòng đầu tiên. Tiếp theo là những quả bóng đang lăn tứ tung. Người đàn ông khéo léo vượt qua hết những quả bóng đó. Phần sau nữa là thử thách sàn nhà phân theo màu. Có phần kẻ ô xanh đỏ, có phần lại kẻ sọc xanh vàng. Người đàn ông nhận lệnh, “chỉ đi trên những phần màu xanh”.

Người đàn ông đã chọn đi trên màu xanh cực kỳ chuẩn xác. Chỉ còn một thử thách gian nan cuối cùng. Chỗ này có rô-bốt chạy vòng quanh. Nó to cỡ một con chó loại nhỏ. Nó di chuyển rất ngẫu nhiên, đương nhiên không để cho người tham gia thực nhiệm dễ dàng đi qua.

Người đàn ông đứng lại trước cửa vào, quan sát rô-bốt di chuyển một lúc rồi như đã quyết tâm, ông mới bắt đầu bước đi.

Rô-bốt lại đột ngột chuyển hướng, chặn đường đi của người đàn ông kia. Thế là, ông ta kêu lên một tiếng, dừng chân đứng lại. Gương mặt xoay theo hướng chuyển động của rô-bốt. Hay gọi là “nhìn”.

Sau khi xác nhận được rô-bốt đã đi xa, người đàn ông mới có vẻ an tâm tiếp tục bước tiếp. Và rồi, trong ánh mắt theo dõi của nhân viên nghiên cứu, ông đã đến được đích. Tràn pháo tay vang lên,

“Làm được quá đấy chứ.” Kazumasa nói với người phụ trách nghiên cứu đang cùng chứng kiến thực nghiệm với mình.

“Đã đỡ chưa anh?” Người đàn ông vừa bước sang tuổi tứ tuần thảng thốt hỏi anh với vẻ lo lắng.

“Nếu tôi nói chưa đỡ thì sao?”

Người phụ trách nghiên cứu đành mặt lại, anh ta thẳng người lên. “VẬY TÔI CHỈ CÒN NƯỚC CHUYỂN VIỆC MÀ THÔI.”

Kazumasa huýt sáo miệng, vỗ vai người cấp dưới. “Đương nhiên là tôi đùa thôi. Cậu đã đỡ, tôi không chê được điểm gì. Cứ thế mà tiến tiếp cho tôi.”

“Cảm ơn anh,” người phụ trách nghiên cứu cúi đầu.

Thấy có tín hiệu báo cuộc gọi đến từ chiếc điện thoại trong túi áo trong, Kazumasa vừa rời khỏi khu vực thực nghiệm vừa nhấc máy. Là bà Chizuko.

“Vâng, con Kazumasa đây.”

“A... Xin lỗi con nhé, đang trong giờ làm việc thế này.”

“Có chuyện gì vậy ạ?”

Thế rồi, vừa nghe những điều bà Chizuko gấp gáp nói, Kazumasa vừa bóp chặt lấy điện thoại trong tay.

Tình trạng Mizuho đột nhiên có chuyển biến lạ, Kaoruko phải đưa con bé đến bệnh viện.

“Tình trạng nó sao vậy ạ?”

“Chuyện này... nhiều điểm bất ổn lắm. Huyết áp không ổn định, thân nhiệt cũng hạ.”

“Từ bao giờ vậy ạ?”

“Từ sáng nay. À, nhưng theo Kaoruko, mọi chuyện xảy ra từ đêm rồi.”

Kaoruko ngủ trong phòng Mizuho. Có lẽ nửa đêm cô ấy đã nhận ra có sự lạ nhưng đến sáng mới kiểm tra tình hình chẳng.

“Con hiểu rồi. Sau khi sắp xếp công việc, con sẽ vào viện ngay.”

Sau khi ngắt cuộc gọi, anh lập tức gọi cho cô thư ký Kanzaki Makiko. Sau khi thông báo ngắn gọn tình hình, anh xác nhận xem có thể huỷ lịch làm việc của ngày hôm nay không.

“Em sẽ tìm cách xử lý,” người cấp dưới tài năng của anh đã nói vậy. Sau khi nói một câu cảm ơn, anh bắt đầu nhanh chân bước đi.

Trên đường đi taxi đến bệnh viện, anh thử gọi cho Kaoruko nhưng hình như cô đã tắt điện thoại nên không tài nào liên lạc được.

Trong khi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa kính, anh suy xét xem sự thể như thế nào.

Trong suốt ba năm này, cơ thể của Mizuho luôn ổn định. Nhưng không có nghĩa là hoàn toàn không gặp bất cứ vấn đề gì, thực ra vẫn bị nhiễm trùng, cũng gặp vấn đề tiêu hoá nữa. Nhưng Kaoruko hay bà Chizuko chẳng bao giờ báo cho Kazumasa những chuyện như thế. Có lẽ mọi người cũng không muốn gây ảnh hưởng đến công việc của anh.

Tại sao lần này lại báo cho anh biết?

Có lẽ anh nên chuẩn bị tinh thần đối mặt với mọi tình huống thôi, Kazumasa nghĩ.

Khi đến bệnh viện, anh hỏi tình hình ở quầy thông tin. Nữ phụ trách báo anh lên phòng y tá trên tầng bốn để xác nhận tình hình.

Anh đi cầu thang máy lên tầng bốn, rồi ngó vào trong phòng y tá. Vừa báo tên, cô y tá ở đó lập tức nhận ra vấn đề, báo ngay cho số phòng.

“Tôi vào được sao?”

“Mời anh. Chị nhà cũng đang ở trong đó.”

Được nói như vậy anh thấy nhẹ cả người. Người ta đưa Mizuho vào trong phòng điều trị, Kaoruko lo lắng trong phòng đợi, anh mừng rỡ trước tình hình đó.

Khi đến phòng bệnh, anh gõ cửa. “Mời vào,” giọng Kaoruko vọng ra.

Khi anh mở cửa thì thấy Kaoruko đang ngồi cạnh giường, Cô nhìn lên Kazumasa rồi nói, “Anh đến đây à?” Về mặt cô bình thản hơn anh tưởng, không có cảm giác sầu não gì.

“Mẹ đã báo cho anh,” Kazumasa nhìn lên giường. “Tình hình thế nào vậy?”

Mizuho đặt nằm đó, đang truyền dịch. Gương mặt có hơi sưng lên. Tình trạng đúng là khác nhiều so với lần trước anh gặp.

Kaoruko không đáp lại. Ánh mắt nghiêm nghị dồn cả vào đứa con gái.

“Này, sao thế em?” Anh hơi lên giọng.

Thế rồi, cô đứng dậy, đi ra phía cửa sổ. Cô dừng chân lại rồi khẽ khàng quay gót, thẳng thắn nhìn Kazumasa.

“Em có chuyện quan trọng muốn nói với anh. Một chuyện cực kỳ quan trọng. Giờ, ta nói được chứ?”

Kazumasa khẽ hạ cằm, anh nhìn Mizuho rồi ánh nhìn quay lại chỗ Kaoruko. “Chuyện liên quan đến Mizuho sao?”

“Đương nhiên là thế.”

“Chuyện gì?”

Kaoruko như có chút do dự, rồi cô hít vào một hơi và nói, “Đêm qua, em không biết nói thế có đúng không hay nên nói là sáng sớm ngày hôm nay hay sao nữa, tóm lại là vào khoảng hơn 3 giờ sáng...”, cô bắt đầu chớp mắt lia lịa. Đôi mắt đỏ lên, gò má gật gật. “Mizuho... phải đi rồi. Con bé đã nói thế.”

“Ơ?”, Kazumasa mở to mắt. “Nói thế... thế nghĩa là sao?”

“Con bé đi sang thế giới bên kia. Nó phải đi rồi,” sau khi đã nói hết, Kaoruko như cứng người, mắt nhắm nghiền, đầu cúi gằm. Bờ vai khẽ run.

Kazumasa ngạc nhiên nhìn Mizuho. Nhưng lồng ngực con bé vẫn khẽ phập phồng. Nó đang thở mà.

“Em nói gì vậy? Con bé vẫn đang sống đây mà.”

Sau khi Kaoruko khẽ dùng mu bàn tay phải lần lượt day từng bên mí mắt, cô ngẩng lên rồi hít sâu vào một hơi. Thế rồi, cô mở mắt ra, cười với Kazumasa.

“Kaoruko...”

“Xin lỗi anh, nói thế này chắc anh cũng không hiểu nổi.”

“Thật ra là chuyện gì vậy?”

“Vâng, em sẽ kể lại từ đầu”, Kaoruko liếc qua giường rồi nhìn Kazumasa và bắt đầu nói. “Tầm 3 giờ hơn, em đột nhiên mở mắt ra. Em có cảm giác như ai đó đang gọi em. Lúc đó, em thấy Mizuho đứng bên cạnh.”

Kazumasa không thể nói nổi điều gì.

“Đương nhiên không phải là em nhìn thấy con bé bằng xương bằng thịt,” Kaoruko nói. “Nhưng em cảm thấy con bé đang đứng ngay đó.”

Thế rồi, Mizuho bắt đầu nói chuyện với Kaoruko. Cô không nghe thấy bằng tai mà nó truyền vào trái tim cô.

“Mẹ ơi. Con cảm ơn.

Cảm ơn mẹ đã nuôi nấng con từ trước tới giờ.

Con đã hạnh phúc lắm.

Cực kỳ hạnh phúc.

Cảm ơn mẹ. Thực lòng cảm ơn mẹ.”

Kaoruko hiểu ra đã đến lúc phải chia tay rồi nhưng, kỳ lạ là cô không hề cảm thấy đau buồn. Cô đã hỏi con bé, “Giờ, con sẽ đi sao?”

“Vâng,” Mizuho đáp lời mẹ. “Tạm biệt mẹ. Mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.”

“Vĩnh biệt con,” Kaoruko lầm bầm.

Ngay sau đó, bóng dáng Mizuho đột ngột tan biến. Không còn gì cả.

Kaoruko ngồi dậy khỏi giường, lại gần thân thể Mizuho. Cô bật đèn lên và kiểm tra một số chỉ số của con bé.

Mọi chỉ số đều bắt đầu có dấu hiệu xấu đi. Từ lúc đó, Kaoruko không hề ngủ, cứ thức canh như thế nhưng không có vẻ khá hơn.

Sau khi kể xong câu chuyện, Kaoruko nhìn chăm chăm vào Kazumasa, cô lắc đầu.

“Anh không tin ư? Hay cho là em đang nói dối? Nếu không phải nói dối thì cũng chỉ đơn giản là ảo giác, hay còn có thể là một cơn mơ, chắc anh nghĩ

thế đúng không?”

“Anh không nghĩ em nói dối. Em chẳng có lý do gì để làm thế. Có thể đó là ảo giác hay là một cơn mơ màng, anh cũng không biết nữa. Nhưng nếu em đã tin như thế ta cứ coi đó là sự thật đi.”

Kaoruko cười, nói cảm ơn anh.

“Chỉ là...” Kazumasa thêm. “Thành thật mà nói, anh thực sự ngạc nhiên. Anh đã chuẩn bị tinh thần cho ngày này, em cũng biết rằng anh đã chấp nhận rằng Mizuho đã chết. Nhưng dẫu có thế, anh không tưởng tượng nó xảy đến bằng cách này.”

“Xin lỗi anh. Em đã tiễn con đi một mình. Nhưng anh cũng không tốt cơ. Những lúc quan trọng như thế lại chẳng có nhà.”

Chẳng biết đáp lại thế nào, anh lấy tay ôm đầu. “Tại sao lại là đêm qua cơ chứ?”

“Đúng thật, Em cũng không rõ. Hãy hỏi Mizuho ấy,” cô nói thế với giọng vui vẻ. Là cô bùng nổ rồi, hay do mọi chuyện xảy ra quá đột ngột nên tâm trạng cô trở lên phấn khích quá rồi, Kazumasa không rõ nữa.

“Anh này,” Kaoruko hỏi anh. “Thế này là đủ rồi đúng không? Chúng ta đã làm hết những điều có thể làm cho Mizuho rồi phải không? Chẳng còn gì để hối hận nữa phải không?”

“Đương nhiên rồi. Anh coi như là ổn, còn em đã hoàn thành xuất sắc mọi thứ rồi.”

“Nghe anh nói thế, em cũng thấy an lòng hơn.” Kaoruko khẽ ép tay vào ngực.

“Không, nhưng mà...” anh nhìn xuống giường. “VẬY, giờ ta tính sao đây?”

Kaoruko lại gần giường với vẻ mặt nghiêm túc.

“Giờ ta đang truyền dịch đúng không? Cơ thể con bé đang thiếu hụt hoóc môn chống bài niệu. Thiếu loại hoóc môn này, phân sẽ chảy ra ồ ạt. Do

không thể kiểm soát chúng nữa. Cần bổ sung lượng nước lớn để tránh mất nước cũng do thế. Khi đó, chân tay cũng bắt đầu phù lên. Trong những trường hợp này, cần phải cung cấp hoóc môn chống bài niệu ngay thì ta mới kiểm soát được tình trạng thải phân.”

“Em biết rõ quá nhỉ.”

“Thấy chưa? Em đã học rất chăm chỉ mà.”

“Trước giờ, Mizuho không cần đến loại hoóc môn đó sao?”

“Ngay sau vụ tai nạn đã cần rồi. Nhưng kể từ hồi chăm sóc tại nhà lại không cần đến nữa. Bác sỹ bảo là kỳ lạ. Sau đó, lượng thuốc Mizuho phải uống cũng ít dần, đúng là khiến các chuyên gia bất ngờ.”

“Nhưng mà giờ lại cần đến nó.”

“Vâng”, Kaoruko gật đầu. Rồi cô nhìn Kazumasa với ánh mắt đầy u uẩn.

“Bác sỹ chủ trị sắp sửa đến nói chuyện với ta đây. Trước đó, em muốn đề nghị điều này với anh.”

“Đề nghị?”

“Điều chỉ chúng ta mới có quyền quyết định đó.”

4.

Đúng như Kaoruko nói, khoảng một tiếng sau đó, họ có cuộc thảo luận với bác sỹ chủ trị. Vị bác sỹ với gương mặt răn rỏi tên Oomura đã nói với họ về câu chuyện quan sát cơ thể Mizuho suốt ba năm qua.

Tình trạng đã thay đổi hoàn toàn so với lần kiểm tra trước, bác sỹ Oomura nói vậy.

“Không nhắc đến chuyện não bộ cô bé đã gần như không còn hoạt động nữa, cơ thể bé Mizuho đã duy trì một sự cân bằng tổng thể. Huyết áp và thân nhiệt đều ổn định, có thể đại tiện tiểu tiện bình thường. Nhưng đáng tiếc là tình hình hiện tại, sự cân bằng tổng thể đó đã mất đi. Có thể nói là con bé đang trở về tình trạng lúc vừa tai nạn chắc mọi người sẽ thấy dễ hiểu hơn.”

Thế rồi, bác sĩ Oomura bắt đầu nói đến những phương hướng điều trị về sau. Chuyện đầu tiên ông nói đến là về vụ hoóc môn chống bài niệu Kaoruko đã nói kia.

“Khi tiêm bổ sung, ta sẽ tạm thời ổn định được chức năng bài tiết cho con bé. Nếu không bổ sung, có thể dẫn đến tim ngừng đập trong tương lai gần. Với tình trạng này, nhiều bậc cha mẹ cũng không muốn phép ép uống duy trì cuộc sống của con bé. Nhưng với tình hình trước giờ, anh chị Harima sẽ chọn cách tiêm hoóc môn, và vẫn tiếp tục chăm lo cho cháu nhà như từ trước đến giờ đúng không?”

Kazumasa nhìn sang bên cạnh. Ánh mắt anh gặp ánh mắt Kaoruko. Xác nhận được cái gật đầu nơi cô, anh mới quay sang phía bác sĩ chủ trị.

“Cuộc nói chuyện này là tiền đề cho chuyện não chết của Mizuho đúng không?”

“Vâng, mà, nếu xét đến tình trạng gần như chết não của con bé...”

“Vậy thì,” Kazumasa mở miệng, “đó là nhiệm vụ bên phía quý vị phải làm còn gì?”

“Nhiệm vụ... ý anh là sao?”

“Nhiệm vụ gợi ý ra những lựa chọn. Có ý hiến tạng hay không, quý vị không cần phải xác nhận sao?”

“Ồ!” Mắt bác sĩ Oomura mở tròn. “Không... nhưng mà... chẳng phải anh chị đã từ chối ngay sau tai nạn ư?”

“Bởi chúng tôi không cho rằng con bé đã chết não,” Kaoruko đáp lời. “Không chết não nên chúng tôi không muốn ép con bé phải trải qua những

bài kiểm tra kỳ lạ như thế. Hơn ba năm từ sau vụ việc đó, con bé nhà tôi vẫn sống mạnh khỏe. Với lại, bác sĩ Oomura có muốn kiểm tra hay khám nghiệm với những người đang chết nữa sao?”

Bác sĩ Oomura không có vẻ gì muốn giấu những rung động trong lòng, cứ nhìn hết lượt cặp vợ chồng đang nói ra những điều điên khùng.

“Nhưng lần này thì,” Kazumasa nói, “chúng tôi cho rằng giờ chỉ còn cách chấp nhận con bé đã bị chết não mà thôi. Nếu đã thế, chúng tôi buộc phải đưa ra lựa chọn. Liệu có gì sai không?”

Bác sĩ Oomura há miệng hớp hớp như cá vàng, “Anh chị đợi cho chút đã”, ông nói vậy rồi đứng dậy khỏi ghế. Khi rời khỏi phòng, trông đáng điệu ông như sắp ngã.

Kazumasa nhìn sang Kaoruko lần nữa. Cô ấy rúc rích cười nhưng không thèm nói gì. Kazumasa đành lặng im.

Một giờ trước, Kaoruko đã đề nghị chính cái điều khó ngờ này. Đồng ý hiển tạng.

“Mizuho đã đi sang thế giới bên kia rồi. Chắc chắn ở trên thiên đường nó sẽ nói, hãy dùng thân thể của con cho những người bạn đáng thương đang ở đâu đó đi mẹ.”

“Nó là một đứa trẻ dịu dàng mà,” Kaoruko nói thêm.

Kazumasa chẳng có gì để phản đối. Vấn đề chỉ là phía bệnh viện. Họ sẽ có phản ứng ra sao, anh thật không biết nữa. Đối với bọn họ, đây chắc là một ca chưa từng có.

Bà Chizuho mà Miharu cũng có gọi điện, cũng nói ý kiến của mình về tình hình hiện tại. Bên nào cũng khóc nức nở nhưng đây là chuyện đã thống nhất rồi.

Có tiếng gõ cửa. “Mời vào,” anh đáp lời và thấy cánh cửa mở ra. Người bước vào đúng là bác sĩ Shindou như họ dự định. Khi thấy vợ chồng

Kazumasa định đứng dậy, “Mời anh chị cứ ngồi,” ông nói vậy rồi nhanh chóng đi vào phía bên kia bàn và ngồi xuống.

Bác sĩ Shindou thở ra một hơi rồi nhìn hai người. “Anh chị lúc nào cũng gây bất ngờ.”

“Vậy sao ạ?” Người hỏi là Kaoruko.

“Không dùng đến máy hô hấp nhân tạo, dùng những thiết bị tân tiến nhất để giúp con gái mình thở. Kích thích điện từ lên cột sống, dùng cơ chế phản xạ để rèn luyện cơ bắp cho con bé.”

“Có thể làm mọi thứ như vậy, chúng tôi thấy rất vui.”

“Đúng là như vậy. Kết quả là giới y học hiện đại cũng không thể nào giải thích được, không dựa vào cơ năng của não bộ vẫn có thể kiểm soát được cân bằng cơ thể như thế. Lại có thể duy trì đến tận bây giờ, chúng tôi chỉ có thể nói đó là điều phi thường. Nhưng điều tôi thấy ngạc nhiên nhất chắc là ngày hôm nay đây. Không nghĩ rằng anh chị lại chấp nhận lựa chọn như thế.”

“Tôi cho rằng điều này không trái luật,” Kazumasa nói. “Trong luật pháp hiện hành không có khái niệm chết não lâm sàng. Nếu không chấp nhận thẩm định chết não, người ta có thể xếp những người bệnh này vào loại có khả năng rơi vào tình trạng thực vật. Cho đến tận ngày hôm qua, biết đâu Mizuho lại đang trong tình trạng đó. Và rồi, hôm nay, tình hình đã thay đổi. Tình trạng Mizuho trong khoảng ba năm vài tháng trước khác với tình trạng con bé ngày hôm nay. Ít ra chúng tôi cũng có quyền cho mình một lựa chọn.”

Với những lời của anh, bác sĩ Shindou cũng đồng tình.

“Chỉ là, tôi có một điểm phải đính chính lại. Theo đúng thủ tục, đầu tiên ta cần phải kiểm tra tình hình não bộ hiện tại của con gái anh chị đã, nếu chúng tôi nghi ngờ có khả năng chết não thì đó mới trở thành một lựa chọn. Nhưng, lần này, ta chưa thể tiến hành việc đó được. Theo ý kiến cá nhân tôi thì không cần thiết, nhưng các anh chị có chấp nhận thủ tục như vậy không?

Kazumasa gật đầu với Kaoruko rồi nói, “Thế cũng được.”

“Hiểu rồi. Vậy thì tôi xin được bàn về vấn đề này với quý vị. Tuy lúc trước tôi cũng có hỏi rồi, nhưng hãy xác nhận lại lần nữa. Anh chị đã có thể đăng ký hiến tạng của con gái chưa? Hay anh chị từng giới thiệu về hoạt động cấy ghép nội tạng và hiến tạng cho cháu nhà trước đây chưa?”

“Chưa, chưa hề.”

“Vậy thì, trong trường hợp chúng tôi tiến hành bài kiểm tra thẩm định chết não, anh chị có đồng ý hiến tạng con gái mình hay không?”

Kazumasa quay sang Kaoruko, nhìn vào mắt cô ấy. Ánh mắt đó rất dứt khoát, không thoáng tia hoang mang nào cả.

“Vâng,” anh đáp thế với bác sĩ Shindou. “Tôi muốn hiến tạng.”

“Tôi hiểu rồi. Vậy thì, tôi sẽ liên lạc với điều phối viên bên đó. Những thông tin chi tiết về sau, anh chị cứ hỏi họ.”

Bác sĩ Shindou đứng lên, rời khỏi phòng với những bước chân bình thản.

Kazumasa thở ra. Anh nhìn đồng hồ, ngạc nhiên nhận ra mới chưa được ba giờ đồng hồ kể từ lúc anh nhận được cuộc điện thoại từ bà Chizuko. Sáng nay thức dậy, trong mơ anh cũng không nghĩ mình sẽ trải qua một ngày thế này. Nhưng đây là hiện thực. Anh đã mất đi con gái, giờ đang thuận ý hiến tạng của nó. Nhưng anh cảm thấy điều này cứ như hư như thực vậy.

Bên cạnh anh, Kaoruko đã bật máy lên từ lúc nào, mắt gắn chặt vào điện thoại. Màn hình hiển thị ảnh hồi bé của Mizuho. Thời con bé còn khoẻ mạnh chạy chơi.

Lại có tiếng gõ cửa, bác sĩ Shindou đã quay lại.

“Tôi đã liên hệ với điều phối viên. Một chốc nữa người đó sẽ qua”, ông nói thế rồi ngồi xuống ghế, hai tay đan lại trên bàn. “Về thẩm định chết não và quy định cấy ghép nội tạng, hẳn hai anh chị nắm được khá rõ. Nhưng nếu vẫn còn điểm nào chưa tỏ, hãy cứ thẳng thắn hỏi điều phối viên. Có lẽ anh chị cũng đã biết, anh chị vẫn có khả năng từ chối hiến tạng sau đó.”

“Như lúc ấy, phải không?”

Khi nghe Kazumasa nói thế, “Đúng là như vậy,” bác sĩ Shindou đáp với vẻ nghiêm túc.

“Tôi muốn hỏi một điều có được không?” Kaoruko hỏi.

“Chuyện gì thế?”

“Tôi muốn xác nhận thời điểm tử vong. Ta từng nói kiểm tra thẩm định chết não sẽ tiến hành hai lần. Tiến hành lần một, để chống một khoảng thời gian rồi tiến hành lại lần nữa. Và lần thứ hai này, nếu xác nhận rằng đã chết não, thời điểm đó sẽ trở thành thời điểm tử vong. Đúng vậy phải không?”

“Đúng như chị nói.”

“Nếu ta tiến hành thẩm định đúng thủ tục thì bao giờ mới kết thúc ạ?”

“Chà, chuyện này thì...”, bác sĩ Shindou nhìn xuống đồng hồ đeo tay. “Bởi cũng có khá nhiều việc phải chuẩn bị nên không thể bắt đầu ngay lập tức được. Bản thân việc thẩm định này vốn không mất thời gian nhưng cần một khoảng nghỉ cố định giữa lần một và lần hai. Thường thì trên 6 tiếng là được nhưng với trẻ chưa tròn sáu tuổi thì phải trên 24 giờ. Tuy cháu nhà mình đã trên sáu tuổi nhưng vẫn chưa thể tính bằng người lớn được.”

“Ngày mai... tức là, ngày 1 tháng Tư sẽ là ngày tử.”

“Trong trường hợp xác nhận chết não”, bác sĩ Shindou cẩn trọng nói.

“Bác sĩ,” Kaoruko hơi rướn người lên phía trước. “Ngày đó, ta có thể sắp xếp thành 31 tháng Ba được không?”

“O”, bác sĩ Shindou trợn mắt lên.

“Ngày tử không phải là một tháng Tư, mà là hôm nay, này 31 tháng Ba không được sao? Bởi vì, hôm nay mới chính xác là ngày ra đi của Mizuho.”

Bác sĩ Shindou mang một gương mặt hoang mang, chuyển cái nhìn sang Kazumasa.

“Có vẻ như giây phút bước sang thế giới bên kia, con gái tôi đã hiển linh. Ngay sau đó, tình trạng con bé đột nhiên có chuyển biến xấu.”

Bác sĩ Shindou chẳng hề che giấu vẻ mặt ngạc nhiên, gương mặt ông có vẻ khó xử. “Là chuyện như vậy sao...”

“Bác sĩ không tin cũng được. Tóm lại, ngày giờ tử vong của con bé có thể ghi theo nguyện vọng của gia đình được không?”

Nhưng bác sĩ Shindou lắc đầu không chút mủi lòng.

“Đáng tiếc là không thể. Khi kiểm tra thẩm định chết não lần hai tiến hành và xác nhận là cô bé đã bị chết não, thời điểm đó chính thức là giờ tử vong, đó là quy định. Biên bản tử vong không được phép dối trá.”

Lúc đó, Kaoruko ngả hẳn người ra sau, cô nhìn lên trần nhà. Rồi cô nhìn bác sĩ Shindou với điệu cười mỉa mai.

“Dối trá? Trái tim vẫn còn đang đập mà nói một người đã tử vong thì không phải dối trá? Vậy, tôi xin hỏi bác sĩ, thế nào mới là thật đây? Mong bác sĩ trả lời.”

Bác sĩ Shindou nhăn mày tỏ vẻ khó xử, rồi ông lặng lẽ nói, “Tôi chỉ dựa theo quy định mà thôi. Một khi trái qui định là dối trá rồi.”

Kaoruko hừ mũi.

“Theo những gì tôi được nghe nói, thứ đó mới là điều dối trá. Nhưng ngày mai là mừng 1 tháng Tư, tôi sẽ cho qua vì đó là ngày Quốc tế Nói dối. Biên bản xác nhận tử vong cũng chỉ là một mảnh giấy. Đối với tôi, ngày con gái tôi từ trần là 31 tháng Ba. Thời điểm tử vong là 3 giờ 22 phút sáng. Tôi đã xem đồng hồ rồi, chắc chắn là thế. Tôi là mẹ nó, cũng là người tự tay chăm sóc nó. Đất nước này, hay người của chính quyền đi nữa, các người có thể thay đổi ngày tử vong của đứa con gái yêu quý của tôi ư? Ai có nói gì đi chẳng nữa, ngày nó qua đời là 31 tháng Ba. Chuyện này chắc chắn không gì thay đổi được. Anh cũng nhớ đấy nhé.”

“Hiểu rồi,” Kazumasa nói vậy rồi lôi điện thoại ra. Hỏi lại một lần nữa ngày giờ chính xác từ Kaoruko, anh lưu lại vào máy.

“Anh chị còn câu hỏi nào nữa không?” Bác sĩ Shindou hỏi.

“Tôi cũng còn một điều muốn hỏi,” Kazumasa giơ ngón trỏ lên. “Mizuho đã ở trong tình trạng đó suốt ba năm rồi. Thể chất con bé như vậy liệu có hiến tạng được không?”

Bác sĩ Shindou gật đầu, “Câu hỏi hay đấy? Thật ra, tôi cũng không biết. Không kiểm tra thì không thể nói được gì. Nhưng theo bác sĩ chủ trị thì tôi nghĩ là có khả năng. Dẫu đang trong tình trạng nguy kịch, nội tạng của bé Mizuho vẫn còn rất khoẻ mạnh. Tức là chúng vẫn luôn hoạt động. Tôi cũng có cùng suy nghĩ đó. Anh chị biết bệnh viện chúng tôi gọi ca của Mizuho là gì không? Cô bé kỳ tích. Tôi cho rằng nhất định kỳ tích sẽ lại xảy ra.”

Kazumasa thở hắt ra. Sao anh lại có cảm giác tự hào nhỉ?

“Đây là câu nói tuyệt vời nhất chúng tôi nghe được từ bác sĩ Shindou hôm nay.”

Lời Kaoruko nói với bác sĩ Shindou, có chút gì như là mĩa mai, khiến ông có chút ngại ngùng.

Một lúc sau, điều phối viên đã đến. Không phải là người cách đây hơn ba năm, mà là một phụ nữ trung tuổi.

Chị ấy lịch sự giải thích những điều liên quan đến cấy ghép nội tạng, chuyện người ta sẽ xử lý cơ thể và nội tạng của Mizuho thế nào khi xác nhận được con bé đã bị chết não.

Kazumasa chỉ hỏi đúng một điều. Nếu nội tạng của Mizuho được hiến đi, sẽ đưa đến chỗ đưa trẻ cần hiến tạng như thế nào, mong chị ấy giải thích chi tiết.

Câu trả lời củ người điều phối kia chỉ là, thực đáng tiếc. Quy định không cho phép tiết lộ thông tin dẫu là người hiến tạng, hay người cho tạng, chị ấy nói thế với chút vẻ có lỗi.

“Anh chị thấy sao? Một khi đã xác định chết não theo đúng luật, anh chị có chấp nhận hiến tạng không?” Chị ấy hỏi câu xác nhận lần cuối.

Vợ chồng Kazumasa cũng chẳng có điều gì để đắn đo nữa. “Mong chị giúp cho!” Họ cúi đầu nhờ người ấy.

5.

Đêm hôm đó, kiểm tra thẩm định chết não lần một diễn ra. Khi người ta hỏi anh có muốn đứng chứng kiến không, Kazumasa đã nói là anh chỉ chứng kiến lần một thôi. Bởi nghe nói cần một khoảng thời gian đợi đến lần thứ hai. Tuy gọi là lần thứ hai thì kết quả cũng sẽ như lần thứ nhất mà thôi, kết quả cũng trở thành điều hiển nhiên rồi.

Kaoruko lại nói là cô sẽ không chứng kiến. Không cần thiết, đối với cô Mizuho đã chết rồi.

Còn điều quan trọng hơn em phải làm, cô đã nói thế. Khi anh hỏi làm gì, “Không phải quá rõ ràng hay sao?” là lời đáp. “Em phải chuẩn bị cho lễ cầu siêu. Rồi lễ tang. Có nhiều người phải báo lăm.”

Nhìn xuống gương mặt vợ mình đang nghiêm túc chú mục vào điện thoại qua ô cửa sổ, Kazumasa nghĩ rằng cô ấy đã chuẩn bị bắt đầu một cuộc đời mới rồi.

Anh đã ngỡ cuộc thẩm định não chết tưởng như sẽ lâu la lắm chuyện lắm, ai dè đứng chứng kiến lại thấy nó kết thúc thật nhanh. Bài kiểm tra sóng não có vẻ mất nhiều thời gian cũng chỉ tầm 30 phút. Lâu lắm anh mới được thấy sóng não của Mizuho, một đường thẳng băng. Dẫu họ có kiểm tra theo cách gì cũng chẳng hề thay đổi, chắc cũng đến lúc từ bỏ rồi nhưng các bác sĩ vẫn

kiểm tra lại cho thật cẩn thận. Có những bài kiểm tra anh còn chẳng hiểu để làm gì nữa. Như bài kiểm tra bơm nước vào tai. Họ nói là để kiểm tra cảm ứng nhiệt, kiểm tra xem có phản ứng của nhãn cầu theo dòng nước không. Đường như họ đang muốn kiểm tra một vài cơ quan bên trong vòm tai nhưng họ giải thích với anh toàn bằng những câu từ chuyên môn, Kazumasa chẳng hiểu đến quá nửa. Các thử nghiệm khác thường chỉ kết thúc trong vài phút. Ví dụ như kiểm tra đồng tử cũng chỉ mất có chừng đó.

Giờ chỉ còn đầu mục cuối cùng, kiểm tra thở. Nghĩa là mọi bài kiểm tra đều đã chứng thực những điều kiện kia.

Cách thức tiến hành kiểm tra này với Mizuho diễn ra khác với lệ thường. Thường thì những bệnh nhân bị nghi ngờ chết não hay phải gắn máy hô hấp nhân tạo. Trong bài kiểm tra hô hấp, họ sẽ gỡ cái máy hô hấp này ra rồi kiểm tra xem trong một khoảng thời gian nhất định, người kia có thể tự thở nổi hay không. Nhưng cơ thể Mizuho không có gắn loại máy kích thích hô hấp nhân tạo. Cơ thể con bé được gắn loại máy kích thích hô hấp thuộc công nghệ tiên tiến AIBS. Tuy nhiên, hệ điều khiển của nó lại nằm ngoài cơ thể, nên chỉ cần tắt công tắc là bắt đầu bài kiểm tra hô hấp của con bé được rồi. Để làm được bài kiểm tra này, một bác sĩ thuộc đội nghiên cứu AIBS bên Đại học Yoshiaki đã tham gia với tư cách tư vấn. Nhằm phòng trừ bất cứ vấn đề gì có thể xảy ra trong quá trình kiểm tra.

Trước khi tiến hành kiểm tra hô hấp, một lượng oxy vừa phải được cung cấp cho bệnh nhân. Tuy nhiên, đây là bài kiểm tra mang gánh nặng nặng nề nhất cho cơ thể, nên gương mặt các bác sĩ tỏ ra cực kỳ lo lắng.

Đã ngắt điện. Tất cả mọi người đều chú mục vào màn hình kiểm tra hô hấp. Một phút, hai phút, thời gian trôi đi trong tĩnh lặng. Có cảm giác gương mặt của Mizuho đang tái dần đi.

Không tìm ra dấu hiệu tự thở, đã quá thời gian kiểm tra. Họ bật lại nguồn AIBS lên. Mizuho bắt đầu thở. Nhìn cảnh đó, Kazumasa đã thực sự hiểu ra cô bé chỉ có thể thở dựa vào máy móc.

Cứ như thế, buổi kiểm tra thẩm định chết não đầu tiên kết thúc. Mọi điều kiện đã hội tụ đủ.

Kazumasa quay về nhà ngay lập tức, sáng ngày hôm sau, anh lại đến bệnh viện. Vẫn còn hai tiếng nữa mới tới thời điểm diễn ra thẩm định lần hai. Cơ thể Mizuho vẫn được đặt nằm thẳng trong phòng bệnh hôm qua. Trong khi anh còn đang ngắm nghía gương mặt say ngủ của con gái, bà Chizuko đã mang Ikuto tới, ông ngoại Shigehiko cũng đi cùng. Ba người đều mang vẻ mặt đau buồn, nhưng không hề có dấu hiệu của nước mắt.

Một lúc sau, Miharuru và Wakaba cũng tới. Wakaba lại gần giường, đặt tay lên ngực Mizuho. Kazumasa nhớ lại hôm Kaoruko buông dao xuống, Wakaba đã nói khi lớn lên sẽ giúp đỡ chăm sóc Mizuho thế nào.

Không thấy Kaoruko đâu. Nhưng chẳng ai hỏi han gì về chuyện đó. Có vẻ như mọi chuyện cô ấy đã nói cả qua điện thoại. Miharuru cũng đã trò chuyện với anh như thế.

“Có vẻ như chị ấy đang tranh cãi nảy lửa với bên nhà tang lễ. Chị ấy cứ khẳng định ngày tử trần là 31 tháng Ba. Nhưng bên nhà tang lễ muốn làm chuẩn theo biên bản tử vong kia.”

“Con bé đó bướng bỉnh lắm,” bà Chizuko thở dài. “Có nói rằng bản thân đã chăm sóc Mizuho hăn hoi, giờ có đến bệnh viện cũng vô nghĩa nên chẳng chịu đi.”

Đúng là quá bướng rồi, Kazumasa ngẫm ngợi. Có lẽ cô ấy cho rằng một khi đã đồng ý chứng kiến kiểm tra lần hai, tức là cô ấy chấp nhận ngày tử vong là do nhà nước đưa ra.

Có tiếng gõ cửa, một người đàn ông mặc blu trắng bước vào. “Chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra thẩm định chết não lần hai,” anh ta lễ phép nói.

Từ trong phòng bệnh, chiếc băng ca mang Mizuho đi. Không có ai theo dõi buổi thẩm định lần này. Một khi đã xác định là chết não, Mizuho sẽ bị coi là chết, mọi người sẽ tiến hành duy trì thể trạng cho việc cung cấp nội tạng. Đây là lần cuối cùng có thể gặp con bé trong tình trạng còn sống.

Vĩnh biệt, cố lên nhé, hãy hạnh phúc ở thế giới bên kia, những lời đưa tiễn lần lượt với theo. Kazumasa chỉ im lặng. Anh còn chẳng rõ mình đang nghĩ gì nữa.

Thế rồi, khoảng hai tiếng sau đó, gia đình Kazumasa được nghe thông báo kết quả trong phòng đợi.

Kiểm tra lần hai đã xác nhận chết não. Mizuho tử vong ngày 1 tháng Tư, lúc 1 giờ 10 phút chiều.

6.

Sau khi kết thúc lễ cầu siêu đêm trong nội bộ gia đình, tiễn người thân về, Kazumasa quay lại hội trường đặt linh cữu con gái. Khoảng bốn mươi cái ghế xếp sẵn ở đó. Một căn phòng nhỏ. Nếu Mizuho có bạn bè cùng học thì chỗ này chắc sẽ hơi hẹp.

Cả lễ cầu siêu lẫn lễ tang đều do một tay Kaoruko chuẩn bị. Công ty tổ chức cũng do cô ấy lựa chọn. Người ra chỉ thị xếp thú bông thay thế bạn bè Mizuho hình như cũng là cô ấy.

Anh ngồi xuống trước mặt quan tài, nhìn lên di ảnh. Bức ảnh Mizuho vẫn là đôi mắt khép lại đẹp đẽ đến thế, con bé đeo một cái băng đô hồng. Quần áo cũng khá trang nhã.

“Ảnh đẹp đúng không,” Kaoruko lại gần, ngồi xuống cạnh anh.

“Anh cũng đang nghĩ thế. Bạn chào hỏi khách quá, anh chẳng có thời gian ngắm cho kĩ nữa. Bức ảnh này chụp lúc nào thế?”

“Tháng Một năm nay. Em cho con bé ăn mặc thật đẹp, chụp cũng khá nhiều. Đến khi em thấy vừa lòng thì thôi,” nhìn lên di ảnh, cô ấy đáp lời. “Hàng

năm đều thế.”

“Hàng năm?”, Kazumasa hỏi, nhìn sang gương mặt vợ.

“Đúng. Tháng Một năm nào cũng thế. Kể từ khi bắt đầu chăm sóc con bé tại nhà.”

“Để làm gì?”

Kaoruko nhìn anh, cô khẽ cười nhạt.

“Anh tưởng em nghĩ rằng những ngày như thế sẽ kéo dài mãi mãi ư?”

Anh giật mình. Hằng năm, cô đều chụp ảnh làm ảnh thờ sao?

Kazumasa nhướn mày, “Anh thua em đấy. Đúng là em vẫn chẳng thay đổi gì cả.”

“Đến giờ anh mới hiểu sao? Muộn quá đấy.”

Đúng là thế thật, anh nhìn gương mặt đang tươi cười lại thu về vẻ nghiêm túc của vợ. “Em cũng đã vất vả rồi.”

Kaoruko chậm rãi lắc đầu.

“Em không nghĩ mình vất vả gì cả. Em hạnh phúc lắm. Khi chăm lo cho Mizuho, em có cảm giác mình đang bao bọc sinh mệnh do chính mình đã sinh ra, em hạnh phúc lắm. Người ngoài có thể thấy em là một bà mẹ tham lam nhưng mà...”

“Tham lam ư, làm gì đến mức...”

“Nhưng mà...” Kaoruko nói vậy khi ngẩng đầu lên nhìn di ảnh. “Thế gian này có những thứ tham lam mấy cũng không thể bảo vệ nổi. Và tham lam vì con cái của mình thì chỉ có thể là người làm mẹ.” Kazumasa đáp lại ánh nhìn của vợ. Một ánh nhìn dữ dội kỳ lạ. “Nếu Ikuto cũng thành ra như thế, em chắc chắn sẽ lại tham lam như vậy.”

Cô nói với giọng nhẹ nhàng nhưng mà mang đầy áp lực. Anh chỉ còn biết đáp lại ánh nhìn từ cô mà thôi.

Kaoruko chột gãi má. “Đương nhiên, dẫu có vứt bỏ sinh mạng này em cũng sẽ bảo vệ cho bằng được.”

“Anh cũng thế.”

“Không sao. Anh cứ an tâm.”

Có tiếng động, ánh mắt Kaoruko hướng tới hội trường sau lưng anh. Kazumasa cũng quay nhìn về hướng đó, người đứng đó quả nằm ngoài dự đoán. Bác sĩ Shindou. Lần đầu tiên thấy bác sĩ không mặc áo blu trắng. Ông cất tiếng chào vợ chồng Kazumasa.

“Xin lỗi vì đã đến muộn. Tôi có một ca mổ gấp. Có thể cho tôi vào thắp một nén hương không?”

“Mời bác sĩ,” Kaoruko đáp lời. Rồi cô cũng đứng dậy.

“Để em đi xem tình hình Ikuto thế nào. Mấy cái chấn lỵ mùi, thằng bé sẽ đập tung ra ngay lập tức.”

“Hiếu rồi.”

Kaoruko rời ghế, cô cúi chào bác sĩ Shindou rồi bước ra khỏi hội trường.

Trong bộ vest, bác sĩ Shindou lại gần chỗ lư hương. Sau khi nhìn lên di ảnh và vái một lần, ông đốt lấy một nén hương. Rồi ông chấp hai tay lại, lùi một bước, vái thêm cái nữa. Tay ông không đeo theo tràng hạt. Chắc ông đi thẳng từ bệnh viện đến. Trong khi ông thắp hương, Kazumasa đứng tiếp.

Bác sĩ Shindou rời bàn thờ, quay sang phía Kazumasa. “Thôi, anh cứ ngồi.”

“Mong bác sĩ cũng cứ thông thả. Nếu như không có chuyện gì cần đi gấp.”

“Vâng,” bác sĩ Shindou đáp vậy rồi ngồi xuống cái ghế cạnh đó, Kazumasa cũng ngồi xuống.

“Lúc nào bác sĩ cũng đến tham dự lễ cầu siêu và tang lễ của bệnh nhân mình phụ trách sao?”

“À không,” bác sĩ Shindou lắc đầu. “Tôi cũng muốn thế lắm nhưng hầu như tôi không ra mặt. Nếu tham dự tất cả thì phân mấy cái thân ra cũng không

đủ.”

Đúng thế thật, Kazumasa gật đầu. “VẬY Mizuho là ngoại lệ?”

“Vâng, trường hợp đặc biệt,” bác sĩ Shindou nhìn chăm chăm lên bàn thờ. “Tôi chưa từng thấy hồi tiếc với di thể nào như thế.”

“Hồi tiếc ư? Với bác sĩ, đây vĩnh viễn là bí ẩn nhỉ?”

“Đúng, đúng như anh nói,” trong lời nói của vị bác sĩ ngoại khoa thần kinh không hề có ý đùa.

Ngay sau hôm ra kết quả thẩm định chết não, người ta đã lấy nội tạng khỏi cơ thể Mizuho. Theo kết quả kiểm nghiệm, nội tạng hoàn toàn đủ tiêu chuẩn để cấy ghép. Thật đáng ngạc nhiên, họ đã nói lại với anh như vậy.

Thật ra, bác sĩ Shindou đã nói muốn mổ khám nghiệm não bộ của con bé sau khi tiến hành lấy nội tạng ra khỏi cơ thể. Não bộ của Mizuho thực sự đã ra sao, chắc ông cũng muốn kiểm tra thử.

Kazumasa đã bàn bạc thử với Kaoruko. “Nhất quyết từ chối,” đó là câu trả lời của cô. Bác sĩ Shindou đã rất thất vọng.

Ngày mai, di thể của Mizuho sẽ được đưa đi hỏa thiêu. Mọi thứ sẽ kết thúc, sẽ mãi mãi là một dấu hỏi. Não bộ con bé đang ở trong tình trạng thế nào, ta vĩnh viễn không thể nào biết được.

“Từ trần ngày 31 tháng ba nhỉ?” Bác sĩ Shindou nhìn góc bàn thờ. Một cái bảng viết như vậy đặt đó. Thương người ta không dùng những thứ như vậy để trang trí. Đây lại là một điểm bướng bỉnh khác ở Kaoruko.

“Vợ tôi cứ không chịu. Cô ấy khẳng khẳng Mizuho đã ra đi vào lúc ấy.”

Hình như báo tang với nhà sư như thế. Thành ra, lúc đọc kinh cầu siêu cũng khẩn theo vậy luôn. Trừ những phần liên quan đến thủ tục chính thức thì vẫn phải chiếu theo biên bản tử vong, mọi thứ khác đều tuân theo ngày tử là hôm 31 tháng Ba.

Kazumasa không nói năng gì. Anh không nghĩ mình có quyền nói động vào chuyện đó.

“Anh nghĩ sao về vụ này,” bác sĩ Shindou hỏi. “Anh nghĩ con gái mình đã mất từ thời điểm nào?”

Kazumasa nhìn gương mặt vị bác sĩ. “Một câu hỏi nhạy cảm đấy.”

“Đúng là như vậy. Nhưng tôi có chút hứng thú.”

“Theo biên bản tử vong, một giờ ngày mùng 1 tháng Tư.”

“Anh chấp nhận như thế sao?”

“Chà,” anh khoanh tay lại, “Nếu nói thật tâm thì không phải vậy. Xét trường hợp khi tôi đồng ý hiến tạng con bé, tiến hành thẩm định chết não, xác nhận sẽ xếp vào diện tử vong. Nếu không đồng ý, không thể tiến hành thẩm định, đương nhiên không thể xem xét là đã tử vong xét theo kiểu gì đây cũng là một điều luật kỳ dị. Nếu xếp người chết não vào dạng tử vong, thì Mizuho đã chết kể từ ngày hè xảy ra tai nạn năm đó rồi.”

“Vậy, đối với anh đó là ngày của mất con bé?”

“Không,” Kazumasa lắc đầu. “Tôi vẫn có do dự riêng. Ngày hôm đó, tôi thực sự cảm nhận Mizuho vẫn còn sống.”

“Vậy là, anh tôn trọng suy nghĩ của vợ mình.”

“Vâng,” anh gật đầu, tay day day phần thái dương. “Đúng vậy. Tôi muốn suy nghĩ một cách thận trọng. Chết não không có nghĩa là chết. Cái chết của Mizuho chính là lúc nội tạng bị lấy ra khỏi người con bé vào ngày mùng hai tháng Tư chẳng?”

“Thận trọng là sao?”

“Ý tôi là, thời điểm tim con bé ngừng đập.”

Bác sĩ Shindou mím môi trong khi Kazumasa nở nụ cười.

“Vậy nghĩa là, đối với anh, con gái anh vẫn sống. Bởi trái tim con bé vẫn đang đập ở đâu đó trên thế giới này.”

“À... tôi hiểu rồi.”

Anh hiểu ý nghĩa trong những từ bác sĩ Shindou nói. Anh nghe nói người ta đã lấy trái tim ra khỏi cơ thể Mizuho, cấy ghép cho một đứa trẻ nào đó.

Ở đâu đó trên thế giới này ư?

Cách nghĩ đó cũng không tệ, Kazumasa nghĩ vậy.

PHẦN KẾT

Bố đã nói rồi. Những thứ không cần nữa thì phải chủ động vứt đi. Bởi vì đây cũng là cơ hội tốt để loại bỏ những thứ không còn cần thiết. Những món đồ dầu có chất chứa bao kỷ niệm, thường ta cũng có bao giờ cố ý lôi chúng ra để ngắm nghía đâu cơ chứ. Lỡ có vứt đi mất, cũng đâu đến nỗi nào. Một khi đã vứt đi rồi thì đâu có thấy hối hận gì nữa.

Nghe theo lời bố, Sougo quăng hết những thứ đồ không cần thiết vào túi rác. Món đồ chơi này chắc cũng không dùng đến nữa. Cuốn sách này chắc cũng không đọc nữa rồi. Cái gì đây? À, món đồ làm trong giờ thủ công hồi lớp năm đây mà. Thôi, vứt đi.

Trong lúc đang dọn tủ âm tường, cậu lôi ra một túi giấy to tướng. Khi mở ra xem thử, cậu bé ngạc nhiên. Bên trong đó là một nghìn con hạc giấy. Nhét cùng với cả giấy màu nữa.

Không được, không được. Không vứt cái này đi được. Đây là kho báu quan trọng mà. Sougo cũng âm thầm thấy ngượng ngùng khi đã quên biến đi sự tồn tại của cái túi giấy này.

Mấy chú công nhân giúp chuyển đồ đến một tiếng sau đó. Đồ chơi hay đồ điện, họ lần lượt khuân đi hết đám thùng các tông lẫn thùng gỗ, Sougo nhìn cảnh đó với chút xúc cảm kỳ lạ. Tuy chỉ ở căn hộ này tầm hai năm thôi nhưng bản thân cậu cũng có những kỷ niệm riêng với nó. Dầu sao cũng đâu chỉ toàn những kỷ niệm không hay. Đúng vậy. Bởi đây là ngôi nhà nơi Sougo và bố mẹ đã cùng sống sau khi vượt qua một bức tường cực kỳ trắc trở.

Sau khi đã dọn hết đồ đạc, cậu cùng bố mẹ, ba người nhìn quanh căn hộ. Một căn hộ 2DK^[1] không lớn nên dọn một thoáng là xong.

[1] Căn hộ 2DK là căn hộ có 2 phòng ngủ và một phòng DK (vừa là phòng ăn vừa là bếp).

“Chúng ta đã sống tốt ở một nơi chật hẹp như thế này nhỉ,” bố nghiêm túc nói.

“Chẳng còn cách nào mà. Lúc đó, ta chỉ ưu tiên địa điểm thôi,” mẹ đáp lại.

Leo lên cái ô tô bố lái, cả nhà xuất phát đến nơi ở mới. Mà không, đúng ra không thể gọi là mới. Phải gọi là về chốn cũ. Ngôi nhà cậu đã ở đến tận ba năm trước.

“Tháng sau, Sougo cũng trở thành học sinh cấp hai rồi. Đúng là một khoảng thời gian dài,” bố vừa xoay vô lăng vừa nói.

“Nó muốn vào câu lạc bộ bóng rổ đấy,” mẹ ngồi bên cạnh nói

“Con đã quyết gì đâu.”

“Vậy sao? Câu lạc bộ bóng rổ cũng được mà. Tham gia đi. Ngoài ra, còn gì nữa nhỉ? Câu lạc bộ bóng đá?”

“Con đã nói là con chưa quyết gì mà.”

“Hay ta chọn câu lạc bộ bơi. Nếu là vào câu lạc bộ đó thì chẳng tốn tiền mua dụng cụ đâu.”

“Anh nói gì thế. Giờ đồ bơi cũng đắt lắm đấy. Có cả loại đồ bơi high-tech nữa mà.”

“Vậy cơ à? Vậy thì, câu lạc bộ thể dục nhé. Bên đó thì chẳng cần đạo cụ gì luôn.”

Bố mẹ cứ nói mấy chuyện linh tinh. Có lẽ hai người vui vì có thể nói chuyện về thể thao như thế.

Ô tô dừng lại chỗ đèn đỏ. Sougo nhìn ra ngoài cửa xe. Con đường quen thuộc lọt vào tầm mắt. Con đường từ trường về nhà ngày trước.

“Quán mì vẫn còn kia”, Sougo chỉ vào một quán hàng.

“Thì vẫn thế mà. Mới có ba năm thôi, làm gì đã mất được đâu”, bố nói, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Nhìn khung cảnh chung quanh, những mảnh ký ức trôi dạt trong lòng cậu.

“Bố ơi,” cậu gọi. “Bố cho con xuống đây đi.”

“Ồ, sao thế?”

“Con muốn đi bộ về từ đây.”

“Trời, sao phiền hà vậy?”

“Cũng được mà anh. Lâu lắm mới về đây, chắc con muốn đi bộ chút nhì. Còn nhớ đường chứ?” Mẹ hỏi.

“Nhớ chứ. Hiên nhiên mà mẹ.”

Đến chuyển sang xanh. “Đành chịu vậy,” bố nói thế rồi tắt xe vào lề đường.

“Cắm đi tắt đấy nhé,” mẹ nói với Sougo thế. “Con biết rồi,” cậu bé đáp lại.

Cậu vừa nhìn dòng xe đi lại vừa bước đi. Đây là con đường từ trường tiểu học về nhà. Có nhắm mắt cũng về được đến nhà.

Đến ngã tiếp theo, cậu bé rẽ trái. Một con đường không lớn lắm. Càng tiến vào sâu, càng yên tĩnh.

Đó là con đường ba năm mấy tháng trước, cậu đã đi. Phải nói là gần như ngày nào cũng đi. Lịch trình đó đứt đoạn do một sự vụ bất ngờ.

Trong một giờ thể dục, cậu chợt thấy cơ thể mình nặng trĩu, mắt chợt hoa lên và cảm thấy khó thở. Định gọi giáo viên nhưng không thể thốt nổi thành lời. Tiếp theo, mọi thứ trước mắt tối sầm lại.

Lúc tỉnh dậy, Sougo đã thấy mình nằm trên giường trong bệnh viện. Mặt bị bịt kín bằng mặt nạ thở oxy.

Theo lời bác sĩ từ một bệnh viện cậu chưa từng nghe qua tên, cũng không rõ chi tiết thế nào, nhưng tim cậu có dị tật bẩm sinh. Chứng bệnh này còn rất nặng nữa, phẫu thuật không thể chữa trị được.

Chỉ có cách cấy ghép tim mới cứu nổi.

Sougo nhập viện để nhận cấy ghép. Chỗ đó khá xa nhà, bố mẹ quyết định chuyển đi. Mẹ cậu bỏ việc, ngày ngày đến bệnh viện chăm sóc cho cậu.

Bạn bè gấp nghìn con hạc giấy, mang cả tập vở đến cho cậu nữa. Trong khi nói những lời cảm ơn lòng tốt của mọi người, trong lòng cậu bé lại thấy ghen tị khi bạn bè khoẻ mạnh thế.

“Không sao. Cấy ghép rồi, con lại khoẻ mạnh vui chơi được thôi,” mẹ đã nói vậy nhưng những lời đó đầy mùi dối trá. Lúc bấy giờ, Sougo còn chưa hiểu rõ lắm nhưng giờ ngẫm lại mọi thứ đều rõ ràng.

Tuy người ta nói chỉ cần cấy ghép tim là có thể được cứu, nhưng đó là trong trường hợp có người hiến tim. Nhưng gần như không thể trông đợi vào việc hiến tạng cho trẻ con ở Nhật Bản.

Hi vọng duy nhất là đi cấy ghép ở nước ngoài thôi. Lúc bấy giờ, Sougo nhớ bố mẹ cô nói đến chuyện này.

Cần một khoản chi phí cực kỳ lớn. Chưa kể, tình trạng Sougo lúc đó, di chuyển trong hành trình dài cực kỳ nguy hiểm, về mặt bố đã khổn khổ ra sao. Khi nghe chuyện, mẹ đã cố gắng nuốt nước mắt như thế nào, những điều đó vẫn còn tươi nguyên trong ký ức.

Khoảng nửa năm sau khi nhập viện, Sougo rơi vào tình trạng nguy kịch. Có những lúc mất đi ý thức. Kể cả khi có người ghé vào gối trò chuyện, cậu cũng không thể đáp lời.

Chắc chết rồi, cậu đã nghĩ vậy. Cậu không còn có thể gượng dậy khỏi giường nữa, có lẽ sắp ra đi. Cậu bé đã nghĩ, thế cũng tốt. Những ngày khổ sở, mất tự do cũng chẳng có niềm vui thế này, sống cũng chẳng để làm gì.

Chật vật lắm mới giữ nổi mạng, nhưng tình trạng vẫn nguy kịch như thế. Sougo phải đối mặt với cái chết hàng ngày.

Giữa tấn thảm kịch đó, điều kỳ diệu đã xảy ra.

Người hiến tạng đã xuất hiện, cậu được ghép tạng, câu chuyện đó đã bay tới như cánh nhạn. Tuy cậu không vội tin ngay nhưng có vẻ đúng là sự thật. Sau

đó, cậu bé cũng chẳng còn biết chuyện nào với chuyện nào nữa. Cậu bị chuyển tới nhiều nơi, người ta sờ nắn thân thể cậu, nghe tiếng bao kẻ xì xào bàn tán. Khi người ta đưa vào trong phòng phẫu thuật, bố mẹ có tiền cậu đi. Mẹ chấp tay lại như khăn cầu thần Phật.

Từ đó, cậu chẳng còn nhớ gì nữa. Lúc mở mắt ra, cảnh sát chung quanh đã đổi khác. Đó là phòng điều trị tập trung.

Cậu nghe bảo đã phẫu thuật ghép tim xong, mọi thứ đều thành công.

Đó là ngày mừng 2 tháng Tư, của ba năm về trước.

Từ đó, cậu vẫn tiếp tục cuộc đời trong bệnh viện. Nhưng ý nghĩa của nó đã khác hoàn toàn với trước ca phẫu thuật. Từ những ngày dằng dặc đợi chờ cấy ghép mà chẳng biết có đợi nổi hay không, giờ mục tiêu mỗi ngày là được xuất viện. Cậu bé tập ngồi dậy, tập đi lại, mọi thứ đều chứa đựng khát khao sống.

Cậu có thể đi thật xa mà không thấy mệt. Ăn cũng thấy ngon miệng. Cậu có thể gào thật to. Những điều hiển nhiên đó lại làm cậu thấy vui đến vậy.

Trong lúc tập phục hồi, cậu còn kết được bạn mới nữa. Nói là bạn nhưng người này hơn cậu đến hơn sáu mươi tuổi. Một ông cụ gầy gò ngồi xe lăn, lúc nào cũng mang theo cây đàn ukelele bên mình.

“Nó là niềm vui ‘độc nhất’ của ông đấy, có thể đàn lại hay như thế này đúng là một giấc mơ,” ông cụ vui vẻ nói với chất giọng kỳ dị.

Cậu hỏi ra mới biết rằng mấy năm trước ông bị tai nạn, chấn thương cổ, chân tay hoàn toàn không thể cử động được. Nhưng ông đã được phẫu thuật, cấy vào người loại công nghệ tiên tiến giúp cử động trở lại.

“Nó thu về những sóng tín hiệu phát ra từ não bộ, bắt được tín hiệu yêu cầu cử động chân tay, rồi bộ thiết bị đặt ở lưng của mình sẽ truyền tín hiệu này vào tuỷ sống, giúp tay ông cử động được này này,” ông cụ lúng túng gãi những dây đàn ukelele. “Tuy ông không biết là do ai, ở đâu làm ra nhưng người đó đã phát minh ra một thứ tuyệt vời. Y học tài thật.”

Câu chuyện của ông cụ quá cao siêu so với tầm hiểu biết của Sougo nhưng, y học tài thật, điểm này thì cậu bé cực kỳ đồng tình.

Ba tháng sau ca phẫu thuật, Sougo xuất viện. Rồi đến khoảng hơn hai năm sau đó, cậu trở về căn hộ ngày xưa. Bố mẹ cậu chuyển nhà về gần bệnh viện nhưng vẫn không bán đi căn hộ cũ mà để cho thuê.

Giờ đây, Sougo đang đi bộ trên con đường về ngôi nhà cậu đã từng sống, và từ giờ sẽ tiếp tục sống. Nhưng cậu bé xuống xe không phải vì muốn tận hưởng cảm giác đi bộ nơi con đường xưa.

Mục tiêu của cậu bé là căn nhà vườn đó.

Căn nhà có cô bé xinh đẹp say ngủ trên xe lăn. Chẳng hiểu sao, từ sau ca phẫu thuật, cậu đã mấy lần mơ thấy căn nhà đó. Sougo có cảm giác nơi đó như đang gọi cậu.

Nhưng...

Khi cậu đến thì căn nhà đã không còn nữa. Cả căn nhà, bức tường rào lẫn cánh cổng đã biến mất. Nó trở thành một khoảng đất trống. Không thể tìm thấy được bất kỳ dấu tích nhỏ nào. Trong một thoáng, cậu bé đã ngỡ căn nhà chỉ như một ảo ảnh.

Cậu thở dài, dậm bước chân đi. Giây phút đó, cậu bé chợt thấy như thoảng hương hoa hồng đâu đây.

Lại thế rồi, cậu dừng chân đứng lại. Kể từ sau ca phẫu thuật, cậu thường cảm thấy điều này. Nhưng, chung quanh chẳng hề có hoa hồng.

Sougo khẽ khàng đặt tay lên ngực. Hương hoa hồng liệu có phải lưu lại từ chủ nhân trước của trái tim này không?

Và, cậu cũng chắc chắn được một điều. Người trao cho cậu sinh mạng đáng quý này đã được bao bọc bằng tình yêu thương sâu sắc, đượm hương hoa hồng, hẳn đã từng rất hạnh phúc.

**Câu chuyện về hoa Kazefukigusa và chú cáo nhỏ nằm trong một tuyển tập truyện tranh tác giả đã đọc từ nhiều năm trước, không phải do tác giả tự nghĩ ra. Tuy chúng tôi đã bỏ nhiều công sức tìm kiếm nhưng vẫn chưa thể tìm ra bản gốc. Nếu quý độc giả có tình cờ biết thông tin gì về câu chuyện này mời liên hệ về nhà xuất bản Gentosha.*

comment@gentosha.co.jp

Table of Contents

[Mở đầu](#)

[Chương 1. Chỉ cần quên đi đêm nay.](#)

[Chương 2. Hãy cho con bé thở](#)

[Chương 3. Thế giới nơi anh bảo vệ](#)

[Chương 4. Người đến đọc sách](#)

[Chương 5. Nếu đâm vào trái tim này.](#)

[Chương 6. Thời điểm đó sẽ do ai quyết định](#)

[PHẦN KẾT](#)